STEPHEN
KING

SUSANNAH DALA

A SETÉT TORONY

6. kötet

EUROFANTASY

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
STEPHEN KING: THE DARK TOWER VI.
SONG OF SUSANNAH
DONALD M. GRANT, PUBLISHER, INC.
COPYRIGHT © 2004 BY STEPHEN KING
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR
AND THE AUTHOR'S AGENTS,
RALPH M. VICINANZA, LTD.

HUNGARIAN TRANSLATION
© BIHARI GYÖRGY, 2005

„ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT”

(LÁSD EDGAR DALÁT A LEAR KIRÁLYBAN)

I

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
  E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
  S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
  Hogy tőrbecsal s lesz újabb martalék!

II

Hisz botjával mi másért állt meg itt,
  Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
  Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! –Vártam: vicsorít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
  Sírjeleket kaparva porba bök,

III

Ha tanácsát követem e kopár
  És baljós tájon, hol – mint híre van
  A Setét Torony áll. S mégis: magam
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár
  Vont, hogy – így vagy úgy – végezzem utam.

IV

Mert mit világ-vég vándorútjai
  S évek szültek: reménységem legott
  Köddé mállt s emez új céltól kapott
Szilaj örömet nem olthatta ki.
Nem is próbáltam elcsitítani
  Szívem, mely tombolt, hogy elbukhatott.

V

És mint beteg, ha közel a halál,
  S holtnak is vélik, míg csordul s apad
  Könnye, elhagyván a barátokat,
S hallja, hogy egy a mást kihívja már
Levegőzni (mert „vége van" s „habár
  Sírunk, a halál csak halál marad"),

VI

S hall suttogást, hogy vajon van-e hely
  A sírok közt, s mely nap lesz üdvösebb
  Vég-útra vinni a holttetemet,
Zászló- s fegyvervivőt sem hagyva el,
S ő mindent ért s csak azért esdekel:
  Ne csúfolná meg őket, s halna meg! –

VII

Így én is – megszenvedve utamon,
  Kudarc-jóslattal, s mint kinek neve
  Ama „Had" hős-sorába írva be,
Kiket a Setét Torony titka von –
Jobbnak véltem ha mint ők, elbukom,
  Bár nem tudtam, hogy méltó leszek-e.

VIII

S lemondó-csendesen fordultam át
  Az úton álló torzalak előtt
  Az ösvényre. Egész nap szürke köd
Úszott a tájon s terjedt mindtovább
Az est, kilőve kancsal sugarát,
  Hogy lássa még a pusztába veszőt.

IX

Mégis: nem tett foglyává hamarabb
  A sík, csak amikor hátam megett

– Visszafordítván tekintetemet –
Eltűnt az út. Körül vak puszta csak,
Csak puszta nyúlt a messzi ég alatt.
Indulhattam. Nem volt, mi mást tegyek.

X

Indultam hát. S nem volt még – úgy hiszem –
Ily sorvadt táj. Mert itt semmi se nőtt!
Virág? – Cédrus sem volna meglepőbb!
Úgy tűnt, hogy csupán konkoly s gyom terem
És szórja magvát, itt, hol senki sem
Bánja, s kincs volna egy hitvány bürök!

XI

Nem! –Tunyaság, sorvadás és beteg
Gúny osztozott e tájék térein.
„Nézz vagy ne nézz!" – szólt a Természet – „Im,
Minden mindegy: én nem segíthetek,
Várom az izzó végítéletet,
Majd az perzsel fel s költi foglyaim!"

XII

S ha egy-egy kóró magasabbra nőlt:
Törten kókkadt feje, hogy társai
Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
Reményt sehol? Szörny volt, mi itt elölt
Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

XIII

Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
A föld meg mintha vért szítt volna be,
S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,

Pokol-ménesből kimustrált gebe.

XIV

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:
Meredt és ösztövér, sokráncu nyak,
Zárt szem a rőt homloksörény alatt. –
Ritka ily torzság s bú együttesen,
Dög ennyire nem borzasztott sosem,
Mert ennyi kín csak vétekből fakad.

XV

S szemhúnyva lestem, mit kér benn a szív.
S mint a küzdő, ki elébb bort kiván,
Szomjaztam régi, boldog és vidám
Korom, hogy aztán bírjam majd, mi hív.
A bajnok töpreng, s csak utána vív:
Jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

XVI

Jaj! – Cutberth-et idéztem, a remek
Pirospozsgás és szőke cimborát,
S éreztem is már szinte, mint fon át
Karja – hogy el ne hagyjam helyemet –
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem hűlt s szívem vacogott tovább.

XVII

Majd – mint avatásán – a hajdani
Gáncstalan lovag: Giles ötlött elő.
Ki merné azt – hetvenkedett –, mit ő?!
De vált a szín. Mellére valami
Hóhér papírt tűz. Lovagtársai
Nézik. Leköpdösött, rongy hitszegő!

XVIII

Ily múltnál a jelen is többet ér; –
  Tovább homályba-fúlt ösvényemen!
  Se hang, se fény, meddig csak lát a szem.
S míg lestem: száll-e bagoly s denevér
Az éjben, emlékeim a fenyér
  Elverte, elterelte hirtelen.

XIX

Keresztbe folyt egy kis, sebes patak,
  Váratlanul, mint kígyó hogyha jön,
  S nem lágyan – noha lagymatag mezőn –,
Hisz fürdethetett volna ez a hab
Izzó ördög-patát is, oly harag
  Vitte tajtékzón, örvény-pörgetőn.

XX

Mily csekély víz s mi vad! – A part felett
  Pár satnya, guggoló égerbokor
  S pár ázott fűz szorongott s dőlt komor-
Némán a vízre: öngyilkos sereg;
S mi – bármiképp – gyötrőjük lehetett:
  Érzéketlen futott a vízsodor.

XXI

Míg átkeltem – egek! – mi félelem
  Járt át, hogy lábam hulla-főre lép,
  Vagy meder-mérő gerelyem nyelét
Szakállába s hajába tekerem.
Vizipatkányt döftem le? – énnekem
  Úgy tűnt, más hangot hallok: kisdedét.

XXII

Öröm volt partot érnem ideát! –
  Bár reményem, hogy szebbet: puszta köd.
  Miféle harcon milyen küszködők

Tiprása gyúrt e partból pocsolyát?
Mint a varangyok lúggal-tele kád
  Mélyén, hiúzok izzó rács között,

XXIII

Úgy vívhattak meg itt e part alatt.
  De mért épp itt a tágas sík helyett?
  Se ki, se be egy lábnyom sem vezet.
Tán beléndek tüzelte agyukat,
Mint a török a gályarabokat,
  Küldvén zsidókra kereszténveket.

XXIV

S amott mi az, egy kőhajtásnyira,
  Mily szörnyű gépezet? – Vas-ék? Kerék?
  Borona, mely selyemként összetép
Még embert is? Tán Tophet holmija
Elhagyva gondtalan, vagy épp hogy a
  Rozsdától fenjék eltompult hegyét?

XXV

Egy rönkmező jött; erdőség helye,
  Leendő láp, most inkább tompa sík
  Földség (elmezavart bolondozik
Ekképp: épít, ront, nincs még kész vele,
De odahagyja!) – s széjjel, körüle,
  Zsombék, iszap, kő, homok s puszta szík.

XXVI

S szederjes foltok, vad és vak szinek
  Jöttek, majd egy sovány, kopaszra-mállt
  Sáv, mely mohos volt s szömörcsösre vált,
S egy holt tölgy: odva mint a szájüreg,
Mely a halálra tátva felreped
  S meghal, bár elrettenti a halált.

XXVII

Oly távol volt a cél, mint egykoron…
  A messzeségben semmi, csak az éj,
  És semmi jel. S ekkor egy ösztövér
Nagy, fekete madár, Apollyon
Barátja szállt el sárkány-szárnyakon
  S fejem súrolva: tán a várt vezér?

XXVIII

Mert fölpillantván látnom lehetett
  A szürkületben is, hogy mindenütt
  Hegy vesz körül – ha egy kopár gyepüt
Hepehupákból így illethetek.
Mint lephettek meg így? Ki fejti meg?
  S úgy tűnt, kijutnom sem lesz egyszerűbb.

XXIX

Mert felrémlett, hogy talán démoni
  Rontás ült rám, Isten tudja, hogyan,
  S rossz álom az egész. Aztán utam
is megszakadt. S kezdtem lemondani
Megint, s ím, kattant bennem valami
  Mint csapda kattan s a vad fogva van…

XXX

S lángjával a felismerés bejárt:
  Ez az a hely! – jobbról a két zömök
  Domb, mint bikák, egymásba-öklelők,
Balról magas hegy… Ilyen ostobát! –
Mint alhattam az oly régóta várt
  S egy élet óta vágyott kép előtt?!

XXXI

Közbül pedig a Torony állt maga!
  Tömzsi torony – mint bolond szíve – vak;

Barna kövének párja nem akad
Sehol. A vihar gonosz démona
Mutatja így meg a hajósnak a
Szirtet, ha már a bárka beszakad…

XXXII

Nem láttam volna? Tán mert este volt?
De hisz a nappal újra visszatért,
A tűnő fény egy résen át elért:
Óriás vadászként meglapult a domb,
Lesve, hogy a vad vackából kiront.
„Döfd le már, rajta, rajta, ne kiméld!"

XXXIII

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, lárma kelt.
Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kínt megzengetett.

XXXIV

S ott álltak most körül, egész tömeg,
Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fúttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért…"

(Robert Browning versét Tellér Gyula fordította)

Tabbynek, aki tudta, mikor lett vége

Menjen hát! Vannak még más világok is!
JOHN „JAKE" CHAMBERS

Örök bujdosásban sír előttem az út,
Bánat leányának sose nyitnak kaput,
Töviseken járok, utat nem találok,
Az ki megmutassa, nincsenek barátok.
NÉPKÖLTÉS

Akármit akar is tenni Isten, az tisztességes.
LEIF ENGER *A béke olyan, akár egy folyó*

REPRODUKCIÓ

19

1. stanza
SUGÁRRENGÉS

EGY

– Meddig marad meg a varázslat?

Először senki nem válaszolt Roland kérdésére, így megismételte, ez alkalommal Henchickhez intézve a szót. Az öreg a parókia nappalijának a másik sarkában ült Cantabbal, aki számos unokájának egyikét vette feleségül. Mannita szokás szerint egymás kezét fogták. Az aggastyán aznap veszítette el az egyik lányunokáját, de ha gyászolt is, kőkemény, fegyelmezett ábrázatán nem látszott a felindulás.

Roland mellett az ijesztően fehér arcú, hallgatag Eddie Dean gubbasztott, aki senkinek sem fogta a kezét, mellette a padlón Jake Chambers kuporgott törökülésben, ölében Csivel. Roland még sose látott ilyet, sose hitte volna, hogy ezt meg lehet csinálni egy szőrmókussal. Eddie és Jake tele volt fröcskölve vérrel. Jake ingének foltjai Benny Slightmantól származtak. Eddie-t Margaret Eisenhart, a vén pátriárka elhunyt lányunokája, a Vörös Ösvény klánból való Margaret vérezte össze. Roland pontosan olyan kimerültnek érezte magát, amilyennek Eddie és Jake látszott, de biztosra vette, hogy nem lesz nyugtuk ezen az éjszakán. A távolból, a város felől tűzijáték, énekszó, ünneplés lármája hallatszott.

Itt nem volt ünnep. Benny és Margaret meghalt, Susannah elment.

– Könyörgöm, Henchick, mondd meg nekem: mennyi ideig marad meg a varázslat?

Az öreg szórakozottan simogatta a szakállát. – Harcos – *Roland –,* ezt én nem mondhatom meg néked.

Ama barlang ajtajának varázslata túl vagyon az én tudásomon. Mint ezt tenéked is tudnod kelletik.

– Mondd el, mit gondolsz. Annak alapján, amit *tudsz.*

Eddie fölemelte a kezét. Piszkos volt, körme alá vér száradt, és reszketett. – Mondd el, Henchick – esdekelt olyan alázatos, megtört hangon, amilyet Roland még sosem hallott tőle. – Mondd el, könyörgök.

Bejött Rosalita, Callahan atya gazdasszonya egy tálcával, amelyen csészék voltak és gőzölgő kávéskanna. Ő legalább időt szakított, hogy tisztát vegyen véres, poros inge-farmerja helyett, ám a tekintetéből még mindig nem tűnt el a döbbenet. Olyan volt a szeme, mint két állatka, amely a rejtekhelyéről leselkedik. Szó nélkül töltötte ki a kávét, osztotta szét a csészéket. Roland, miközben átvette a csészéjét, észrevette, hogy még az asszony se mosta le teljesen magáról a vért. Jobb kézfején vércsík húzódott. Margareté, vagy Bennyé? Nem tudta. Nem is érdekelte. A Farkasokat megverték. Lehet, hogy visszajönnek még Calla Bryn Sturgisbe, lehet, hogy nem. A *ka*-tól függ. Éppúgy, mint Susannah Dean sorsa, aki a csata után tűnt el, és magával vitte a Fekete Tizenhármast.

– A kavent firtatnád? – kérdezte Henchick.

– Igen, atya – bólintott Roland. – A varázslat tartósságát.

Callahan atya bólintott, szórakozottan mosolyogva átvette a csészéjét, de fennszóval nem köszönte meg. Keveset beszélt, amióta visszatért a barlangból. Ölében egy *Borzalmak városa* című könyv hevert, amelyet egy olyan ember írt, akiről még sose hallott. Állítólag kitalált történet, ő, Donald Callahan mégis szerepel benne. A városban lakott, amelyről a regény szól, részt vett az elbeszélt eseményekben. Kereste a hátsó fülön és a hátsó borítón a szerző fényképét, azzal a hátborzongató bizonyossággal, hogy saját arcának

valamiféle változata fog visszanézni rá (minden valószínűség szerint 1975-ös kiadásban, hiszen az események akkor zajlottak), de nem talált fényképet, csak egy fülszöveget, amely nagyon keveset mondott el a szerzőről. Maine államban lakik. Nős. Már írt egy könyvet, amelyet egész jól fogadtak, ha hinni lehet a hátsó borító idézeteinek.

– Minél nagyobb a varázslat, annál tovább tart – szólalt meg Cantab, azután kérdőn nézett Henchickre.

– Igen – bólintott Henchick. – Varázslat és káprázat, a kettő egy, és mindkettő hátulról göngyölődik le. – Egy pillanatra elnémult. – Vagyis a múltból.

– Ez az ajtó sok helyre és sok időbe nyílik abban a világban, ahonnan a barátaim jöttek – mondta Roland. – Ismét ki akarom nyitni, de úgy, hogy csak az utolsó két helyre jussunk el. Ahol utoljára jártunk. Meg lehet ezt csinálni?

Vártak, hogy Henchick és Cantab gondolkodhasson. A manniták nagy utazók. Ha valaki tudja, ha valaki képes megtenni, amit Roland kíván – amit mindnyájan akarnak –, akkor ezek a népek tudják.

Cantab tiszteletteljesen odahajolt az öregemberhez, a Vörös Ösvény *dinh*-éhez. Suttogott valamit. Henchick hallgatta, az arcáról semmit nem lehetett leolvasni, azután egyik göcsörtös, vén kezével elfordította Cantab fejét, és most ő suttogott.

Eddie mocorgott, Roland érezte, hogy mindjárt kiborul, talán ordítani is fog. Figyelmeztetően megfogta Eddie vállát, a fiú lehiggadt. Legalábbis egyelőre. A suttogó tanácskozás még legalább öt percig folytatódott. A többiek vártak. Ha Rolandnak is nehezére esett elviselni a távoli ünneplés hangjait, akkor csak az Isten tudja, mit érezhet Eddie!

Henchick végül megpaskolta Cantab arcát, majd Roland felé fordult.

– Úgy gondoljuk, hogy meg lehet csinálni – mondta.

– Hála Istennek! – motyogta Eddie. Azután hango-

sabban: – *Hála Istennek!* Máris induljunk. Találkozhatunk a Keleti úton…

A két szakállas férfi megrázta a fejét, Henchick egyfajta zord sajnálkozással, Cantab már-már iszonyodva.

– A Hangok Barlangjához nem megyünk föl a setétben – mondta Henchick.

– *Muszáj!* – robbant ki Eddie. – Nem értitek! Nem arról van szó, hogy a varázslat meddig tart vagy nem tart, hanem arról, mennyi az idő a másik oldalon! Ott gyorsabban telik, mint itt, és ami elmúlt, nem fordítható vissza! A szentségit, Susannah mostanára talán meg is szülte azt a gyereket, és ha tényleg kannibál…

– Figyelmezz, fiatalember – mondta Henchick –, és jól figyelmezz, kérlek. Hamarosan vége a napnak. Ez igaz volt. Roland még sosem tapasztalta, hogy egy nap ilyen gyorsan peregjen ki az ujjai közül. A Farkasokkal korán volt a csata, úgyszólván hajnalban, ezt követte az úton az ünnepség és az elesettek (akik elképesztően kevesen voltak) gyászolása. Aztán rádöbbentek, hogy Susannah eltűnt, következett a kapaszkodás a barlanghoz és az ottani fölfedezések. Mire visszajutottak a Keleti út csatateréhez, már el is múlt dél. A városiak zöme eltávozott, diadalmasan vitték haza megmentett gyermekeiket. Henchick készségesen vállalkozott erre a tanácskozásra, de mire visszaértek a paplakba, a nap már az ég túlsó oldalán járt.

Hát mégis fogunk pihenni éjszaka, gondolta Roland, és nem tudta, hogy örül-e vagy csalódott. Az biztos, hogy ráférne egy kis alvás.

– Figyelek, és meghallgatlak – mondta Eddie, ám Roland, aki még mindig fogta a vállát, érezte, hogy a fiú reszket.

– Még ha mi hajlandók lennénk is nekivágni, nem tudnánk elég embert rábeszélni a többiek közül, hogy vélünk tartsanak – mondta Henchick.

– Te vagy a *dinh*...

– Igen, ahogy ti mondjátok, s úgy vélem, valóban az volnék, ámbár tudod, ez nem a mi kifejezésünk. A legtöbb dologban követnek, és tudják, mivel tartoznak a ti *ka-tet*-eteknek a mai munkálkodásért, és minden módon meg fogják hálálni néktek, ahogy csak tudják. Ám setétedés után nem mennek föl amaz ösvényen arra a kísértetjárta helyre. – Henchick lassan, de mély meggyőződéssel csóválta a fejét. – Nem, ezt nem fogják megtenni.

– Figyelmezz, fiatalember. Cantab és én jóval a setétség beállta előtt visszatérünk a Vörös Ösvény *Kra-ten*-jébe. Összehívjuk a férfiakat a Tempába, ami ugyanaz nékünk, mint a feledékeny embereknek a Gyűlésterem. – Futó pillantást vetett Callahanre. – Bocsáss meg, atya, ha sértettelek volna eme szóval.

Callahan szórakozottan bólintott, de föl se nézett a könyvről, amelyet a kezében forgatott. Műanyag borító védte, ahogy ez értékes első kiadásoknál gyakori. A belső fülre halványan felírták ceruzával az árat: 950 dollár. Egy fiatalember második regénye. Ugyan mitől ilyen értékes? Ha összefutnak a könyv tulajdonosával, egy Calvin Tower nevű emberrel, okvetlenül megkérdezi tőle. És ez csak a kezdete lesz a kérdéseknek.

– Elmagyarázzuk, mit akartok, és önkénteseket kérünk. Azt hiszem, a Vörös Ösvény Kra-ten hatvannyolc férjfiújából legföljebb négy-öt lesz az, aki nem tart vélünk: a többi hajlandó lesz egyesíteni az erejét. Ez nagyon erős *khef*-et hoz létre. Nemdenem így híjátok? *Khef?* Az osztozás?

– Igen – helyeselt Roland. – A víz megosztása, így hívjuk.

– Abba a barlangba nem fér be annyi ember – szólalt meg Jake. – Még akkor sem, hogy ha a társaság egyik fele a másik nyakába ül.

– Erre nincs szükség – felelte Henchick. – A legerő-

sebbeket küldjük be, akiket küldőnek hívunk. A többiek felsorakozhatnak az ösvényen, hogy összekapcsolódjanak a kezek és az ingák. Holnap reggel, mielőtt a nap kibújik a tető mögül, ott lesznek: Erre szavamat adom, és megfogadom.

– Mindenesetre még ma este össze kell gyűjtenünk a mágneseket és az ingákat – mondta Cantab. Bocsánatkérően és némi félelemmel nézett Eddie-re. Látszott a fiatalemberen, hogy borzalmasan szenved. Azonkívül harcos. Egy harcos bármikor lecsaphat, és ha azt teszi, sosem vaktában cselekszik.

– Az már késő lehet – mondta halkan Eddie, és Rolandra nézett a fáradtságtól véreres, fekete karikás mogyorószín szemével. – Holnap már késő lehet még akkor is, ha a varázslat *nem* szűnt meg.

Roland kinyitotta a száját, ám Eddie fölemelte az ujját.

– Ne mondd, hogy *ka,* Roland. Ha még egyszer kimondod, esküszöm, szétrobban a fejem.

Roland becsukta a száját.

Eddie visszafordult a két szakállas emberhez, akik olyan sötét ruhát viseltek, mint a kvékerek. – Ugye abban nem lehettek biztosak, hogy a varázslat megmarad? Ami ma este megnyitható, holnap örökre bezárulhat előttünk, igaz? És az összes manni mágnes vagy ólominga se nyithatja meg.

– Való igaz – bólintott Henchick. – Ám az asszonyod magával vitte a varázsgömböt, és akármit gondoljál, Középső Világ és a Határvidék jól járt, hogy megszabadult tőle.

– A lelkemet eladnám, ha visszahozhatnám, akár a puszta kezemben – tagolta Eddie.

Ettől mindenki megrendült, még Jake is. Roland nagyon szerette volna azt mondani Eddie-nek, hogy ezt vissza kell szívnia, el nem hangzottá kell tennie. Hatalmas erők akarják gáncsolni útjukat a Toronyhoz, sötét erők, amelyeknek legnyilvánvalóbb sigulja

éppen a Fekete Tizenhármas. Ami jóra használható, az használható rosszra is; a varázsló szivárványának, főleg a Tizenhármasnak megvan a saját rosszindulatú glammerje, káprázata. Talán épp ez a summája a többinek. Még ha náluk volna, Roland akkor is elkövetne mindent, hogy ne kerüljön Eddie Dean kezébe. Ebben a kétségbeesetten felzaklatott állapotában a gömb perceken belül elpusztítaná, vagy a rabszolgájává tenné.

– A kő is ihatna, ha lenne szája – szólalt meg szárazon Rosa. Mindenki összerezzent. – Eddie, ha a varázslat nem lenne is, gondolj az odavezető ösvényre. Azután gondolj el öt tucat embert, akik csaknem olyan öregek, mint Henchick, egy-kettő teljesen vak; így próbáljanak fölkapaszkodni sötétedés után?

– A szikla – mondta Jake. – Emlékezz, amellett úgy kell araszolni, hogy közben a cipőd orra kilóg a szakadék fölé.

Eddie kelletlenül bólintott. Roland látta, hogyan igyekszik elfogadni, amin nem változtathat. Próbál belekapaszkodni az ép észbe.

– Susannah Dean is harcos – jegyezte meg. – Talántán tud magára vigyázni még egy kis ideig.

– Nem hinném, hogy Susannah parancsolna! – vágott vissza Eddie. – És te sem hiszed! Végtére is ez Mia gyereke, és ő fog ülni a kormánynál, amíg a gyerek – a kis fickó – meg nem születik.

Rolandnak ekkor megérzése támadt, és oly sok sejtelméhez hasonlóan, amelyek eltöltötték az eddigi évek során, ez is igaznak bizonyult. – Talántán ő parancsolt, midőn távoztak, de meglehet, nem tudja tartani a parancsnoki posztot.

Végre megszólalt Callahan, fölpillantva a könyvből, amely annyira megdöbbentette. – Miért nem?

– Mert az nem az ő világa – felelte Roland. – Susannah-é. Ha nem tudnak együttműködni, mindketten meghalnak.

KETTŐ

Henchick és Cantab visszament a manniták Vörös Ösvény klánjához, először azért, hogy beszámoljanak az összegyűlt (kizárólag férfiakból álló) vezetőségnek a nap munkálkodásairól, aztán hogy elmondják, milyen fizetséget kérnek tőlük. Roland és Rosa elvonult az asszony kunyhójába, A ház egy dombon magasodott, amelynek lábánál a hajdani takaros árnyékszék mostanra nagyrészt romhalmazzá lett. Ebben az árnyékszékben állt haszontalan őrszemként az, ami megmaradt Andyből, az Üzenetvivő Robotból (Számos Más Funkcióval). Rosalita lassan pőrére vetkőztette Rolandot. Amikor a harcos anyaszült meztelen volt, elnyúlt mellette az ágyon, és végigdörzsölte különleges olajaival: macskaolajjal az ízületi fájdalmak ellen, a legérzékenyebb részeit pedig egy másik, sűrűbb, enyhén illatos keverékkel. Szeretkeztek.. Egyszerre élveztek el (olyasfajta testi véletlen, amelyet a bolondok hajlandók sorsszerűnek tekinteni), hallgatták a tűzijáték durrogását és a *folken* zsivajgását a callai főutcáról; a lakosság többsége a hangokból ítélve mostanra jócskán felönthetett a garatra.

– Aludj – mondta az asszony. – Holnaptól nem látlak. Sem én, sem Eisenhart vagy Overholser, sem senki más Callából.

– Akkor hát benned is van látás? – kérdezte Roland. Nyugodt, sőt derűs volt a hangja, de még Rosa forróságának legmélyén sem szabadulhatott Susannah-tól; az ő *ka-tet*-jéhez tartozott, és elveszett. Egyedül ez elég volt hozzá, hogy ne tudjon pihenni vagy elengedni magát.

– Nem – felelte Rosa –, de időről időre vannak megérzéseim, mint minden asszonynak, különösen akkor, mikor az embere indulni készül.

– Ez vagyok neked? Az embered?

A nő pillantása egyszerre volt félénk és komoly. –

Kis időre az voltál, igen, szívesen gondolok rád így. Tán rosszat mondtam, Roland?

A férfi azonnal megrázta a fejét. – Jó egy asszony emberének lenni, még ha kis időre is.

Rosalita látta, hogy komolyan gondolja. Vonásai ellazultak. Megsimította a férfi sovány arcát. – Jó, hogy találkoztunk, nem igaz, Roland? Jó, hogy találkoztunk Callában.

– Igen, hölgyem.

Rosa megérintette a férfi csonka jobbját, majd a jobb csípőjét. – Mennyire fáj?

Nem hazudhatott neki. – Nagyon.

Az asszony bólintott, azután megfogta Roland balját, amelyet sikerült megmentenie a homárszörnyektől. – És emitt?

– Ez nem fáj – felelte, pedig érezte a mélyben a sajgást. Lappang. Várja az idejét, hogy előszökkenjen. Ez az, amit Rosalita száraz fájdalomnak hív.

– Roland! – szólalt meg az asszony.

– Tessék?

Rosa higgadtan nézte. Még mindig fogta a bal kezét, tartotta, szemelgette belőle a titkokat. – Végezd be a küldetésed, amilyen gyorsan csak lehet.

– Ezt tanácsolod?

– Igen, drága szívem. Még mielőtt az végez veled.

HÁROM

Eddie még akkor is a paplak hátsó verandáján ült, amikor eljött az éjfél, és a nap, amelyet ezek a népek mindörökké a Keleti úti Csata napjaként fognak emlegetni, bevonult a történelembe (később majd a mesékbe... persze csupán akkor, ha feltételezzük, hogy a világ megmarad addig, hogy mindez megtörténhessen). A városban egyre eszeveszettebb lármával ünnepeltek, Eddie már arra gondolt, hátha felgyújtották az egész főutat. Bár érdekli ez őt?

Teringettét, fikarcnyit se. Miközben Roland, Susannah, Jake, Eddie és három asszony – ahogy magukat nevezték, az Oriza Nővérek – szembeszállt a Farkasokkal, a callai *folken* többi része a városban vagy a folyó menti rizsföldeken lapított. Tíz év múlva – bár lehet, hogy csak öt! – mégis azt fogják mesélgetni egymásnak, hogy egy őszi napon milyen keményen helytálltak, vállvetve a harcosokkal.

Nem volt tisztességes ez a gondolat, énjének egy része tudta is, de még sosem érezte magát ilyen tehetetlennek, ilyen elveszettnek és ebből következően rosszindulatúnak. Folyton azt mondogatta magának, hogy nem szabad Susannah-ra gondolnia, azon rágódni, hol lehet, világra hozta-e már a démoni porontyot, mégis egyre az asszonyán járt az esze. Azt biztosra vette, hogy New Yorkba ment. De mikor? Amikor az emberek homokfutókon kocsikáztak a gázlámpák alatt, vagy antigravitációs taxikon röpködnek, amelyeket az Északi Pozitronika robotjai vezetnek?

Él még egyáltalán?

Ha tehette volna, elhessegeti ezt a gondolatot, de az elme olyan kegyetlen. Szüntelenül a kanálisban látta a feleségét, valahol Alphabet Cityben, a homlokába hasított horogkereszttel és a nyakában egy táblával: ÜDVÖZLET OXFORDI BARÁTAIDTÓL!

Mögötte nyílt a parókia konyhájának ajtaja. Csupasz talpak topogtak halkan (Eddie hallása ugyanúgy kiélesedett, mint minden érzéke, ami a gyilkoláshoz kell), és körmök kopogtak. Jake és Csi.

A kölyök leült Callahan hintaszékébe a fiatalember mellé. Fel volt öltözve, vállára vetette a dokkmunkás-iszákját. Abban volt a Luger, amelyet az apjától emelt el azon a napon, amikor elmenekült hazulról. Ma a Luger... nos, nem vért ontott. Még nem. Olajat? Eddie halványan elmosolyodott. De nem volt derű a mosolyában.

– Nem tudsz aludni, Jake?

– Ake – helyeselt Csi. Lekuporodott a gyerek lábánál, orrát a mancsai közé fektette a padlón.

– Nem – felelte Jake. – Nem megy ki a fejemből Susannah. – Kicsit hallgatott, azután hozzátette: – És Benny.

Eddie tudta, hogy ez természetes, hiszen a fiú végignézte, amint a barátja darabokra szakad, *magától értetődik,* hogy rá gondol, mégis beleszúrt a keserű féltékenység, mintha Jake-nek kizárólag Eddie Dean feleségével lenne szabad foglalkoznia.

– Az a Tavery kölyök! – szólt Jake. – Az ő bűne! Pánikba esett. Futni kezdett. Eltörte a bokáját. Ha ő nincs, Benny még mindig élne. – És nagyon halkan – a fiatalembernek nem voltak kétségei, hogy a szóban forgó fiú frászt kapna a hallatán – hozzátette: – Istenverte... Frank... Tavery!

Kinyújtotta a kezét, nem azért, hogy vigasztaljon, de megérintette a gyerek fejét. Jake haja megnőtt. Ráfért volna a mosás. Meg a fenébe, egy nyírás is. Anyára lett volna szüksége, aki ügyel, hogy a fia megmossa a haját. De Jake-nek most nincs anyja. Apró csoda történt: a vigasztalástól Eddie is jobban érezte magát. Nem nagyon, de egy kicsit mégis.

– Hagyd már – mondta. – Ami történt, megtörtént.

– *Ka* – mondta Jake keserűen.

– *Ki yet, ka* – szólt oda Csi, föl sem emelve a fejét.

– Ámen – mondta Jake, és elnevette magát. Borzongatóan hideg volt ez a nevetés. Elővette a Lugert a hevenyészett tokból, nézegette. – Ez átjut, mert a másik oldalról származik. Roland ezt állítja. Valószínűleg a többi is, mert nem révülésben megyünk. Ha mégsem, Henchick majd összeszedi őket a barlangban, és egyszer talán még visszatérünk értük.

– Ha New Yorkban kötünk ki – felelte Eddie –, az a város tele van stukkerrel. És meg is fogjuk találni

őket.

– Olyat nem, mint Roland pisztolyai. Nagyon remélem, hogy átjutnak. Nem maradt a világban azokhoz fogható fegyver. Szerintem legalábbis.

Eddie is így gondolta, de nem vette a fáradságot, hogy ezt szavakba is öntse. A városból petárdaropogás hallatszott, azután csönd lett. Kezdett lankadni az ünnepség. Végre. Holnap nyilvánvalóan egész napos dáridó lesz a közlegelőn, a mai hejehuja folytatása, de valamivel kevesebb itallal és több ésszel. Rolandot és *ka-tet*-jét is elvárják mint díszvendégeket, ám ha a teremtés istenei kegyesek, és az ajtó kinyílik, ők már nem lesznek itt. Hajtják Susannah nyomát. Meg is találják. Ne gondolj hajtásra, csak a *megtalálásra.*

Mintha csak a gondolataiban olvasott volna (hiszen erős benne az érintés képessége), megszólalt Jake: – Még él.

– Honnan tudod?

– Éreznénk, ha meghalt volna.

– Jake, képes vagy elérni?

– Azt nem, de…

Mielőtt befejezhette volna, mély morajlás hallatszott a föld alól. A tornác hirtelen hánykolódni kezdett, akár a csónak a viharos tengeren. Hallották, ahogy a deszkák nyikorognak. A konyhában csörömpölt a porcelán, mintha fogak vacognának. Csi fölemelte a fejét és vinnyogni kezdett. Rókaszerű pofácskája mulatságosan megdöbbent volt, fülét lesunyta. Callahan nappalijában valami lezuhant és összetört.

Eddie első, logikátlan, de átütő erejű gondolata az volt, hogy Jake megölte Suze-t pusztán azzal, hogy azt mondta róla, még él.

Erősödött a rázkódás. Egy ablakkeret meggörbült, az üveg kitört. Reccsenés hallatszott a sötétből. Eddie – helyesen – arra következtetett, hogy a már eddig is romos árnyékszék végleg összedőlt. Mire felocsúdott, már talpra is szökkent. Jake mellette állt, a csuklóját

markolta. Eddie előrántotta Roland pisztolyát, és most úgy álltak egymás mellett, mintha mindjárt el kellene kezdeni a lövöldözést.

Még egyszer, utoljára felmorajlott a föld, azután a tornác megnyugodott a talpuk alatt. A Sugár bizonyos kulcspontjain az emberek fölriadtak, és kábultan körülnéztek. Az egyik New York utcáin elbődült néhány autóriasztó. A másnapi újságok kisebb földrengésről számoltak be: ablakok törtek ki, de sérülésekről nem esett szó. Csupán gyenge rengés rázta meg az alapvetően stabil anyakőzetet.

Jake ránézett Eddie-re. A szeme nagy volt és mindentudó.

Mögöttük nyílt az ajtó. Callahan lépett ki térdig érő, hártyavékonyra kopott, fehér alsóban. Ezen kívül nem volt rajta más, mint az aranykereszt a nyakában.

– Földrengés volt, ugye? – kérdezte. – Észak-Kaliforniában átéltem egyszer ilyet, de Callában még soha.

– Ez több volt földrengésnél – felelte Eddie, és előreszögezte az ujját. A szúnyoghálós tornác kelet felé nézett, ahol néma tüzérség zöld villámai lobogtak a szemhatáron. A paplaktól lejjebb nyikorogva nyílt, majd becsapódott Rosalita kunyhójának ajtaja. Az asszony és Roland fölfelé lépdelt a domboldalon. Rosalita hálóingben volt, a harcos farmerben. Mezítláb gázoltak a harmatban.

Eddie, Jake és Callahan feléjük indult. Roland mereven nézte a fakuló fényű villámokat a keleti égen, ahol Mennykőcsapás földjén a Bíbor Király udvara, majd a Végvilág túlsó határán maga a Setét Torony várakozik rájuk.

Ha, gondolta Eddie. *Ha még áll.*

Jake éppen azt kezdte volna magyarázni, hogy ha Susannah meghal, azt tudni fogjuk – mondta. – Valami olyasmiből, amit te sigulnak hívsz. Azután jött ez.

Az atya gyepére mutatott, ahol új földhányás futott

végig a füvön, s három méter hosszan előbiggyedt a föld barna ajka. A városban kutyakórus ugatott, de a *folken* meg se pisszent, legalábbis még nem; Eddie föltételezése szerint a zöm átaludta az egészet. Győzött a részeg álom. – De ennek semmi köze nem volt Suze-hoz. Vagy igen?

– Nem, közvetlenül semmiképp.

– És hozzánk sem – szólalt meg Jake –, különben sokkal nagyobb károk keletkeztek volna. Nem gondoljátok?

Roland bólintott.

Rosa döbbenettel vegyes félelemmel nézett Jake-re. – *Hogyhogy* hozzánk sem, fiacskám? Miről beszélsz? Ez bizonnyal nem földrengés volt!

– Nem – helyeselt Roland. – Sugárrengés. Most szakadt el az egyik Sugár, amely a mindeneket tartó Tornyot tartotta. Csak úgy elpattant.

Eddie még a tornácon pislákoló négy mécses fakó fényében is észrevette, hogy Rosalita Muñoz arcából kifut minden szín. A gazdasszony keresztet vetett. – Egy *Sugár?* Az egyik *Sugár?* Mondjad, hogy nem! Mondjad, hogy nem igaz!

Eddie-nek egy réges-régi baseballbotrány jutott eszébe. Valamelyik kissrác könyörgött így akkor: *Joe, mondd, hogy nem igaz!*

– Nem tehetem – felelte Roland. – Mert igaz.

– Hány ilyen Sugár van? – kérdezte Callahan. A harcos Jake-re nézett, és könnyedén biccentett: *Mondd föl a leckédet, NewYork-i Jake. Szólj, és légy igaz.*

– Hat Sugár köt össze tizenkét kaput – kezdte Jake. – A tizenkét kapu a föld tizenkét végpontján áll. Roland, Eddie és Susannah tulajdonképpen a Medve kapujából indult el, engem valahol a kapu és Lud között szedtek össze.

– Shardik – mondta Eddie. Az utolsó villanásokat figyelte a keleti égen. – Így hívták a medvét.

– Igen, Shardik – bólintott Jake. – Így hát mi a Medve Sugarán haladunk. Minden Sugár a Toronynál találkozik. A mi Sugarunk a Tornyon túl…? – Segélykérőn nézett Rolandra, az viszont Eddie Deanhez fordult. Úgy látszik, még most sem hagyott föl vele, hogy megtanítsa nekik az Eld Útját.

Eddie vagy nem látta, vagy úgy döntött, hogy nem veszi tudomásul a jelzést, ám Roland nem hagyta annyiban. – Eddie? – dünnyögte.

– A Medve Útján, a Teknős Ösvényén járunk – mondta a fiatalember szórakozottan. – Nem tudom, számít-e egyáltalán, mivel akármennyit megyünk, a Torony ugyanolyan távol marad, de a másik oldalon a Teknős Útja, a Medve Ösvénye húzódik. – Szavalni kezdte:

Nézd a teknős hatalmas hátát!
Azon hordja az ember világát.
Gondolatai lassúak, derűsek,
Elméjében hordoz bennünket.

Innentől Rosalita folytatta:

Hátán utazik az igazság,
Ott születik szerelem, házasság.
Szereti a földet meg a tengereket,
Meg a hozzám hasonló gyerekeket.

– Nem egészen így énekelték a bölcsőmnél, és nem így tanítottam a barátaimnak – mondta Roland –, de istenemre, elég közel jár hozzá.

– A Nagy Teknős neve Maturin – mondta Jake, és vállat vont. – Ha ez számít valamit.

– Meg tudod mondani, hogy melyik szakadt el? – kérdezte Callahan, és merőn nézett Rolandra. A harcos megcsóválta a fejét. – Csak annyit tudok, hogy Jake igazat mondott: nem volt köze hozzánk. Ha az

lett volna, semmi sem marad állva százmérföldes sugárban Calla Bryn Sturgis körül. – Vagy ezermérföldesben – ki tudja? Még a madarak is lángolva hullottak volna le az égből.

– Armageddonról beszélsz – mondta Callahan fojtott, szorongó hangon.

Roland ismét megcsóválta a fejét, de nem tiltakozásból. – Azt a szót nem ismerem, atya, de az biztos, hogy szörnyű pusztulásról és rombolásról beszélek. És valahol – talán a Halat a Patkánnyal összekötő Sugár mentén – éppen ez történt most.

– Bizonyos vagy benne, hogy ez az igazság? – kérdezte halkan Rosa.

Roland bólintott. Egyszer már átélte ezt, amikor Gileád elesett, és véget ért az általa ismert civilizáció. Amikor világgá ment Cuthberttel, Alainnal, Jamievel, és *ka-tet*-jük néhány tagjával. Akkor is elszakadt a hat Sugár egyike, és csaknem bizonyosan nem az volt az első.

– Hány Sugár maradt, hogy megtartsa a Tornyot? – kérdezte Callahan.

Eddie először mutatott érdeklődést valami iránt, aminek nem volt köze elveszett feleségéhez. Majdhogynem figyelmesen nézett Rolandra. Hogy is ne? Végtére is ez az alapkérdés. *Minden a Sugarat szolgálja,* mondták, és bár igazság szerint minden dolog a Tornyot szolgálja, a Sugarak tartják a Tornyot. Ha ezek elpattannak...

– Kettő – felelte Roland. – Úgy vélem, legalább kettőnek kell lennie. Az, amelyik keresztülfut Calla Bryn Sturgisen, és egy másik. Ám Isten tudja csak, hogy mennyi ideig tartanak ki. Kétlem, hogy sokáig bírnák, még akkor se, ha nem nyűnék őket a Törők. Sietnünk kell.

Eddie megmerevedett. – Ha ezzel arra célzol, hogy hagyjuk a sorsára Suze-t...

Roland türelmetlenül rázta a fejét. – Nélküle nem

juthatunk el a Toronyig. Tudomásom szerint Mia fickója nélkül se. A *ka* kezében vagyunk, és ahogy a hazámban mondani szokták: A *ka*-nak nincs szíve, sem esze.

– Ezzel egyetértek – mondta Eddie.

– Van még egy problémánk – szólalt meg Jake.

Eddie elkomorodva nézett rá. – *Nincs szükségünk* újabb problémákra.

– Tudom, mégis... mi van, ha a földrengés elzárta annak a barlangnak a száját? Vagy... – Habozott, azután kibökte, amitől valójában félt. – Vagy teljesen összeomlott?

Eddie megragadta a gyerek ingét. – Ne mondd ezt! Még csak *ne is gondolj* rá!

Most már hangok hallatszottak a város felől. Roland sejtése szerint a *folken* ismét összegyűlt a közlegelőn. Úgy vélte, hogy erre a napra – és most már az éjszakára is – még ezer év múlva is emlékeznek Calla Bryn Sturgisben. Már ha a Torony állva marad addig.

Eddie elengedte Jake ingét, majd úgy lapogatta azt a helyet, ahol megmarkolta a szövetet, mintha a gyűrődéseket simítaná ki. Megpróbálkozott egy mosollyal, amitől gyengének, öregnek látszott az arca.

Roland a paphoz fordult. – Vajon a manniták eljönnek holnap? Te jobban ismered azt a társaságot nálam.

Callahan vállat vont. – Henchick ura a szavának. Hogy a többieket rászoríthatja-e, azok után, ami most történt... ezt nem tudom, Roland.

– Jobb lesz, ha megteszi – mondta sötéten Eddie. – Jobb lesz.

Megszólalt Gileádi Roland: – Ki akar bridzselni?

Eddie úgy meredt rá, mint aki nem hisz a fülének.

– Fönnmaradunk reggelig – magyarázta a harcos. – Ezzel is eltölthetjük az időt.

Így hát bridzseltek, és Rosalita egyik partit a másik után nyerte, a győzelmeket egy palatáblára jegyezte,

minden diadalmosoly nélkül. Jake semmi értelmezhetőt nem látott az arcán. Legalábbis első pillantásra. Megkísértette a gondolatolvasás, de úgy döntött, helytelen lenne használni, hacsak nincs rá rendkívül nyomós oka. Ha betekint Rosa pókerarca mögé, az olyan lenne, mintha alsóneműben lesné meg. Vagy azt kukkolná, amint Rolanddal szeretkezik.

De ahogy folytatódott a játék, és északkeleten végre szürkülni kezdett az ég, Jake úgy sejtette, kitalálta, mire gondol a gazdasszony, mert *neki is* azon járt az esze. Elméjük valamelyik szintjén mindnyájan arra a két megmaradt Sugárra gondolnak, és ez így is lesz, amíg küldetésük véget nem ér.

Várják, hogy valamelyik, vagy mindkettő, elpattanjon. Miközben ők Susannah nyomát követik, Rosa a konyhában főz, Ben Slightman a fiát gyászolja Vaughn Eisenhart tanyáján, és most már mindnyájan ugyanarra gondolnak: csak kettő maradt, és a Törők azokat is éjjel-nappal nyüvik, fölfalják, *gyilkolják.*

Mennyi időbe telik, amíg minden véget ér? És ugyan *hogy* ér véget? Meghallják-e a gigászi morajlást, amint azok az óriási, palaszürke kövek lehullnak? Felszakad-e az ég, mint egy elvékonyodott rongydarab, előzáporoznak-e mögüle a révülés sötétségében élő szörnyetegek? Lesz idejük, hogy fölkiáltsanak? Van-e másvilág, vagy a Setét Torony összeomlásával menny és pokol is megsemmisül?

Rolandra nézett, és küldött neki egy gondolatot, a lehető legérthetőbben, amire csak képes volt: *Roland, segíts!*

És jött is válasz, hideg vigasszal töltve meg a gyerek elméjét (de hát még a hideg vigasz is jobb, mint a semmilyen): *Ha tudok.*

– Bridzs – mondta Rosalita, és leterítette a lapjait. Aduk voltak nála, és a legfelső lapon Halál Asszonyság virított.

STRÓFA: Commala-come-come
Egy ifjú kezében fegyvere.
Nincs többé meg édes méze,
Mert harc közben elvették tőle.

VÁLASZ: Commala-come-come!
Mert harc közben elvették tőle,
Elhagyta őt a kedvese,
De még nem ért véget a mese.

2. Stanza
MEDDIG MARAD MEG A VARÁZSLAT?

EGY

Fölöslegesen aggódtak a manniták miatt. Henchick a tőle megszokott zordon ábrázattal és negyven férfival állított be a találkozóhelyül választott közlegelőre. Biztosította Rolandot, hogy ennyi ember elég lesz a Megfejthetetlen Ajtó kinyitásához, amennyiben egyáltalán ki lehet még nyitni most, miután eltűnt a „sötét üveg". Az öreg nem mentegetőzött, amiért az ígértnél kevesebb férfit hozott, ám szüntelenül a szakállát húzogatta. Néha két kézzel.

– Atya, te tudod, miért csinálja ezt? – kérdezte Jake a paptól. Henchick csapata tucatnyi ekhósszekéren gurult kelet felé. Mögöttük két természetellenesen hosszú fülű, parázsrózsaszín szemű albínó szamár húzott egy fehér csinvat-vászonnal borított, kétkerekű csézát, amely guruló, óriási kukoricapattogtatóra emlékeztette a fiút. A fura alkotmány bakján Henchick ült magában, és komoran rángatta a szakállát.

– Hitem szerint azért, mert zavarban van – felelte Callahan.

– Nem értem, miért. Csodálkozom, hogy ilyen sokan jöttek el a Sugárrengés meg a többi után.

– Amikor a föld megmozdult, megtanulta, hogy néhány embere jobban fél ettől, mint tőle. Henchicknek ez felér egy megszegett ígérettel. Ráadásul ezt az ígéretet *nem akárkinek* tette, hanem a *dinh*-ednek. Elveszítette az arcát. – Majd ugyanolyan hangon megkérdezte, így ugratva bele a gyereket a válaszba, amelyet különben nem kaphatott volna meg: – Akkor hát él még a barátnőd?

– Igen, de ret... – kezdte Jake, azután befogta a száját. Vádlón pillantott Callahanre. Előttük a kétkerekű cséza bakján Henchick olyan meghökkenten nézett körül, mintha emelt hangon vitatkoznának. Callahannek arra kellett gondolnia, hogy ebben az átkozott történetben rajta kívül minden szereplő rendelkezik az érintés adományával.

Ez nem történet. Nem történet, hanem az életem!

De nehéz volt hinnie ebben, amikor egy olyan könyv szereplőjeként találkozott magával, amelynek az előlapjára azt írták: REGÉNY. A Doubleday adta ki 1975-ben. A könyv vámpírokról szól, ámbár mindenki *tudja,* hogy ilyen lények nincsenek. Illetve ott voltak. És legalábbis néhány szomszédos világban máig léteznek.

– Ne csinálj ilyet velem – szólt Jake. – Ne próbálkozz ilyen trükkökkel. Akkor ne, atya, ha ugyanazon az oldalon állunk. Rendben?

– Sajnálom – felelte Callahan. Majd azzal folytatta: – Bocsánatodért esedezem.

Jake sápadtan elmosolyodott, és megsimogatta Csit, aki a ponchója mellzsebében utazott.

– Ő...

A fiú megrázta a fejét. – Most nem akarok beszélni róla, atya. Jobb, ha nem is gondolunk rá. Van egy olyan érzésem – nem tudom, igaz-e vagy sem, de nagyon erős –, hogy valami keresi őt. Ha pedig így van, akkor jobb, ha nem hallgat ki minket. Mert képes rá.

– Valami...?

Jake kinyújtotta a kezét, és megérintette a kendőt, amelyet Callahan úgy kötött a nyakára, ahogy a tehenészek szokták. A kendő vörös volt. Azután könnyedén megérintette a bal szemét. Callahan először nem értette, majd észbe kapott, hogy mit jelent. A vörös szem. A Király Szeme.

Hátradőlt a bakon, és hallgatott. Mögöttük Roland

és Eddie lovagolt némán, egymás mellett. Mindkettő magával hozta az iszákját és a fegyvereit. Jake holmija mögöttük hevert a szekérderékban. Ha visszatérnek is Calla Bryn Sturgisbe a mai nap után, nem fognak sokáig időzni.

Retteg, ezt kezdte mondani a gyerek, ám ez rosszabb volt a rettegésnél. Hihetetlenül távolról, hihetetlenül halkan, mégis tisztán hallotta Susannah sikolyát. Csak abban reménykedett, hogy Eddie nem hallja.

KETTŐ

Hát így hagyták el a várost, amelynek érzelmileg kimerült lakói zömmel még aludtak a rengés ellenére is. Elég hűvös volt, mikor elindultak, lélegzetük gomolygott a levegőben, dér vékony hártyája vonta be a száraz kukoricaszárat. Pára lebegett a Devar-tete Whye fölött, mintha a folyó is lélegezne. *Ez már a tél kezdete,* gondolta Roland.

Órányi lovaglás után megérkeztek a vízmosásokhoz. Csak a lószerszámok csilingelése, kerekek nyikorgása, paták dobogása törte meg a csendet; néha gúnyosan iázott valamelyik albínó szamár a cséza előtt, a távolból rozsdabegyek kiáltoztak. Talán délnek tartottak, ha ugyan még képesek voltak megtalálni bármilyen irányt.

Tíz-tizenöt perc múlva jobbról emelkedni kezdett a terep, sűrűbbek lettek a sziklák, szirtek, táblahegyek. Visszaértek arra a helyre, ahová alig huszonnégy órája Calla gyermekeivel vonultak ki, hogy megvívják harcukat. Itt egy ösvény ágazott le a Keleti útról, és többé-kevésbé északkelet felé kanyargott. Az út másik padkáján friss árok húzódott. Ide rejtőzött Roland a *ka-tet*-jével és a tányér hölgyeivel, mikor a Farkasokat várták.

Ha már a Farkasoknál tartunk, hova lettek? Mikor

ők eljöttek a lesből, a környék tele volt szórva testekkel, több mint hatvan emberforma teremtmény maradványával, akik nyugat felől nyargaltak ide szürke nadrágban, zöld köpenyben, vicsorgó farkas álarcban.

Roland leszállt a lováról, és Henchickhez lépett, aki az öregkor merev ügyetlenségével kászálódott le a cséza bakjáról. Roland meg sem próbált segíteni. Henchick nem számított rá, talán vissza is utasította volna.

A harcos megvárta, hogy a mannita utoljára megrázza sötét köpenyét, azután fel akart tenni egy kérdést, de rájött, hogy fölösleges. Negyven-ötven méterrel arrébb, az út jobb oldalán száraz kukoricaszárak hatalmas boglyája domborodott ott, ahol előző nap nem volt kupac. Roland látta, hogy sírdomb, amelyet a kegyelet legcsekélyebb jele nélkül hánytak föl. Nem vesztegetett rá időt és energiát, hogy azon törje a fejét, mivel töltötte a *folken a* tegnap délutánt – mielőtt elkezdődött az ünnepség, amelyet kétségtelenül most alusznak ki –, de most látta munkájuk eredményét. Netán attól tartanak, hogy a Farkasok életre kelnek? Tudta, hogy a callaiak valamiképpen pontosan ettől félnek. Így hát bevonszolták a súlyos, ernyedt testeket (szürke lovakat és szürkébe öltözött Farkasokat) a kukoricásba, egymásra hányták és lefedték őket gyökerestül kihúzgált tengeriszárakkal. Ma halotti máglya lesz a ravatalból. És ha feltámad a seminon szél? Roland szerint akkor is meggyújtják a halmot, és megkockáztatják a tűzvészt a termőföldön az út és a folyó között. Miért ne? Az idén megvolt a betakarítás, és nincs még egy olyan jó trágya, mint a hamu, legalábbis az öregek így mondják; mellesleg a *folken* amúgy sem nyughatik addig, amíg az a domb le nem ég. De még akkor is kevesen járnak szívesen erre.

– Nézd, Roland! – mondta Eddie, valahol a harag és a gyász között remegő hangon. – Az istenit, *nézd* már!

Majdnem az ösvény végénél, ahol Jake, Benny Slightman és a Tavery ikrek vártak, mielőtt átrohantak az úton a menedékbe, összekarcolt, ütött-kopott tolószék állt, krómozása vakítóan villogott a napfényben, az ülést por és vér mocskolta. A bal kerék erősen meggörbült.

– Miért szólasz haraggal? – kérdezte Henchick, akit Cantab és féltucatnyi koros ember kísért a Kabátos Népségből, ahogy Eddie hívta őket néha. Két aggastyán még Henchicknél is vénebbnek látszott. Rolandnak eszébe jutott, amit Rosalita mondott az éjszaka: *Sokan csaknem olyan öregek, mint Henchick; ezek próbáljanak fölkapaszkodni sötétedés után?* Nos, most nincs sötét, de a harcos kételkedett benne, hogy néhány mannita képes lesz-e felkapaszkodni az Ajtó Barlangjához vezető ösvény meredélyes részéig, pláne annál is tovább!

– Azért hozták vissza az asszonyod guruló székét, mert tisztelik. Mint ahogy téged is. Miért beszélsz hát haraggal?

– Mert nem kéne ilyen összetört állapotban lennie, neki pedig benne kellene ülnie – válaszolta Eddie az öregembernek. – Érted, Henchick?

– A harag a leghaszontalanabb érzelem – közölte Henchick. – Rombolja az elmét, és fájdalommal tölti el a szívet.

Eddie ajka annyira elvékonyodott, hogy fehér hegnek látszott az orra alatt, de sikerült magába nyelnie a visszavágást. Odalépett Susannah összekarcolt székéhez – sok száz mérföldet gurult, amióta rátaláltak Topekában, de gurulásának immár vége –, és komoran bámulta. Amikor Callahan közelebb lépett, Eddie visszaintette.

Jake azt a helyet nézte az úton, ahol Bennyt eltalálták, és meghalt. Teteme természetesen eltűnt, a

kiömlött vért valaki lefedte egy friss réteg oggannal, ám Jake ennek ellenére látni vélte a sötét foltokat. Meg Benny leszakadt karját, tenyérrel fölfelé. Emlékezett rá, milyen volt, amikor barátjának tatája előtántorgott a kukoricásból, és meglátta földön heverő fiát. Öt másodpercig nem bírt hangot adni, Jake becslése szerint ennyi idő alatt tájékoztatni lehetett volna sai Slightmant, milyen hihetetlenül olcsón megúszták a küzdelmet: egy halott fiú, egy halott gazdáné és egy bokatörött másik fiú. Potomság. De senki sem mondta, és azután az idősebb Slightman felsikoltott. Jake úgy gondolta, sose fogja elfelejteni azt a sikolyt, ahogy mindig is látni fogja Bennyt a sötét, véres sárban, a levált karjával.

A hely mellett, ahol Benny elesett, valami más is hevert, félig eltemetve a porban. Csak egy apró, fémes villanást látott belőle. Fél térdre ereszkedett, és kiásta a Farkasok egyik halálos labdáját, amit csikesznek hívnak. Felirata szerint Harry Potter modell. Tegnap kettőt is a kezében tartott, és érezte, ahogy remegnek. Hallotta gyönge, rosszindulatú zümmögésüket. Ez viszont halott, mint a kő. Jake fölállt, és odahajította a döglött Farkasok kukoricaszárral borított halmára. Olyan keményen hajította, hogy belenyilallt a karja. Holnap valószínűleg merev lesz, de nem érdekelte. Fütyült Henchick szerény véleményére is a haragról. Eddie a feleségét akarta visszaszerezni; Jake-nek a barátja kellett volna. És míg Eddie talán visszakaphatja, amit kíván, Jake Chambers sosem fogja. Mert a halál nagy adakozó. A halál, akár a gyémánt, örökké tart.

Tovább akart menni, maga mögött akarta hagyni a Keleti útnak ezt a szakaszát. Nem akarta többé látni Susannah üres, ütött-kopott tolókocsiját. De a mannitták körbeállták a csata színterét, és Henchick hadarva imádkozott, olyan éles hangon, amely sértette Jake fülét. Igencsak emlékeztetett egy rémült

malac visítására. Valamiről beszélt, amit Odatúlnak hívott, biztonságos átjárást kért ama barlanghoz és sikert a vállalkozáshoz, hogy ne veszítsenek se életet, se ép elmét (Jake-et főleg az imának ez a része idegesítette, mert sose gondolta volna, hogy az ép elméért is lehet imádkozni). A nagyfőnök azért is fohászkodott az Odatúlhoz, hogy töltse el lélekkel az ingákat és mágneseket. Végül imádkozott a kavenért, azaz, hogy a varázslat kitartson; ezt a kifejezést különösen nagy erejűnek tarthatták köreikben. Mikor befejezte, valamennyien egyszerre kiáltották: – Over-sam, Over-kra, Over-can-tah! –, majd elengedték egymás kezét. Néhányan térdre hullottak, hogy még egy kis tanácskozást tartsanak az *igazi* nagyfőnökkel. Közben Cantab odavezetett négy-öt fiatalabb férfit a csézához. Fából készült, nagy dobozok kerültek elő a visszahajtott, hófehér vászon alól. Jake sejtése szerint ólomnehezékeket és mágneseket rejthettek, méghozzá jóval terjedelmesebbeket, mint amilyeneket a manniták a nyakukban viseltek. A nehéztüzérséget hozták el erre a kis kalandra. A dobozok mintázata – csillagok, holdak, furcsa mértani idomok – sokkal inkább látszott kabbalisztikusnak, mint kereszténynek. Bár hiszen, gondolta Jake, semmi oka feltételezni, hogy a manniták keresztények. *Hasonlíthatnak* köpenyükben, kerek tetejű, fekete kalapjukkal, szakállukkal a kvékerekre vagy a hutteritákra, előfordulhat a beszédükben egy-egy *ama* vagy *tennen,* ám a gyerek tudomása szerint sem a kvékereknek, sem a hutteritáknak nem hobbija az utazgatás a világok között.

Egy másik szekérből hosszú, csiszolt farudak kerültek elő. Áttolták őket a faragott dobozok aljára erősített vaspántokon. Jake megtudta, hogy a dobozok neve ládikó. A manniták úgy vitték őket, ahogy annak idején az ereklyéket a középkori városok utcáin. A fiú el is hitte, hogy bizonyos értelemben

ezek is ereklyék.

Nekivágtak az ösvénynek, amelyen még mindig ott hevertek a hajszalagok, ruhadarabok és néhány apró játék. Ezek voltak a csalétkek a Farkasoknak, amelyek be is kapták a csalit.

Amikor elérték azt a helyet, ahol Frank Tavery lába csapdába került, Jake hallotta gondolatban a vacak vizesnyolcas gyönyörű húgának esdeklését: *Segíts rajta, kérlek, sai, esedezem!* Hát segített, Isten bocsássa meg neki. És Benny meghalt.

Elfordította a tekintetét, pofát vágott, azután arra gondolt: *Most harcos vagy, ne hagyd el magad.* Kényszerítette magát, hogy visszanézzen.

Callahan atya a gyerek vállára tette a kezét. – Jól vagy, fiam? Szörnyen elsápadtál.

– Jól vagyok – felelte Jake. Gombóc volt a torkában, nem is kicsi, de valahogy lenyelte, és megismételte, amit mondott, inkább magának hazudva, mint Callahannek: – Igen, jól vagyok.

Callahan bólintott, és áttette a bal válláról a jobbra a saját iszákját (annak a városi embernek a vacak hátizsákját, aki a szíve mélyén nem igazán hiszi, hogy bárhova is menne). – És mi történik, amikor fölérünk a barlanghoz? *Ha* fölérünk a barlanghoz?

Jake a fejét rázta. Ő sem tudta.

HÁROM

Az úttal nem volt baj. Sok laza kő zuhant rá, ugyancsak megizzasztotta a ládikákat cipelő mannitákat, de bizonyos értelemben könnyebb volt feljutniuk. A rengés kizökkentette a hatalmas görgetegsziklát, amely korábban csaknem eltorlaszolta az út végét. Eddie lenézett, és messze a mélyben megpillantotta a kettétört kőtömböt. A közepén valami világosabb, csillámló anyag volt, amitől úgy festett, mint a világ legnagyobb kemény

tojása.

A barlang is megvolt, habár nagy törmelékkupac magasodott a szája előtt. Eddie beállt segíteni pár fiatalabb mannita mellé, hogy eltakarítsák a halmot. Marokszám dobálták a palazúzalékot (némelyikben vércseppként piroslottak a, gránátkövek). Amikor Eddie meglátta a bejáratot, a szívét szorító pánt lazult kissé, de nem tetszett neki a csend, hiszen utoljára iszonyúan ricsajoztak odabent. Valahol a hasadék mélyéből a huzat huhogott, de ez volt minden. Hol a testvére, Henry? Henrynek azt kellene az öccse orra alá dörgölnie, hogyan gyilkolták meg Balazar úriemberei, és hogy ez az egész Eddie hibája. Hol van a mama, akinek ugyanilyen hétfájdalmú hangon kellene egyetértenie Henryvel? Hol van Margaret Eisenhart, hogy panaszkodjék Henchicknek, a nagyapjának, amiért feledésre ítélte, és cserbenhagyta? Ez már jóval előbb a Hangok Barlangja volt, semhogy az Ajtó Barlangja lett belőle, a hangok mégsem hallatszottak. És az ajtó olyan... *ostobának* látszott – ez volt az első szó, ami Eddie eszébe jutott. A második a *jelentéktelen.* Ezt a barlangot a mélység hangjai formálták és határozták meg; az ajtó félelmes, rejtelmes és hatalmas lett az üveggömbtől – a Fekete Tizenhármastól, amely rajta keresztül érkezett Callába.

De ugyanúgy távozott, és ez most már csak egy ócska ajtó, amely nem...

Igyekezett visszafojtani a gondolatot, de nem tudta. *...:amely nem vezet sehová.*

Henchickhez fordult, és dühös volt, mert hirtelen sírhatnékja támadt, és nem bírta visszaparancsolni a könnyeket. – Itt nem maradt varázslat – mondta a kétségbeeséstől eltorzult hangon. – Nincs semmi a kibaszott ajtó mögött, csak állott levegő és lehullott sziklák. Bolond vagy, és én vagyok a párod.

Mindenkinek elakadt a lélegzete a megbotránkozás-

tól, ám Henchick majdhogynem rákacsintott Eddie-re. – Lewis, Thonnie! – mondta már-már kedélyesen. – Hozzátok csak a Branni-ládikót!

Előlépett két keménykötésű fiatalember, akik rövid szakállt viseltek, és hosszú varkocsba fonták a hajukat. A láda, amelyet hoztak, négy láb hosszú lehetett, és jó súlyos, abból ítélve, ahogy a rudakat tartották. Lerakták Henchick elé.

– Nyisd ki, New York-i Eddie!

Thonnie és Lewis kérdőn és kicsit félve sandított rá. Eddie észrevette, hogy az idősebb mannita férfiak mohó kíváncsisággal bámulják. Nyilván beletelik pár évbe, hogy az ember hamisítatlan mannita csodapók lehessen; idővel Lewis és Thonnie is eljut erre a szintre, de most még nem nevezhetők különcnek.

Henchick némiképp türelmetlenül bólintott. Eddie lehajolt, kinyitotta a dobozt. Könnyen ment, nem lakatolták le. Selyem volt a fedél alatt. Henchick egy bűvész mozdulatával lerántotta, és feltárt egy láncon függő ingát. Régimódi búgócsigára emlékeztette Eddie-t, és megközelítőleg sem volt akkora, mint amekkorára számított. Talán tizennyolc hüvelyk hosszú volt a hegyétől a szélesebb tetejéig, és valami zsírosnak látszó, sárgás fából készült. Ezüstláncon lógott, amelyet a láda fedelébe ütött kristálydugó köré csavartak.

– Vedd ki! – mondta Henchick, és mikor Eddie Rolandra nézett, megnyílt a szőrzet, ami benőtte a vénember arcát, és meghökkentően cinikus mosolyban elővillant a tökéletes, fehér fogsor. – Minek bámulsz a *dinh*-edre, anyámasszony katonája? A varázslat már elhagyta eme helyet, magad mondottad! Tán nem akarod megtudni? Hány esztendőt is számlálsz... nem is tudom... huszonötöt?

A manniták, akik elég közel álltak, hogy hallják a gúnyolódást, felvihogtak, noha köztük is voltak páran akik még nem töltötték be a huszonötöt.

Eddie, aki legalább olyan dühös volt a vén csibészre, mint magára, benyúlt a ládikóba. Henchick megállította a kezét.

– A függőt magát ne érintsed! Akkor ne, ha nem akarod kiadni az egyik végeden a teát, a másikon a csokoládét. A láncnál fogva emeld ki, érted?

Eddie csak azért is megfogta volna a függőt – már úgyis bolondot csinált magából ezek előtt az emberek előtt, miért hagyná abba? –, ám amikor belenézett Jake komoly, szürke szemébe, megváltoztatta a véleményét. Idefönt erősen fújt a szél, annyira lehűtötte bőrén a kapaszkodástól kiütött verejtéket, hogy megborzongott. Ismét előrehajolt, megragadta a láncot, és óvatosan letekerte a dugóról.

– Emeld ki – parancsolta Henchick.

– Mi fog történni?

Henchick úgy bólintott, mintha Eddie végre valami értelmes dolgot kérdezne. – Majd meglátod. Emeljed.

Eddie engedelmeskedett. Miután látta, hogy a két fiatalember erőlködve cipelte a ládikát, meglepte a pendulum könnyűsége. Mintha egy tollat emelt volna ki, amelyet másfél méteres, apró szemű láncra fűztek. A láncot az ujjaira tekerte, és a szeme elé emelte, valahogy úgy, mint aki bábozni készül.

Már éppen ismét meg akarta kérdezni Henchicktől, hogy mégis, mire számít, de mielőtt megtehette volna, az inga enyhe ívben lengeni kezdett.

– Nem én csinálom – mondta Eddie. – Legalábbis nem hiszem. Biztos a szél az oka.

– Nem hinném, hogy lehetséges – jegyezte meg Callahan. – Nincs olyan mázlid…

– Csönd! – szólt Cantab, és olyan szigorúan nézett rá, hogy Callahan elhallgatott.

Eddie a barlang előtt állt. Alatta terült el a vízmosásoktól szabdalt vidék és Calla Bryn Sturgis nagy része. A távolban álmatag sötétkék színbe öltözött az erdő, amelyen keresztülvágtak idefelé –

Középső-Világ utolsó emléke, a világé, ahová sosem térnek vissza. A szél feltámadt, hátrafújta a fiatalember haját, és Eddie váratlanul zümmögő hangot hallott.

Csak éppen nem hang volt. A zümmögés a szeme elé tartott kézből hallatszott, amelynek ujjaira tekerte a függőón láncát. A karjából hallatszott. De mindenekelőtt a fejéből.

A lánc másik végén, körülbelül Eddie jobb térdének szintjén a függőón egyre határozottabban lengett, akár egy óra ingája. Különös dolgot figyelt meg Eddie: valahányszor az inga az ív végéhez ért, mindig nehezebb lett. Mintha olyasmibe kapaszkodna, amit roppant centrifugális erő húz.

Az ív hosszabbodott, az inga gyorsabban lengett, minden lengés végén nőtt a súlya. Azután...

– Eddie! – kiáltotta Jake, valahol az aggodalom és az öröm határán. – Látod?

Persze hogy látta. Minden ív végén *elhalványodott* az inga, és ilyenkor gyorsan növekvő súllyal húzta a karját. A bal kezével meg kellett támasztania a jobb karját, hogy elbírja, és most már a csípője is kilengett az ingamozgástól. Beléhasított, hol van – nagyjából hétszáz méternyire a síkság fölött. Ez a kicsike, ha nem állítják meg, hamarosan átrántja a peremen. Mi van, ha nem tudja leoldani a láncot a kezéről?

Az inga jobbra lengett, láthatatlan mosolyt rajzolt a levegőbe, ismét súlyosbodott, amikor elérte az ív végpontját. Az apró fadarab, amelyet Eddie játszva emelt ki a dobozából, mintha már harminc, negyven, ötven kilót nyomott volna. És mikor egy pillanatig egyensúlyozott az ív végén a mozgás és a tömegvonzás között, Eddie rádöbbent, hogy nemcsak látja rajta keresztül a Keleti utat, de a szerkezet még *föl is nagyítja a* látványt! Azután Branni ingája visszafelé indult, lezuhant, veszített a súlyból. De mikor ismét elindult, ez alkalommal balra...

– Jól van, értem már! – ordított Eddie. – Vedd el tőlem, Henchick! Vagy legalább állítsd meg!

Henchick egyetlen szót ejtett csak ki, egy torokhangú szót, amely úgy hangzott, mintha valami kicuppanna a sárból. Az inga nem úgy állt meg, hogy egyre rövidültek az ívei, hanem egyszerűen abbahagyta, és hegyével a földre mutatva lógott a fiatalember térdénél. Eddie karja és feje még zümmögött egy darabig. Azután az is abbamaradt. Amikor elhallgatott, a függőón nyugtalanító súlya is eltűnt, és megint pihekönnyű lett az átkozott kütyü.

– Akarsz nekem mondani valamit, New York-i Eddie? – kérdezte Henchick.

– Igen, bocsánatodat kérem.

Henchick foga ismét elővillant a szakáll őserdejéből. – Nem teljességgel tűnt el a varázslat, ugyebár?

– Remélem, nem – felelte Eddie, és nem bírt elfojtani egy halk, megkönnyebbült sóhajt, amikor a mannita Henchick kivette a kezéből a finom ezüstláncot.

NÉGY

Henchick ragaszkodott egy próbához. Eddie megértette, mégis gyűlölte ezt a lacafacázást. A múló idő szinte kézzelfoghatónak rémlett, mintha durva vászon csúszna ki a tenyeréből. Mindazonáltal hallgatott. Egyszer már felbosszantotta Henchicket, és az az egy elég volt.

Az öreg behívta a barlangba hat amigó-ját (akik közül öten Eddie szerint vénebbek voltak még Istennél is). Hármuk kezébe ingát nyomott, a másik háromnak kagylóforma mágnest adott. A Branni-féle ingát, amely csaknem bizonyosan a törzs legerősebb eszköze volt, megtartotta magának.

A hét mannita körben állt a barlang bejáratánál.

– Nem az ajtó körül? – kérdezte Roland.

– Nem, amíg nem muszáj – felelte Henchick. Az öregemberek kézen fogták egymást. Az összekulcsolódó ujjak vagy egy ingát, vagy egy mágnest tartottak. Amint a kör bezárult, Eddie ismét meghallotta a zümmögést. Olyan hangos volt, mintha hangszóró gerjedne. Látta, hogy Jake a füléhez emeli a kezét, és Roland arca röpke grimaszba torzul.

Eddie az ajtóra nézett, amelyről lehámlott a poros jellegtelenség. Ismét kidomborodtak a valamilyen ismeretlen nyelven MEGFEJTHETETLEN-t jelentő hieroglifák. A kristály kilincsgomb izzott, fehér fénnyel rajzolta ki a belevésett rózsát.

Most vajon kinyithatnám?, töprengett Eddie. *Kinyithatnám, és átléphetnék rajta?* Nem hitte. Legalábbis még nem. Ám sokkal jobban bízott az eljárás sikerében, mint akár öt perce.

Hirtelen föléledtek a mélység hangjai, ám ez egyetlen zűrzavaros ricsajba olvadt. Eddie kihallotta belőle az ifjabb Benny Slightmant, ahogy a *Dogan* szót sikoltja, a saját anyját, amint közli vele, hogy miután egész életében elhagyogatta a dolgokat, most azzal tette fel rá a koronát, hogy a *feleségét* is elveszítette, valami fószer (vélhetőleg Elmer Chambers) azt mondta Jake-nek, hogy megbolondult, *fou, monsieur Lunatique.* Újabb hangok csatlakoztak hozzájuk, azután még újabbak.

Henchick parancsolóan bólintott a kartársaknak. A kezek szétváltak. Abban a pillanatban a mélység hangjai karattyolás közben elnémultak. Eddie nem is csodálkozott, hogy az ajtó tüstént visszanyerte jelentéktelenségét – olyan ajtó lett, amely előtt az ember elmegy az utcán, és rá se néz.

– Az isten szerelmére, *mi* volt ez? – kérdezte Callahan, a sűrűbb sötétség felé biccentve, oda, ahol a barlang padlója lejteni kezdett. – Korábban nem ilyen volt!

– Azt hiszem, hogy a rengés vagy a varázsgömb

elvesztése megzavarta elméjében a barlangot – mondta Henchick flegmán. – Egyébiránt nem számít a mi ügyünk szempontjából. Nekünk az ajtóval van dolgunk. – Callahan hátizsákjára sandított. – Te valaha vándor voltál.

– Az voltam.

Henchick foga ismét elővillant. Eddie véleménye szerint a vén csibész valahol élvezte a dolgot. – Az iszákod külleméből ítélve, sai Callahan, elveszítetted a jártasságodat.

– Gondolom, nehezen hittem el, hogy tényleg megyünk valahova – mondta Callahan, és elmosolyodott, bár ez nagyon fakó mosoly volt a Henchickéhez képest. – És most már idősebb vagyok.

A mannita nyersen vakkantott. *Há!,* valahogy így hangzott.

– Henchick! – szólalt meg Roland. – Tudod, mi okozta a hajnali rengést?

Az öregember kék szeme megfakult, de még éles volt. Bólintott. A barlang szája előtt, az ösvényen csaknem három tucat mannita várakozott türelmesen, libasorban. – Egy Sugár elengedett, véleményünk szerint.

– Én is így gondolom – felelte Roland. – A dolgunk sürgetőbb. Engedelmeddel végét vetném a fölös fecsegésnek. Tartsunk tanácskozást, ha kell, azután lássunk a dolgunk után.

Henchick éppolyan hidegen nézett Rolandra, mint Eddie-re, de Roland állta a tekintetét. A mannita összevonta szemöldökét, azután elsimultak a ráncok a homlokán.

– Igenis – mondta. – Ahogy kívánod, Roland. Nagy szolgálatot tettél nékünk, mannitáknak és feledékeny népeknek egyaránt, és mi viszonozzuk, amennyire képesek vagyunk. A varázslat még mindig itt vagyon, méghozzá vastagon. Csak egy szikrára van szüksége. Igen, ama szikrát ki tudjuk pattintani. Olyan könnyű,

akár a commala. Megtehetjük, amit kívánsz. Másrészt az is lehetséges, hogy mind együtt érünk el az ösvény végére. Vagy a sötétségbe. Megérted ezt?

Roland bólintott.

– Akkor kezdhetjük?

Roland egy pillanatig állt lehajtott fejjel, kezével a pisztolya agyán. Amikor fölnézett, ő is mosolygott. A mosolya szép volt, fáradt, kétségbeesett és veszedelmes. Bal kezét kétszer megforgatta a levegőben. *Gyerünk.*

ÖT

A ládikákat letették – óvatosan, mert szűk volt a mannitául Kra Kammennek nevezett helyhez vezető ösvény –, és kivették, ami bennük volt. A hosszú körmű ujjak (a mannitáknak csak évente egyszer szabad körmöt vágni) megkocogtatták a mágneseket, és ettől éles zümmögés keletkezett, amely késként hasított Jake fejébe. A révülés harangjai jutottak az eszébe, úgy sejtette, nem véletlenül; azokat a harangokat hívták kammennek.

– Mit jelent a Kra Kammen? – kérdezte Cantabot. – A Harangok Háza?

– A Kísértetek Háza – felelte a férfi, föl se nézve a láncról, amelyet tekergetett. – Ne zavarj, Jake, ez kényes munka.

Jake nem értette, miért az, de szót fogadott. Roland, Eddie és Callahan a barlang szájában állt. Jake csatlakozott hozzájuk. Henchick közben félkörbe rendezte a társaság legvénebb tagjait az ajtó mögött. A kristálykilincses, vésett hieroglifás elülső résznél senki nem állt, legalábbis pillanatnyilag.

Az öreg odament a barlang szájához, kurtán beszélt valamit Cantabbal, azután intett az ösvényen várakozó mannitáknak, hogy jöjjenek föl. Amikor a sor eleje beért a barlangba, Henchick megállította őket, és

visszament Rolandhoz. Lekuporodott, és intett a harcosnak, hogy guggoljon mellé.

A barlang padlóját finom por lepte. Részben a kövekből származott, ám zömmel azokból az apró állatokból, amelyek óvatlanul bemerészkedtek. Henchick a körmével alul nyitott négyszöget rajzolt a porba, azután félkört húzott köréje.

– Az ajtó – mondta. – És az én *kra*-m emberei. Érted?

Roland bólintott.

– Te és a barátaid fejezitek be a kört – mondta Henchick, és lerajzolta a hiányzó részt.

– A fiúnak erős képessége van az érintésre – folytatta, és olyan váratlanul pillantott a gyerekre, hogy Jake ugrott egyet.

– Igen – helyeselt Roland.

– Akkor hát őt állítjuk az ajtó elé, de elég távol kell lennie, mert ha kivágódik – ez bizony megeshet –, szétcsaphatja a fejét. Odaállasz, fiam?

– Igen, hacsak te vagy Roland mást nem mondtok – felelte Jake.

– Valamit érzel majd a fejedben – olyan lesz, mint a szívás. Nem kellemes. – Egy pillanatra elnémult. – Két ízben fogod kinyitni az ajtót.

– Igen – mondta Roland. – Kétszer.

Eddie tudta, hogy a második nyitás Calvin Towernek szól, ő pedig elveszítette az érdeklődését a könyvkereskedő iránt. Úgy vélte, nem hiányzik belőle a kurázsi, ugyanakkor mohó, makacs és önző: más szóval, tökéletes New York-i polgár a huszadik századból. De utoljára Suze ment át ezen az ajtón, tehát ha kinyílik, Eddie azonnal keresztülvágódik rajta. Ha másodjára arra a kis maine-i városkára nyílik, ahol Calvin Tower és barátja, Aaron Deepneau él, akkor nyíljon. Ha a többiek odamennek, hogy megpróbálják megvédeni Towert, és megszerezni egy bizonyos üres telek meg egy bizonyos rózsa

tulajdonjogát, hát csak próbálják. Eddie-nek a felesége a legfontosabb. Hozzá képest minden másodlagos.

Még a Torony is.

HAT

– Kit küldesz elsőnek, amikor az ajtó kinyílik? – kérdezte Henchick.

Roland elgondolkodott, miközben szórakozottan végigfuttatta kezét a könyvespolcon, amelyet Calvin Tower unszolására hoztak át ide. A polcon volt az a könyv is, amelyik úgy felzaklatta az atyát. Nem nagyon akarta Eddie-t küldeni, aki eleve lobbanékony, most pedig elvakítja a szerelem és az aggodalom a feleségéért. Engedelmeskedne, ha ő inkább Tower és Deepneau után küldené? Aligha. Ez viszont azt jelenti…

– Harcos! – nógatta Henchick.

– Amikor először nyílik az ajtó, Eddie és én megyünk át rajta – mondta Roland. – Magától becsukódik?

– Úgy bizony – bólintott Henchick. – De villámgyorsnak kell ám lennetek, különben kettévág az ajtó, az egyik feletek itt marad a barlang padlóján, a többi pedig ott, ahova a barna bőrű asszony ment.

– Gyorsak leszünk, amennyire telik tőlünk – biztosította Roland.

– Igen, az lesz a legjobb – mondta Henchick, és ismét kivillantotta fogait. Ez jelentette nála a mosolyt.

(Mi az, amit elhallgat? Valami, amit tud, vagy tudni vél?)

Rolandnak már nem sok ideje maradt a gondolkodásra.

– Én itt hagynám a fegyvereiteket – mondta Henchick. – Ha megpróbáljátok átvinni őket, úgy lehet, elvesznek.

– Azért én inkább vinném a magamét – jelentette ki Jake. – A másik oldalról való, rendben kell lennie. Ha nem, majd szerzek másikat. Valahogy.

– Úgy vélem, az enyém is átjön velem – mondta Roland. Alaposan végiggondolta a dolgot és úgy döntött, megkíséreli megtartani a hatalmas pisztolyokat. Henchick vállat vont, mint aki azt mondja: *ahogy akarjátok.*

– Na és Csivel mi lesz, Jake? – kérdezte Eddie. Jake szeme tágra nyílt, az álla leesett. Roland most jött rá, hogy a fiúnak eddig eszébe sem jutott szőrmókus barátja. A harcos arra gondolt (nem az első alkalommal), milyen könnyű megfeledkezni John „Jake" Chambersszel kapcsolatban a legalapvetőbb igazságról: hogy csak egy kisfiú.

– Amikor révülésben voltunk, Csi... – kezdte a gyerek.

– Ez nem olyan lesz, aranyom – mondta Eddie, és a szíve elszorult a bánattól, amikor rádöbbent, hogy Susannah becéző szava csúszott ki a száján. Először vallotta be magának, hogy talán ugyanúgy nem látja viszont a feleségét, mint ahogy Jake sem a szőrmókust, ha egyszer itt hagyja, ebben a bűzlő barlangban.

– De hát... – kezdte ismét Jake.

Csi szemrehányóan fölvakkantott, mert a fiú túl szorosan ölelte magához.

– Vigyázunk rá, Jake! – mondta gyengéden Cantab. – Nagyon jól fogjuk tartani, ez így igaz. Mindig lesznek itt emberek, akik vigyáznak rája, és minden holmitokra, amíg vissza nem jössz a barátaiddal. – Túl jószívű volt, hogy azzal fejezze be: *ha ugyan visszajöttök.* Roland azonban ezt a részt is kiolvasta a tekintetéből.

– Roland, biztos vagy benne, hogy nem tudom... hogy ő... nem. Látom. Ez alkalommal nem révülés lesz. Jól van hát. Nem.

Benyúlt a poncsó zsebébe, kiemelte Csit, letette a barlang finom porába. Lehajolt, kezével a térdére

támaszkodva. Csi fölnézett, kinyújtotta a nyakát, így csaknem összeért az arcuk. És Roland most rendkívüli dolgot látott: nem a Jake, hanem a Csi szemében gyülekező könnyeket. Egy síró szőrmókust. Ilyesfajta történetet kocsmában hall az ember késő este, amikor már mindenki berúgott – a hűséges szőrmókus, aki sír, mikor elválik a gazdájától. Az ilyesmit nem hisszük el, de ezt sose mondjuk ki, ha el akarjuk kerülni a verekedést (vagy talán még a lövöldözést is). Pedig itt volt, a saját szemével látta, és ettől Roland kicsit úgy érezte magát, mintha ő is sírna. Vajon a szőrmókus csupán utánozza a gazdáját, vagy Csi csakugyan megérti, mi történik? Teljes szívéből remélte, hogy az első esetről van szó.

– Csi, itt kell maradnod egy kis időre Cantabbal. Nem lesz semmi bajod. Ő jó barát.

– Tab! – ismételte a szőrmókus. A könnyek lehullottak a pofájáról, és akkora sötét foltokat rajzoltak a finom porba, mint egy-egy ötcentes. Roland különösen hátborzongatónak találta a lényecske könnyeit. Valahogy sokkal rosszabb volt, mintha gyermek sírna. –Ake! *Ake!*

– Nem. Le kell lépnem – mondta Jake, és a tenyerével dörgölte könnyes arcát. Halántékig érő piszokcsíkok maradtak utána, mintha harci festékkel mázolta volna ki magát.

– Nem! Ake!

– Muszáj. Neked Cantabbal kell maradnod. Visszatérek érted, Csi – ha meg nem halok. Visszajövök. – Ismét megölelte a szőrmókust, azután fölállt. – Eredj Cantabhoz. Ő az – mutatott a mannitára. – Hallgass rám, eredj!

– Ake! Tab! – Annak a hangnak a kétségbeesését nem lehetett félreérteni. A szőrmókus egy pillanatig nem mozdult. Azután még mindig sírva – vagy, Roland reményei szerint csak Jake-et utánozva – megfordult, odaügetett Cantabhoz, és leült a

fiatalember poros csizmái közé.

Eddie megpróbálta átkarolni Jake-et. Ő azonban lerázta a kezét, és elhúzódott. Eddie meghökkent, Roland pókerarcot öltött, de belül komor örömet érzett. Még nincs tizenhárom, de nem szűkölködik acélban.

– Eljött az idő.

– Henchick?

– Igen. Mondanál előtte egy imát, Roland? Az istenedhez, akárki légyen?

– Nincs Istenem – felelte Roland. – Csak Tornyom, ahhoz pedig nem fogok imádkozni.

Henchick számos *amigó*-ja megbotránkozott ezektől a szavaktól, ám az öreg csak bólintott, mintha nem is számított volna másra. Callahanre nézett. – Atya?

Callahan annyit mondott: – Isten, kezedben vagyunk, legyen meg a Te akaratod. – Nagyjából keresztet vetett, és biccentett Henchicknek. – Ha mennünk kell, menjünk.

Henchick előrelépett, megérintette a Megfejthetetlen Ajtó kristálykilincsét, azután Rolandra nézett. A szeme fölragyogott. – Utoljára szólok hozzád, Gileádi Roland.

– Hallgatom, amit mondandó vagy.

– Henchick vagyok, a sturgisi mannita kra Vörös Ösvény klánjából. Mi messzire látunk, és messzire utazunk. Tengerészek vagyunk, akik a *ka* szelével utaznak. Te is elutaznál ezzel a széllel? Te és tiéid?

– Igen, akárhova fújjon.

Henchick a kezére hurkolta a Branni-függőón láncát, és Roland azonnal megérezte, hogy valamilyen erő szabadul el a barlangban. Kicsiny erő volt még, de nőtt. Kivirágzott, akár a rózsa.

– Hány hívásra leszen szükség?

Roland fölemelte csonka jobb kezének megmaradt ujjait. – Kettőre. Ami az Eld nyelvén *twim.*

– Kettő vagy twim, ugyanaz – mondta Henchick. –

Commala-come-kettő. – Fölemelte a hangját. – Jertek, mannitá̀k! Come-commala, növeljétek erőtökkel az enyémet! Jertek, tartsuk meg ígéretünket! Jertek, fizessük meg az adósságot, amellyel eme harcosoknak tartozunk! Segítsetek, hogy útjukra küldhessem őket! *Most!*

HÉT

Még mielőtt bármelyikük észrevehette volna, hogy a *ka* megváltoztatta terveiket, az már rájuk is kényszerítette a saját akaratát. Bár először úgy tűnt, semmi sem történt.

A mannitá̀k, akiket Henchick kiválasztott küldőknek – hat idősebb férfi és Cantab –, az ajtó mögött és mellett formáltak félkört. Eddie megfogta Cantab kezét, ujjait összefonta a mannita ujjaival. Az egyik kagylóforma mágnes tartotta távol egymástól a tenyerüket. Eddie érezte, hogy a mágnes remeg, mintha élne. Úgy gondolta, hogy él is. A másik kezét Callahan ragadta meg.

Az ajtó túloldalán Roland megfogta Henchick kezét, és az ujjaikra tekerték a Branni-féle függőón láncát. A kör majdnem teljesen bezárult, kivéve egyetlen helyet, pontosan az ajtó előtt. Jake mélyet lélegzett, körülnézett, tekintete megkereste Csit, aki a barlang falánál csücsült, jó négyméternyire Cantab mögött, és bólintott.

Csi, maradj, visszajövök, üzente, azután belépett a helyére. Megfogta Callahan jobb kezét, majd némi tétovázás után Rolandét.

A zümmögés azonnal visszatért. A Branni-inga meglendült, ez alkalommal nem íveket írt le, hanem kicsi, feszes köröket. Az ajtó felragyogott, egyre *jelenvalóbb* lett – Jake a saját szemével látta. Élesebbek lettek a MEGFEJTHETETLEN szót jelentő hieroglifák vonalai, körei. A kilincsgombba vésett rózsa felizzott.

Az ajtó azonban zárva maradt.

(Összpontosíts, fiam!)

Ez Henchick hangja volt; olyan erősen hallotta a fejében, mintha követ dobtak volna koponyája tavába. Lehajtotta a fejét, a kilincset nézte. Látta a rózsát. Nagyon jól látta. Elképzelte, ahogy fordul. Nem is olyan régen odáig volt az ajtókért, tudta, hogy a másik világnak

(Középső-Világnak)

ott kell lennie valamelyik mögött. Most mintha kiújult volna a megszállottsága. Minden ajtót elképzelt, amelyet eddigi életében látott – nappalik ajtóit, fürdőszobaajtókat, konyhaajtókat, szekrényajtókat, tekepályák ajtóit, gardróbajtókat, moziajtókat, éttermi ajtókat, ajtókat TILOS A BELÉPÉS vagy SZEMÉLYZETI BEJÁRAT felirattal, jégszekrények ajtaját, igen, még azokat is – azután látta, hogy egyszerre tárulnak ki.

Tárulj!, üzente az ajtónak, és abszurd módon arab hercegecskének érezte magát egy régi mesében. *Szezám, tárulj! Szerszám, tárulj!*

Hátul, a barlang gyomrában ismét karattyolni kezdett a mélység. Szél zúgására emlékeztető, huhogó hang hallatszott, súlyos roppanással leesett valami. A barlang padlója remegett a lábuk alatt, mintha újabb Sugárrengés készülne. Jake nem törődött vele. Most már nagyon erős volt az élő erő érzése a barlangban: csipkedte a fiú bőrét, vibrált az orrában, szemében, felborzolta a haját – de az ajtó zárva maradt. Még erősebben szorította Roland meg az atya kezét, és a tűzoltósági ajtókra, az őrszobák ajtajára, a Piper igazgatójának ajtajára összpontosított, de eszébe jutott egy tudományos-fantasztikus könyv is, amelynek az volt a címe: *A nyárra nyíló ajtó.* Váratlanul nagyon erős lett a barlang bűze, a doh, az ódon csontok, a távoli légvonatok szaga. Érezte a bizonyosságnak azt a ragyogó, túláradó kitörését –

Most fog megtörténni, most, tudom, hogy így lesz! –, az ajtó mégis zárva maradt. És most már valami másnak az enyhén fémes szagát is érezte. Nem a barlangét, hanem az arcán csordogáló verejtékét.

– Henchick, ez nem megy. Nem hinném, hogy…

– Nem, most még nem – és ne is gondoljad, fiam, hogy egymagadnak kell kinyitnod. Tapogass ki valamit, ami összeköt az ajtóval… olyasmit, mint egy horog… vagy egy tüske… – Beszéd közben bólintott az erősítés csatárláncában álló első mannitának. – Hedron, lépj elébb! Thonnie, fogjad meg Hedron vállát! Lewis, fogjad meg Thonnie-ét! S így tovább végig! Rajta!

A sor előbbre csoszogott. Csi kétkedve vakkantott.

– Keressed, fiam! Tapogassad ki azt a horgot! Közted és az ajtó között! Tapogass utána!

Jake előrenyúlt a tudatával, és a képzelete abban a pillanatban olyan váratlan és ijesztően éles virágokba borult, amelyek felülmúlták a legélénkebb álmokat. Látta az Ötödik sugárutat a Negyvennyolcadik és a Hatvanadik utca között („Ez az a tizenkét háztömb, ahol minden januárban eltűnik a karácsonyi prémiumom", szokta morogni az apja). Az utca mindkét oldalának összes ajtaját látta, amint egyszerre kinyílnak: Fendi! Tiffany! Bergdorf Goodman! Carrier! Doubleday Books! A Sherry Netherland Hotel! Barna linóleummal borított, végtelen folyosót látott, és tudta, hogy a Pentagonban van. Ajtókat látott, legalább ezret, valamennyi egyszerre pattant fel, és süvített belőlük a huzat hurrikánja.

Az előtte álló ajtó azonban, az egyetlen fontos, az zárva maradt.

Igen, de…

Zörgött a keretében. Hallotta.

– Rajta, öcskös! – szűrte Eddie a fogai között. – Ha nem tudod kinyitni, akkor törd be a rohadékot!

– Segítsetek! – kiáltotta Jake. – *Segítsetek, a* franc-

ba! *Mindenki!*

Mintha megkétszereződött volna a barlangban gerjedő erő. Jake-nek a koponyája is belerázkódott a zümmögésbe. Fogai kocogtak. A verejték a szemébe csorgott, elhomályosította a látását. Két Henchicket látott, amint valakinek bólintanak, aki mögötte áll: Hedronnak. Majd Hedron mögött Thonnie-nak. És Thonnie mögött mind a többieknek, akik jó tíz méteren át kígyóztak lefelé az ösvényen.

– Készülj, fiacskám – mondta Henchick.

Hedron keze a fiú inge alá bújt, és megragadta a farmer korcát. A gyerek úgy érezte, hogy inkább tolják, mint húzzák. Valami előreszökkent a fejében, és egy pillanatra látta ezer és ezer világ összes ajtaját, ahogy kivágódnak, akkora huzatot keltve, hogy csaknem elfújta a napot.

És ekkor megtorpant. Volt valami… valami, közvetlenül az ajtó előtt…

A horog! Ez a horog!

Rácsúsztatta magát, mintha tudata és életereje valamiféle hurok lenne. Egyidejűleg érezte, hogy Hedron és a többiek visszahúzzák. Tüstént belehasított a fájdalom, olyan erősen, mintha ketté akarnák szakítani. Aztán elkezdődött a kiürítés érzése. Ocsmány volt, mintha a beleit húznák ki, gyűrűnként. És közben egy pillanatra sem szűnt az eszelős zümmögés a fülében és az agya mélyén.

Kiáltani akart – *Ne, álljunk le, hagyjuk, ez túl sok!* –, de nem bírt. Sikoltani próbált, hallotta is a sikolyt, de csak a fejében. Istenem, elkapták! Fennakadt a horgon, és az most kettétépi!

Egy lény azonban meghallotta a sikolyt. Csi dühödten csaholva rontott előre. Ugyanabban a pillanatban a Megfejthetetlen Ajtó felpattant, szisszenő ívet írva le a gyerek orra előtt.

– *Imé, lássátok!* – kiáltotta Henchick egyszerre rémülten és lelkesen. – *Imé, lássátok, az ajtó nyílik!*

Over-sam kammen! Can-tah, can-kavar kammen! Over-cantak!

A többiek válaszoltak, de addigra Jake Chambers már kiszakadt Roland jobb markából. Addigra már repült, de nem egyedül.

Vele szállt Callahan atya.

NYOLC

Csak arra volt idő, hogy Eddie meghallja New Yorkot, *megszagolja* New Yorkot, és rádöbbenjen, mi történik. Bizonyos értelemben épp ezért volt iszonyú: azt látni, amint ördögi módon épp az ellenkezője történik annak, amire számított, csak ő nem tud tenni ellene.

Látta, ahogy Jake kiszakad a körből, érezte, ahogy Callahan kezét kirántják az övéből; látta, ahogy repülnek a levegőben az ajtó irányába, a szó szoros értelmében bukfencezve, mint két akrobata. Valami szőrös és ugató anyaszomorító süvített és pörgött el a feje mellett: a lesunyt fülű Csi, akinek rémült szeme majd' kiugrott az üregéből.

És még nem volt vége. Érezte, ahogy elengedi Cantab kezét, és az ajtó felé vetődik – az ő ajtaja, az ő városa, és valahol ott van benne az ő elveszett, állapotos felesége! Tudatában volt (nagyon is) a láthatatlan kéznek, amely *visszalökte,* és egy hangnak, amely szavak nélkül beszélt. Amit hallott, sokkal borzalmasabb volt, mint amit szavakkal ki lehet fejezni. Tagolatlan tagadás volt, amely akár magából a Setét Toronyból is jöhetett.

Jake és Callahan úgy száguldott, mintha puskából lőtték volna ki őket: bele a sötétbe, amely tele volt harsogó autódudák és a sűrű forgalom egzotikus lármájával. A távolban, de olyan érthetően, ahogy álmunkban érzékeljük a hangokat, valaki lázasan, rapperesen hadarta: – Mongyad, *Isten,* tesvér, jóvan,

mongyad, *Isten, a* Második sugárúton, mongyad, *Isten,* a B sugárúton, mongyad, *Isten, a* Bronxban, aszondom, *Isten,* aszondom, Isten-bomba, aszondom, *Isten!* – Hamisítatlan New York-i hibbant hang volt, és ettől megnyílt Eddie szíve. Látta, hogy Csi átröppen az ajtón, mint az utcán a robogó autó szelétől fölkapott újságpapír, azután az ajtó bevágódott, olyan gyorsan és keményen, hogy hunyorítania kellett a rothadó barlang csontporától szűrő szélben.

Mielőtt felordíthatott volna dühében, az ajtó ismét kivágódott. Ez alkalommal madárdaltól sűrű, párás napfény kápráztatta. Fenyőillatot érzett, távoli durranás hallott, mintha egy nagy teherautó visszagyújtana. Azután beszippantotta a ragyogás, mielőtt azt üvölthette volna, hogy ez el van baszva, a jó fra…

Valami a fejének csapódott. Egy kurta pillanatig kínzó élességgel érzékelte áthaladását a világok között. Azután jött a lövöldözés. Aztán a gyilkolás.

STRÓFA: Commala-come-coo
Téged a szél keresztülfú.
Hova a szél fú, csak oda mehetsz,
Mert mást nemigen tehetsz.

VÁLASZ: Commala-come-kettő
Nemigen van más teendő,
Hova a ka szele fú, csak oda mehetsz,
Mert mást nemigen tehetsz.

3. Stanza
TRUDY ÉS MIA

EGY

1999. június elsejéig Trudy Damascus is egy olyan fafejű nőszemély volt, aki azt mondja, hogy a legtöbb ufó meteorológiai léggömb (ami meg nem, az valószínűleg olyan emberek elmeszüleménye, akik be akarnak kerülni a tévébe), a torinói leplet holmi tizennegyedik századi csibész hamisította, és a szellemeket – Jacob Marleyét is beleértve – vagy lelki betegség, vagy gyomorrontás okozza. Ilyen fafejű volt, *büszke* is volt rá, hogy fafejű, és semmiféle, akár csak egy kicsit is spirituális dolog nem jár a fafejében, mikor vászonszatyrával és vállán retiküljével megy a dolga után (egy Guttenberg, Furth és Patel nevű könyvelőiroda volt ez a dolog) a Második sugárúton. A GF&P-nek volt egy ügyfele, egy KidzPlay nevezetű játékbolthálózat, és ez a KidzPlay csinos összeggel tartozott a GF&P-nek. A tény, hogy az említett cég a csőd szélén tántorog, túrót sem jelentett Trudynak. Ő csak a 69 211,19 dollárt akarta, és az ebédideje nagy részét azzal töltötte, hogy (az 1994-ig Csam-Csam Mama névre hallgató Dennis Vafferlik és Palacsinták hátsó bokszában) végigrágta a módokat, amelyekkel hozzájuthat ehhez a pénzhez. Az utóbbi két évben több lépést tett annak érdekében, hogy a cég neve Guttenberg, Furth és Patel helyett Guttenberg, Furth, Patel és Damascus legyen; ha sikerül rákényszeríteni a KidzPlayt, hogy kiköhögje a dohányt, ez újabb – jó hosszú – lépés lehet ebben az irányban.

Így aztán, mikor keresztülvágott a Negyvenhatodik utcán a nagy, sötét üvegű felhőkarcoló felé, amely a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán állt (ugyanott, ahol valaha egy bizonyos Művészi Csemege, aztán pedig egy bizonyos üres telek volt), nem

gondolt sem istenekre, sem szellemekre, sem a túlvilági látogatókra. Arra a seggfej Richard Goldmannra, a játékcég igazgatójára gondolt, és hogy miképpen…

Ekkor történt, hogy Trudy élete megváltozott. Egész pontosan helyi idő szerint 1.19-kor. Éppen elérte az utca belvárosi oldalának járdáját. Igazság szerint már föl is lépett rá. Ekkor váratlanul egy nő jelent meg előtte a járdán. Egy nagy szemű afroamerikai nő. New York éppenséggel nem szenved hiányt néger nőkben, azt meg csak Isten tudja, hánynak van nagy szeme, de olyat még sosem látott, amelyik a levegőből bukkan elő, mint ez itt. De volt még más is, valami még hihetetlenebb. Tíz másodperce Trudy Damascus még nevet, és azt mondja, semmi sem lehet hihetetlenebb egy nőnél, aki a semmiből toppant elő egy belvárosi járdán, pedig van ilyen. Határozottan van.

Most megtudta, hogyan érezhetik magukat azok az emberek, akik repülő csészealjakról lelkendeznek (nem is említve a láncokat zörgető, lepedőbe burkolt kísérteteket), mennyire elkeserednek attól a konok hitetlenségtől, amellyel az olyanok fogadják a beszámolóikat, mint… nos, mint amilyen Trudy Damascus volt ezen a júniusi napon du. 1.18-kor, noha ennek az énjének jó időre búcsút mondott a Negyvenhatodik utca belvárosi oldalán. Mondhatod az embereknek, hogy: *Nem érted, ez TÉNYLEG MEGTÖRTÉNT!* Az eredmény nulla. Ilyeneket válaszolnak, hogy: *Nos, valószínűleg a buszmegálló mögül lépett elő, csak te nem vetted észre,* vagy *Valószínűleg az egyik bodegából jött, csak te nem vetted észre.* Mondhatod, hogy *egyáltalán nincs* buszmegálló a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca belvárosi oldalának sarkán (mellesleg a másik oldalon sincs), de hasztalan. Mondhatod, hogy *nincsenek* bodegák azon a környéken, amióta felhúzták a Hammarskjöld téren a kettes számú

házat, az is falra hányt borsó. Trudy hamarosan maga is rájön ezekre a dolgokra, amelyek eljuttatják az őrület határára. Nem szokott hozzá, hogy az érzékleteit annyira semmibe vegyék, mint egy pötty mustárt vagy egy darab sületlen krumplit.

Nem volt buszmegálló. Se bodega. Volt a Hammarskjöld tér lépcsője, ahol néhány késői ebédelő még mindig üldögélt barna zacskójával, de a kísértetnő onnan sem jöhetett. A következő volt a helyzet: amikor Trudy Damascus rátette papucscipős bal lábát a járdára, az teljesen üres volt. Amikor az úttesten levő jobb lábáról át akarta helyezni a súlyát a másikra, megjelent egy nő.

Trudy egyetlen pillanatig látta a nő testén át a Második sugárutat, és még valamit, ami egy barlang szájára hasonlított. Aztán a barlangszáj eltűnt, a test pedig megszilárdult. Mindez Trudy becslése szerint egykét másodpercig tartott; később majd eszébe jut a régi mondás, *mit a szem nem lát, a szív hamar felejti,* és azt kívánja, bár ne látta volna. Mert nemcsak a megtestesülést látta.

A fekete nő Trudy Damascus szeme láttára növesztett lábat.

Ez a helyzet; lábat növesztett.

Trudy megfigyelőképességével nem volt semmi gond, és majd elmondja az embereknek (akik egyre fogyatkozó számban lesznek hajlandók meghallgatni), hogy a rövid találkozás minden mozzanata az agyába vésődött, mintha beletetoválták volna. A látomás alig volt magasabb százhúsz centinél. Trudy szerint ez egy kicsit kevés volt egy átlagos nőnek, de olyasvalakinek, akinek térdből hiányzik a lába, éppen megfelelt.

A látomás farmert és fehér inget viselt, amelyen vagy festék, vagy megszáradt vér hagyott vörösbarna foltokat. A nadrág combban feszült és gömbölyödött, mert láb volt benne, de térdtől úgy húzódott a járdán, mint hátborzongató kék kígyók levedlett bőre. Azután

hirtelen feltöltődött. *Feltöltődött!* Még a szó is eszelősen hangzik, de Trudy a saját szemével látta, ahogy megtörténik. A nő, akinek-nem-volt-lába-térdtől-lefelé, és a magassága nem haladta meg a százhúsz centit, abban a pillanatban százhatvanöt vagy százhatvannyolc centisre nőtt. Mintha filmtrükköt látott volna, de ez nem mozi volt, hanem Trudy *élete!*

Bal vállán a jelenés vászonnal bélelt tarisznyát viselt, amelyet talán sásból fontak, és tányérok vagy tálak voltak benne. Jobbjában zsineggel összehúzott szájú, kifakult piros zsákot szorongatott. Alján valami csúszkált, aminek szögletes oldala volt. Trudy nem látta jól, mit írtak a zsákra, de egy része mintha az lett volna, hogy BELVÁROSI UTCÁK.

A nő megragadta Trudy karját. – Mi van abban a szatyorban? – kérdezte. – Van cipőd?

Ettől Trudy lenézett a fekete nő lábára, és újabb elképesztő dolgot tapasztalt: az afroamerikai nőnek *fehér* lába volt! Olyan fehér, mint az övé!

Már hallott olyat, hogy az emberek nem jutnak szóhoz; most vele is megtörtént. A nyelve a szájpadlásához tapadt, és nem tudta leválasztani. Bár a szemével most sem volt semmi baj. Mindent látott. A fehér lábat. További cseppeket a fekete arcon, ami csaknem bizonyosan alvadt vér volt. Érezte a verejték szagát, mintha rettenetes erőfeszítésbe kerülne megtestesülni a Második sugárúton.

– Ha van cipőd, naccsám, adjad szépen ide. Nem akarlak megölni, de el kell mennem a népekhez, akik segítenek a kis fickót illetőleg, és oda nem mehetek meztélláb.

Senki nem tartózkodott a Második sugárútnak ezen a kis szakaszán. A Hammarskjöld tér kettes szám előtt üldögélő emberek – legalábbis néhány –, valamint egy párocska egyenesen Trudyra és a fekete *(javarészt* fekete) nőre néztek, de minden riadalom vagy akár érdeklődés nélkül, hát *mi az ördög* van

velük, talán vakok?

Nos, először is nem az ő karjukat ragadták meg. Másodszor, nem őket fenyegetik halál...

A nő lekapta Trudy válláról a Border vászonszatyrot, amelyben az irodai cipő volt (praktikus trottőr, kordován színű). Belenézett, azután ismét Trudyra pillantott. – Milyen méret?

Trudy nyelve végre levált a szájpadlásáról, de ez sem segített, mert zsibbadtan visszacuppant a helyére.

– Nem számít, Susannah aszondja, hogy hetesnek látszik. Ez ippeg...

A látomás arca váratlanul vibrálni kezdett. Ernyedt kört írt le ernyedt ökölbe zárt kezével, úgy, mintha nem egészen parancsolna az izmainak, azután a homlokára csapott a két szeme között, és nyomban megváltozott az arca. Trudy ügyfélkörébe tartozott a Comedy Central, ott látott komikusokat, akik ugyanígy váltogatták az arckifejezésüket.

Amikor a fekete nő ismét megszólalt, még a hangja is más volt. Most iskolázottan és (Trudy megesküdött volna) rémülten beszélt.

– Segítsen rajtam! – mondta. – A nevem Susannah Dean, és én... én... jaj, Istenem... ó, *Jézusom...* Ez alkalommal fájdalomtól torzult el az arca, és a hasához kapott. Lenézett. Mire fölpillantott, visszajött az első nő, amelyik azt mondta, hogy ölni fog egy pár cipőért. Egyet lépett hátra meztelen lábával, markában Trudy szatyrával, a szatyorban a csinos Ferragamo cipővel és az aznapi *New York Times*-szal.

– Jézusom! – mondta. – Ó, ne, ez fáj! *Mama!* Csináld, hogy maradjon abba! Még nem jöhet, itt az út közepin, egy időre le kell állítanod!

Trudy megpróbált rendőrért ordítani, de csak suttogás jött ki a torkán.

A látomás rászögezte az ujját. – Mostan hordjad el magadat innet – mondta. – És ha riasztol valami

konstáblert vagy csendbiztost, megkereslek, és levágom a melled! – Elővette az egyik tányért a nádfonatú szatyorból. Trudy látta, hogy a tányér pereme fémből van, olyan éles, akár a henteskés, és rádöbbent, hogy mindjárt összepisili magát.

Megkereslek, és levágom a melled! Ennek a tányérnak olyan az éle, amellyel meg is lehet csinálni. Hipp-hopp, azonnali mastectomia! Ó, édes Istenem!

– Jó napot, asszonyom – hallotta a saját hangját. Olyan volt, mintha valaki előbb akarna a fogorvossal beszélni, semhogy elmúlt volna a novokain hatása. – Legyen öröme a cipőben, viselje egészséggel.

Nem mintha a látomás különösebben egészségesnek tűnt volna. Még a furcsa fehér lábával sem. Trudy elindult. Ment a Második sugárúton. Igyekezett bemagyarázni magának (sikertelenül), hogy nem látott egy nőt megtestesülni a semmiből a Hammarskjöld tér kettes szám előtt, annál az épületnél, amelyet az ott dolgozó népek tréfásan Fekete Toronynak neveznek. Igyekezett bemesélni magának (az előbbi eredménnyel), hogy mindez azért történt, mert rostélyost evett sült krumplival. Ragaszkodnia kellett volna a szokásos tojás-goffrijához, goffriért mentél a Dennis-be, nem rostélyosért sült krumplival, ha nem hiszed, nézd meg, mi történt veled. Afroamerikai jelenéseket látsz…

És a szatyor! Az ő Borders vászonszatyra! Nyilván elejtette.

Dehogy ejtette. Szüntelenül azt várta, hogy a nő üldözőbe veszi, vijjogva, mint egy fejvadász Új-Guinea legmélyebb, legsötétebb őserdeiben. Volt a hátán egy dizsergő-bermedt pont *(bizsergő-dermedtre* gondolt, de igazából dizsergő-bermedtnek érezte, olyan petyhüdtnek, hűvösnek, távolinak), és tudta, hogy ott fog belemarni a bolond nő tányérja, hogy vérét igya és felfalja az egyik veséjét, mielőtt remegve beleállna gerincoszlopának élő mészkövébe. Hallani fogja, amikor jön,

ebben valamiért bizonyos volt, sivító hangot ad majd, olyat, amilyet a gyerekek búgócsigája, mielőtt belehasítana, forró vért fakasztva, amely végigcsörgedezik Trudy farán és a combja hátsó részén...

Nem bírta tovább. A hólyagja engedett, kizúdult belőle a vizelet, nadrágjának, a *trés* drága Norma Kamali kosztümnadrágnak az eleje kétségbeejtően elsötétedett. Addigra már majdnem elérte a Második sugárút és a Negyvenötödik utca sarkát. Trudy – aki sosem lesz többé az a fafejű nő, akinek gondolta magát – ekkor végre megállt és megfordult. Már nem érezte a dizsergő-bermedtséget, csak a meleget az ágyékánál. És a nő, az őrült látomás eltűnt.

KETTŐ

Trudy tartott bent az irodai szekrényében egy rend ruhát – trikót és egy ócska farmert –, amelyben softballedzésekre járt. Amikor visszaért a Guttenberg, Furth és Patelhez, első dolga volt, hogy átöltözzön. A második, hogy fölhívja a rendőrséget. A zsaru, akivel beszélt, a Paul Antassi névre hallgatott.

– Trudy Damascus vagyok – mondta –, és most raboltak ki a Második sugárúton.

Antassi rendőr rendkívül együtt érző volt a telefonban, Trudy már-már arról képzelgett, hogy egy olasz George Clooneyval találkozott. Nem kellett nagy képzelőerő, hogy összerakja Antassi nevét Clooney sötét hajával és szemével. Antassi a valóságban fikarcnyit sem hajazott Clooneyra, de a fenébe, ki számít csodára és filmsztárra, ez itt a való világ, és ők benne élnek. Bár... tekintve azt, ami vele történt a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán, helyi idő szerint 1.19-kor...

Antassi fél négyre érkezett, és Trudy pontosan elmondta, ami történt, *mindent,* még azt is, hogy bizsergő-dermedt helyett dizsergő-bermedtnek érezte

a hátát, meg a különös bizonyosságot, hogy a nő mindjárt utánahajítja azt a tányért...

– Azt mondja, kiélesített szélű tányér? – kérdezte Antassi, a jegyzettömbjébe firkálva, és mikor Trudy igennel válaszolt, a rendőr együtt érzőn bólintott. Volt abban a bólintásban valami ismerős, de Trudyt akkor túlságosan lekötötte a mesélés, hogysem képzettársításokkal foglalkozzék. Később már azon rágódott, hogyan lehetett ilyen hülye. Ezt az együtt érző bólintást számtalanszor látta már a nők-megőrülnek-filmekben az *Észvesztő*-től (főszereplő Winona Ryder) a *Kígyóverem*-ig (Olivia de Havilland).

De most túlságosan belefeledkezett a történetbe. Túlságosan buzgón mesélte Antassi rendőrnek, hogyan húzta maga után a jelenés a járdán a térden alul üres farmert. Amikor befejezte, először hallotta a feltételezést, hogy a fekete nő valószínűleg egy buszmegálló mögül lépett ki. Meg azt is – ez dühítette a legjobban –, hogy a fekete nő valószínűleg akkor lépett ki egy kis bodegából, millió van a környéken. Trudy pedig először szögezte le, hogy azon a sarkon *nincs* buszmegálló, sem a belvárosi oldalon, sem a Negyvenhatodik utca felsővárosi felén. Továbbá, hogy azon az oldalon minden bodega eltűnt, amióta fölépítették a Hammarskjöld téren a kettes számú épületet. Később megszokott műsora lett, akár a Rohadék Radio City színpadán is felléphetett volna vele.

Először kérdezték tőle, mit ebédelt közvetlenül azelőtt, hogy a nőt látta, és Trudy először döbbent rá, hogy a huszadik századi változatát ette annak, amit Ebenezer Scrooge kebelezett be kevéssel azelőtt, hogy megpillantotta régi (és rég elhunyt) üzlettársát: rostélyost krumplival. A *számos* kanál mustárt nem is említve.

Teljesen megfeledkezett arról, hogy meg akarta kérdezni Antassi rendőrt, nem lenne-e kedve vele

vacsorázni.

Sőt kidobta az irodájából.

Mitch Guttenberg kevéssel utóbb bedugta a fejét. – Hogy gondolják, vissza tudják szerezni a szatyrodat, Tru…

– Mars ki! – mondta Trudy, de rá se nézett. – Azonnal!

Guttenberg felmérte a sápadt arcot, az összeszorított szájat, aztán szó nélkül visszavonult.

HÁROM

Trudy szokásánál korábban, háromnegyed ötkor jött el a munkából. Visszament a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkára, és egy pillanatig sem habozott, bár a Hammarskjöld térhez közeledve elindult a lábában az a dizsergő-bermedt érzés, és meg sem állt a gyomráig. Megállt a sarkon, ügyet sem vetve rá, hogy a közlekedési lámpa engedélyezi az áthaladást. Körbefordult, mint egy balerina, ügyet sem vetve a Második sugárút hozzá hasonló őslakóira, és cserében azok sem törődtek vele.

– Éppen itt volt – mondta. – Pontosan itt történt. Tudom. Megkérdezte tőlem, mi a lábam mérete, és mielőtt válaszolhattam volna – mert *válaszoltam volna,* azt is megmondom neki, hogy milyen színű a bugyim, ha megkérdezi, sokkos állapotban voltam –, mielőtt válaszolhattam volna, azt mondta…

Nem számít. Susannah aszondja, hetesnek láccik. Ez ippeg megfelel nekem.

Ámbár a kísértet nem fejezte be mondanivalóját, Trudy bizonyosra vette, hogy erre akart kilyukadni. Csakhogy akkor megváltozott az arca. Mint egy komikusé, aki éppen utánozni készül Bill Clintont vagy Michael Jacksont, esetleg éppen George Clooneyt. És segítséget kért. Segítséget kért, és azt mondta, hogy a neve… mi is?

– Susannah Dean – szólt Trudy. – Ez volt a neve. Nem mondtam meg Antassi rendőrnek.

Hát igen, de Antassi rendőr le van szarva. A buszmegállójával és a kis bodegáival együtt le van szarva. *Az a nő – Susannah Dean, Whoopi Goldberg, Coretta Scott King, vagy akárki volt – terhesnek képzelte magát. Azt gondolta, hamarosan* vajúdni *kezd. Ebben csaknem biztos vagyok. Trudes, te is úgy láttad, hogy terhes?*

– Nem – válaszolta.

A Negyvenhatodik utca felsővárosi oldalán a szabad jelzés tilosra váltott. Trudy rájött, hogy kezd megnyugodni. Megnyugtatja valami, ami ott van a közelében, jobbra a Dag Hammarskjöld tér kettes szám alatt. Mint egy hűvös kéz a forró homlokon, vagy egy vigasztaló szó, amely biztosítja róla, hogy nincs semmi baj, egyáltalán *semmi* ok nincs arra, hogy dizsergő-bermedt érzések fogják el.

Zümmögést hallott. Édesen zsongó hangot.

– Nem zsongás – mondta, miközben a piros jelzés ismét szabadra váltott (eszébe jutott egy srác a főiskoláról, akivel együtt járt; az mondta egyszer, hogy az általa elképzelhető legnagyobb karmikus katasztrófa lenne, ha közlekedési lámpaként kellene újjászületnie). – Ez nem zsongás, ez *éneklés.*

És ekkor pont mellette megszólalt egy férfihang, amitől Trudy megdöbbent, de nem ijedt meg. – Így helyes – mondta. Trudy odafordult, és egy negyvenes évei elején járó úriembert pillantott meg. – Rendszeresen idejárok, csak hogy halljam. És elárulok magának valamit, ha már így összefutottunk, ahogy mondani szokták – fiatal koromban a világ legförtelmesebb pattanásaival rendelkeztem. Azt hiszem, attól tisztultam ki, hogy idejártam.

– Úgy érti, attól múltak el a pattanásai, hogy a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán ácsorgott? – kérdezte a nő.

A férfi csendes, de nagyon kedves mosolya megfakult egy kicsit. – Tudom, hogy őrültségnek hangzik…

– Egy nőt láttam, aki itt bukkant elő a semmiből – felelte Trudy. – Három és fél órával ezelőtt, a saját szememmel láttam. Amikor felbukkant, térdtől lefelé nem volt lába. Azután kinőtt a hiányzó rész. Akkor hát ki az őrült, barátom?

A férfi tágra nyílt szemmel nézett rá, mint egy névtelen ruhafogas a sok közül, aki a munkanap végeztével meglazította a nyakkendőjét. Trudy most már látta is az arcán és a homlokán a régi pattanások kráterei, árnyékát. – Ez igaz?

A nő a magasba emelte a jobbját. – Itt csapjon belém a mennykő, ha hazudok. A kurva ellopta a cipőmet! – Elbizonytalanodott. – Jó, nem volt kurva. Nem hinném, hogy az lett volna. Rémült és mezítlábas volt, és azt gondolta, hogy nemsokára vajúdni fog. Bár lett volna annyi időm, hogy a tornacsukámat adjam oda neki a jó kis cipőm helyett.

A férfi gyanakvóan pillantott rá. Trudy Damascus hirtelen elfáradt. Volt egy olyan sejtelme, hogy hozzá kell szoknia az efféle pillantásokhoz. Ismét szabadot mutatott a lámpa, és a férfi az aktatáskáját lóbálva elindult.

– Uram!

Nem állt meg, de visszanézett.

– Mi volt itt, amikor idejárt kezeltetni a pattanásait?

– Semmi – felelte. – Csak egy bekerített üres telek. Azt hittem, miután beépítették, hogy elhallgat az a szép hang, de nem így történt.

Megérkezett a másik oldalra, és elindult a Második sugárúton. Trudy nem mozdult, elmerült a gondolataiban. *Azt hittem, elhallgat, de nem így történt.*

– De miért is hallgatott volna el? – kérdezte. Sarkon fordult és rámeredt a Hammarskjöld tér kettes számú házára. A Fekete Toronyra. Most, hogy összpontosított, felerősödött a zümmögés. Édesebb

lett a dallam. Nem csupán egy hangot hallott, de többet. Akár egy kórus. Azután elhallgatott. Olyan hirtelen tűnt el, ahogy a fekete nő megjelent.

Nem tűnt el, gondolta Trudy. *Csak elveszítettem a hallás képességét. Ha elég sokáig állnék itt, lefogadom, hogy visszatérne. Öregem, ez őrültség! Begolyóztam!*

Tényleg ezt hitte? Igazság szerint nem. Hirtelen nagyon vékonynak tűnt a világ, sokkal inkább eszme volt, mint valóság, és alig létezett. Trudy még sosem érezte magát kevésbé fafejűnek. Viszont a térde elgyengült, a gyomra émelygett, és közel járt az ájuláshoz.

NÉGY

Volt egy kis park a Második sugárút másik oldalán. Egy szökőkút állt benne; annak a közelében pedig egy teknős fémszobra, amelynek páncélja nedvesen csillogott a szökőkút permetétől. Trudyt nem érdekelték a szökőkutak vagy a szobrok, de a parkban volt egy pad is.

Ismét szabadot jelzett a lámpa. Trudy keresztültotyogott az úttesten, mintha nem harmincnyolc, hanem nyolcvanhárom éves volna, és leült. Mélyeket lélegzett, és három perc múlva kicsit jobban érezte magát.

A pad mellett szemétkosár állt, oldalán A SZEMETET DOBJUK A MEGFELELŐ HELYRE! felirattal. Ez alá valami furcsaságot firkáltak rózsaszín festékszóróval: *Nézd a TEKNŐS hatalmas hátát.* Trudy látta a teknőst, de nem tűnt hatalmasnak a háta; elég szerénynek tűnt. Viszont észrevett valami mást: egy *New York Times*-t, éppúgy összetekerve, ahogy ő szokta, ha történetesen van nála táska, amelybe be tudja gyömöszölni. Ma természetesen legalább egymillió *Times* található Manhattanben, de ez itt az

övé. Tudta, mielőtt kivette a szemétkosárból, és ellenőrizte, amit tudott, rálapozva a keresztrejtvényre, amelyet ebéd közben nagyjából meg is fejtett jellegzetes lila tintájával.

Visszafordult a szemétkosárhoz, és keresztülnézett a Második sugárúton arra a helyre, ahol megváltoztak az elképzelései a világ működéséről. Talán örökre.

Elvitte a cipőmet. Keresztülvágott az úttesten, leült a teknős mellé, és a lábára húzta. Megtartotta a szatyromat, de kidobta a Times*-t. Minek kellett neki a szatyrom? Neki nem volt cipője, amit beletehetett volna.*

Úgy vélte, sejti az okot. A nő a tányérokat tette bele. Egy zsaruban, aki megpillantja azokat az éleket, esetleg feltámad a kíváncsiság, hogy mire szolgálnak az olyan tányérok, amelyek levághatják az ember ujját, ha rossz helyen fogja meg őket.

Jó, de hova ment innen?

Volt egy szálloda az Első sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán. A hajdani ENSZ téren. Trudy nem tudta, hogy most mi a neve, de nem is érdekelte. És nem is akart odamenni, hogy megkérdezze, nem jött-e be néhány órája egy farmert és mocskos fehér inget viselő, fekete nő. Erősen gyanította, hogy a neki rendeltetett Jacob Marley-változat pontosan ezt tette, de azt is megsúgta az ösztöne, hogy ne akarja követni. Jobb, ha ennyiben hagyja a dolgot. A város tele van cipővel, de csak *egy ép elméje* van az embernek…

Jobb hazamenni, lezuhanyozni és… hagyni a fenébe az egészet. Habár…

– Valami baj van – mondta. Egy arra járó férfi ránézett. Trudy kihívóan nézett vissza. – Valahol valami *nagyon* nagy baj van. Ez a…

Dőlés, ez a szó ugrott elő az agyából, de nem mondta ki. Mert hátha attól, hogy kimondja, a dőlésből borulás lesz.

Ez a rossz álmok nyara volt Trudy Damascusnak. Többször álmodott a nőről, aki először felbukkant,

azután *megnőtt.* Ez is rossz volt, de nem a legrosszabb. A legrosszabb álmaiban sötétség volt, iszonyú harangok kongtak, és Trudy érezte, hogy valami egyre jobban megdől, míg végül nem fog tudni visszabillenni.

STRÓFA: Commala-come-száz
Mondd el nekem, amit látsz.
Kísértet az, vagy csupán tükörkép,
Ami elől menekülnél?

VÁLASZ: Commala-come-három!
A válaszodat várom!
Kísértet az, vagy sötétebbik éned,
Ami menekülésre késztet téged?

4. Stanza
SUSANNAH DOGANJA

EGY

Susannah emlékezete kétségbeejtően szakadozott és megbízhatatlan lett, mint egy ócska autó döglődő sebességváltója. Emlékezett a Farkasokkal vívott csatára, és arra, hogy Mia türelmesen megvárta a végkimenetelt…

Ez nem igaz. Nem tisztességes. Mia sokkal többet tett a türelmes várakozásnál. Harcos szíve mélyéből szurkolt Susannah-nak (és a többieknek). Visszatartotta a vajúdást, amíg a pótanya tányérokon osztogatta a halált. Csak hát a Farkasokról kiderült, hogy robotok, így igazából nem mondható…

De igen. Elmondható. Mert többek voltak robotnál, sokkal többek, és mi megöltük őket. Nekik estünk, és hazavágtuk őket!

De ez nem itt és most történt, mert már vége van. És ahogy vége lett, rögtön visszatért a vajúdás, méghozzá erősen. Ha nem vigyáz, ennek az átkozott útnak a szélén fog szülni, és akkor a kölyök meghal, mert éhes lesz, Mia fickója *kajás, és...*

Segítened kell!

Mia. Lehetetlen nem válaszolni erre a kiáltásra. Még ha érezte is, amint Mia félrelöki (ahogy Roland Detta Walkert), akkor sem tehette meg, hogy nem válaszol erre a vad, anyai kiáltásra. Részben azért, gondolta Susannah, mert az ő testén osztoznak, és ez a test letette a voksát a gyerek mellett. Valószínűleg nem is csinálhatott volna mást. Így hát segített. Megtette, amire Mia nem volt képes többé, és még egy kis ideig késleltette a vajúdást. Habár, ha túl sokáig elhúzódik, ez is veszélyeztetheti a kis fickót (különös, hogy ez a

szó mennyire belefurakodott a gondolataiba, éppúgy használta ő is, mint Mia). Eszébe jutott egy történet valami lányról, egy éjszakai jérce-bulin mesélték a Columbia koleszában, vagy féltucatnyian üldögéltek pizsuban, cigiztek, körbejárt a Wild Irish Rose – ami a legnagyobb mértékben *verboten* volt, ezért kétszer olyan jólesett. A történet egy korukbéli lányról szólt, aki túlságosan gátlásos lévén nem szólt a fiújának a hosszú autóúton, hogy álljanak meg pisilni. A történet szerint a lány hólyagja megrepedt, és ő meghalt. Olyasféle mese volt, amiről az ember azt mondja, hogy szín marhaság, ugyanakkor mégis beszopja. Ez a dolog pedig a fickóval... a *babával...*

De bármi volt is a veszély, ő csakugyan le tudta állítani a vajúdást. Mert voltak kapcsolók, amelyek leállíthatták. Valahol.

(a Doganban)

Csak éppen a gépezetet a Doganban nem arra szánták, amit ő – ők...

(vagyis mi)

meg akarnak tenni. Végül túlterhelődik és

(megreped)

az egész gépezet tüzet fog és leég. Megszólalnak a riasztócsengők. A műszerfalak és monitorok elsötétednek. Mikor következik be? Susannah nem tudta.

Halványan emlékezett, hogy kivette a tolókocsit az ekhós szekérből, miközben a többiek mással voltak elfoglalva, a győzelmet ünnepelték, a halottakat gyászolták. Nem könnyű fölmászni és leemelni, ha valakinek térd alatt nincs lába, de azért nem is volt olyan nehéz, ahogy egyesek gondolnák. Hozzászokott a hétköznapi akadályokhoz – a vécécsészétől, amelyre föl kellett ülni, aztán le kellett szállni, a könyvekig, amelyeket le kellett emelni a valamikor könnyen elérhető polcokról (az ilyen feladatokhoz lépőzsámolyok álltak a New York-i lakás összes szobájában). Mia mindenesetre nyaggatta – valósággal

hajszolta, mint cowboy a kóbor kutyát. Így hát Susannah fölkapaszkodott az ekhós szekérre, lecsúsztatta a tolókocsit, azután ügyesen beleereszkedett. Nem volt olyan könnyű, mint elgördíteni egy farönköt, de azért nem ez volt a legnehezebb munka azóta, hogy elvesztette az utolsó negyven-egynéhány centijét.

A szék elvitte még egy mérföldre, talán valamivel többre (Miának, senki lányának nem volt lába, legalábbis Callában). Azután nekiment egy gránitkitüremlésnek, és ő kiesett belőle. Szerencsére a karjával le tudta fékezni a zuhanást, és megvédte boldogtalanul viharzó hasát.

Emlékezett rá, hogy feltápászkodott – helyesebben arra emlékezett, hogy Mia összeszedte Susannah Dean elrabolt testét –, azután mászni kezdett az ösvényen. Csak egyetlen tiszta emléke maradt a callai oldalról, mégpedig az, hogy igyekezett megakadályozni Miát, nehogy letépje a nyakából a nyersbőr szíjat. Egy gyűrű lógott rajta, egy szépséges, könnyű gyűrű, amelyet Eddie faragott neki. Amikor meglátta, mennyire túlméretezte (meglepetésnek szánta, ezért nem vett mintát Susannah ujjáról), csalódottan mondta, hogy farag egy másikat.

Csinálj, ha akarsz, felelte Susannah, *de én mindig ezt fogom hordani.*

A nyakába akasztotta, szerette érezni a mellei között, és most ez az ismeretlen nő, ez a *szuka,* le akarja tépni!

Detta *előugrott,* és birokra kelt Miával. Dettának fikarcnyi esélye sem volt, amikor Rolandtól akarta visszaszerezni az irányítást, de Mia nem volt Gileádi Roland. Keze lehullott a nyersbőr szíjról. Meggyengült az uralma. Ebben a pillanatban újabb fájás nyilallott Susannah-ba. Összegörnyedt és felnyögött.

Le kell venni!, ordította Mia. *Máskülönben fölveszik a szagát, éppúgy, mint a tiédet! A férjedét! Hidd el,*

jobb, ha nem kockáztatod!

Ki?, kérdezte Susannah. *Kikről beszélsz?*

Ne törődj vele, erre nincs idő. De ha utánad jön – és tudom, asziszed, hogy megkísérti , akkor nem szabad felvenniük a szagát! Itt fogom hagyni, ahol megtalálhatja. Később, ha a ka *is úgy akarja, ismét viselheted.*

Susannah fontolgatta, hogy azt fogja javasolni, mossák meg a gyűrűt, mossák ki belőle Eddie szagát, de tudta, hogy Mia nem csak egy szagról beszélt. Ez egy szerelmi zálog, és annak az illata mindig megmarad. De kik elől kell elrejteni?

Úgy gondolta, a Farkasok elől. Az *igazi* Farkasok elől. Akik New Yorkban élnek. A vámpírok és az alacsony emberek elől, akikről Callahan beszélt. Vagy van más is? Még rosszabb?

Segíts!, kiáltotta Mia, és Susannah megint nem tudott ellenállni ennek a kiáltásnak. Lehet, hogy a baba Miáé, lehet, hogy nem, lehet szörnyeteg, és lehet nem az, a teste mégis meg akarta tartani. A szeme látni akarta, akármi legyen, a füle hallani akarta a sírását, még akkor is, ha ez a sírás valójában acsarkodás.

Levette a gyűrűt, megcsókolta, azután leejtette az ösvény kezdetén, ahol Eddie biztosan meglátja. Mert legalább idáig követni fogja.

Azután mi történt? Erre nem emlékezett. Rémlik, hogy feljutott valamivel a meredek emelkedőig, nyilván az ösvényig, amely az Ajtó Barlangjához vezetett. Azután a feketeség.

(nem feketeség)

Nem, nem *teljes* feketeség. Voltak hunyorgó fények. Televíziós képernyők tompa izzása, amelyek egyelőre nem képeket; csak lágy, szürke fényt adtak. Motorok halk zümmögése, relék kattogása. Ez

(a Dogan volt, Jake Doganja)

valamiféle vezérlőterem. Talán egy hely, amelyet ő

épített magának, talán egy képzeletbeli változata annak a barakknak, amelyet Jake talált a Whye folyó nyugati partján.

A következő, amire tisztán emlékezik, hogy visszaért New Yorkba. A szeme ablakából leste, ahogy Mia elrabolja egy szegény, megrémített asszony cipőjét.

Susannah ismét előugrott, segítséget kért. Folytatni akarta, el akarta mondani az asszonynak, hogy kórházba kell mennie, orvosra van szüksége, terhes, és valami baj van a magzattal. Mielőtt bármit kinyöghetett volna, a vajúdás újabb görcsbe rántotta, ezúttal szörnyű erővel; soha nem érzett ilyet, még annál is borzalmasabb volt, mint amikor elveszítette a lábát. Ez, gondolta – ez...

– Krisztusom! – nyögte, de Mia ismét átvette az irányítást, mielőtt bármit mondhatott volna, rászólt Susannah-ra, hogy ezt állítsa le, az asszonnyal meg közölte, hogy ha odafüttyenti valamelyik törvényszolgát, el fog veszíteni valami párosat, ami sokkal értékesebb a cipőnél.

Ide hallgass, Mia!, felelte Susannah. *Megint le tudom állítani – azt* hiszem, *képes vagyok –, de segítened kell. Ülj le! Ha nem higgadsz le egy kis időre, maga az Isten sem lesz képes leállítani a vajúdásodat! Megértetted? Hallasz engem?*

Hallotta. Egy pillanatig megállt egy helyben, figyelte az asszonyt, akinek a cipőjét ellopta. Azután csaknem félénken megkérdezte: *Hova kellene mennem?*

Susannah megérezte, hogy elrablójában először tudatosodik a város irdatlansága, a járókelők hadai, a fémszekerek folyama (minden harmadikat üvöltő sárgára festették) és a tornyok, amelyek olyan magasak, hogy borús időben eltűnhet a tetejük a felhőkben.

Két asszony nézett egy idegen várost egy szempárból. Susannah tudta, hogy ez az ő városa, sok értelemben mégsem az már. 1964-ben hagyta el

New Yorkot. Hány év telt el azóta? Húsz? Harminc? Nem érdekes, hagyjuk.

Közös pillantásuk egy zsebkendőnyi parkra tévedt az úttest túlsó oldalán. A fájások egy időre abbamaradtak, és amikor a lámpa szabadra váltott, Trudy Damascus fekete nője (aki nem is látszott terhesnek), lassú, de biztos léptekkel keresztülvágott az úttesten.

A park végében pad állt egy szökőkút és egy fémszobor mellett. A teknős látványa kicsit megvigasztalta Susannah-t; mintha Roland hagyott volna neki jelet, olyasmit, amit a harcos sigulnak nevezne.

Ő is utánam jön, mondta Miának. *Jobb lesz, ha vigyázol vele, asszony. Melegen ajánlom, hogy vigyázz.*

Megteszem, amit meg kell tennem, válaszolta Mia. *Látni akarod az asszony papírjait. Miért?*

Azt akarom látni, mennyit írunk most. Az újság megmondja.

Barna kezek húzták ki az összetekert újságot a Borders vászonszatyorból, és a kék szem elé tartották, amely reggel még ugyanolyan barna volt, mint a kezek. Susannah meglátta a dátumot – 1999. június 1. –, és elcsodálkozott. Nem húsz év telt el, nem is harminc, hanem harmincöt! Mostanáig eszébe sem jutott, milyen csekélyre taksálta a világ esélyét arra, hogy harmincöt év múlva is létezzen. Régi életének kortársai – diáktársak, polgárjogi ügyvédek, ivócimborák, népzenerajongók – bőven túl járnak életük delén. Néhányan már biztosan meg is haltak.

Elég!, mondta Mia, és behajította az újságot a szeméttartóba, ahol azonnal fölvette korábbi henger formáját. Annyi földet dörgölt le csupasz talpáról, amennyit tudott (a piszoktól Susannah észre sem vette, hogy megváltozott a színük), azután felhúzta a lopott cipőt. Kicsit szorított, és zokni nélkül

hólyagosra fogja törni a lábát, ha nagyon messzire kell mennie, mégis…

Nem számít, igaz?, kérdezte Susannah. *Nem a te lábad.* De amint kimondta (ez egyfajta megbeszélés volt; Roland palávernek hívta volna), rájött, hogy ebben tévedhet. Mert az ő saját lába, amelyik engedelmesen vitte Odetta Holmest (és olykor Detta Walkert), rég elveszett, elrohadt – vagy ami valószínűbb –, hamuvá égett a városi krematóriumban.

A szín változását nem vette észre. Csak később gondolta: *Dehogynem vetted észre. Észrevetted, és kizártad a tudatodból. Mert ami sok, az sok.*

Mielőtt elmerült volna a kérdésben, amely legalább annyira filozófiai, mint amennyire fizikai természetű volt, vagyis hogy kinek a lába van most alatta, újabb görcs rántotta össze. Kővé változtatta a hasát, elernyesztette a combját. Susannah először érezte az iszonyú és ijesztő késztetést, hogy *nyomjon.*

Meg kell állítanod!, kiáltotta Mia. *Asszony, muszáj! A fickó miatt, és miattunk is!*

Igen, de hogyan?

Csukd be a szemed, mondta Susannah.

Micsoda? Nem hallottad, amit mondtam? Meg kell… Hallottalak, felelte Susannah. *Csukd be a szemed.*

A park eltűnt. A világ elsötétedett. Fekete nő volt, még fiatal, és vitathatatlanul gyönyörű, egy park padján ült egy szökőkút és egy fémteknős mellett, amelynek fémpáncélja nedvesen ragyogott. Akár álmodozhatott is volna az 1999-es évnek ezen a késő tavaszi délutánján.

Most kis időre elmegyek, mondta. *Majd visszajövök. Közben ne menj el. Ülj itt nyugodtan. Ne mozdulj, a fájdalom elmúlhat, de még ha eleinte nem érzed is, akkor se mozdulj. Ha mozogsz, csak rosszabb lesz. Megértettél?*

Mia lehetett rémült, és bizonyosan a fejébe vette, hogy keresztülviszi az akaratát, de nem volt ostoba.

Csak egyetlen kérdést tett föl.

Hova mész?

Vissza a Doganba, felelte Susannah. *A Doganomba. Amelyik idebent van.*

KETTŐ

Az épület, amelyet Jake a Whye túlsó partján talált, valamiféle ősrégi távközlési központ és őrállomás volt. A fiú részletesen leírta, mégsem ismerte volna föl Susannah elképzelt változatát, mert az olyan technológián alapult, amely alig tizenhárom évvel később, amikor Jake Középső-Világ kedvéért odahagyta New Yorkot, régen elavult. Susannah jelenében Lyndon Johnson volt az elnök, a színes tévé különlegességnek minősült, a számítógépek hatalmas masinái egész házakat töltöttek meg. Susannah azonban járt Lud városában is, és ott látott néhány csodát, így Jake *talán* mégis fölismerte volna azt a helyet, ahol elrejtőzött Ben Slightman és Andy, az Üzenetvivő Robot elől.

Bizonyosan fölismerte volna a poros linóleumpadlót, a fekete-vörös sakktáblamintát, és a guruló székeket a hunyorgó fényekkel, izzó kijelzőkkel zsúfolt műszerfalak mentén. Fölismerte volna a sarokban a szélesen vigyorgó csontvázat, a rojtosra kopott gallérú egyenruhában.

Susannah keresztülment a termen, és leült az egyik székbe. Fölötte fekete-fehér képernyők mutatták képek tucatjait. Némelyik Calla Bryn Sturgist mutatta (a közlegelőt, Callahan templomát, a szatócsboltot, a városból kivezető Keleti utat), némelyik műtermi felvételekre emlékeztető állóképeket: egyet Rolandról, egyet a mosolygó Jake-ről, karjában a szőrmókussal, egyet – erre alig bírt ránézni – Eddie-ről, kezében a faragókéssel, pásztori hetykeséggel hátralökött kalapban.

Egy másik képernyőn a karcsú, fekete nő ült egy padon a teknős mellett, összezárt térdekkel, ölében összekulcsolt kézzel, csukott szemmel, lopott cipőben. Most már három csomagja van: az, amelyet a nőtől rabolt el a Második sugárúton, a gyékényszatyor a kifent Oriza tányérokkal... és egy sportzsák. A sportzsák fakóvörös volt, és valami szögletes rejtőzött benne. Egy doboz. Ahogy meglátta a képernyőn, elfogta a méreg – mintha elárulták volna –, de nem tudta, miért. *A másik oldalon rózsaszín volt,* gondolta. *Megváltozott a színe, ahogy átjöttünk, de csak egy kicsit.*

A nő a képernyőn elfintorodott. Susannah megérezte Mia fájdalmának gyenge, távoli visszhangját. *Le kell állítanod! Méghozzá gyorsan.*

Csak az a kérdés: hogyan?

Ahogy a másik oldalon csináltad. Miközben ő a terhét cipelte föl a barlanghoz, olyan sebesen, ahogy bírta.

De az már régen volt, mintha egy másik életben történt volna. Tulajdonképpen miért ne? Egy másik életben történt, egy másik világban, és ha valaha is vissza szeretne kerülni oda, akkor most segítenie kell. Szóval, mit is tett?

Azt, hogy használtad azt a valamit. Az csak a fejedben létezik – ezt nevezte Overmeyer professzor „vizualizációs technikának" a pszichológia szemináriumon. Hunyd le a szemed!

Megtette. Most mindkét szempár zárva volt, a fizikai, amelynek Mia parancsolt New Yorkban, és az is, amelyik az agyában létezett.

Képzeld magad elé!

Megtette. Legalábbis megpróbálkozott.

Nyisd ki a szemed!

Kinyitotta. Az irányítópulton csak két nagy tárcsa és egy közönséges billenőkapcsoló maradt a reosztátok és villogó égők helyén. A tárcsák mintha

bakelitből készültek volna, mint a tűzhely gombjai az anyja konyhájában, abban a házban, ahol Susannah felnőtt. Aligha meglepő; amit képzel az ember – tűnjék bármilyen vadnak –, csak az ismert elemekből építkezhet.

A bal oldali tárcsára azt írták: ÉRZELMI HŐM. Beosztása 32-től 212-ig terjedt (a 32-es kék volt, a 212-es jajvörös). A mutató 160-nál állt. A középső, 0-10 beosztású tárcsára azt írták: VAJÚDÁSI ERŐ. A mutató a 9-esen állt. A kapcsoló alatt annyi volt olvasható: FICKÓ, és összesen két állása volt: ÉBER és ALSZIK. A kapcsoló ÉBER-en állt.

Susannah felnézett és látta, hogy az egyik képernyő most egy magzatot mutat *in utero.* Kisfiú volt. *Gyönyörű* kisfiú. Apró hímvesszője hínárként lebegett a köldökzsinór lomha hurkája alatt. A szeme nyitva volt, és noha a kép többi része fekete-fehér volt, a fickó szeme szúrósan kéklett. Nézése valósággal keresztüldöfte az asszonyt.

Roland szeme!, gondolta Susannah a meghökkenéstől bután. *Ez meg hogy lehet?*

Természetesen sehogy. Ez csak képzeletének terméke, a vizualizáció eredménye. De ha így van, miért éppen Roland kék szemét képzeli ide? Miért nem Eddie mogyorószín szemét? Miért nem a férje zöldes-barna szemét?

Erre most nincs idő. Tedd, amit tenned kell.

Alsó ajkát beharapva (a képernyőn, amely a park-ban levő padot mutatta, Mia is beharapta az alsó ajkát), kinyújtotta a kezét az ÉRZELMI HŐM. felé. Habozott, azután visszaállította 72-re, pont úgy, mintha hőszabályozót állítana be. És talán nem azt tette?

Azonnal eltöltötte a nyugalom. Ellazult a székben, kiengedte az ajkát a fogai szorításából. A parkot mutató monitoron a fekete asszony ugyanezt csinálta. Rendben, idáig jó.

Keze egy pillanatig tétovázott a VAJÚDÁSI ERŐ szabályozónál, majd inkább a FICKÓ kapcsolójához nyúlt. ÉBER állapotból ALSZIK állapotba kattintotta. A magzat szeme azonnal lecsukódott. Ettől Susannah valamiért megkönnyebbült. Nyugtalanította az a kék szem.

Jól van. Vissza a VAJÚDÁSI ERŐ-höz. Úgy gondolta, az a legfontosabb. Megfogta a régimódi tárcsát, próbaképpen megnyomta egy kicsit, és nem is csodálkozott, amikor a vacak makacsul ellenállt. Nem akart elfordulni.

Pedig el fogsz, gondolta. *Mert erre van szükségünk. Szükségünk van rá.*

Keményen megmarkolta, és lassan fordítani kezdte, az óra járásával ellentétes irányban. Olyan fájdalom hasított a fejébe, hogy elfintorodott. Pillanatnyi görcs szorította össze a torkát, mintha halszálkát nyelt volna, de azután minden kellemetlenség elmúlt. Tőle jobbra egész lámpasor gyulladt ki, a legtöbb aranysárgán, néhány jajvörösen.

– FIGYELEM! – mondta egy hang, amely kísértetiesen emlékeztetett Blaine, a Mono hangjára. – EZ A MŰVELET MEGSZEGHETI A BIZTONSÁGI ELŐÍRÁSOKAT!

Mi a szar, Sherlock?, gondolta Susannah. A VAJÚDÁSI ERŐ most a 6-oson állt. Amikor elhúzta az 5-ös mellett, újabb sárga és vörös lámpák gyúltak ki, három monitor pedig, amelyek Callát mutatták, sercegve-pukkanva kiégett. Újabb fájdalom hasított a fejébe, mintha láthatatlan ujjak szorítanák. Valahol mögötte beinduló motorok vagy turbinák vinnyogtak. A hangból ítélve jó nagyok lehettek. Susannah érezte, ahogy lüktetnek a talpa alatt, amely természetesen meztelen volt, mert a cipőt Mia viselte. *Hát persze,* gondolta, *hiszen korábban egyáltalán nem volt lábam, így hát előbbre lehetek a játékban.*

– FIGYELEM! – mondta a géphang. – AMIT TESZEL,

NEW YORK-I SUSANNAH, AZ VESZÉLYES. KÉRLEK, HALLGASS MEG. NEM SZÉP DOLOG CSÚFOT ŰZNI AZ ANYATERMÉSZETBŐL.

Roland egyik mondása jutott az eszébe: Megteszed, amit meg kell tenned, én is megteszem, amit tennem kell, azután meglátjuk, ki viszi el a libát. Az értelmében nem egészen volt biztos, de úgy tűnt, illik ehhez a helyzethez, így hát hangosan is megismételte, miközben lassan, de kitartóan tekerte a VAJÚDÁSI ERŐ tárcsáját a 4-esre, a 3-asra...

Egészen az egyesig akarta fordítani, de a fájdalom, amely a fejébe hasított, mikor a lehetetlen műszer elhaladt a kettes mellett, olyan hatalmas – olyan émelyítő – volt, hogy a keze lehullott a tárcsáról.

A fájdalom egy pillanatig kitartott – sőt még erősödött is. Azt hitte, nyomban belehal. Mia lefordul a padról, és mindketten halottak lesznek, mielőtt megosztott testük a betonra hullna a teknőc szobra előtt. Holnap vagy holnapután a maradványai már kint is lesznek a szegények temetőjében. Na és mi lesz a halotti bizonyítványban? Agyvérzés? Szívroham? Vagy talán a sietős egészségügyis mindig kéznél levő szabványa, a természetes halál?

De a fájdalom enyhült, és ő még mindig élt. Ült a műszerfal előtt, amelyen két nevetséges tárcsa és egy billenőkapcsoló volt, nagyokat lélegzett, két kézzel törülgette verejtékes arcát. A mindenit, vizualizációs technikában ő lehet a világbajnok!

Ez azonban több, mint vizualizáció. Ugye tudod? Vélhetőleg tudja. Valami megváltoztatta. Mindnyájan megváltoztak. Jake megkapta az érintést, vagyis egyfajta telepátiát. Eddie egyre fejlődő képességet szerzett a varázserejű talizmánok készítésére – az egyikkel máris kinyitottak egy ajtót a világok között. És ő?

Én... *látok. Én csak látok. De ha elég erősen látom, akkor elkezd valóra válni. Mint Detta Walker.*

A Dogan változatában mindenfelé borostyánszín fények izzottak. Susannah szeme láttára váltott némelyik vörösre. Lába alatt – a vendégszereplő láb alatt, gondolta a nő – a padló remegett és döngött. Ha elég ideig tart a remegés, meg fog repedni az ócska padló. Egyre szélesebb és mélyebb repedések keletkeznek rajta. Hölgyeim, uraim, Isten hozta önöket az Usherházban.

Susannah fölkelt a székből és körülnézett. Visszamehet. Van még olyasmi, amit előbb meg kell tennie? Eszébe jutott valami.

HÁROM

Susannah lehunyta a szemét, és elképzelt egy rádiómikrofont. Amikor ismét kinyitotta, a mikrofon ott volt a műszerpulton, a két tárcsától és a kapcsolótól jobbra. Zenith márkájú mikrofont képzelt magának, szinte még a villámló Z betűt is látta az állványán, de e helyett az volt ráírva, hogy ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA. Valami belebarmolt a vizualizációs technikájába. Ezt nagyon ijesztőnek találta.

Közvetlenül a mikrofon mögött félkör alakú kijelző volt a műszerpulton, amely alá a **SUSANNAH-MIO** szavakat írták. A kijelzőben mozgó tű a zöldből a sárga felé haladt. A sárga cikkely vörössel folytatódott, amelyre egyetlen szót írtak fekete betűkkel: **VESZÉLY.**

Susannah fölvette a mikrofont, de látta, hogy nem tudja használni, így hát elképzelt egy, az ÉBER–ALSZIK feliratúhoz hasonló kapcsolót, csak ezúttal a mikrofon oldalára. Amikor ismét kinyitotta a szemét, a kapcsoló a helyén volt. Megnyomta.

– Eddie! – mondta. Kicsit hülyén érezte magát, de azért folytatta. – Eddie, ha hallasz engem, jól vagyok, legalábbis pillanatnyilag. Miával vagyok New Yorkban.

1999. június elseje van, és megpróbálok segíteni neki, hogy világra hozhassa a babát. Nem tudom, mi mást tehetnék. Ha másért nem, azért, hogy megszabadulhassak tőle. Eddie, vigyázz magadra. Én... – Szemét elöntötték a könnyek. – Szeretlek, drágám. Ennyi.

A könnyek leperegtek az arcán. Törülgetni kezdte őket, aztán megállt a keze. Talán nincs joga, hogy sírjon az emberéért? Éppen annyi joga, mint bármely másik asszonynak?

Válaszra várt, tudva, hogy kaphatna, ha akarna, de ellenállt a kísértésnek. Ez nem olyan helyzet, amikor jót tenne neki Eddie hangja.

Hirtelen megkettőződött a látása. Látta a Dogant, amely irreális árnyékká fakult. A falak mögött nem a Whye folyó keleti partjának sívó pusztasága volt, hanem a Második sugárút rohanó forgalma.

Mia kinyitotta a szemét. Ismét jól érezte magát – *hála nekem, aranyom, hála nekem –,* és készen állt a további lépésre.

Susannah visszavonult.

NÉGY

Egy fekete nő (aki még mindig néger nőként gondolt magára) ült egy padon New York városában, '99 tavaszán. Egy fekete nő, a csomagjai – iszákjai – között. Az egyik fakóvörös. SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELSŐVÁROS PÁLYÁIN, ezt szitázták az oldalára. A másik oldalon rózsaszín volt. Olyan színű, mint a rózsa.

Mia fölállt. Susannah azonnal *előugrott,* és visszaültette.

Ezt miért tetted?, csodálkozott Mia.

Nem tudom, fogalmam sincs. De tanácskozzunk egy keveset. Először is, miért nem mondod el, hova akarsz menni?

Egy telefontot kell keresnem. Valaki hívni fog.

Telefon, helyesbített Susannah. *Mellesleg vértől mocskos az ingünk, aranyom, Margaret Eisenhart vérétől, és valaki előbb-utóbb felismeri, hogy mi az. Akkor mi lesz veled?*

A válasz nem szavakban érkezett, hanem a mosolygó lenézés tornyos hullámával. Ez feldühítette Susannah-t. Öt perce – lehetett tizenöt is, nehéz észben tartani az idő folyását, amikor az ember jól szórakozik – ez az emberrabló kurva még segítségért sipítozott. Most meg, hogy megkapta, csupán egy lenéző mosolyra érdemesíti a megmentőjét. Még rosszabb, hogy igaza van a kurvájának: akár egész nap császkálhat a belvárosban, akkor se kérdezi senki, vér szárad-e az ingén, netán magára öntötte a csokoládéflipet?

Jól van, mondta, *de ha senki se nyaggat a vér miatt, akkor is, hova rakod le a holmidat?* Ekkor az eszébe jutott újabb kérdés, amelyet hamarabb kellett volna feltennie:

Egyáltalán honnan tudod, mi a telefon? Azt ne mondd nekem, hogy ott, ahonnan jöttél, volt.

Semmi válasz. Csak valami leskelő hallgatás. De legalább letörölte a szuka arcáról a vigyort.

Vannak barátaid, mi? Legalábbis te úgy gondolod. Emberek, akikkel a hátam mögött beszéltél. Emberek, akik segítenek rajtad. De lehet, hogy csak te hiszed így.

Segítesz, vagy nem?, csattant a visszavágás. Méghozzá dühösen. De mi is volt a harag mögött? Félelem? Ez valószínűleg túl erős kifejezés. Inkább talán szorongás. *Mennyi időm – időnk – van, amíg újra kezdődik a vajúdás?*

Susannah hat-tíz órára saccolta – bizonyosan még június másodikán, éjfél előtt megindul a szülés –, de ezt igyekezett megtartani magának.

Nem tudom. Nem túl sok.

Akkor indulnunk kell. Találnom kell egy telefontot. Telefont. *Egy nyugodt helyen.*

Susannah mintha látott volna egy szállodát a Negyvenhatodik utcán, ott, ahol beletorkollt az Első sugárútba, de ezt is igyekezett megtartani magának. Tekintete visszatért a zsákhoz, amely valaha rózsaszín volt, aztán vörös lett, és hirtelen megértette. Nem mindent, de annyit igen, hogy elöntse a félelem és a harag.

Itt fogom hagyni, mondta Mia a gyűrűre, amelyet Eddie faragott. *Itt hagyom, ahol megtalálja majd. Később, ha a ka is úgy akarja, ismét viselheted.*

Ez nem volt ígéret, legalábbis nem egyértelmű, de Mia biztosan úgy *értette...*

Tompa harag csapott át a tudatán. Nem volt ígéret. Mia csak elterelte egy bizonyos irányba, Susannah pedig elvégezte a többit.

Nem ő csapott be; kimódolta, hogy én csapjam be magamat.

Mia ismét fölállt, Susannah ismét *előugrott* és leültette. Ezúttal gorombán.

Mi az? Susannah, megígérted! A fickó...

A fickót illetőleg segítek, felelte Susannah komoran. Előrehajolt, fölvette a vörös zsákot. A zsákban benne volt a doboz. És a dobozban? A kísértetfa dobozban, amelyre azt írták rúnákkal, hogy MEGFEJTHETETLEN? A varázsfán és a szövetburkon keresztül is érezte a baljós lüktetést. A Fekete Tizenhármas van a zsákban. Mia hozta át az ajtón. És ha a gömb kinyitotta az ajtót, akkor Eddie most hogy fogja őt elérni?

Azt tettem, amit meg kellett tennem!, idegeskedett Mia. *Az én babucim, az én fickóm, és mindenki ellenem van. Mindenki, csak te nem, és te is csak azért segítesz, mert nincs más választásod. Emlékezz* rá, *mit mondtam... ha a* ka *akarja, mondtam...*

Detta Walker válaszolt neki, érdes, goromba hangon,

amely nem tűrt ellentmondást. – Szarok én a *ka*-ra! – közölte. – Észben tarcsad eztet, ha jót akarsz magadnak. Gondjaid vannak, jány. Van egy pofa, akirül nem tudod, miféle. Vannak illetők, akik aszonták, hogy segélnek, oszt gőzöd sincs, kifélék. A francba, még asse tudod, hogy mija telefon, meg hun találod meg. Úgyhogy most itten szépen leülünk, te meg elmondod nekem, mi következik. Tanácskozást tartunk, jányom, és ha simlizel, akkó itt maradunk ezen a padon a cuccokkal éccakáig, osztán megszülheted a drágalátos kölyködet itt a padon, osztán lemoshatod a kibaszott szökőkútba!

A padon ülő nő igazi rémítő Detta Walker-mosolyban vicsorította ki a fogait.

Neked számít *az a* fickó... és Susannah-nak is számít *ekkicsit...* éngem viszont nagyobbrészt kirúgtak ebbül a testbül, úgyhogy én... le... se... szarom.

Egy asszony, aki babakocsit tolt arrafelé (olyan mesésen lepkesúlyúnak tűnt, mint Susannah elhagyott tolószéke), riadtan sandított a padon ülő nőre, azután csaknem futva tolta tovább a csemetéjét.

Nahát! – mondta Detta vidoran. – Igazán frankó itten, nem gondulod? Jó az idő a beszélgetésre. Hallasz, muter?

Mia, senki lánya, valaki anyja nem válaszolt. Detta nem omlott össze, sőt még szélesebben vigyorgott.

Szóval hallasz éngem; fájinul hallasz. Akkó dumcsizzunk ekkicsit. Tarcsunk tanácskozást.

STRÓFA: Commala-come-gáz
Mongyad má', micsinász?
Ha nem mondod meg, mi lesz, haver,
A padlóra fektetlek el.

VÁLASZ: Commala-come-hek!
Könnyen hídba teszlek!
Olyat csinálok veled, haver,
Hogy attó' a hideg kilel.

5. Stanza
A TEKNŐS

EGY

Mia azt mondta: *Könnyebb lesz beszélgetni – gyorsabb és világosabb is , ha szemtől szemben vagyunk.*

Hogyan lehetnénk?, kérdezte Susannah.

Tartsunk tanácskozást a kastélyban, vágta rá Mia. *A Mélység Fölötti Kastélyban. A lakomázó szálában. Emlékszel rá?*

Susannah tétován bólintott. Csak nemrég fedezte föl emlékeit a lakomázó száláról, ennek következtében elég elmosódottak voltak. Bár nem is bánta. Mia ottani étkezése... nos, nagyon enyhén szólva, önfeledt volt. Sok tányérról evett (leginkább kézzel), sok pohárból ivott, továbbá túl sok kísértethez beszélt túl sok kölcsönvett hangon. Kölcsönvett? A fenét, *lopott* hangokon. Kettőt Susannah jól ismert. Az egyik Odetta Holmes ideges – és meglehetősen affektáló – „társasági hangja" volt, a másik Detta rekedt, ki-nem-szarja-le bömbölése. Úgy látszik, Mia lopkodása Susannah egész személyiségére kiterjedt; ha a felkrenkölt Detta Walker visszatért, és már alig várja, hogy seggbe rúghasson valakit, akkor ez mindenekelőtt a nem szívesen látott idegen mesterkedésének köszönhető.

A harcos látott ott, mondta Mia. *A fiú is.*

Szünet. Azután:

Korábban is találkoztam már vélek.

Kivel? Jake-kel és Rolanddal?

Igen, vélek.

Hol? Mikor? Hogy tudtál...

Itt nem beszélhetünk. Kérlek! Menjünk valami

meghittebb helyre.

Valahova, ahol van telefon, ezt akartad mondani? Ahol a barátaid felhívhatnak.

Én nem sokat tudok, New York-i Susannah, de amit mégis, azt meghallgathatod.

Susannah is így gondolta. És bár ezt nem akarta elárulni Miának, ő is el akart tűnni a Második utcáról. A figyelmetlen járókelő nézheti az ingét szennyező anyagot csokiflipnek vagy beszáradt kávénak, de ő fájóan tudja, mi az: nem egyszerűen vér, de egy hős asszonyé, aki becsülettel kiállt a város gyermekeiért.

A lábánál itt hevernek a csomagok. Persze New York tele van *csomagos népekkel.* Most ő is úgy érezte, mintha közéjük tartozna, és nem tetszett neki ez az érzés. Ennél többre nevelték, ahogy az anyja mondaná. Valahányszor valaki elment a járdán, vagy átvágott a kicsiny parkon és egy pillantást vetett rá, Susannah a legszívesebben azt mondta volna neki, hogy nem bolond, függetlenül attól, ahogy kinéz: pecsétes ing, piszkos arc, túl hosszú, borzas haj, semmi retikül, csak az a három csomag a lábánál. Igen, hajléktalan – lehet hajléktalanabb valaki, ha nem csupán az otthonából, de a saját idejéből is kivettetett? –, mindazonáltal eszénél van. Igen, tanácskozást kell tartania Miával, meg kell értenie, mi ez az egész. Ám ennél sokkal egyszerűbb dolgokat *akart:* mosakodni, tiszta ruhát venni, és legalább kis időre eltűnni a világ szeme elől.

Ezzel az erővel a holdat is megkívánhatod, aranyom, mondta magának... és Miának, ha egyáltalán figyelt rá. *A zavartalanság pénzbe kerül. New Yorknak egy olyan változatában is lehetsz, ahol egyetlen hamburgerért akár egy dollárt is elkérhetnek, hangozzék akármilyen hülyén. Neked meg egy buznyákod sincs. Csak tucatnyi kiélesített tányérod és valamiféle gonosz varázsgömböd. Akkor hát hogyan tovább?*

Mielőtt tovább gondolkodhatott volna, New York eltűnt, és ő ismét az Ajtó Barlangjában volt. Első látogatásakor alig érzékelte környezetét – akkor Mia ült a kormánynál, és sietett, hogy túl legyen az ajtón –, de most nagyon világosan látott mindent. Ott volt Callahan atya. Eddie. És valamilyen módon Eddie bátyja is. Susannah hallotta Henry Dean hangját, amely a barlang mélységeiből lebegett fölfelé, egyszerre kötekedve és rémülten: – A pokolban vagyok, öcsém! A pokolban vagyok, nincs egy betevő adagom, és *ennek is te vagy az oka!*

Susannah zavarodottságát tüstént elsöpörte a harag, amit ez a nyűgös, agresszív hang keltett benne. – Eddie majdnem minden bajának meg *te voltál az oka!* – visította. – Mindenkinek szívességet tettél volna, Henry, ha fiatalon meghalsz!

Azok a barlangban rá sem pillantottak. Mi ez? Révülésben került ide New Yorkból, csak hogy még pompásabb legyen a muri? Ha igen, miért nem hallotta a harangokat?

Csitt. Csitt, szerelmem. Ez Eddie hangja volt a tudatában, olyan tisztán, mint a napfény. *Csak figyelj.*

Hallod őt?, kérdezte Miát. Te…

Igen! De pofa be!

– Mit gondolsz, mennyi ideig leszünk itt? – kérdezte Eddie Callahant.

– Attól tartok, jó darabig – felelte Callahan, és Susannah megértette, hogy olyasmit lát, ami már megtörtént. Eddie és Callahan azért ment föl az Ajtó Barlangjához, hogy megpróbálják felkutatni Calvin Towert és a barátját, Deepneau-t. Közvetlenül azelőtt történt, hogy megütköztek a Farkasokkal. Callahan volt az, aki átment az ajtón. Míg az atya távol volt, a Fekete Tizenhármas foglyul ejtette Eddie-t. Csaknem megölte. Callahan éppen időben tért vissza, hogy visszatartsa Eddie-t, mielőtt levetette volna magát a szirt tetejéről az ásító szakadékba.

Ebben a pillanatban azonban Eddie éppen kihúzta a zsákot – igen, rózsaszín, ebben igaza volt Susannahnak, a callai oldalon ilyen volt a színe – az idegesítő Mr. Tower első kiadásokkal tömött könyvespolca alól.

Ugyanazért kellett nekik a gömb, amiért Miának: ezzel nyitották a Megfejthetetlen Ajtót.

Eddie fölemelte a zsákot, fordulni kezdett, azután megdermedt. Elkomorodott.

– Mi az? – kérdezte Callahan.

– Valami van benne – válaszolta Eddie.

– A doboz…

– Nem a zsákban. A vászon varrásában. Mintha valami kis kő vagy ilyesmi lenne. – Váratlanul mintha egyenest a feleségére nézett volna, és Susannah-ban tudatosult, hogy egy padon ül a parkban. Már nem szóltak a fejében a barlang mélyének hangjai, nem hallott mást, csak a szökőkút vizének csobogását. A barlang elhalványult. Eddie és Callahan is. Valahonnan messziről hallotta Eddie utolsó szavait: – Talán van benne egy titkos zseb.

Azután minden eltűnt.

KETTŐ

Szóval nem révülésben volt. Rövid látogatása az Ajtó Barlangjában valamiféle látomás lehetett. Eddie küldte volna? És ha igen, akkor megkapta az üzenetet, amelyet ő próbált elküldeni a Doganból? Olyan kérdések voltak, amelyekre nem tudta a választ. Ha megint találkoznak, akkor megkérdezi tőle. De először összecsókolja ezerszer.

Mia felvette a vörös zsákot, és lassan végigfuttatta a kezét az oldalán. Igen, benne volt a doboz. De félúton lefelé még valami más: egy apró dudor. Igaza volt Eddie-nek: tapintásra olyan, mint egy kavics.

Visszagyűrte – vagy visszagyűrték, ez már mindegy

volt – a zsák száját. Nem tetszett neki, hogy a zsákban rejlő dolog erőteljesebben lüktet, de fölvértezte ellene a tudatát. Volt itt valami, éppen itt... mintha valami varrás lenne.

Közelebb hajolt és látta, hogy nem varrás az, inkább valamiféle zár. Nem ismerte föl, Jake-nek ugyancsak ismeretlen lett volna, Eddie viszont tudta volna, hogy tépőzár. Pedig Susannah hallott egy slágert, amelyben egy bizonyos Z.Z.Top hódolt a „Tépőzár"-nak. Aládugta a körmét, azután az ujjbegyével meghúzta. Halk sercegéssel nyílt szét, feltárva a sportzsák belsejében egy apró zsebet.

Hát ez mi?, kérdezte Mia akaratlanul lenyűgözve.

Majd meglátjuk.

Nem kavics került elő a zsebből, hanem egy parányi, faragott teknős. Külsejéből ítélve elefántcsontból készült. A héjat, amelyet a legapróbb részletig kidolgoztak, csupán egy apró, kérdőjel alakú karcolás csúfította el. A teknőc félig kidugta a fejét a páncélja alól. Pici szemének, amely valami szénfekete kőből készült, döbbenetesen élő volt a tekintete. A csőrén újabb kis tökéletlenséget fedezett föl – ez nem karcolás volt, hanem repedés.

– Régi – súgta hangosan. – Borzasztóan régi.

– *Igen,* súgta vissza Mia.

Hihetetlenül jóleső volt megfogni. Susannah valahogy olyan… *biztonságban* érezte magát tőle. *Nézd a Teknőst,* gondolta. *Nézd a Teknős hatalmas hátát, azon hordja az ember világát.* Jól emlékszik? Hát, legalábbis nagyjából. És természetesen ez volt a Sugár, amelynek mentén haladnak a Torony felé. A egyik végén a Medve – Shardik. A másik végén a Teknős – Maturin.

Pillantása átvándorolt a zsák bélésében talált kicsi totemről a szökőkút melletti szoborra. Leszámítva anyaguk különbségét – a pad melletti sötét fémből készült, amelyben világosabb, rezes foltok

csillámlottak –, a teknő karcolásáig és a csőr V alakú, pici repedéséig hajszálra egyformák voltak. Egy pillanatra elakadt a lélegzete, és mintha a szíve is megállt volna. Egyik pillanatból a másikba – olykor napról napra – haladva, nem sokat gondolkozva sodortatta magát a kalanddal, csupán az események űzték, meg az, amit Roland makacsul *ka*-nak nevezett. Aztán történik valami ehhez hasonló; ilyenkor Susannah belelát egy sokkal nagyobb képbe, és megbénítja a félős, csodálkozó áhítat. Olyan erőket érzékelt, amelyek meghaladták felfogóképességét. Van közte gonosz, mint a gömb a kísértetfa dobozban. De ez… ez…

– Tyű! – mondta valaki. Csaknem sóhajtva.

Susannah fölnézett, és egy üzletembert pillantott meg – az öltönyéből ítélve ugyancsak sikerest –, aki ott állt a pad mellett. Keresztülvágott a parkon, valószínűleg egy hozzá illően fontos helyre sietett, valamilyen találkozóra, vagy konferenciára, talán egyenesen az Egyesült Nemzetek Szervezetébe, amely itt van a közelben (hacsak nem változott meg ez is). Nos, mindenesetre, most földbe gyökerezett a lába. Jobbja ernyedten lógatta a drága aktatáskát. Kerekre nyílt szemmel bámulta Susannah-Mia kezében a teknőst. Arcán széles és meglehetősen hülye vigyor ült.

Tedd el!, kiáltotta riadtan Mia. *Még ellopja!*

Aztat próbájja meg!, válaszolta Detta lezser derűvel. Kisütött a nap, és Susannah – összes énjével – rádöbbent, hogy akármi történjék, szép napjuk van ma. És értékes. És nagyszerű.

– Értékes, szépséges és nagyszerű – mondta az üzletember (de az is lehet, hogy diplomata), aki minden dolgáról megfeledkezett. Vajon a napról beszélt vagy a teknőcfaragványról?

Mindkettőről, gondolta Susannah. Hirtelen úgy gondolta, érti, ami történik. Jake is értené – mindenkinél jobban! Elnevette magát. Odabent Detta

és Mia is nevetett. Mia kissé kényszeredetten. Az üzletember vagy diplomata is nevetett.

– Ja, mindkettő – mondta. Enyhe skandináv akcentussal beszélt, a mindkettő helyett azt mondta, hogy *mindgeddő.* – Micsoda szép holmi! – *Misoda zéb holmi!*

Igen, tényleg szép. Gyönyörű, apró kincs. Valaha, nem is olyan régen Jake Chambers kísértetiesen hasonló dologgal találkozott. Calvin Tower könyvesboltjában vásárolt egy könyvet, amelyet Beryl Evans írt, a *Csu-csu Charlie-t.* Hogy miért? Mert a könyv megszólította. Később – kevéssel azelőtt, hogy Roland *ka-tet*-je megérkezett Calla Bryn Sturgisbe – a szerző neve Claudia y Inez Bachmanra változott, ami az egyre bővülő Tizenkilences Ka-Tet klub tagjává avatta. Jake egy kulcsot csúsztatott abba a könyvbe, és Eddie annak a kulcsnak a másolatát faragta ki Középső-Világban. A Jake-féle kulcs megigézte és rendkívül befolyásolhatóvá tette azokat, akik ránéztek. A kulcshoz hasonlóan a teknőcnek is megvolt a másolata; amellett ült most Susannah. Már csak az a kérdés, hogy a teknősnek is van-e olyan hatása, mint a kulcsnak.

Abból ítélve, hogy a skandináv üzletember milyen elbűvölten nézett rá, Susannah úgyszólván biztosra vette, hogy a válasz igen. *Dad-a-csuk, dad-a-kettős, nyugi lányom, tiéd a teknős!,* gondolta. Olyan bárgyú rím volt, hogy majdnem elnevette magát.

Ezt hadd intézzem én, mondta Miának.

Mit? Nem értem…

Tudom. Ezért hadd intézzem én. Rendben?

Nem várta meg a választ. Ragyogó mosollyal fordult oda az üzletemberhez, és fölemelte a teknőst, hogy a férfi jól láthassa. Ide-oda billegette a faragványt, és nyugtázta, hogy a férfi le nem venné a szemét róla, habár imponáló fehér sörényes feje meg sem mozdul.

– Mi a neve, sai? – kérdezte Susannah.

– Mathiessen van Wyck – felelte a férfi. Szemgolyója lassan fordult erre-arra az üregében, ahogy tekintetével követte a teknőst. – Az Egyesült Nemzetekhez delegált svéd nagykövet másodtitkára vagyok. A feleségem szeretőt tart, ami elszomorít. A bélműködésem ismét rendeződött, használt a tea, amit a szálloda masszőze ajánlott, és ez boldoggá tesz. – Szünet. Azután: – A *sköldpaddá*-d tesz boldoggá.

Susannah el volt ragadtatva. Ha megkérné ezt az embert, hogy tolja le a nadrágját, és ürítse ki frissen rendbe rakott beleit ide a járdára, megtenné vajon? Hát persze.

Gyorsan körülnézett és látta, hogy senki nincs a közelben. Ez jó, bár még így is a lehető leggyorsabban kell végrehajtania, amit tervez. Jake egész kis tömeget vonzott magához a kulcsával. Ő lehetőleg tartózkodott volna ettől a fejleménytől.

– Mathiessen – kezdte –, említette…

– Mats – szólalt meg a férfi.

– Tessék?

– Szólíts Matsnak, ha lehet. Jobban szeretem.

– Jól van, Mats. Említettél egy…

– Beszélsz svédül?

– Nem – felelte a nő.

– Akkor angolul fogunk beszélni.

– Igen, jobban is szeretném…

– Meglehetősen fontos pozícióban vagyok – mondta Mats. A szeme el nem eresztette volna a teknőst. – Számos fontos emberrel találkozom. Koktélpartikra járok, ahol csinos nők viselik a „kis fekete ruhát".

– Milyen izgis lehet! Mats, tedd az etetődet takarékra, és akkor beszélj, ha kérdezlek. Meg fogod ezt tenni?

Mats becsukta a száját. Még egy mulatságos kis mozdulatot tett, mintha cipzárt húzna el, de a szemét közben sem vette le a teknősről.

– Említettél egy szállodát. Szállodában laksz?

– Ja, a New York Plaza-Park Hyattben, az Első sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán. Hamarosan szerzek egy bérlakást…

Láthatólag észbe kapott, hogy már megint túl sokat beszélt, és becsukta a száját.

Susannah vadul törte a fejét, a teknőst a melle előtt tartva, ahol új barátja jól láthatta.

– Mats, figyelj rám, rendben?

– Figyelek, hogy hallhassalak, asszony-sai, és hallgatlak, hogy engedelmeskedhessek. – Ez fájdalmasan belezökkent Susannah-ba, főleg így, Mats hercig kis skandináv hangsúlyával.

– Van hitelkártyád?

Mats büszkén elmosolyodott. – Több is! Van American Express, MasterCard és Visa. Van Euro-Gold kártyám. Van…

– Jó, nagyon jó. Akkor most menj a… – egy pillanatig üres volt az agya, azután beugrott, amit keresett. – …a Plaza-Park Hotelbe, és bérelj egy szobát. Egy hétre. Ha kérdezik, mondd, hogy egy barátodnak, illetve egy barátnődnek kell. – Kínos lehetőség jutott az eszébe. Ez itt New York, *északon,* 1999-ben, és az ember hajlandó azt hinni, hogy a dolgok a megfelelő irányba mennek, de jobb, ha megbizonyosodik felőle. – Fognak kellemetlenkedni azért, hogy néger vagyok?

– Nem, természetesen nem! – csodálkozott a férfi.

– Béreld ki a szobát a saját nevedre, és mondd meg a recepciósnak, hogy egy Susannah Mia Dean nevű hölgy fogja használni. Megértettél?

– Ja, Susannah Mia Dean.

– Mi van még? Hát persze, a pénz. Megkérdezte a férfit, van-e pénze. Új barátja elővette a pénztárcáját, és a kezébe nyomta. Susannah fél kézzel úgy tartotta a teknőst, hogy a svéd láthassa, közben a másik kezével átkutatta a pénztárcát, egy nagyon mutatós Lord Buxtont. Volt ott egy köteg utazási csekk – de ezt nem

használhatja az agyoncirkalmazott aláírás miatt – és vagy kétszáz dollár, jó öreg amerikai bankókban. Kivette, belepottyantotta a Borders zsákba, amelyben korábban a cipője volt. Mire fölnézett, elszörnyedésére két hátizsákos, tizennégy év körüli cserkészlány csatlakozott az üzletemberhez. Ragyogó szemmel, nedves ajakkal bámulták a teknőst. Susannah-nak eszébe jutottak a lányok a nézőtéren, amikor Elvis Presley lépett fel az *Ed Sullivan Show-ban.*

– *Király!* – sóhajtotta az egyik.

– Állatira dögös! – mondta a másik.

– Menjetek a dolgotokra, lányok! – parancsolta Susannah.

Az arcok bezárultak, csaknem egyformák lettek a szomorúságtól. Callai ikrek is lehettek volna. – Muszáj? – kérdezte az első.

– *Igen!* – felelte Susannah.

– Megköszönjük neked, sai, hosszú napokat és kellemes éjszakákat – mondta a második. Könnyek gördültek le az arcán. Barátnője is sírva fakadt.

– Felejtsétek el, hogy láttatok! – szólt utánuk, amikor elindultak.

Idegesen figyelte őket, amíg a Második sugárútra értek, majd elindultak a felsőváros irányába, azután visszafordult Mats van Wyckhez. – Indíts te is, Mats. Húzz el a szállodába, és bérelj ki egy szobát. Mondd meg nekik, hogy Susannah barátnőd rögvest ott lesz.

– Mi az, hogy elhúzni? Nem értem…

– Úgy értettem, hogy siessél. – Visszaadta a tárcát, a készpénz nélkül. Bár jobban megnézte volna azokat a műanyag kártyákat! Miért kell egy embernek ilyen sok? – Ha lefoglaltad a szobát, eredj dolgodra. Felejtsd el, hogy valaha láttál.

Mats elsírta magát, akár a zöld egyenruhás lányok. – A *sköldpaddá-t* is el kell felejtenem?

– Igen! – Eszébe jutott egy hipnotizőr, akit valamelyik tévés varietében látott, talán éppen az *Ed Sulli*van-

ben. – Teknős nincs, viszont jól fogod érezni magad a nap hátralevő részében, megértetted? Úgy fogod érezni magad, mint… – *egy millió dolláros bankó* nem sokat mondana Mattsnek, és ő amennyit a svéd pénzről tud, egymillió korona talán még egy hajvágásra sem elegendő. – Úgy fogod érezni magad, mint maga a svéd nagykövet. A feleséged fiúja miatt pedig ne fájjon a fejed. Essen belé a fene, világos?

– Ja, a fene essen abba a *basiba!* – kiáltotta Mats, és most már mosolygott a könnyein át. Volt valami elképesztően gyerekes ebben a mosolyban, amitől Susannah egyszerre volt boldog és szomorú. Akart még valamit adni Mats van Wycknek, ha lehet.

– És a beleid!

– Ja?

– Életed hátralevő részében olyan pontosan fognak működni, mint az óra – mondta Susannah, kezében a teknőssel. – Mikor szoktál vécére menni, Mats?

– Közvetlenül reggeli után.

– Legyen hát akkor. Egész hátralevő életedben. Csak akkor nem, ha dolgod van. Ha késésben vagy, netán találkozóra mész vagy ilyesmi, akkor csak annyit mondj, hogy… öööö… Maturin, és az inger másnap reggelig nem jelentkezik.

– Maturin.

– Pontosan. Most pedig eredj.

– Nem vihetem el a *sköldpaddá*-t?

– Nem viheted. Most eredj.

A férfi elindult, azután megállt, és visszanézett. Bár az arca könnyektől fénylett, a pillantása vásott volt, sőt talán egy kicsit alamuszi. – Talán el kéne vinnem – mondta. – Talán az enyém.

Aztat próbájjad meg, sápatag!, gondolta Detta, ám Susannah – aki, legalábbis egy időre, átvette a dilinyós hármas vezetését – leintette. – Miért mondod ezt, barátom? Kérlek, felelj.

A pillantás ugyanolyan alamuszi maradt. *Ne akarj*

átejteni, üzente. Legalábbis Susannah-nak úgy tűnt. – Mats, Maturin – mondta a svéd. – Maturin, Mats. Érted?

Susannah értette. Már majdnem rávágta, hogy véletlen, azután eszébe jutott: Calla, Callahan.

– Értem – mondta –, de a *sköldpadda* nem a tiéd. De nem is az enyém.

– Akkor kié? – kérdezte a férfi panaszosan. *Aggor gié? Valahogy* így hangzott.

Es mielőtt a tudatos énje megakadályozhatta (vagy legalább cenzúrázhatta) volna, kimondta az igazságot, amelyet szíve és lelke mélyén már tudott: – A Toronyé, sai. A Setét Toronyé. És oda tér vissza, ha a *ka* akarja.

– Az istenek legyenek veled, lady-sai.

– Veled is, Mats. Hosszú nappalokat és kellemes éjszakákat.

Figyelte, ahogy a svéd diplomata elballag, azután lenézett a teknőcfaragványra, és azt mondta: – Hát ez megdöbbentő volt, Mats, öreg haver.

Miát nem érdekelte a teknős. Neki egyetlen témája volt. *Van abban a szállodában telefon?,* kérdezte.

HÁROM

Susannah-Mia a farmerja zsebébe dugta a teknőst, és ráparancsolt magára, hogy még húsz percet üljön a padon. Ennek az időnek a nagyobbik részét azzal töltötte, hogy csodálta új lábszárát (akárkié volt, igen csinos), és mozgatta új lábujjait a

(lopott)

cipőben. Egyszer lehunyta a szemét, és fölidézte a Dogan vezérlőtermét. Újabb figyelmeztető lámpasorok villantak föl, és a padló alatti gépek hangosabban zsongtak, mint korábban, de a **SUSANNAH-MIO** tárcsa kijelzője még a sárga tartomány határán állt. A padlón repedések jelentek meg, amikre számított is, de még nem tűntek komolynak. A helyzet nem fényes,

de egyelőre kezelhető.

Mire vársz?, kérdezte Mia. *Miért ücsörgünk itt?*

Lehetőséget adok a svédnek arra, hogy elintézze nekünk a szállodát, és lelépjen, felelte Susannah.

Amikor úgy gondolta, hogy elég idő telt el, és a férfi végezhetett, összeszedte a holmiját, fölállt, keresztülvágott a Második sugárúton, és elindult a Negyvenhatodik utcán a Plaza-Park Szálloda felé.

NÉGY

Az előcsarnokot megtöltötte a zöld üvegről visszaverődő, kellemes délutáni fény. Susannah még sosem látott ilyen szép helyet – talán a Szent Patrik-székesegyház kivételével –, mégis volt benne valami idegenszerű.

Mert ez a jövő, gondolta.

Isten tudja, elég jele volt. Az autók kisebbek és egészen mások lettek. Sok fiatalabb nőnek kilátszott a köldöke és a melltartójuk vállpántja. Legalább négyszer-ötször látta a Negyvenhatodik utcán, mire meggyőzte magát, hogy ez nem véletlen, hanem valami bizarr új divat. Az ő idejében, ha egy nőnek kilátszott a melltartópántja (vagy egy centi az alsószoknyából – erre mondták azt, hogy *havazik délen),* beugrott a legközelebbi nyilvános mosdóba, hogy egy biztosítótűvel azonnal eltüntesse. Ami pedig a pucér pocikat illeti…

Coney Island kivételével bárhol rögtön lecsuktak volna, gondolta. *Efelől semmi kétségem.*

De az tette rá a legmélyebb és valamiért a legnehezebben meghatározható benyomást, hogy a város mintha *nagyobbnak* tűnt volna. Mennydörgött, zúgott körülötte. Vibrált. A levegőben is a város jellegzetes szaga érzett. A nők, akik a szálloda előtt taxira vártak (kilátszó melltartóban vagy sem), csakis New York-i asszonyok lehettek; a taxikat lemeszelő portások (nem is

egy, de mindjárt kettő) szintén csakis ebben a városban létezhettek; a taxisok (döbbenetes, milyen sok a sötét bőrű, egy olyat is látott, amelyik *turbánt* viselt) csakis New York-i taxisok lehettek, mégis valamenynyien... mások voltak. A világ elmozdult. Mintha az a New York, amelyet ő ismert 1964-ben, B ligás csapat lett volna. Ez itt a nemzeti válogatott.

Egy pillanatra megállt az előcsarnokban, előhúzta zsebéből a faragványt, és körülnézett. Balra egy társalgó volt. Két nő ült ott, beszélgettek, Susannah egy pillanatra rájuk meredt, és alig tudta elhinni, hogy milyen sokat mutat a lábukból a szoknya *(miféle* szoknya, hehe?). Még csak nem is tizenévesek vagy egyetemisták; legalább a harmadik ikszet taposhatták (vagy akár a *hatodikat,* ki tudja, hogy a tudomány mennyit haladt az elmúlt harminc évben).

Jobbra kis boltot látott. Valahol mögötte az árnyékban zongora pöntyögött egy kedvesen ismerős dallamot – „Nappal és éjszaka" –, és Susannah tudta, hogy ha elindulna a hang forrása felé, számos bőrszéket, több pezsgőspalackot és egy fehér zakós úriembert találna, aki boldogan szolgálná ki még a délután közepén is. Ez azért megkönnyebbülés.

Közvetlenül előtte volt a recepciós pult, mögötte a legegzotikusabb nő, akit Susannah valaha látott, fehérből, feketéből és kínaiból kavarva. 1964-ben korcsnak nevezték volna, akármilyen szép. Ez viszont rendkívül elegáns kosztümöt viselt, és egy hatalmas, első osztályú szálloda recepciós pultja mögött állt. Lehet, hogy a Setét Torony alapjai egyre jobban inognak, gondolta Susannah, és a világ elmozdult, ám ez a recepciós szépség azt bizonyítja (ha egyáltalán szükség van erre), hogy nem minden esett szét vagy mozdult rossz irányba. Egy vendéggel beszélt, aki a szobai mozi-számla miatt panaszkodott, akármi legyen is az.

Ne törődj vele, ez itt a jövő, ismételte magának

Susannah. *Tudományos fantasztikum, mint Lud városa. Legjobb, ha hagyod az egészet.*

Nem érdekel, hogy mi ez és mikor, szólt közbe Mia. *Telefont akarok! Gondoskodni akarok a kis fickóról!* Susannah elment egy három lábon lógó tábla mellett, azután visszafordult, és alaposabban megnézte.

1999. JÚLIUS ELSEJÉTŐL
A NEW YORK PLAZA-PARK HYATT REGAL
ENSZ PLAZA HOTEL NÉVVEL ÜZEMEL TOVÁBB.
ÚJABB NAGYSZERŰ *SOMBRA/ÉSZAKI KÖZPONTI*
PROJEKT!

Sombra, mint a Teknős-öböl Luxuslakások... amelyek sosem épültek föl, legalábbis a sarkon álló fekete üvegtű erre enged következtetni, gondolta Susannah. *És az Északi Központi éppen úgy hangzik, mint az Északi Központi Pozitronika. Érdekes.*

Hirtelen megsajdult a feje. Sajgás? A fenébe is, villámcsapás volt ez! A szeme könnybe lábadt tőle. Azt is tudta, ki küldte rá. Mia, akit nem érdekel a Sombra Corporation, az Északi Központi Pozitronika, vagy maga a Setét Torony. Türelmetlenkedik. Susannah tudta, hogy ezen változtatnia kell, vagy legalábbis meg kell próbálnia. Mia semmit se lát a kis fickóján kívül, de ha *meg is akarja tartani,* kicsit szélesítenie kell a látóterét.

Az út minden egyes kurva lépésinél verekedni fog veled, mondta Detta ravasz, komisz, derűs hangon. Te *is tudod, he?*

Tudta.

Várt, amíg a férfi befejezte problémájának ecsetelését, miszerint tévedésből valamilyen pornófilmet rendelt, és eszében sincs fizetni, amíg nincs a számláján, azután ő lépett a pulthoz. A szíve hevesen vert.

– Azt hiszem, a barátom, Mathiessen van Wyck

bérelt nekem egy szobát – mondta. Látta, hogy a recepciós jól nevelt rosszallással néz az ő pecsétes ingére,és idegesen fölnevetett. – Alig várom, hogy lezuhanyozzak és átöltözhessek! Kisebb baleset ért. Ebédnél.

– Igen, asszonyom. Csak elintézem a bejelentkezést. – Odament valami szerkezethez, ami olyan volt, mintha apró tévékészüléket szereltek volna össze egy írógéppel. Leütött néhány billentyűt, a képernyőre pillantott, majd azt mondta: – Susannah Mia Dean névre?

Igazat szóltál, megköszönöm, bökte ki majdnem, de inkább lenyelte. – Igen, arra.

– Kaphatnék valamilyen igazolványt, kérem? Susannah egy pillanatra ledermedt. Azután benyúlt a zsákba, és óvatosan, a tompa részénél fogva előhúzott egy Orizát. Erről eszébe jutott valami, amit Roland mondott Calla nagybirtokosának, Wayne Overholsernek: Mi *ólmot árulunk.* A 'Rizák nem lövedékek voltak, de fölértek velük. Egyik kezével fölemelte a tányért, a másikkal a pici, faragott teknőst.

– Ez megfelel? – kérdezte derűsen.

– Mi a – szólalt meg a szépséges recepciós, azután elnémult, amikor tekintete átvándorolt a tányérról a teknősre. Szeme kicsit kitágult, megüvegesedett. Ajka, amelyet érdekes, rózsaszín glazúr fedett (Susannah inkább cukorkának látta, mint rúzsnak), szétnyílt. Halk hangot hallatott: *ohhh...*

– Ez a jogosítványom – magyarázta Susannah. – Látja? – Szerencsére senki nem volt a környéken, még egy londiner sem. A délutáni kijelentkezők a járdán nyüzsögtek, a taxikért harcoltak; az előcsarnokban minden szundikált. Az ajándékbolt mögötti bárban a „Nappal és éjszaka" helyett a „Csillagpor" csendült föl, lusta, meditatív változatban.

– Jogosítvány – helyeselt a recepciós lány ugyanazon a sóhajtó, csodálkozó hangon.

– Jól van. Le kell írnia valamit?

– Nem... Mr. Van Wyck bérelte ki a szobát... csupán arra volt szükségem... hogy ellenőrizzem az ön... megfoghatnám a teknőst, asszonyom?

– Nem! – felelte Susannah.

A lány elsírta magát. Susannah hüledezve figyelte. Ennyi embert azóta se ríkatott meg, hogy tizenkét évesen első (és utolsó) katasztrofális hegedűszólóját játszotta a nyilvánosság előtt.

– Nem, nem foghatom meg – zokogta a lány. – Nem, nem, nem foghatom, nem foghatom meg, ó, Discordia, nem...

– Elhallgass, bőgőmasina! – parancsolta Susannah. A lány azonnal elhallgatott. – Kérem, adja ide a kulcsomat.

De a kulcs helyett a sokadvér lány egy műanyag kártyát adott át egy tasakban. A tasak belsejébe – nyilván azért, hogy az esetleges tolvajok ne olvashassák le – a 1919-es számot írták. Ami egyáltalán nem lepte meg Susannah-t. Mia természetesen fütyült rá.

Kissé megbillent. Meg is tántorodott. Fél kézzel (amelyikben a „jogosítványt" tartotta) hadonásznia kellett, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Egy pillanatig attól félt, hogy összeesik, azután ismét jobban lett.

– Asszonyom? – szólította meg a recepciós lány, kissé – *icipicit* – aggódva. – Jól érzi magát?

– Igen – felelte Susannah. – Csak...elveszítettem az egyensúlyomat egy-két másodpercre. Elgondolkodott. *Mi a rossznyavalya történt?* Pedig tudta. A láb Miáé. *Miáé.* Susannah vezeti a járgányt, amióta az öreg Mr. Nem-Vihetném-El-a-Sköldpaddáttal találkoztak, és a teste kezd visszatérni a térdtől-nincs-láb állapotba. Őrültség, de igaz. A teste kezd visszaváltozni Susannah-vá.

Mia, gyere elő! Vedd át a vezetést!

Nem tehetem. Még nem. Amint egyedül maradunk,

megteszem.

Jóságos Isten, Susannah fölismerte ezt a hangot, de mennyire! *Fél a* kurvája!

A recepcióshoz fordult. – Mi ez? Kulcs?

– Miért – igen, sai. A liftnél is ezt kell használnod, hogy kinyisd az ajtót. Csak dugd be a résbe, ahogy a nyíl mutatja. Aztán gyorsan vedd ki. Amikor az ajtón zöld fény gyullad ki, akkor beléphetsz. Valamivel több mint nyolcvan dollár van a készpénzes fiókban. Az egészet neked adom ezért a szépségért, a teknősödért, a *sköldpaddádért, a tortugádért,* a *kavvitodért, a...*

– Nem! – felelte Susannah, és ismét megtántorodott. Megmarkolta a pult szegélyét. Az egyensúlyának lőttek. – Most fölmegyek. – Úgy tervezte, hogy előbb benéz az ajándékboltba, és Mats zsozsójából vásárol egy tiszta inget, ha tartanak ott ilyesmit, de ezzel várnia kell. *Mindennel* várnia kell.

– Igen, sai. – Nincs többé *asszonyom,* legalábbis most. A teknős hatott rá. Lesmirglizte a hézagot a világok között.

– Felejtsd el, hogy láttál, világos?

– Igen, sai. Kikössem a telefont, hogy ne zavarjanak?

Mia elbődült. Susannah még csak azzal sem fárasztotta magát, hogy odafigyeljen. – Ne tedd. Hívást várok.

– Ahogy tetszik, sai. – Tekintet a teknősön. Mindig a teknősön. – Isten hozta a Plaza-Parkban. Óhajt londinert a csomagjaihoz?

Úgy festek én, mint akinek segítség köll ehhez a három szaros cekkerhöz?, gondolta Detta, de Susannah csak a fejét rázta.

– Jól van.

Éppen indult volna, de a lány következő szavaitól meg kellett pördülnie a sarkán.

– Hamarosan jön a Király, a Szem Királya.

Susannah tátott szájjal és már-már sokktól bénul-

tan meredt rá. Libabőrös lett a karja. A lány szép arca megőrizte derűjét. Sötét szeme a teknőcfaragványra tapadt. Szétnyíló ajka már nemcsak rúzstól, de nyáltól is csillogott. *Ha még tovább ácsorgok itt,* gondolta Susannah, *szó szerint elered a nyála!*

Nagyon szerette volna megtudni, mi ez a dolog a Királlyal és a Szemivel – ez az ő dolga volt –, és utána is nézhetett volna, hiszen ő vezette a járgányt, de ismét megtántorodott, és tudta, nem teheti... hacsak nem akar négykézláb mászni a liftig, maga mögött húzva az üres nadrágszárakat. *Talán később,* gondolta, tudva, hogy ez elég valószínűtlen; a dolgok mostanában túl gyorsan mozdulnak el.

Imbolyogva elindult az előtérben. A pultnál álló lány utánaszólt, de a hangjában nem volt más, csupáncsak derűs sajnálkozás.

– Ha a Király eljön, sai, és a Torony ledől, eltörik az összes ilyen szép tárgy, mint a tied. Azután sötétség lesz, amelyben csak Discordia üvölt és *a can toi* kiáltozik.

Susannah nem válaszolt, bár most már a tarkója is lúdbőrzött, és érezte, hogy a koponyáján megfeszül a bőr. A lába (mindenesetre *valakinek a* lába) gyorsan zsibbadt. Ha megnézhetné a bőrét, látná-e, hogy remek új lába egyre áttetszőbb? Látná-e a vért, amely lángvörösen halad lefelé, majd sötétebben, fáradtabban tér vissza a szívhez? Látná az izmok szövedékét? Bizonnyal.

Megnyomta a FÖL gombot, azután visszatette az Orizát a zsákba, és azon imádkozott, hogy a három liftajtó közül kinyíljon valamelyik, mielőtt összeesne. A zongorista a „Viharos idő"-be kezdett.

A középső nyílt ki. Susannah-Mia belépett, megnyomta a 19-es gombot. Az ajtó becsukódott, de a lift nem indult el.

A műanyag kártya!, jutott eszébe. *A kártyát kell használnod!*

Észrevette a rést, becsúsztatta a kártyát, ügyelve, hogy a nyíl a megfelelő irányba mutasson. Ez alkalommal kigyúlt a megnyomott 19-es. A következő pillanatban durván félrelökték. Mia *előugrott.*

Susannah fáradt megkönnyebbüléssel húzódott a tudata mélyére. Igen, vigye csak a bótot más. Egy darabig vezesse más a buszt. Érezte, hogy visszatér az erő és az anyag a lábába, és ez pillanatnyilag elég volt.

ÖT

Mia lehetett idegen egy idegen országban, de gyorsan tanult. A tizenkilencedik emeleti folyosón megtalálta a nyilat, amely alá az 1911-1923 számokat írták, és fürgén végigment az 1919-es lakosztályig. A szőnyeg, ami vastag, zöld anyagból készült, kellemesen puha volt, és suttogott lopott cipője

(cipőjük)

alatt. Beillesztette a kulcskártyát a helyére, kinyitotta az ajtót, és belépett. Két ágy volt a szobában. Az egyikre lerakta a csomagjait, különösebb érdeklődés nélkül körülnézett, azután megakadt a szeme a telefonon.

Susannah!, türelmetlenkedett.

Mi az?

Hogy kell ezzel csöngetni?

Susannah őszinte derűvel nevetett. *Aranyom, hidd el, nem te vagy az első személy, aki fölteszi* ezt *a kérdést. Nem is a milliomodik. Vagy megszólal, vagy nem. A maga idejében. Miért nem nézel körül addig? Keress egy helyet, ahova elrakhatod az iszákodat.*

Vitát várt, de tévedett. Mia körbejárta a szobát (nem fárasztotta magát azzal, hogy félrehúzza a függönyt, noha Susannah szívesen megnézte volna a várost ebből a magasságból), bekukkantott a fürdőszobába (fényűzőnek látszott, márványkáddal, rengeteg tükörrel), azután a gardrób került sorra. Itt az egyik

polcon egy páncéldobozt talált a vegytisztításhoz szükséges műanyag tasakok alatt. Felirat volt rajta, de Mia nem tudta elolvasni. Rolandnak voltak időnként hasonló gondjai, de azokat az angol ábécé és a Belső-Világ „nemes betűinek" eltérése okozta. Susannah gyanúja szerint Mia problémájának sokkal egyszerűbb magyarázata volt; noha elrablója láthatólag ismerte a számokat, Susannah kételkedett benne, hogy a kis fickó anyja tudna olvasni.

Előjött, de nem teljesen. Egy pillanatig két szempárral látott, kétféle jelet, és ez az érzés olyan furcsa volt, hogy felkavarodott tőle a gyomra. Azután a két kép összefolyt, és már el tudta olvasni a feliratot:

EZ A SZÉF AZ ÖN SZEMÉLYES TÁRGYAINAK
ŐRZÉSÉRE SZOLGÁL.
A PLAZA-PARK HYATT IGAZGATÓSÁGA
NEM VÁLLAL FELELŐSSÉGET
AZ ITT ELHELYEZETT TÁRGYAKÉRT.
KÉSZPÉNZT ÉS ÉKSZEREKET A SZÁLLODA
LENTI SZÉFJÉBEN CÉLSZERŰ TÁROLNI.
HOGY A ZÁRAT KÓDOLHASSA,
ÜSSÖN BE NÉGY SZÁMOT, ÉS NYOMJA BE
AZ *ENTER* GOMBOT
NYITÁSKOR NYOMJA BE A NÉGYJEGYŰ
KÓDSZÁMOT, ÉS A SZÉF KINYÍLIK.

Susannah visszavonult, Miára bízta a négy szám kiválasztását. Egy egyes és három kilences. A folyó év, és lehet, hogy az első kombináció, amit egy szállodai tolvaj kipróbál, de legalább nem teljesen azonos a szobaszámmal. Mellesleg ezek a *megfelelő* számok. A hatalom számai. Egy *sigul.* Mindketten tudták.

Mia kipróbálta a programozás után a széfet, látta, hogy biztosan záródik, azután az utasítást követve kinyitotta. Valahonnan a mélyéről berregés hallatszott, és résnyire nyílt az ajtó. Mia beletette a BELVÁROSI PÁLYÁK feliratú, kifakult zsákot – a benne levő doboz éppen belefért a széfbe –, azután az Oriza tányérokkal

tömött szatyrot. Bezárta a széf ajtaját, kipróbálta a kilincset, bólintott, mert szilárdan tartott. A Borders még az ágyon hevert. Kivette belőle a készpénzköteget, és a teknőssel együtt a farmer jobb első zsebébe gyömöszölte.

Tiszta inget kell keríteni, emlékeztette Susannah kéretlen vendégét.

Mia, senki lánya, nem válaszolt. Láthatólag nem érdekelték az ingek, se a tiszták, se a piszkosak. A telefont nézte. Ez idő szerint semmi más nem érdekelte, mint a féken tartott vajúdás és a telefon.

Most tanácskozást tartunk, mondta Susannah. *Megígérted, és ezt az ígéretedet meg fogod tartani. De nem abban a lakomázó szálában.* Megborzongott. *Nagyon kérlek, inkább kint. Friss levegőre vágyom. Az a terem bűzlik a haláltól.*

Mia nem vitatkozott. Susannah-nak az a halvány sejtelme támadt, hogy a másik nő emlékeinek kartotékait pörgeti – vizsgál, elvet, vizsgál, elvet –, és végül talál valamit, ami megfelelő.

Hogy megyünk oda?, kérdezte közömbösen.

A fekete nő, aki most két nő volt (már megint), leült az egyik ágyra, és összekulcsolta ujjait az ölében. *Mintha szánkóznánk,* mondta a Susannah-rész. *Én tollak, te kormányozol. És ne feledd, Susannah-Mio, ha azt akarod, hogy együttműködjek veled, akkor egyenes válaszokat várok!*

Azt kapsz, válaszolta a másik. *Csak ne várd, hogy tetszeni fognak. Vagy akár azt, hogy megérted őket. Mit akarsz...*

Ne törődj vele! Istenek, még soha senkivel *nem találkoztam, aki ilyen sokat kérdezősködött volna! Kevés az időnk! Ha megszólal a telefon, vége a tanácskozásnak! Így hát, ha egyáltalán tanácskozni akarsz...*

Susannah nem hagyta, hogy befejezze. Behunyta a szemét és hanyatt dőlt. A dőlést nem állította meg az

ágy; keresztülzuhant rajta. Igazából esett, keresztül a téren. Homályosan, a távolból hallotta a révülés harangjainak kongását.

Megint itt vagyok, gondolta. Aztán: *Eddie, szeretlek.*

STRÓFA: Commala-gin-bébi!
Hát nem isteni élni?
Mit látsz Discordiában, mondd,
Ha kél a Démon holdkorong?

VÁLASZ: Commala-come-lédi!
Árnyékban is lehet élni!
Ha látod a világot, járod a földedet,
Mindig lesz belőle örömed.

6. *Stanza*
A VÁRKASTÉLY GYILOKJÁRÓJA

EGY

Egyszerre visszazökkent a testébe, és ez az érzés vakító fénybe borított egy emléket: a tizenhat éves Odetta Holmes kombinéban ül az ágyán egy ragyogó napsugárkévében, és a selyemharisnyáját húzza. Amíg az emlék kitartott, érezte a Hófehér Váll parfüm és a Pond's Szépség Szappan, anyja szappanának és kölcsönvett parfümjének illatát, mert már annyira felnőtt, hogy szabad parfümöznie magát, és arra gondolt: *A Tavaszi Bál! Nathan Freemannel megyek!*

Azután elillant. A Pond's aromáját tiszta és hideg (valamiért mégis áporodott) éjszakai szellő szaga váltotta fel; csak a bizarr, mégis tökéletes érzés maradt meg, ahogy belebújik az új testbe, mintha egy harisnyát húzna föl a lábszárára, térdére.

Kinyitotta a szemét. A széllökés finom port vágott az arcába. Hunyorgott, elfintorodott, fölemelte a karját, mintha ütést akarna hárítani.

– Erre! – kiáltotta egy nő. Nem erre a hangra számított Susannah. Nem harsány, nem diadalmas rikácsolás. – Erre, gyere ide a szél elől!

Körülnézett és látta, hogy egy magas, mutatós asszony integet neki. Most látta először Miát hús-vér alakban, és elhűlt, mert a fickó anyja *fehér* volt! Úgy látszik, a hajdani Odettának volt egy fehér oldala. Ettől forrna csak fel Detta Walker fajilag önérzetes agyvize!

Megint nem volt lába, és egy otromba, egyszemélyes kordén ült. A járgány egy alacsony mellvéd bemélyedésében állt. A legfélelmesebb, legbaljósabb tájra látott, ami valaha a szeme elé került. Hatalmas szirtek döfölték az eget, úgy csillogtak a holdsarló

dühös ragyogásában, mint földönkívüli lények csontjai.

Kívül a hold vigyorának vakító körén csillagmilliárdok égtek, mint a parázsló jég. A csorba sziklák, tátongó repedések között kanyargó, keskeny ösvény tűnt el a messzeségben. Susannah ránézett, és arra gondolt, hogy itt csak libasorban haladhatna egy csapat. *És kiadós készletekkel. Itt nem szedhetnek az út mentén gombát, de még bogyókat sem.* És a távolban – halványan, vészjóslóan, mert forrása a látóhatáron túl rejtőzött – sötétbíbor fény erősödött és halványult. *A rózsa szíve,* gondolta, azután: *Nem, nem az. A Király kovácsműhelye.* Tehetetlen, iszonyodó igézettel bámulta a komor fényt. Élesedik… fakul. Megdagad… elfogy. Egy fertőzés, amely most kopogtat az égen.

– Most gyere ide, ha egyáltalán akarsz jönni, New York-i Susannah – mondta Mia. Vastag serapét viselt és térd alatt végződő bőrnadrágféleséget. A vádlija csupa karcolás és heg. A lábára vastag talpú *huaraché*-t húzott. – A Király képes bűvöletet bocsátani rád, még a távolból is. A Vár discordiai oldalán vagyunk. Vagy a fal tövében, a sziklatűkön óhajtod befejezni az életedet? Ha megigéz, és azt mondja neked, hogy ugorj, meg fogod tenni. Most nincsenek itt a pökhendi harcos-embereid, hogy segítsenek, de nem ám! Most egyedül vagy, úgy ám!

Susannah el akarta tépni a tekintetét a kitartóan lüktető izzástól, de először nem sikerült. Szirmot bontott tudatában a pánik,

(ha megigéz, és azt mondja neked, hogy ugorj)

ő pedig megragadta, késsé sajtolta, és megpróbálta átvágni vele rémült mozdulatlanságát. Egy pillanatig semmi nem történt, azután olyan erővel vetette hátra magát, hogy meg kellett markolnia a hitvány kis kordé szélét, mert kiesett volna a sziklákra. Ismét feltámadt a szél, kőport és homokot fújt az arcába-hajába, mintha gúnyt űzne belőle.

De az a vonzás… a bűvölet… a *glammer…* akármi volt is, eltűnt.

Ránézett a kutyafogatra (ő így gondolt rá, bármi volt is a neve), és azonnal látta, hogyan működik. Nagyon egyszerűen. Mivel nincs öszvér, ami húzná, *ő* lesz az öszvér. Mérföldekre volt a Topekában talált könnyű, kedves kis kerekesszéktől, és fényévekre attól, amikor erős lábon sétálhatott, amely elvitte a parkocskától a szállodáig! Istenem, mennyire hiányzott az a láb! Máris!

De hát cselekednie kell.

Megmarkolta a kocsi fakerekeit, megfeszült. A járgány nem mozdult. Erélyesebben próbálkozott. Már éppen elhatározta, hogy kimászik, és szégyenszemre négykézláb vergődik oda a várakozó Miához, amikor a kerekek kenetlen nyikorgással elfordultak. Gurulni kezdett Mia felé, aki egy zömök kőpillér mögött várakozott. Sok ilyen oszlop sorakozott egymás után, körívet alkotva tűntek el a sötétben. Susannah úgy vélte, hogy valaha (még mielőtt a világ elmozdult) íjászok kerestek mögöttük menedéket, mikor az ostromló hadsereg nyilai vagy izzó katapultlövedékei vagy hogyishívjákjai záporoztak. Azután beléptek az oszlopközökbe, és tüzet nyitottak saját fegyvereikkel. Vajon mikor történt ez? Milyen világ volt ez? És milyen közel lehet a Setét Toronyhoz?

Úgy sejtette, hogy eléggé közel.

Ellökdöste a makrancos, nehézkes járművet a szél útjából, és ránézett a serapét viselő nőre. Szégyellte, hogy liheg, holott alig pár tucat métert tett meg, mégsem bírta abbahagyni a zihálást. Nagyokat lélegzett a nyirkos, kőszagú levegőből. A pillérek – úgy sejtette, ezeket hívják merlonnak vagy minek – tőle jobbra sorakoztak. Balra a sötétség kerek tava terült el, roskatag kőfalak között. Túloldalt két torony szökkent a magasba a külső fal fölött, ám az egyik romos volt, mintha villámcsapás vagy erős

robbanószer vetette volna szét.

– Ez a hely, ahol állunk, a gyilokjáró – mondta Mia. – Végigvezet a Mélység Kastélyának falán, amelyet hajdan Discordia Várkastély néven neveztek. Azt mondtad, friss levegőre vágysz. Remélem, ez megfelelő lészen, ahogy Callában mondják. Ez messze túl van rajta, Susannah, mert ez itt a Vég-Világ mélye, közel a helyhez, ahol utatok jó vagy rossz véget ér. – Elhallgatott, azután hozzátette: – Csaknem bizonyosan rosszat. De engem ez nem érdekel, cseppet sem érdekel, mert Mia vagyok, senki lánya, valaki anyja. Csak az én fickóm érdekel, senki más. A fickó elég nekem, az ám! Akarsz tanácskozni? Jól van. Elmondom neked, amit elmondhatok, és nem fogok hazudni. Miért ne? Mit érdekel az engem, akár így, akár úgy?

Susannah körülnézett. Amikor a kastély közepe – vélhetőleg az udvar – felé fordult, megcsapta az ódon rothadás szaga. Mia látta, hogy fintorog. Elmosolyodott.

Igen, rég elmentek, az utolsó gépek, amelyeket itt hagytak, javarészt elcsöndesedtek, de haldoklásuk sokáig szaglik, ugye? A halál szaga mindig megmarad. Kérdezd meg a harcos barátodat, a *valódi* harcost. Tudja, mert kivette belőle a részét. Sok halálért felelős, New York-i Susannah. Világok bűne lóg a nyakában, mint az oszló tetem. Fanyar, markos elszántsága mégis olyan messzire juttatta, hogy fölkeltette a hatalmasok figyelmét. El fog pusztulni, az ám, mindazokkal együtt, akik vele tartanak. A hasamban hordozom a végzetét, és nem érdekel! – Állát fölszegte a csillagfényben. Melle zihált a serape alatt... és Susannah azt is látta, hogy a hasa domború. Mia viselős volt, legalábbis ebben a világban. Nemcsak viselős, de mindenórás.

– Tedd föl a kérdéseidet – mondta Mia. – Csak ne felejtsd el, hogy egy másik világban is létezünk, ahol

egy a testünk. A fogadó ágyában fekszünk, mintha aludnánk... de nem alszunk, ugye, Susannah? Nem ám. És amikor megszólal a telefon, amikor felhívnak a barátaim, akkor itt hagyjuk ezt a helyet, és elmegyünk hozzájuk. Ha a kérdéseidet fölteszed, és megkapod rájuk a választ, akkor jó. Ha nem, az is jó. Kérdezz. Vagy... talán nem harcos vagy? – Ajka lenéző vigyorra húzódott. Susannah úgy gondolta, hogy ez már pimaszság, igen, pimaszság. Főleg olyasvalakitől, aki nem találná meg az utat a Negyvenhatodik utcától a Negyvenhetedikig abban a világban, ahova vissza kell menniük. – Mondhatnám, *lőj* hát!

Susannah ismét a kastély védtelen központjának sötét, romos kútjára pillantott, amelyet tornyok, küzdőterek, körbástyák, farkasvermek és az isten tudja, hogy még micsodák vettek körül. Felvett egy szemináriumot középkori történelemből, ismert néhány idevágó kifejezést, de az régen volt. Nyilván van lent egy lakomaterem is, ahová ő maga szállította az étket, legalábbis egy ideig. De az az idő elmúlt. Ha Mia túl keményen vagy túl messzire próbálja taszigálni, akkor kiszáll.

Addig is valami viszonylag egyszerűvel kezdi.

– Ha ez a Mélység Kastélya – mondta –, hol a Mélység? Nem látok semmit, csak a sziklák aknamezejét. És azt a rőt izzást a látóhatáron.

Mia, akinek vállig érő fekete haja mögötte lobogott a szélben (ez nem volt göndör, mint Susannah-é; Miáé olyan volt, akár a selyem), a belső mélységen túlnani, távoli fal felé mutatott, ahol a tornyok magasodtak, és a gyilokjáró elkanyarodott.

– Az ott a belső torony – mondta. – Mögötte van Fedic városa, amely kihalt, mert ezer éve vagy még régebben mindenkit megölt a Vörös Halál. A mögött...

– A Vörös Halál? – kérdezte Susannah meglepetten (és akarata ellenére rémülten). – *Poe* Vörös Halálja?

Mint a novellában? – Miért ne? Talán nem tévedtek be, aztán nem jöttek ki L. Frank Baum Oz-világából? Mi jöhet még? A Fehér Nyúl és a Piros Királynő?

– Nem tudom, asszonyom. Csak annyit mondhatok neked, hogy a kihalt város mögött van a külső fal, és a mögött egy nagy hasadék a földben, tele szörnyekkel, amelyek fondorkodnak, párzanak, növekednek, és meg akarnak szökni. Valaha híd vezetett át rajta, de rég összeomlott. „Emberemlékezet előtt", ahogy mondani szokták. Olyan borzalmasak, hogy egy szempillantás alatt meg tudnak őrjíteni egy hétköznapi embert.

Ő is odapillantott Susannah-ra. Félreérthetetlen gúnnyal.

– De egy *harcost* aligha. Olyant, mint te, biztosan nem.

– Miért gúnyolódsz velem? – kérdezte halkan Susannah.

Mia meghökkent, aztán elkomorodott. – Talán az én ötletem volt, hogy idejöjjünk? Hogy itt legyünk ezen a nyomorúságos, hideg helyen, ahol a Király Szeme mocskolja a látóhatárt, még magának a Holdnak az ábrázatát is beszennyezi ocsmány fényével? Nem, asszonyom! Te akartad, úgyhogy ne zargass éngem a nyelveddel!

Susannah válaszolhatta volna, hogy nem ő akart magába egy démonporontyot, ám ez a legalkalmatlanabb idő lenne egy de-nem-én-csináltam-de-te-csináltad perpatvarra.

– Nem hibáztatlak – mondta hát –, csak kérdeztem.

Mia türelmetlenül legyintett, mintha azt mondaná, *elég a szőrszálhasogatásból,* és félig elfordult. Az orra alatt motyogta: – Nem mentem Morehouse-ba, *semmilyen* házba.1 És mindenképpen kihordom a fickómat, megértetted? Akármilyen lapok kerülnek fölülre a pakliban. Kihordom és fölnevelem!

---

1 Visszaadhatatlan szójáték: house=ház. *(A ford.)*

Susannah hirtelen sok mindent megértett. Mia azért gúnyolódik, mert fél. Annak ellenére, amit tud, sok minden van benne Susannah-ból.

Például a *nem mentem Morehouse-ba, semmilyen házba;* ez Ralph Ellison *Láthatatlan emberé*-ből van. Amikor Mia megvásárolta Susannah-t, legalább két egyéniséget kapott a pénzéért. Végtére is Mia volt az, aki előhozta Dettát a visszavonultságból (vagy talán a mély hibernációból), és Detta volt az, aki különösen kedvelte ezt a sort, ami olyan sokat kifejezett a négerek félelméből és gyanakvásából azzal szemben, amit időnként „a háború utáni legjobb néger oktatásnak" neveztek. Se Morehouse, sem *semmilyen* ház; más szóval, tudom, amit tudok, átlátok a szitán, nem most jöttem a hathúszassal, nem most léptem le a falvédőről.

– Mia – mondta –, mellesleg kitől van a fickó? Tudod, hogy miféle démon az apja?

Mia elvigyorodott. A vigyora nem tetszett Susannah-nak. Túlságosan sok volt benne Dettából; túl sok hahotázó, keserű tudás. – Hát persze hogy tudom, asszonyom. És igazad van. Egy démon csinált fel, csakugyan nagy démon, igazat szólasz! Emberi démon! Annak kellett lennie, mert tudnod kell, az igazi démonok, amelyek itt maradtak e Torony körül forgó világok partjain, miután a *Prim* visszavonult, terméketlenek. És ennek megvan a jó oka.

– Akkor hát hogyan…

– A te *dinh*-ed az én fickóm apja – mondta Mia. – Gileádi Roland, igen ő. Steven Deschainnak végre van unokája, noha ő már oszlik a sírjában, és mit sem tud róla.

Susannah tágra nyílt szemmel bámult rá, nem érezte a hideg szelet, amely Discordia átokföldjéről rohant rá. – *Roland…?* Az nem lehet! Mellettem állt, amikor a démon *bennem* volt, ő húzta át Jake-et a Dutch Hillen álló házból, és a kefélés volt a *legutolsó* gondolata… –

Elnémult, mert eszébe jutott, hogyan nézett rá a magzat a Doganban. A szemére gondolt. Azokra a kék, bombázó szemekre. *Nem! Nem, nem vagyok hajlandó elhinni!*

– Mindegy, akkor is Roland az apja! – erősködött Mia. – És ha megérkezik a fickó, a nevét a te agyadból veszem, New York-i Susannah; abból, amit ugyanakkor ismertél meg, amikor a merlonokról, a királyi udvarokról, a kőhajító ostromgépekről és körbástyákról tanultál. Miért ne? Jó és tisztes név.

Murray professzor bevezetése a középkori történelembe. Arról beszél.

– Mordrednek fogom nevezni – mondta Mia. – Gyorsan megnő az én drága fiam, démoni természete miatt gyorsabban, mint egy ember. Erős lesz. Minden valaha volt harcos megtestesülése lesz. És a te mesédben szereplő Mordredhez hasonlóan le fogja mészárolni az apját.

Azzal Mia, senki lánya a csillagos ég felé emelte karját, és felsikoltott, noha Susannah nem tudta volna megmondani, hogy gyászában, rettegésében vagy örömében.

KETTŐ

– Guggolj le – mondta Mia. – Nézd, mim van. A serape alól előhúzott egy szőlőfürtöt és egy papírzacskót, tele narancsszínű gyümölcsökkel, amelyek olyan püffedtek voltak, akár a hasa.

Ugyan honnan van ez a gyümölcs?, tűnődött Susannah. Talán megosztott testük szerezte alvajáróként a Plaza-Park Szállóban? Talán volt ott egy gyümölcskosár, amit nem vett észre? Vagy ezek a képzelet gyümölcsei?

Nem mintha számítana. Ha lett volna étvágya, azt is elvette Mia közlése. A dolog lehetetlensége valahogy még szörnyűbbé tette a gondolatot. Folyton arra a

magzatra gondolt, amelyet *in utero* látott azokon a képernyőkön. A kék szemére.

Nem! Ez nem lehetséges, érted? Ez nem lehetséges! Csontig fagyott a szélben, amely utat talált a merlonok közti résekben. Lekászálódott a kocsiról, és a bástyafalnak támaszkodott Mia mellett, hallgatta a szél folyamatos nyüszítését, és fölnézett az idegen csillagokra.

Mia tömte magába a szőlőt. Szája egyik sarkából a lé csurgott, a másikból a magokat köpködte egy géppuska sebességével. Nagyot nyelt, letörölte az állát, és azt mondta: – Lehet. Lehetséges. Sőt: ez van. Még mindig örülsz, hogy eljöttél, New York-i Susannah, vagy azt kívánod, bár kielégítetlen maradt volna a kíváncsiságod?

– Ha bennem van egy gyerek, pedig nem is terpesztettem az apjának, akkor arról mindent meg akarok tudni, amit csak lehet. Megértetted?

Mia pislogott egyet a szándékos durvaságtól, azután bólintott. – Ha akarod.

– Mondd el, hogy lehet Roland az apja. És ha azt akarod, hogy egyetlen szavadat is elhiggyem, akkor jól teszed, ha elsőnek ezt hiteted el velem.

Mia belevájta körmeit a gyümölcs héjába, egyetlen rántással lenyúzta, azután felfalta. Gusztált egy másikat, hogy felbontsa-e, azután csak görgette a két (megdöbbentően fehér) tenyere között, hogy átmelegítse. Susannah tudta, hogy megfelelő melengetés után a gyümölcs magától fölhasad.

HÁROM

– Hány Sugár van, New York-i Susannah?

– Hat – felelte Susannah. – Legalábbis annyi volt. Azt hiszem, mostanra csak kettő maradt…

Mia türelmetlenül legyintett, mintha azt mondaná, *ne rabold az időmet.* – Igen, hat. És amikor a Sugarak

létrejöttek a nagyobbik Discordiából, a teremtés ősleveséből, amelyet egyesek (köztük a mannitták) Odatúlnak neveznek, mások Prim-nek, ugyan ki teremtette meg őket?

– Nem tudom – felelte Susannah. – Gondolod, hogy Isten?

– Susannah, lehet, hogy van egy Isten, de a Sugarakat a mágia szele emelte ki a *Prim*-ből, az igaz varázslaté, amely rég elmúlott. Isten teremtette a mágiát, vagy a mágia Istent? Nem tudom. Ez filozófusoknak való kérdés, az én dolgom pedig az anyaság. De valaha minden Discordia volt, és abból eredt az egy pontban találkozó, hat erős Sugár. Volt mágia, hogy megtartsa őket erősnek az örökkévalóságig, de amikor eltűnt, és nem maradt más, csak a Setét Torony, amelyet némelyek Can Calyxnak, az Újrakezdés Csarnokának neveznek, az emberek kétségbeestek. Amikor a Varázslat Kora elmúlt, a Gépek Kora következett.

– Északi Központi Pozitronika – mormolta Susannah. – Dipoláris számítógépek. Slo-trans motorok. – Egy pillanatra elhallgatott. – Blaine, a Mono. De nem a mi világunkban.

– Nem? Azt állítod, hogy a te világod kivétel? És a felirat, amit a szálloda előcsarnokában láttunk? – A bogyó felhasadt. Mia lehámozta, fölfalta, és mindentudó vigyorral csurgatta a szájából a gyümölcslét.

– Azt hittem, nem tudsz olvasni – mondta Susannah. Ez nem volt fontos, de más nem jutott az eszébe. Gondolatai folyton visszatértek a magzat képéhez, ahhoz a ragyogó kék szempárhoz. A harcosszemhez.

– Igen, de ismerem a számaimat, és ha az elmédben vagyok, nagyon jól tudok olvasni. Azt mondod, nem emlékszel az előcsarnokban levő feliratra? Ezt mondod nekem?

Természetesen emlékezett. A felirat szerint a Plaza-

Parkot egy hónapon belül beolvasztják egy Sombra/ Északi Központi Pozitronika nevű szervezetbe. És amikor azt mondta, hogy *Nem a mi világunkban,* akkor természetesen 1964-re gondolt – a fekete-fehér televízió, a képtelenül nagy, szobaméretű számítógépek világára, ahol az alabamai zsaruk haj, de szívesen uszították kutyáikat a szavazati jogot követelő fekete tüntetőkre. A dolgok nagyon megváltoztak a közben eltelt harmincöt évben. Ott van például a kevert vérű recepciós lány az írógéppel keresztezett televíziójával – honnan tudhatná Susannah, hogy az nem valami dipoláris számítógép, slo-trans meghajtóval? Sehonnan.

– Folytasd – mondta Miának.

Mia vállat vont. – Magatokat pusztítjátok el, Susannah. Kimondottan mániátok az önpusztítás, és a gyökere mindig ugyanaz: megrendül a hitetek, a helyét átveszi a racionális gondolkodás. De a gondolatban nincsen szeretet, nincsen időtálló következtetés, csak a halott racionalizmus.

– Mi köze mindennek a fickódhoz?

– Nem tudom. Sok mindent nem tudok. – Kezét fölemelve csendre intette Susannah-t. – Nem, nem az időt húzom, nem próbállak elterelni attól, amit tudok; úgy beszélek, ahogy a szívem diktálja. Meghallgatsz vagy nem?

Susannah bólintott. Meghallgatja… legalábbis egy darabig, de ha egyhamar nem tér vissza a gyerekhez, akkor ő maga irányítja arrafelé.

– A varázslat eltűnt. Maerlyn visszavonult a barlangjába az egyik világban, Eld kardja a harcosok pisztolyának adta át a helyét egy másikban, és a varázslat eltávozott. Az évek ívében egymást követték a nagy alkimisták, a nagy tudósok, és a nagy, azt hiszem, technikusok, mindenképpen a gondolat nagy emberei – ahogy én nevezem őket, a nagy *következtetők –,* és megteremtették a gépeket, de ezek

halandó gépek voltak. A *mágia* helyét *gépek* vették át, és most ezek vallanak kudarcot. Egyes világokban hatalmas járványok egész országokat tizedeltek meg.

Susannah bólintott. – Láttunk egy ilyet – mondta halkan. – Szuperinfluenzának hívták.

– A Bíbor Király Törői csak siettetnek egy folyamatot, amely már elindult. A gépek megőrülnek. Magatok is láthattátok. Az emberek azt hitték, mindig lesznek olyanok, mint ők, akik egyre több gépet terveznek. Egyik sem látta előre, ami történt. Ez... ez a világegyetem kimerült.

– A világ elmozdul.

– Igen, hölgyem. Ez történt. És senki sem maradt, hogy pótolja a gépeket, amelyek fenntartják a teremtés utolsó mágiáját, miután a *Prim* régen visszavonult. A varázslat eltűnt, a gépek kudarcot vallottak. A Setét Torony nemsokára össze fog omlani. Talán kap egyetlen fényes pillanatot az egyetemes ésszerűség, mielőtt a sötétség örökre átveszi az uralmat. Hát nem szép?

– A Bíbor Király nem pusztul el, amikor a Setét Torony összedől? Ő és a sleppje? A szivarok a vérző lyukkal a homlokukon?

– Megígértetett neki a saját királysága, ahol örökre uralkodhat, és hódolhat különleges kedvteléseinek. – Undor lopózott Mia hangjába. És talán félelem is.

– Megígérték? Ki? Ki hatalmasabb még nála is?

– Nem tudom, asszonyom. Talán ő maga ígérte meg magának. – Vállat vont. Kerülte Susannah tekintetét.

– Semmivel nem lehet megakadályozni a Torony pusztulását?

– Még a te harcos barátod sem reménykedik benne, hogy *elejét veheti* – felelte Mia –, csak lelassíthatja, ha kiszabadítja a Törőket, és – talán – ha megöli a Bíbor Királyt. Mondta neked valaha, hogy ez kutatásának célja?

Susannah töprengett, azután megrázta a fejét. Ha

Roland ennyi szóval mondta volna el, akkor bizonyosan emlékezne rá, márpedig nem emlékezett.

– Nem – folytatta Mia –, mert nem hazudik a *ka-tet*jének, hacsak nem muszáj. Ez az ő büszkesége.

– Csak azért akarja megtalálni a Tornyot, hogy *láthassa.* – Kelletlenül hozzátette: – Ó, esetleg azért, hogy belépjen, fölkapaszkodjék a legfölső szobába; idáig terjedhet a becsvágya. Lehet, hogy megálmodta, amint ott áll a tető gyilokjáróján, ahogy mi kuporgunk ezen, és elkántálja elesett bajtársainak és saját felmenőinek nevét, vissza Arthur Eldig. De hogy *megmentse?* Nem, kedves asszonyom! Egyedül a mágia visszatérése menthetné meg a Tornyot, és – mint magad is jól tudod – a te *dinh*-ed csak ólommal kereskedik.

Amióta átkerült egyik világból a másikba, Susannah még sose hallotta ilyen lenézően emlegetni Roland hivatását. Ez elszomorította és feldühítette, de palástolta érzéseit, amennyire tudta.

Mondd el, hogyan lehet a fickód Roland fia. Ezt szeretném hallani.

– Igen, ez ügyes trükk, de Folyamút valamelyik vénsége is elmagyarázhatta volna neked.

– Susannah összerezzent. – Honnan tudsz ilyen *sokat* rólam?

– Mert megszállott vagy – felelte Mia –, és én vagyok a megszállód. Azt az emlékedet nézem meg, amelyiket akarom. Tudok olvasni is a szemeddel. Most pedig maradj csöndben, és hallgasd, amit el akarok mondani, mert érzem, fogytán az időnk.

NÉGY

Íme, ezt mesélte a démon Susannah-nak:

– Hat Sugár volt, mint említetted, de tizenkét Őr volt, a Sugarak mindkét végén egy-egy. Ez, amelyiken vagyunk, Shardik Sugara. Ha túlmennél a Tornyon,

akkor Maturin Sugara lenne, így hívják a hatalmas teknőst, amelynek páncélján a világ nyugszik.

Hasonlóképpen hat elemi démon van, minden Sugárhoz egy. Alattuk egy egész láthatatlan világ, amelynek teremtményei akkor maradtak a létezés partjain, amikor a *Prim* visszavonult. Vannak köztük beszélő démonok, házi démonok, amelyeket némelyek kísértetnek hívnak, kórságdémonok, amelyeket a gépek készítői, a racionalitás hatalmas, hamis istenének imádói, ha úgy tetszik, betegségnek hívnak. Hatalmas a kisebb démonok serege, ám csak hat elemit találsz közöttük. De mint ahogy tizenkét Őr van, tizenkét démoni *vetület* létezik, mert minden elemi démon egyszerre hím és nőstény.

Susannah kezdte látni, hova akar kilyukadni Mia, és hirtelen összeszorult a gyomra. A falon túlról, a csupasz kövek erdejéből, amelyet Mia Discordiának nevezett, szikkadt, lázas, kotkodácsoló röhögés hallatszott. A láthatatlan humoristához csatlakozott egy második, egy harmadik, negyedik és ötödik. Hirtelen úgy rémlett, az egész világ rajta nevet. Talán okkal, mert jó vicc volt. De honnan tudhatta volna?

– Azt mondod – szólalt meg a hiénaröhögés közepette –, hogy az elemi démonok hermafroditák. Azért meddők, mert kétneműek.

– Igen. Az Orákulum körében a *dinh*-ed közösült az egyik elemi démonnal, hogy információt, vagy ahogy a Nemes Nyelven mondják, *jóslatot* kapjon. Nem volt oka feltételezni, hogy az Orákulum több lenne holmi succubusnál, amilyenek néha ólálkodnak az elhagyatott helyeken...

– Persze – válaszolta Susannah. – Csak egy középkategóriás démoni kefélőgép.

– Nevezd így, ha tetszik – felelte Mia, és ezúttal Susannah-nak is odakínált egy gyümölcsöt. Ő átvette, és elkezdte görgetni a két tenyere között, hogy megmelegítse a héját. Még mindig nem volt éhes, de a

szája kiszáradt. Nagyon.

– A démon nősténykén fogadta magába a harcos magját, és hímként adta vissza neked.

– Amikor a beszélő körben voltunk – mondta komoran Susannah. Még emlékezett az arcán doboló esőre, a láthatatlan kezekre a vállán, a lény dagadó hímvesszőjére, amely majd' szétrepesztette. Az óriás farok hidegsége volt a legrosszabb. Akkor azt gondolta, hogy olyan, mintha jégcsappal kúrnák meg.

Hogy bírta ki? Természetesen úgy, hogy megidézte Dettát. Szólította a kurvát, két tucat motel és útszéli csehó parkolójában megvívott, száz ronda szexviadal győztesét. Dettát, aki csapdába ejtette…

– Próbált meglépni – mondta Miának. – Amikor rájött, hogy a pöcse beakadt egy kínai ördöglakatba, próbált megpattanni.

– Ha le akart volna lépni – felelte halkan Mia –, akkor lelép.

– Miért bajlódott azzal, hogy átverjen? – kérdezte Susannah, de nem volt kíváncsi Mia válaszára, most nem. Természetesen azért, mert szüksége volt rá. Szüksége volt rá, hogy kihordja a gyereket.

Roland gyerekét.

Roland végzetét.

– Mindent tudsz, amit tudnod kell a fickóról – mondta Mia. – Igaz?

Susannah úgy vélte, csakugyan tudja. Egy démon befogadta Roland magját nősténykén, valamiképpen tárolta, aztán hímként Susannah-ba lövellte. Miának igaza van. Tudja, amit tudnia kell.

– Teljesítettem, amit ígértem – mondta Mia. – Menjünk vissza. A hideg nem tesz jót a fickónak.

– Csak még egy perc – kérte Susannah. Fölemelte a bogyót. Az aranyszínű gyümölcs kitüremkedett a héj résein. – Épp most repedt föl. Hadd egyem meg. Van még egy kérdésem.

– Edd és kérdezz, de mindkettőt gyorsan.

– Te ki vagy? Ki vagy valójában? Te vagy ez a démon? Mellesleg van neve? Nevük?

– Nincs – válaszolta Mia. – Az elemi lényeknek nincs szüksége nevekre; azok, amik. Hogy én démon vagyok-e? Ezt akarod tudni? Igen, azt hiszem. Vagyis az voltam. Most már bizonytalan, mint egy álom.

– És te nem én vagyok… vagy igen?

Mia nem válaszolt. Susannah rájött, hogy valószínűleg nem tudja.

– Mia? – Halkan kérdezte. Tűnődve.

Mia a merlonnak dőlve guggolt, a serapét a lába közé gyömöszölte. Susannah látta, hogy dagadt a bokája, és egy pillanatra megszánta. Azután elhessegette a szánalmat. Ez most nem a hazug szánakozásra való idő.

– Te csak a pesztra vagy!

A reakció megfelelt az elvárásainak, sőt meg is haladta. Mia arcát először döbbenet öntötte el, azután harag. *Őrjöngött! – Hazudsz!* Én az *anyja* vagyok ennek a fickónak! És amikor megérkezik, nem kell majd tűvé tenni a világot Törőkért, mivel az én fickóm lesz a leghatalmasabb, egymaga képes lesz összetörni a megmaradt két Sugarat! – Hangjából olyan büszkeség sütött, amely ijesztően közel járt az őrülethez. – Az én Mordredem! Hallod?

– Hát persze – felelte Susannah. – Hallom. És egyenesen oda akarsz loholni azokhoz, akiknek az a céljuk, hogy ledöntsék a Tornyot, mi? Füttyentenek, te pedig ugrassz. – Egy pillanatra elhallgatott, azután szándékolt szelídséggel fejezte be: – És ha ott leszel, elveszik tőled a fickót, nagyon szépen köszönjük, aztán visszaküldenek a levesbe, ahonnan jöttél!

– Dehogy! Én fogom fölnevelni, azt ígérték! – Mia oltalmazó mozdulattal karolta át a hasát. – Ő az enyém, én vagyok az anyja, és én fogom fölnevelni!

– Lányom, miért nem próbálsz *ésszerűen* gondolkodni? Tényleg azt hiszed, hogy *megtartják a*

szavukat? *Ezek?* Miként lehet, hogy olyan sokat tudsz, és ezt mégsem tudod?

Susannah természetesen tudta a választ. Az anyaság megzavarta az eszét.

– Miért ne hagynák, hogy fölneveljem? – kérdezte metsző hangon Mia. – Ki lenne erre alkalmasabb? Ki jobb Miánál, aki csupáncsak két dologra lett: arra, hogy fiút szüljön, és hogy fölnevelje?

– De te nem csak önmagad vagy – figyelmeztette Susannah. – Olyan vagy, mint Calla gyermekei, és gyakorlatilag minden, amivel barátaim és én összefutottunk az úton! *Iker* vagy, Mia! Én vagyok a másik feled, életed folytatása. Az én szememmel látod a világot, az én tüdőmmel lélegzel. Én hordom ki a fickót, mert te nem vagy képes rá, mi? Éppen olyan meddő vagy, mint a nagyfiúk. És ha egyszer a kezükben lesz az atombombájuk, a Szupertörő, akkor megszabadulnak tőled, ha másért nem, mert így tőlem is megszabadulhatnak.

– Megígérték nekem – ismételte Mia konokul, és lehajtotta a fejét.

– Próbáld az én szememmel nézni – mondta Susannah. – Kérlek, nézd az én szememmel. Ha én lennék a te helyedben és te az enyémben, akkor mit gondolnál az efféle ígéretről?

– Azt mondanám, hogy állítsd le fecsegő nyelved!

– Ki vagy te valójában? Hol az ördögben szedtek össze? Hirdetést adtak fel, és te válaszoltál? „Pótanyát keresünk, emelt díjazás, rövid távú alkalmazás"? Ki vagy te igazából?

– Pofa be!

Susannah előredőlt ültében. Ez a testtartás rendkívül kényelmetlen volt, de most ugyanúgy megfeledkezett a kényelemről, ahogy a félig megevett gyümölcsről.

– Hajjam! – mondta Detta Walker karistolásával. – Vegyed csak le a szemellenzőt, mucika, ahogy az

enyimét levetted! Mongyad meg az igazat, köpj az ördög szeme közé! *Ki a jó franc vagy te?*

– *Nem tudom!* – visította Mia, és a sziklák között rejtőző sakálok visszavisítottak, de az ő visításuk vihogás volt. – *Nem tudom, nem tudom, ki vagyok, most jobban érzed magad?*

Susannah nem érezte magát jobban, és tovább akarta feszegetni a témát, amikor átvette a szót Detta Walker.

ÖT

Ezt mondta Susannah másik démona:

– *Csibém, asziszem, gondolkoznod kéne ezen ekkicsit.* Ez *nem tud, hülye ez, mint a segg, nem tud olvasni, számolni is ippeg csak, nem járt a Morehouse-ba,* semmilyen *házba,* te *viszont igen, Miss Oh-Detta Holmes, a* Co-lum*bi-jába jártál, subidú, a Zóceán Gyöngyibe, de kikupálóttunk!*

Egyrészt ki kell ókumlálnod, hogy lett terhes. Aszongya, kiszippantotta a Roland gecijét, aztán kani lett belülle, a Gyűrű Démona, beléd lűtte, te úgy marattál, kajáltad aztat a sok ocsmányságot, amiket ez megetetett veled, na-szóval, Detta asszeretné tudni, hol van ű a kébbe. Hogyhogy ű a hasas a mexikói pokróca alatt? Ez megint valami... hogy is hívod... vizualizációs technika?

Susannah nem tudta. Csak azt tudta, hogy Mia hirtelen összeszűkült szemmel néz rá. Kétségtelenül megérzett valamit ebből a monológból. Vajon mennyit? Susannah lefogadta volna, hogy nem sokat: egy szót itt, egyet amott, de a zöme csak értelmetlen hápogás számára. Mia bizonyosan úgy viselkedett, mintha ő lenne a magzat anyja. Mordred babuci! Mint egy Charles Addams-képregény!

Abbion, mélázott Detta. Úgy tesz, *mintha ő vóna a muter, egész nekiaggya magát, ebbe igazad van.*

Bár lehet, hogy csak ilyen a természete, tűnődött Susannah. Ha megkaparjuk egy kicsit az anyai ösztönt, *nincsen* mögötte Mia.

Egy hideg kéz ragadta meg Susannah csuklóját. – Ki ez? A rút beszédű? Ha ő az, akkor zavard el! Megrémít!

Az igazat megvallva, Susannah is megrémült egy kicsit, de korántsem annyira, mint mikor először kellett elfogadnia Detta létezését. Nem lettek barátok, valószínűleg soha nem is lesznek, de az világos, hogy Detta Walker hatalmas szövetséges lehet. Több mint egyszerűen komisz. Ha az ember nem figyel oda a nevetséges népszínművi kiejtésére, meghallja, milyen agyafúrt.

– *Ez a Mia maga is erős szöveccséges lehet, ha át tudod álltani a magad ódalára. Kevés hatalmasabb dolog van egy zabos muternél.*

– Visszamegyünk – mondta Mia. – Válaszoltam a kérdéseidre, a hideg nem tesz jót a picinek, és itt van a komisz. A tanácskozásnak vége.

Ám Susannah lerázta a kezét, és kicsit hátrált, hogy karnyújtáson kívül kerüljön tőle. A merlonok hézagából kirontó hideg szél átfújt könnyű ingén, viszont megtisztította az elméjét, felfrissítette gondolkodását. *Énjének egy része azonos velem, mert képes behatolni az emlékezetembe. Eddie gyűrűje, Folyamút lakói, Blaine, a Mono. Ugyanakkor több is nálam, mert... mert...*

Folytasd, jányom, nem is rossz, csak lassú *vagy.*

Mert ismeri még ezeket a más *dolgokat is. Tud a démonokról, a kicsikről és az elemiekről. Tudja, hogyan jöttek létre a Sugarak, és tud a teremtés varázsleveséről, a* Prim*ről. Eddig úgy tudtam, hogy a prim szót azokra a prűd lányokra használják, akik folyvást lehúzgálják a szoknyájukat a térdükre. Erről a jelentésről fogalmam sem volt.*

Eszébe jutott, mire emlékeztet ez a beszélgetés: a

szülők tanulmányozzák így az újszülöttjüket. Az új fickójukat. Az orra a tiéd, igen, de a szeme pontosan olyan, mint a *tiéd,* meg: te jó Isten, honnan örökölte *ezt a* hajat?

És vannak barátai New Yorkban, ezt se felejcsd el!, mondta Detta. *Legalábbis ű* úgy akar *rájuk gondolni, mint a barátaira.*

Így hát ő valaki vagy valami más is. Valaki a démonok és kórságosok láthatatlan házából. De ki? Tényleg elemi démon?

Detta fölnevetett. *Ezt mongya, de hazudik, aranyom! Tudom, hogy hazudik!*

Akkor hát micsoda? Mi volt, *mielőtt Mia lett?*

Hirtelen megszólalt, fülsiketítően csörömpölve, egy telefon: Annyira nem illett ehhez az elhagyatott vártoronyhoz, hogy Susannah először nem is tudta, mi az. A Discordiában rejtező lények – sakálok, hiénák, akármik – elcsöndesedtek, de ahogy megszólalt ez a hang, ismét vihogni és sikoltozni kezdtek.

Mia, senki lánya, Mordred anyja viszont rögtön tudta, mi ez a hang. Előugrott. Susannah azonnal érezte, hogy ez a világ megremeg, és elveszíti realitását. Valósággal megfagyott, olyan lett, mint egy festmény. Méghozzá nem is valami jó kép.

– Ne! – kiáltotta, és Miára vetette magát.

De Mia – terhesen, összekarmolva, dagadt bokával is – könnyedén hárította. Roland számos dolgot mutatott Susannah-nak, amelyek közelharcban alkalmazhatók (énjének Detta-része visongott a gyönyörűségtől, olyan ocsmányak voltak), de Mia ellen nem használtak; alighogy Susannah belekezdett valamelyikbe, ő már hárított is.

Hát igen, persze, ismeri a trükkjeidet, mint ahogy tud a folyamúti Talitha nénéről, Topsyról, a tengerészről Ludban, mert be tud hatolni az emlékezetedbe, mert bizonyos értelemben ő te *vagy...*

És itt véget ért a gondolatsor, mert Mia hátracsavarta a karját, és a fájdalom, ó, Istenem, borzalmas volt!

Még egy ilyen dedós picsát!, mondta Detta egyfajta szívélyes, sóhajtó lenézéssel, és mielőtt Susannah válaszolhatott volna, meglepő dolog történt: a világ kettéhasadt, mint egy vékony papírlap. A hasadás a gyilokjáró legközelebbi merlonjának piszkos kváderköveitől indult, azután fölrohant az égre. Végigszáguldott a csillagfényes égbolton, és kettétépte a holdsarlót.

Susannah egy pillanatig azt hitte, hogy a két megmaradt Sugár egyike pattant el, és a Torony dőlni kezdett. Azután a hasadáson át meglátta, hogy két nő fekszik a Plaza-Park Szálló 1919-es szobájának két ágya közül az egyiken. Átkarolják egymást, a szemük lehunyva. Egyforma vérfoltos inget és farmert viseltek. A vonásaik azonosak, de az egyiknek volt lába térdtől lefelé, azonkívül egyenes szálú, selymes haja és fehér bőre volt.

– Nehogy keresztbe tegyél nekem! – zihálta Mia, nyálat permetezve Susannah fülébe. – Ne próbálj keresztbe tenni nekem vagy a fickónak. Mert erősebb vagyok, hallod? *Erősebb vagyok!*

Semmi kétség, gondolta Susannah, miközben a szélesedő rés felé hullott. Legalábbis pillanatnyilag. Keresztüllökték a résen a valóságba. Hirtelen úgy érezte, egyszerre gyullad ki és fagy meg a bőre. Valahol megkondultak a révülés harangjai, azután...

HAT

...felült az ágyon. Egy nő volt, nem kettő, de legalább a lábai megvoltak. A félrelökött Susannah hátratántorodott. Most Mia volt szolgálatban. Mia kapta föl a kagylót, amelyet először mikrofonnal fölfelé tartott, azután megfordította.

– Halló! Halló!

– Halló, Mia. A nevem…

A nő nem engedte szóhoz jutni. – Meghagyják nekem a babámat? Ez a kurva idebent azt mondja, hogy nem!

Csönd lett, először hosszú, azután túl hosszú. Susannah érezte Mia félelmét, amely kezdetben ér volt, aztán folyó. *Nem kéne így érezned,* próbálta mondani. *Hát nem érted, hogy a tied, ami nekik kell, amire* szükségük *van?*

– Halló, ott van? Az istenekre, *ott van? KÉREM, MONDJA MEG, HOGY OTT VAN-E MÉG!*

– Itt vagyok – felelte nyugodtan a férfihang. – Kezdhetjük elölről, Mia, senki lánya? Vagy szóljak vissza akkor, amikor valamivel… jobban magadnál vagy?

– Ne! Nem, ne tegye, könyörgöm, ne tegye!

– Nem szakítasz félbe még egyszer? Mert semmi okod az illetlen viselkedésre.

– Megígérem!

– A nevem Richard P. Sayre. – Honnan olyan ismerős ez a név Susannah-nak? – Ugye tudod, hova kell menned?

– Igen! – Buzgón. Nagyon akarta, hogy elégedettek legyenek vele. – A Dixie Malac, a Hatvanegyedik utca és a Lexingworth sarkán.

– Lexington – helyesbített Sayre. – Biztos vagyok benne, hogy Odetta Holmes segít megtalálni. Susannah föl akart kiáltani: *Nem így hívnak!* De inkább csöndben maradt. Ez a Sayre azt akarja, hogy kiáltson. Azt szeretné, ha elveszítené az önuralmát.

– Ott van, Odetta? – Derűsen ingerkedő hang. – Ott van, maga minden lében kanál szuka?

Hallgatott.

– Itt van – mondta Mia. – Nem tudom, mér nem válaszol. Most még csak nem is tartom vissza.

– Ó, azt hiszem, *én* tudom, miért hallgat – felelte önelégülten Sayre. – Az egyik ok, hogy nem szereti ezt

a nevet. – Majd pedig, olyasmire utalva, amit Susannah nem értett: – Ne hívj többé Claynek, Clay a rabszolganevem, hívj Muhammad Alinak. Igaz, Susannah? Vagy ez a maga ideje után volt? Azt hiszem, kicsivel később. Pardon. Az idő olyan zavaros tud lenni, hát nem? Oda se neki. Mindjárt mondok valamit magának, drágám. Attól félek, nem nagyon fog tetszeni, de úgy vélem, tudnia kell.

Susannah hallgatott. Bár egyre inkább nehezére esett.

– Ami a fickód közvetlen jövőjét érinti, Mia, meglep, hogy egyáltalán szükségesnek tartod megkérdezni – mondta Sayre. Olajos csibész volt, pont a kellő mértékű pofátlansággal a hangjában. – A Király megtartja az ígéreteit, másokkal ellentétben, akiket megnevezhetnék. És ezt leszámítva, pusztán *gyakorlati okból* sem lehet másképp! Ki más nevelhetné a valaha született legfontosabb gyermeket… *beleértve* Krisztust, Buddhát, Mohamed prófétát? Ha fogalmazhatok parasztosan, ki másra bízhatnánk a szoptatását? *Zene a füleinek,* gondolta undorral Susannah. *Pontosan ilyesmit akar hallani. Miért? Mert anya.*

– Rám! – kiáltotta Mia. – Hát persze hogy csak rám! Köszönöm! *Köszönöm!*

Susannah végre megtalálta a hangját. Azt mondta Miának, hogy ne bízzon Sayre-ben, és természetesen süket fülekre talált.

– Éppúgy nem hazudnék neked, ahogy az anyámnak tett ígéretet sem szegném meg – mondta a hang a telefonban. *(Hát vót anyád, cukorfalat?,* álmélkodott Detta.) – Még ha néha fáj is az igazság, a hazug embert könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát, hát nem? Az az igazság, hogy a fickó nem marad sokáig nálad, Mia, az ő gyermekkora nem olyan lesz, mint más gyermekeké, a normális kicsiké…

– Tudom! Ó, tudom én azt!

– ...de öt évig a tiéd... vagy talán hétig, igen, akár hét is lehet... mindenből a legjobbat fogja kapni. Tőled is, természetesen, de tőlünk is. A mi beavatkozásunk a legszükségesebbre szorítkozik...

Előpattant Detta Walker, olyan gyorsan és ocsmányul, mint mikor a zsír fellobban. Csupán egy pillanatra tudta hatalmába keríteni Susannah Dean hangszálait, de az *értékes* pillanat volt.

– Emmá döfi, drágám, emmá döfi! – vihogta. – Nem ereszti bele a szádba, se a hajadba!

– *Hallgattasd el azt a kurvát!* – csattant fel Sayre, és Susannah érezte a rántást, ahogy Mia hátralöki a még mindig vihogó Dettát megosztott elméjük mélyére. Vissza a kóterbe.

Jól megmontam neki, meg én!, rikácsolta Detta. *Megattam a kibaszott sápatagnak!*

Sayre hangja hideg és tagolt volt. – Mia, te parancsolsz, vagy nem?

– Igen! Igen, én!

– Akkor ez nem történhet meg még egyszer.

– Nem fog!

És valahol – mintegy Susannah felett, noha a megosztott elme hátsó zugában igazából nem volt irány – valami becsapódott. Mintha vasajtó lett volna.

Tényleg sittre kerültünk, mondta Dettának, de az csak röhögött.

Azt hiszem, tudom már, ki ez, gondolta Susannah. *Mármint rajtam kívül.* Nyilvánvaló. Miának az a része, amely nem azonos Susannah-val, vagy azzal a valamivel, amit a semmiből idéztek meg, hogy teljesítse a Bíbor Király parancsát... a harmadik rész nyilván maga az Orákulum, aki vagy elemi, vagy nem; a nőstény erő, amely előbb Jake-kel próbálkozott, azután inkább beérte Rolanddal. Az a kiéhezett, szomorú szellem. Végre megkapta a testet, amelyre szüksége volt. Olyat, amely képes kihordani a fickót.

– Odetta! – szólt Sayre évődő kegyetlenséggel. –

Vagy Susannah, ha így jobban tetszik. Megígértem, hogy mondok valami újdonságot, igaz? Attól tartok, ez afféle jó hír-rossz hír játék. Akarja hallani?

Susannah tovább hallgatott.

– A rossz hír, hogy Mia fickója talán nem töltheti be a nevében rejlő sorsot, vagyis nem ölheti meg az apját. A jó hír, hogy Roland csaknem biztosan meghal a következő néhány percben. Ami Eddie-t illeti, attól tartok, az ő esete nem lehet kérdéses. Nem rendelkezik a *dinh* reflexeivel és harci tapasztalatával. Drágám, nagyon hamar meg fog özvegyülni. Ez a rossz hír.

Nem bírt tovább hallgatni, és Mia hagyta beszélni. – Hazudsz! *Mindenben!*

– Nem én – felelte nyugodtan Sayre, és Susannah rádöbbent, honnan ismeri a nevét: Callahan történetének befejezéséből. Detroit. Amikor vallásának legszentebb parancsolatát szegte meg, és öngyilkosságot követett el, hogy megmeneküljön a vámpíroktól. Callahan kiugrott egy felhőkarcoló ablakán, hogy elkerülje ezt a sorsot. Először Belső-Világba érkezett, azután a Megfejthetetlen Ajtó segítségével a Callai Határvidékre. És az atya azt is elmondta nekik, mire gondolt közben: *Nem győzhetnek, nem győzhetnek!* És ebben *igaza* volt, a fenébe is! De ha Eddie meghal…

– Tudtuk, hogy a *dinh-je* és a férje hova érkezik a legnagyobb valószínűséggel, ha keresztüljutnak egy bizonyos ajtón – folytatta Sayre. – Ezek után értesíteni bizonyos embereket, mindenekelőtt egy Enrico Balazar nevű fickót… biztosíthatom, Susannah, nem volt *nehéz!* Susannah hallotta a hangjában, hogy őszintén beszél. Ha nem gondolja komolyan, amit mond, akkor ő a világ legnagyobb hazugja.

– Hogy találhattátok ki? – kérdezte. Amikor nem kapott választ, kinyitotta a száját, hogy megismételje a kérdést. Mielőtt megtehette volna, ismét hátralök-

ték. Akármi volt valaha Mia, hihetetlen erőre tett szert Susannah-ban.

– Elment? – kérdezte Sayre.

– Igen, hátul van. – Hajbókolva. Mohó tetszeni vágyással.

– Akkor gyere el hozzánk, Mia. Minél előbb jössz, annál hamarabb láthatod meg a fickód arcát!

– Igen! – kiáltotta Mia az örömtől lázasan. Vakító világosság csapott Susannah szemébe. Mintha egy cirkuszi sátor ponyvája alatt lesne valami ragyogó varázslatot. Vagy sötétet.

Amit látott, éppolyan egyszerű, mint amilyen borzalmas volt: Callahan atya vett egy darab szalámit a boltostól. Egy *jenki* boltostól. Aki egy bizonyos szatócsboltot vezetett a maine-i East Stonehamben, 1977-ben. Callahan a parókián mesélte nekik a történetet… *és Mia hallgatózott.*

A megértés olyan volt, mint a fölkelő vörös nap egy csatatér fölött, ahol ezrével hevernek a lemészároltak. Susannah ismét előrerontott, mit sem törődve Mia erejével, és üvölteni kezdett:

– *Te kurva! Áruló szuka! Gyilkos ribanc! Elmondtad nekik, hogy az Ajtó hova küldi őket! Hova küldi Eddie-t és Rolandot! Ó, te* RINGYÓ!

HÉT

Mia erős volt, de nem készült föl erre az új támadásra, ami azért sikerült különösen vadra, mert Detta a saját gyilkos erejét adta hozzá. A betolakodó szeme tágra nyílt, és ő hátratántorodott. A szállodai szobában a telefon kiesett Mia kezéből. Részegen tántorgott a szőnyegen, csaknem átesett az egyik ágyon, azután úgy forgott, mint egy pityókás táncos. Susannah pofon csapta, vörös felkiáltójeleket rajzolva az arcára.

Magamat pofozom, nem mást, gondolta Susannah.

Micsoda ostobaság szétverni a berendezést! Akkor is muszáj volt. Annak a borzalma, amit Mia művelt, az árulás *mértéke...*

Bent a ringben, amely nem volt teljesen fizikai (de teljesen szellemi sem), Miának végre sikerült torkon ragadni és hátralökni Susannah/Dettát. Szeme még mindig kiguvadt, annyira meglepte a támadás vadsága. És talán szégyenkezett is. Susannah nagyon remélte, hogy képes szégyenkezni, hogy ezen még nem jutott túl.

Azt tettem, amit tennem kellett, hajtogatta Mia, miközben visszakényszerítette Susannah-t a fogdába. *Az én fickómról van szó, mindenki ellenem van, azt tettem, amit tennem kellett!*

Azt tetted, hogy elárultad Eddie-t és Rolandot a szörnyetegedért!, üvöltötte Susannah. *Abból, amit kihallgattál és továbbadtad, Sayre biztosra vehette, hogy elindulnak az Ajtón át Tower után, mi? Hány embert küldött rájuk?*

A vasajtó zárjának kattanása volt az egyetlen válasz. Csak ez alkalommal egy második is követte. Majd egy harmadik. Mia a torkán érezte vendéglátójának kezét, és nem akart még egy esélyt adni. Ez alkalommal három lakat is volt a zárka ajtaján. Zárka? A fenébe, nyugodtan mondhatod, hogy Kalkuttai Fekete Lyuk!

Ha kikerülök innen, visszamegyek a Doganba, és tönkreteszem az összes kapcsolót! rikoltotta. *Nem tudom elhinni, hogy még segíteni próbáltam neked! Dögölj meg! Tőlem az utcán is ellhetsz!*

Nem jöhetsz ki, felelte Mia csaknem bocsánatkérő hangon. *Később, ha tehetem, békességgel elengedlek...*

Miféle békességem lesz nekem, ha Eddie meghal? Nem csoda, ha azt akartad, hogy vegyem le a gyűrűjét! Nem bírtad volna a bőrödön, mi, abban a tudatban, amit műveltél!

Mia fölvette a kagylót és belehallgatott, de Richard P. Sayre addigra bontotta a vonalat. Valószínűleg mindenféle helyre kellett mennie, hogy járványokat gerjesszen, gondolta Susannah.

Mia a helyére tette a kagylót, körülnézett az üres, steril szobában, ahogy akkor szokták az emberek, amikor elhagynak egy helyet, ahova nem térnek többé vissza, és meg akarnak győződni róla, hogy mindent magukkal visznek, ami fontos. Megveregette a farmerja zsebét, hogy benne van-e a pénzköteg. Megérintette a másik zsebet, benne a kis dudort, a teknőcöt, a *sköldpaddá*-t.

Sajnálom, mondta. *Vigyáznom kell a fickómra. Most már mindenki ellenem van.*

Ez nem igaz, felelte Susannah a bezárt szobából, ahova Mia csukta. Hol lehet valójában? A Mélység Kastélyának legmélyebb, legsötétebb pincebörtönében? Valószínűleg. Számít? *Én melletted álltam. Segítettem neked. Megállítottam az istenverte vajúdásodat, amikor arra volt szükség. És látod, mit tettél? Hogy lehetsz ilyen gyáva és hitvány?*

Kezével a kilincsen Mia megtorpant, az arca mélyvörösre pirult. Igen, szégyellte magát, de a szégyen nem fogja visszatartani. *Semmi* sem tartja vissza. Egészen addig, amíg őt is el nem árulják Sayre és barátai.

Ettől az elkerülhetetlen eseménytől Susannah egyáltalán nem érzett elégtételt.

Átkozott vagy, mondta. *Ugye tudod?*

– Nem érdekel – felelte Mia. – Egy örökkévalóság a pokolban tisztességes ár azért, hogy egy pillantást vethessek a fickómra. Kérlek, ezt jól jegyezd meg.

Ezután Susannah-t és Dettát magával hurcolva kinyitotta a szoba ajtaját, kilépett a folyosóra, és megtette az első lépést a Dixie Malac felé vezető úton, amelynek végén borzalmas sebészek várakoznak, hogy világra segítsék ugyanolyan borzalmas gyerme-

két.

STRÓFA: Commala-mox-nix!
Ocsmány pácban vagy, az fix!
Nagyon meg kell adjad az árát,
Ha fogadod az áruló paroláját!

VÁLASZ: Commala-come-hat!
Tövisre vetetted ágyadat!
Ha elárultnak nyújtasz kezet,
Ugyancsak ocsmány pácban lehetsz.

7. Stanza
A CSAPDA

EGY

Már csak Roland Deschain maradt meg Gileád utolsó nagy harcos csapatából, és ennek meg is volt az oka; sajátosan regényes természetével, a képzelőerő teljes hiányával, gyilkos kezével ő volt a legjobb. Ma már megrohanta a sokízületi gyulladás, ám a száraz fájdalom megkímélte a szemét és fülét. Hallotta a puffanást, ahogy Eddie feje nekicsapódik a Megfejthetetlen Ajtónak, miközben keresztülcuppannak rajta (ő az utolsó töredék pillanatban lebukva, hajszál híján kerülte el, hogy a kilincsgomb betörje a koponyáját). Hallotta a madárdalt, először a távolból, idegenszerűen, mintha álmában csivitelnének, azután a jelenből, prózaian és közelből. Napfény vágott az arcába, amitől vaksin kellett volna pislognia, mivel a barlang sötétjéből került ide. Ő azonban, amint megpillantotta az éles fényt, gondolkodás nélkül résnyire húzta össze a szemét. Ha nem így cselekszik, bizonyosan nem veszi észre a kör alakú villantást két óra irányban, amikor földet ért a keményre döngölt, olajtól sötét talajon. Eddie bizonyosan meghalt volna. Talán mindketten meghalnak. Roland két dolgot ismert, amely ilyen tökéletes kör alakban izzik: a szemüveg és egy puskatávcső.

A harcos éppolyan ösztönösen ragadta meg Eddie karját, ahogy hunyorított a vakító napfénytől. Érezte a fiatalember izmainak feszülését, amikor lábuk elszakadt az Ajtó Barlangjának kövektől és csontoktól szemetes padlójától, érezte, ahogy ellazulnak, mikor Eddie belecsapta a fejét a Megfejthetetlen Ajtóba. Mindazonáltal Eddie nyögött és beszélni próbált, így

hát magánál volt, legalábbis félig-meddig.

Eddie, hozzám! – bömbölte Roland, miközben feltápászkodott. Keserű kín hasított a jobb csípőjébe, majd tovább, csaknem a térdéig, ő azonban nem adta jelét a fájdalomnak. Szinte nem is érezte. Egy épület felé vonszolta Eddie-t, el valamik mellett, amikről még ő is tudta, hogy olaj- vagy benzinpumpák. MOBIL volt a nevük, nem a harcosnak ismerős CITGO vagy SUNOCO.

Eddie legjobb esetben is csak félig volt magánál. Bal arcát elborította a fejsebéből patakzó vér. Mindazonáltal szedte a lábát, amennyire bírta, felbotladozott a három deszkalépcsőn az épülethez, amelyről Roland már látta, hogy vegyesbolt. Jóval kisebb volt a Tookénál, máskülönben nem nagyon…

Mögöttük kissé jobbra mintha ostort pattintottak volna. A lövész elég közel volt ahhoz, hogy Roland bizonyos lehessen benne: máris elhibázták őket, ha egyszer hallotta a lövés hangját.

Fülétől kétujjnyira elhúzott valami. Tökéletesen lehetett hallani a hangját: *Bzzzzzzz!* A kis bolt ajtajának üvege berobbant. A rajta lógó felirat **(NYITVA VAGYUNK, TEHÁT BEFELE, NÉZZ KÖRÜL!)** ugrott egyet, és pörögni kezdett.

– Rolan… – Eddie távoli, gyönge hangja úgy hallatszott, mintha egy falat kásán keresztül beszélne. – Rolan mija… ki… Uh! – Ez az utolsó a meglepetés hördülése volt, amikor Roland behajította az ajtón, aztán rávetette magát.

Újabb csattanások hallatszottak; rendkívül nagy erejű fegyverrel lövöldözhetett rájuk valaki odakintről. Roland hallotta, amint valaki felordít: „Aúú, baszki, Jack!", és a következő pillanatban egy sorozatlövő – amit Eddie és Jake gépkarabélynak nevez – nyitott tüzet. Az ajtó mellett kétfelől ragyogó szilánkokra hullott a két kirakat piszkos üvege. A kirakatban levő papírnemű – Roland bizonyosra vette, hogy a helyi hí-

rek – szerteszét repült.

A bolt polcközeiben két hölgyön és egy javakorabeli úron kívül nem volt vásárló. Mindhárman a bejárat felé fordultak – Roland és Eddie irányába –, arcukon a fegyvertelen polgárok örök értetlenségével. Roland ezt néha fűevő pillantásnak nevezte magában, mintha az ilyen népek – Calla Bryn Sturgis lakosainak zömét is beleértve – birkák lennének, nem emberek.

– *Feküdj!* – bömbölte Roland, aki félájult (és most még lélegezni sem tudó) bajtársán feküdt. – Az isteneitek szerelmére, *FEKÜDJ!*

Az idősecske úriember, aki a boltban levő hőség ellenére kockás flanelinget viselt, elengedte a kezében levő, paradicsomot ábrázoló dobozt, és a földre vetődött. A két hölgy nem követte a példáját, és a sorozatlövő egy másodperc alatt végzett mindkettővel: az egyiknek a mellén ütött lyukat, a másiknak a feje tetejét csapta szét. A mellbe lőtt asszony eldőlt, mint egy zsák gabona. Akit fejbe lőttek, vakon tett még két támolygó lépést Roland felé, közben a vér úgy lövellt a magasba a haja helyén, akár a láva a kitörő vulkánból. Kint egy második és egy harmadik sorozatlövő is tüzet nyitott, a nappal megtelt robajjal, a levegőbe cikcakkozó lövedékek szőttek gyilkos hálót. Az asszony, akinek hiányzott a feje teteje, egy utolsó tánclépésben, karjaival csapkodva kettőt pördült, azután összerogyott. Roland a pisztolyáért kapott, és megkönnyebbülten érezte, hogy még mindig a tokjában van: megnyugtatta a szantálfa agy. Ez legalább rendben van. Megérte a kockázatot. Ő és Eddie bizonyosan nem révülésben vannak. A fegyveresek látták őket, de milyen jól látták!

Mi több, *várták* őket.

– Befelé! – kiáltotta valaki. – Befelé, befelé, ne adjatok nekik esélyt, hogy megtalálják a pöcsüket, mozgás, *catzarrók!*

– Eddie! – mennydörögte Roland. – Eddie, most

segítened kell!

– Micsa...? – Halkan. Ámulva. Eddie fél szemmel bámult rá, a jobb szemével. A bal átmenetileg belefulladt a fejsebből patakzó vérbe.

Roland kinyújtotta a kezét, és keményen pofon vágta; Eddie hajából vér spriccelt. – *Martalócok!* Meg akarnak ölni minket! Mindenkit, aki itt van!

Eddie látható szeme kitisztult, méghozzá villámgyorsan. Roland látta, milyen erőfeszítésébe kerül – nem az, hogy összeszedje magát, hanem hogy ilyen sebesen szedje össze, annak ellenére, hogy a feje bizonyára borzalmasan lüktetett –, és e pillanatban nagyon büszke volt Eddie-re. Ismét Cuthbert Allgood volt, maga a megelevenedett Cuthbert.

– Mi a fene ez? – kiáltotta valaki rekedt, izgatott hangon. – Mi a kénköves pokol ez?

Feküdj! – mondta Roland oda se nézve. – Ha életben akarsz maradni, hasalj a földre!

– Fogadj szót neki, Chip – felelt valaki más – Roland szerint valószínűleg az az ember, aki eldobta a paradicsomos dobozt.

Keresztülmászott az üvegtörmeléken, távolabb az ajtótól, érezte a szúrásokat és vágásokat a térdén és az ujjpercein, de nem törődött vele. Golyó süvített el a halántéka mellett. Emiatt sem izgatta magát. Odakint ragyogóan sütött a nyári nap. Az épület előtt állt a két MOBIL feliratú benzinpumpa. Mellettük egy öreg autó látszott, valószínűleg valamelyik bevásárló asszonyé (akinek nem lesz többé szüksége rá), vagy Mr. Flanelingé. Túl a benzinkút és a parkolóhely olajos földjén kövezett vidéki út látszott, amelynek másik oldalán egyenszürkére mázolt házak szorongtak. Az egyikre azt írták, VÁROSHÁZA, egy másikra azt, hogy STONEHAMI TŰZOLTÓSÁG ÉS ELSŐSEGÉLYHELY. A harmadik, legnagyobb épület a felirata szerint a VÁROSI GARÁZS volt. Az épületek előtti parkoló ugyancsak ki volt kövezve (ahogy Roland mondta

volna, *vasalva),* és számos jármű parkok ott, az egyik akkora, mint egy ekhós szekér. Mögülük zúdult ki a több mint féltucatnyi támadó. Egyikük hátramaradt, őt Roland rögtön fölismerte: Enrico Balazar csúf alvezére volt, Jack Andolini. A harcos látta ezt az embert meghalni, először pisztolylövéstől, majd élve fölfalták a Nyugati Tenger sekély vizének húsevő homárszörnyei, de ismét itt volt. Mert végtelen számú világ forog a Setét Torony nevű tengely körül, és ez itt egyike eme világoknak. Mégis csak egy világ valódi, csak egy, az, ahol ha a dolgok véget érnek, akkor úgy is *maradnak.* Lehet, hogy ez az a világ; lehet, hogy mégsem. Most nincs idő ezen morfondírozni.

Roland föltérdelve tüzet nyitott, revolverének kakasát jobb tenyerének kérges szélével húzva föl. Elsőnek a gyorstüzelő fiúkat vette célba. Egyikük holtan zuhant az út fehér felezővonalára, torkából fröcskölt a vér. A második a földes útpadkán rogyott össze, szeme között lyukkal.

Ekkorra Eddie is mellette térdelt, és felhúzta Roland másik pisztolyának kakasát. Legalább két célpontját elvétette, ami, tekintve az állapotát, nem volt meglepő. Három újabb támadó került a földre, ketten holtan, a harmadik ordítva: *„Eltaláltak! Ó,Jack, segíts, hasba lőttek!"*

Valaki megragadta Roland vállát, mivel fogalma sem volt róla, milyen veszedelmes dolog ilyet tenni egy harcossal, különösen tűzharc közben. – Uram, mi az ördög...

Roland gyors pillantást vetett rá. Egy negyvenes éveiben járó embert látott, aki nyakkendőt viselt a henteskötényhez; még volt annyi ideje, hogy végiggondolja: *Boltos, valószínűleg ugyanaz, aki elmagyarázta az atyának,* merre *van a postahivatal,* azután erélyesen hátralökte. Egy töredék pillanattal később vér spriccelt a férfi fejének bal oldaláról. Csak súrolta a golyó, gondolta a harcos, nem sérült meg komolyan,

legalábbis még nem. De ha nem löki hátra…

Eddie újratöltött. Roland ugyanazt tette, csak neki valamivel tovább tartott, mivel a jobb kezéről több ujja hiányzott. Közben a két életben maradt martalóc fedezéket keresett az egyik öreg autó mögött, amely az út mellett állt. Túl közel voltak. Ez nem jó. Roland hallotta egy közeledő motor zúgását. Visszanézett a férfira, aki elég fürge észjárású volt ahhoz, hogy a földre vesse magát, amikor Roland rákiáltott, így elkerülte az asszonyok sorsát.

– Hé! – szólt oda neki Roland. – Van fegyvere? A flanelinges férfi megrázta a fejét. A szeme ragyogó kék volt. Félt, de Roland szerint korántsem esett pánikba. A vevő előtt most ült fel a szétvetett lábú boltos, és émelygéssel vegyes döbbenettel nézte a fehér kötényére hulló, szétterjedő, piros csöppeket.

– Boltos, van fegyvere? – kérdezte Roland. Mielőtt a boltos válaszolhatott volna – ha egyáltalán képes lett volna válaszolni –, Eddie megragadta Roland vállát. – Támad a könnyűlovasság – mondta. Kásásan ejtette a szavakat – *Dámada gönnyűlovazzság* –, de Roland amúgy sem értette volna a célzást. A fontos az volt, hogy Eddie újabb hat embert vett észre, akik keresztülrohantak az úttesten, ez alkalommal szétszóródva és cikcakkban.

– *Vai, vai, vai!* – bődült el Andolini mögöttük, két kézzel kaszálva a levegőben.

– Uramatyám, Roland, ez Trükkös Postino! – mondta Eddie. Trükkös egy túlméretezett stukkert cipelt, bár Eddie nem tudta, hogy ez-e az a hatalmas M-16-os, amelyet ő Csodálatos Rambo-masinának hívott. Mindenesetre itt sem járt több szerencsével, mint mikor a Ferde Toronyban zajlott a lövöldözés: Eddie lőtt, és Trükkös az egyik földön fekvő fickóra zuhant, miközben még mindig pufogtatott a fegyverből. Ebben semmi hősiesség nem lehetett, csak az ujja görcsök be a haldokló agy utolsó jelzésétől,

Rolandnak és Eddie-nek mégis hasra kellett vágódnia ismét, így az öt gengszternek sikerült megérkeznie az öreg autó fedezékébe az út innenső oldalán. A helyzet rosszabbodott. Az út túloldalán álló autók mögül – Roland úgyszólván bizonyosra vette, hogy a fiúk ezeken jöttek – fedezni tudják őket, így hamarosan céllövöldévé változtathatják ezt a kis boltot, anélkül hogy túlzottan nagy veszélynek tennék ki magukat.

Ez kísértetiesen hasonlított ahhoz, ami a Jericho-hegyen történt.

Ideje visszavonulni.

A közeledő jármű hangja erősödött. Nagy motor volt, hangjából ítélve súlyos jármű alatt verejtékezhetett. A bolttól balra gigászi kamion jelent meg a dombtetőn, tele óriási fatörzsekkel. Roland látta, hogy a sofőr szeme kitágul, az álla leesik – hogy is ne? A kisvárosi vegyesbolt előtt, ahol kétségtelenül számos alkalommal megállt egy üveg sörért egy-egy hosszú, forró, erdei nap után, féltucatnyi vérző holttest hever az úton, mint a csatában elesett katonák. Roland tudta, hogy azok is.

Sivítottak a hatalmas kamion fékjei. Hátul a légfékek fújtak, mint a dühös sárkány. Sivítottak az óriási gumikerekek is, mivel előbb leblokkoltak, azután füstölgő fekete nyomot húztak a vasalt úton. A teherautó soktonnás rakománya oldalra dőlt. Roland látta, hogy a fatörzsekből szilánkok röpködnek, mert az út túloldaláról önfeledten tüzeltek tovább a gengszterek. Volt valami már-már delejes a látványban, mintha az Eldek egyik kárhozott fenevadját nézné, amint lángoló szárnyakkal bucskázik le az egekből.

Az elszabadult szekér eleje keresztülgurult az első holttesten. Belek rőt kötelei repkedtek, és belecuppantak a földes padkába. Végtagok szakadtak le. Egy kerék keresztülgázolt Trükkös Postino fején, a szétpattanó koponya pont olyan hangot adott, mint

mikor a gesztenye felhasad a tűzben. A kamion rakománya még jobban megdőlt, és borulni kezdett. A kerekek, amelyek Roland válláig értek, megakadtak, és a levegőbe szórták a véres föld koloncait. A kamion fenséges lassúsággal sodródott a bolt felé. A vezető nem látszott a fülkében. A bolt és a bentiek egy pillanatra el voltak zárva a túloldali, fölényben levő tűzerőtől. A boltos – Chip –, és az életben maradt vevő – Mr. Flaneling – tehetetlen döbbenettel bámulták a közeledő kamiont. A boltos szórakozottan törülgette a vért a halántékáról, és a földre rázta, mintha víz lenne. Sebe a harcos szerint súlyosabb volt, mint Eddie-é, de Chip erről láthatólag nem vett tudomást. Lehet, hogy ez még jó is.

– Menjünk ki hátul – mondta Eddie-nek. – Most.

– Jó ötlet.

Roland megragadta a flanelinges férfi karját. Annak a tekintete rögtön elszakadt a kamiontól. A harcosra nézett. Roland hátrafelé intett a fejével, a koros úriember bólintott. Váratlan ajándék volt, hogy ilyen gyors eszű, és nem kérdezget.

Kint a kamion rakománya végleg leborult, összezúzva az egyik parkoló autót (Roland őszintén remélte, hogy a mögötte lapuló martalócokkal együtt). Először csak a felső fák gurultak le, aztán a többi is utánaömlött a raktérről. Olyan félelmetes volt az a véget nem érő, fémes csikorgás, hogy hozzá képest a fegyverropogás jelentéktelennek tűnt.

KETTŐ

Eddie megragadta a boltost úgy, ahogy Roland a másik férfit, de Chip nem dicsekedhetett vásárlója eszével vagy életösztönével. Továbbra is döbbenettől és félelemtől tágra nyílt szemmel bámult ki a fűrészes szélű lyukon, ami valaha a kirakata volt, miközben a rönkszállító teherautó önpusztító balettjének utolsó

felvonásához ért. A vontató leszakadt a túlterhelt pótkocsiról, és leszökdécselt a bolt mögötti lejtőn az erdőbe. Maga a rakomány hatalmas barázdát szántva végigcsúszott az út jobb oldalán, mély árkot, egy kilapított Chevrolet-t és két további lapos martalócot hagyva maga mögött.

De maradt belőlük bőven. Legalábbis úgy tűnt. A lövöldözés folytatódott.

– Gyerünk, Chip, ideje megpattanni! – nógatta Eddie, és az üzlet vége felé rángatta a boltost. Ezúttal Chip engedelmeskedett, noha még mindig hátrafelé bámult, és a vért törölgette az arcáról.

A bolt végénél, balra, az újságosállvány mögött, amelyen főleg pucér macák domborítottak ócska magazinokban, kialakítottak egy pultból, néhány roggyant székből, három-négy asztalból és egy ódon homárfőző fazékból álló büfét. Mikor idáig értek, kint felerősödött a fegyverropogás. Azután ismét halkult, ez alkalommal egy robbanás miatt. Eddie úgy vélte, a kamion üzemanyagtartálya lehetett. Érezte, hogy elzúg mellette egy golyó, és látta, hogy kerek, fekete lyuk jelenik meg a falon lógó, világítótornyot ábrázoló képen.

– Kik ezek az emberek? – kérdezte Chip tökéletes társalgási hangnemben. – És maguk kicsodák? Eltaláltak? Tudják, a fiam volt Vietnamban. Látták azt a kamiont?

Eddie nem válaszolt a kérdésekre, csak mosolygott, bólogatott, és tovább terelte Chipet Roland nyomában. Halvány fogalma sem volt róla, hova mennek, vagy hogyan kerülnek ki ebből a kalamajkából. Az egyetlen, amiben teljesen biztos volt, hogy Calvin Tower nincs itt. Még jó. Towernek vagy van köze ehhez a tűzijátékhoz és mennykőcsapkodáshoz, vagy nincs, de hogy az öreg Cal *miatt* tört ki, efelől Eddienek nincs kétsége. Ha az öreg Cal... „

Tüzes tű szaladt át a karján. Eddie felordított

meglepetésében és fájdalmában. Egy pillanattal később egy másik döfte meg a vádliját. Igazi kín hasított a jobb lábikrájába, és a fiatalember ismét felüvöltött.

– Eddie! – Roland megkockáztatott egy pillantást hátrafelé. – Te…

– Rendben, jól vagyok, menj, menj!

Az olcsó farostlemezből készült hátsó falhoz értek, amelyen három ajtó sorakozott egymás mellett. Az egyikre azt írták: FIJJUG, a másikra: LYÁNYOK, a harmadikra: CSAK ALKALMAZOTTAKNAK.

– CSAK ALKALMAZOTTAKNAK! – ordította Eddie. Lenézett, és vérrel keretezett lyukat pillantott meg a farmerján, úgy tíz centivel a térde alatt. A golyó nem robbantotta szét a térdkalácsát, ami jó, de anyám, hogy milyen kurvára fájt!

A feje fölött szétdurrant egy lámpa gömbje. Üveg záporozott a fejére és a vállára.

– Biztosítva vagyok, de az Isten tudja, vajon az érvényes-e ilyesmire – mondta Chip tökéletes társalgási stílusban. Letörülte a vért az arcáról, majd a földre rázta, Rorschach-foltokat rajzolva. Golyók zümmögtek körülöttük. Eddie látta, hogy az egyik megemeli Chip gallérját. Valahol mögöttük Jack Andolini – az öreg Kétszer-Csúnya – bömbölt olaszul. Eddie valahogy nem hitte el, hogy visszavonulót fújna.

Roland és a flanelinges vevő átment a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK ajtón. Az adrenalinnal telepumpált Eddie a boltost vonszolva követte őket. Jó nagy raktárba értek. Eddie-t megcsapta a többféle gabona, a mentol és mindenekelőtt a kávé szaga.

Mr. Flaneling átvette a vezetést. Roland sietve követte a polcok és a konzervekkel megrakott raklapok közötti folyosón. Eddie után szökdécselt utánuk, magával rángatva a boltost. Az öreg Chip jó sok vért veszített a halántékán levő seb miatt, és Eddie folyvást azt várta, mikor ájul el, ám Chip… nos,

mintha még fel is élénkült volna. Egyre faggatta Eddie-t, hogy mi történt Ruth Beemerrel és a nővérével. Ha a boltban tartózkodó asszonyokra célzott (amit Eddie biztosra vett), akkor csak abban reménykedett, hogy Chip nem egyhamar nyeri vissza az emlékezetét.

Hátul újabb ajtóhoz értek. Mr. Flaneling kinyitotta, és elindult. Roland visszarántotta az ingénél fogva, azután ő lépett ki, meggörnyedve. Eddie odaállította Chipet Mr. Flaneling mellé, ő meg elébük állt. Mögöttük golyók lyuggatták át a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK feliratú ajtót, hökkent fehér szemeket nyitva a fán.

– Eddie! – mordult föl Roland. – Hozzám! Kisántikált. Rakodórámpára jutott, a mögött hektárnyi csúnya, feldúlt föld terült el. A rámpától jobbra kukák álltak rendetlen csoportban, balra két konténer, de Eddie Deannek nem úgy tűnt, hogy bárki sokat bajlódott volna azzal, hogy a szemetet a megfelelő helyre dobja. Sörösdobozok alkottak akkora kupacokat, hogy már-már elérték a régészek számára értékes szemétdombok magasságát. *Nincs párja egy kis lazsálásnak a bolt hátsó tornácán, egy nehéz nap után!,* gondolta Eddie.

Roland rábökött fegyverével egy újabb üzemanyag-szivattyúra, amely rozsdásabb és öregebb volt az elsőknél. Egyetlen szót írtak rá. – Dízel – mondta Roland. – Ez üzemanyagot jelent? Ugye azt?

– Igen – helyeselt Eddie. – Chip, működik ez a szivattyú?

– Hát persze, persze – felelte Chip közömbösen. – Egy csomó hapsi szokott itt tankolni.

– Én tudom kezelni, uram – szólalt meg Flaneling. – Jobb, ha rám bízzák – érzékeny szerkezet. Fedeznének a haverjával?

– Persze – biccentett Roland. – Oda nyomassa. – Hüvelykujjával a bolt felé bökött.

– Hé, ne! – horkant föl meglepetten Chip.

Vajon mennyi időbe telt? Eddie nem tudta volna megmondani. Csupán azt a világosságot érzékelte, amelyet eddig egyszer élt át: amikor Blaine, a Mono eszén igyekezett túljárni a találós kérdéseivel. A ragyogás mindent elöntött, elnyomta még a fájdalmat is a lábszárában, ahol a lövedék vagy megrepesztette a sípcsontját, vagy nem. Érzékelte azt is, milyen büdös van itt hátul – rothadó hús, penészes áruk, ezernyi üres sörösdoboz élesztőszaga, a hanyag lustaság bűze –, és az út menti koszos kis kóceráj körén kívül már a fenyők illatoztak isteni édességgel. Hallotta egy repülőgép zümmögését az ég egyik távoli szegletéből. Tudta, hogy szereti Mr. Flanelinget, mert Mr. Flaneling *itt* volt, *velük* volt, erre a pár pillanatra a kötelékek legerősebbikével kapcsolódott Rolandhoz és Eddie-hez. De az időt, azt nem igazán érzékelte. Bár nem telhetett el sokkal több kilencven másodpercnél, mióta Roland megkezdte a visszavonulást, különben már lerohanták volna őket, kamion ide vagy oda.

Roland bal felé mutatott, ő maga pedig jobb felé indult. Egymásnak háttal álltak a rámpán kétméternyire, fegyvereiket az arcukig emelve, mintha párbajozni akarnának. Mr. Flaneling leugrott a rámpa széléről, ruganyosan, akár egy tücsök, megragadta az öreg dízelszivattyú oldalán levő krómozott fogót, és sebesen tekerni kezdte. A kis ablakban a számok visszafelé futottak, de 00 19-nél elakadtak. Mr. Flaneling tovább próbálkozott. Amikor a szivattyú ismét megtagadta az engedelmességet, vállat vont, és kihúzta a tömlő végét a helyéről.

– John, ne! – kiáltotta Chip. Még mindig a raktárajtóban állt, és fölemelte a két kezét. Az egyik tiszta volt, a másik a könyökéig véres.

– Tűnjél az útból, Chip, különben…

Két férfi ugrott elő Eddie oldalán az East Stoneham-i vegyesbolt sarka mögül. Mindkettő farmert és

flanelinget viselt, ám Chip ingétől eltérően ezek vadiújnak tűntek, még a hajtás is ott volt az ujjukon. Eddie nem kételkedett benne, hogy az alkalomra vásárolták őket. Az egyik csibészt fölismerte; utoljára az Elme Manhattani Éttermében, vagyis Calvin Tower könyvesboltjában látta. Korábban már őt is megölte egyszer. Ki hinné, hogy tíz év múlva történik majd meg? A Ferde Toronyban, Balazar búvóhelyén, méghozzá azzal a fegyverrel, amelyet most is a kezében tart. Bob Dylan egyik sora jutott eszébe az árról, amit azért kell fizetni, hogy ne kelljen mindenen kétszer keresztülmenni.

– Hé, Nagyorrú! – kiáltotta Eddie (úgy rémlik, ez már szokása, valahányszor összefut ezzel a söpredékkel). – Jól vagy, haver? – George Biondin nem látszott, hogy nagyon jól lenne. Még a legjobb formájában is legföljebb szalonképesnek mondhatta volna a saját anyja (a gigászi ormány miatt), most pedig dagadt volt a képe: elszíneződött zúzódások borították, amelyek épp csak kezdtek halványulni. A legcsúnyább pukli pont a szeme között éktelenkedett.

Ezt én csináltam, gondolta Eddie. *Tower könyvesboltjának hátuljában.* Így volt, mégis úgy tűnt, mintha ezer éve történt volna.

– *Te* – mondta George Biondi. Még ahhoz is túlságosan elhűlt, hogy fölemelje a fegyverét. – *Te. Itt.*

– Én itt – helyeselt Eddie. – Te meg jobban tetted volna, ha New Yorkban maradsz. – Azzal szétlőtte George Biondi arcát. A haverjáét is.

Flaneling megszorította a szivattyú pisztolyforma fogantyúját. Sötét dízelolaj spriccelt a tömlő végéből, eláztatta Chipet, aki sértődötten kotkodácsolva támolygott ki a rámpára. – *Csíp!* – ordította. – *A fenébe, ez csip! Hagyd abba, John!*

De John nem hagyta abba. Újabb három ember rontott elő a Roland felőli oldalon, egy pillantást vetettek a harcos nyugodt, rettenthetetlen arcára,

majd igyekeztek visszahátrálni. Halottak voltak, mielőtt megfordulhattak volna új kirándulócipőjük sarkán. Eddie-nek eszébe jutott az út másik oldalán parkoló féltucatnyi autó, meg a nagy Winnebago, és volt ideje, hogy eltöprengjen azon, ugyan hány embert küldött Balazar erre a kis expedícióra. Biztosan nem csak a sajátjait. De miből fizette ki a többieket?

Nem kellett fizetnie, gondolta Eddie. *Valaki teletömte zsével, és azt mondta neki, menjen, vegyen meg mindent, amire szükség van. Annyi vidéki suttyót, ahány csak kell. És valahogy arról is meggyőzték, hogy a hapsik, akikre mennek, megérnek ekkora felhajtást.*

A boltból tompa, morajló puffanás hallatszott. Korom csapott ki a kéményen, és beleolvadt a rönkszállító teherautóból áradó sötétebb, olajos füstoszlopba. Eddie arra gondolt, valaki gránátot hajított be a boltba. A raktár ajtaja leszakadt zsanérjairól, és egy füstfelleg kíséretében végigszáguldott a polcok között félútig, majd a földre zuhant. A fickó, aki a gránátot hajította, hamarosan egy másodikkal próbálkozik, és mivel a raktár padlóját mostanra egy centi magasan dízelolaj borítja...

– Lassítsd le, amennyire tudod – mondta Roland. – Még nem nedves eléggé a padló.

– Lassítsam le Andolinit? – kérdezte Eddie. – Hogy csináljam?

– Az örökké járó *száddal!* – kiáltotta Roland, és Eddie csodálatos, lelkesítő dolgot látott: a harcos vigyorgott. Csaknem nevetett. Ugyanakkor Flanelingre – Johnra – nézett, és jobb kezét forgatva jelezte: *szivattyúzz tovább!*

– Jack! – ordította Eddie. Fogalma sem volt, hol lehet ebben a pillanatban Andolini, így egyszerűen csak olyan hangosan bömbölt, ahogy bírt. Mivel Brooklyn kevésbé elegáns utcáin nőtt fel, ez meglehetősen nagy hangerőt jelentett.

Szünet következett. A fegyverropogás halkult, aztán abbamaradt.

– Hé! – kiáltott vissza Jack Andolini csodálkozva, mégis kedélyesen. Eddie szerint nem is csodálkozott igazán. Tudta, mit akar Jack: bosszút. Bántották Tower könyvesboltja mögött a raktárban, de nem is ez volt a legnagyobb baj. Meg is alázták. – Hé, Nagymenő! Te vagy az a fickó, aki Hobokenig akarta eldurrantani az agyamat, azután pisztolyt nyomott az állam alá? Öregem, még mindig megvan a nyoma!

Eddie látta Andolinit e gyászos beszéd közben, ahogy hadonászik, megmaradt embereinek mutatja, hova álljanak. Hányan lehetnek? Nyolcan? Talán tízen? Isten a tudója, máris épp eleget leszedtek. És hol lehet a maradék? Kettő a bolttól balra. Kettő jobbra. A maradék Monsieur Gránáttal előttük. És amikor Jack készen áll, akkor ezek támadni fognak. Egyenesen bele a dízelolaj sekély tavába.

Legalábbis Eddie így remélte.

– Ma is az a pisztoly van nálam! – kiáltotta Jacknek. – Ez alkalommal a seggedbe dugom, mit szólsz hozzá?

Jack nevetett. Könnyed, fesztelen hang volt. Színészkedett, de jól csinálta. Valójában a robbanáshoz közeledhetett: pulzus százharminc, vérnyomás százhatvan fölött. Nem holmi ócska kis huligánnak kellett megfizetnie. Ez itt egész bűzös nehézfiú-pályafutásának legnagyobb munkája volt, a Szuperkupa.

A parancsot kétségtelenül Balazar adta ki, de Jack Andolini volt kint a színhelyen, ő volt a táborszernagy, és most nem egy hazárdjátékot kedvelő csapost kellett eltángálni, aki nem fizette meg az adósságát, nem is egy Lenox sugárúti biboldó ékszerészt kellett meggyőzni, hogy védelemre van szüksége; ez igazi háború. Jack okos volt – legalábbis a legtöbb gengszterhez képest, akikkel Eddie találkozott drogos korában, amikor még Henryvel futott –, de ugyanakkor olyan

mélyről fakadó ostobaság is volt benne, aminek semmi köze az IQ-hoz. Az őt folyamatosan hergelő huligán egyszer már megruházta, méghozzá ügyesen, ám Jack Andolini kényszerítette magát, hogy ezt elfelejtse. A dízel csöndesen csobogott a rámpán, és szétterjedt a bolti raktár öreg, megvetemedett deszkáin. John, vagyis sai Jenki Flaneling kérdőn nézett Rolandra. Roland először megrázta a fejét, azután ismét körbeforgatta a kezét: még.

– Hol a könyvesbolti fószer, Nagyokos? – Andolini hangja éppolyan derűs volt, mint korábban, de közelebbről hallatszott. Akkor hát keresztülvágott az úttesten. Eddie úgy saccolta, a bolt előtt állhat. Igazán kár, hogy a dízelolaj kevéssé robbanásveszélyes. – Hol van Tower? Add ki nekünk, és a legközelebbi találkozásig békén hagyunk a másik pofával együtt.

Hát persze, gondolta Eddie, és eszébe jutott valami, amit Susannah mondott néha (a legszebb undok Detta Walker-hangján) teljes hitetlenségének jelzésére: *És nem erisztem bele a szájadba, és nem megyen rá a hajadra sem!*

Úgyszólván biztosra vette, hogy ezt a csapdát kifejezetten idelátogató harcosoknak állították. A rosszfiúk vagy tudják, hol tartózkodik Tower, vagy sem (egy hangot se hitt el abból, amit Jack Andolini mondott), de valaki pontosan tudta, hogy a Megfejthetetlen Ajtó hova és mikor fuvarozza el Eddie-t meg Rolandot, és ezt a tudását megosztotta Balazarral. *Óhajtja a srácot, aki megszégyenítette a maga srácát, Mr. Balazar? A kölyköt, aki levakarta Jack Andolinit és George Biondit Towerről, mielőtt annak ideje lett volna engedni, és odaadni önnek, amire szüksége van? Jó. Íme, itt fog felbukkanni. Ő és egy másik szivar. Mellesleg itt van annyi dohány, hogy béreljen belőle akár egy egész, betétes cipős zsoldoshadsereget. Lehet, hogy ez sem elég, mert a srác tökös gyerek, a haverja meg még nála*

is rosszabb, de talán szerencséje lesz. De még ha nem így történik is, még ha a Roland nevű ellóg is, egy sereg hullát hagyva maga mögött... nos, kezdetnek elég a srácot elkapni. És puskás mindig akad, nemde? Hát persze. Tele velük a világ. A világok.

Vajon mi lehet Jake-kel és Callahannel? Őket is fogadóbizottság várja innen huszonkét évnyire az időben? Az üres telek kerítésére írt versike ezt sugallja, amennyiben követik a feleségét – SUSANNAH-MIO, MEGHASADT CSAJOM, mondta a vers. '99-BEN DIXIE MALACBAN PARKOLT A TRAGACSOM. És ha fogadóbizottság várta őket, egyáltalán élnek még?

Eddie egy gondolatba kapaszkodott: ha a *ka-tet* bármelyik tagja – Susannah, Jake, Callahan, vagy akár Csi – meghalna, arról ő és Roland tudnának. És ha csak áltatja magát, s ez valami regényes ábrándozás, hát bánja is ő.

HÁROM

Roland a flanelinges ember szeme közé nézett, és elhúzta a kezét a torka előtt. John bólintott, és azonnal elengedte a szivattyú karját. Chip, a bolt tulajdonosa a rámpa mellett állt, és ahol nem véres volt az arca, ott határozottan szürkének tűnt. Roland úgy látta, hamarosan elájul. Nem lenne nagy veszteség.

– Jack! – kiáltotta a harcos. – Jack Andolini! – Ahogy az olasz nevet kiejtette, arra oda kellett figyelni, mert egyszerre volt szabatos és metsző.

– Te vagy a Nagyokos bátyója? – kérdezte Andolini. A hangja derűs volt. És megint közelebbről beszélt. Roland becslése szerint a bolt előtt állhatott, talán éppen ott, ahol ő és Eddie földet ért. Nem halogathatja sokáig a következő hadmozdulatot; ez itt vidék, de azért itt is élnek emberek. A felfordult

kamion fekete füstoszlopát már észre kellett venniük. Hamarosan szirénákat fognak hallani.

– Úgy vélem, leginkább a vezetőjének szólíthatsz – felelte Roland. Eddie fegyverére mutatott, azután a raktárra, majd saját magára: *Várj a jelzésemre.* Eddie bólintott.

– Miért nem küldöd ki, *mi amigo?* Nem kell neked ebbe belefolynod. Elkapjuk, te meg mehetsz. A Nagyokossal akarok tárgyalni. Örömmel szedem ki belőle a válaszokat, amikre szükségem van.

– Sosem kaphatsz el minket – felelte Roland nyájasan. – Te megfeledkeztél atyád arcáról. Két lábon járó szarzsák vagy. A *ka*-apád egy Balazar nevű alak, az ő koszos seggét nyalod. A többiek tudják ezt, és jót nevetnek rajtad. „Né má ezt a Jacket", mondják egymásnak, „ettől a sok seggnyalástól csak rondább lesz."

Rövid szünet. Azután: – Csúnya szája van, uram. – Andolini higgadtan beszélt, de hangjából eltűnt az álságos derű. A nevetés. – Csakhogy tudja, mit mondanak a botokról és a kövekről.

A távolban végre felvijjogott egy sziréna. Roland először Johnnak biccentett (aki éberen figyelte), azután Eddie-nek. *Hamarosan,* mondta ez a bólintás.

– Jack! Balazar még akkor is építgetni fogja a kártyavárait, amikor belőled már nem marad más, csak csontok egy névtelen sírban. Vannak álmok, amelyek megjósolják a sorsot, de ez rád nem vonatkozik. A tieid álmok maradnak.

– Pofa be!

– Hallod a szirénákat? A te időd már csaknem le…

– *Vai!* – üvöltötte Jack Andolini. – Vai! *Kapjátok el őket! A vén pöcsnek a fejét akarom, megértettétek? A fejét akarom!*

Kerek, fekete tárgy ívelt át a lyukon, ahol a CSAK ALKALMAZOTTAKNAK felirat volt valaha. Újabb gránát. Roland erre számított. Egyszer tüzelt csípőből, és

a gránát a levegőben robbant föl, gyilkos repeszek viharává változtatva a raktár és a büfé közötti hitvány válaszfalat, amit a kín és megdöbbenés üvöltése követett.

– *Most, Eddie!* – kiáltotta Roland, és lőni kezdte a dízelolajat. Eddie csatlakozott hozzá. Roland először azt hitte, semmi sem fog történni, de azután megjelent egy lomha kék lángfodor a hátsó fal helyén. Ez nem elég! Istenek, mennyire szerette volna, ha az az anyag lenne, amit benzinnek hívnak!

Kipöccintette fegyverének dobtárát, a töltényhüvelyeket a bakancsa mellé szórta, és újratöltötte a fegyvert.

– Jobbra, uram! – szólalt meg John csaknem társalgási hangon. Roland hasra vetette magát. Egy golyó fütyült el ott, ahol az előbb ő állt. A második meglibbentette hosszú hajának végét. A dobtár hat helyéből csupán hármat sikerült megtöltenie, de még ez is egygyel több, mint amennyi kell. A hanyatt esett két martalócnak pontosan egyforma lyuk volt a homlokán, közvetlenül a hajvonal alatt.

Eddie oldalán előugrott egy újabb gengszter. Mikor látta, hogy Eddie véres arccal, vigyorogva várja, legott eldobta fegyverét, és emelni kezdte volna a kezét. Eddie golyót eresztett a mellébe, mielőtt a két kéz elérte volna a váll vonalát. *Tanul,* gondolta Roland. *Az istenek segítsék, bizony tanul.*

– Fiúk, ez a tűz egy kicsit lassú az én ízlésemhez képest – mondta John, és felugrott a rámpára. A raktár alig látszott a felrobbant gránát nyomán gomolygó füstben, de a levegőben golyók cikáztak. John mintha észre se vette volna őket, és Roland hálát adott a *ka*-nak, hogy ilyen derék embert – ilyen kemény férfit – vezérelt az útjukba.

John ezüstszínű, szögletes tárgyat vett elő a nadrágja zsebéből, lepattintotta a fedelét, majd a hüvelykujjával elforgatott egy apró kereket, mire a

skatulyából felcsapott a láng. Ekkor a lángoló kis taplósdobozt ügyesen a raktárba hajította. Körülötte vad duhogással fellobbant a tűz.

– *Mi van veletek?* – ordította Andolini. – *Kapjátok el őket!*

– Csináld magad! – kiáltotta oda neki Roland, ugyanakkor megrántotta John nadrágszárát. Ő hátrálva leugrott a rámpáról, és megbotlott. Roland elkapta. Chip, a boltos, ezt a pillanatot választotta ki, hogy elájuljon. Sóhajszerű, halk nyögéssel borult arcra a szemétben.

– Ja, csináld! – uszította Eddie. – Gyerünk, Nagyokos, nagypofájú Nagyokos, ne küldj gyereket férfimunkára, még sosem hallottad ezt? Hány embert hoztál, két tucatot? És mi még mindig itt vagyunk! Gyere hát! Gyere, csináld magad! Vagy egész életedben Balazar seggét akarod nyalni?

Újabb golyók lyuggatták a lángoló füstöt, de a boltban tartózkodó martalócoknak nem nagyon fűlt a foguk ahhoz, hogy keresztültörjenek az erősödő tűzön. Az épületet sem kerülték meg.

Roland Eddie jobb lábszárára mutatott, amelyen lyukat ütött a golyó. Eddie fölemelte a hüvelykujját, noha felpüffedt lábikráján most már feszült a farmer, és ha megmozdult, a bakancsában cuppogott a vér. A hasogató fájdalomból kitartó, kemény kín lett, amely a szívdobogása ütemére lüktetett. Ennek ellenére kezdte azt hinni, hogy a golyó talán elkerülte a csontot. *Talán azért,* vallotta be magának, *mert ezt akarom hinni.*

Az első szirénához két-három újabb csatlakozott, és egyre közeledtek.

– *Mozgás!* – ordította Jack, már-már hisztériás hangon. – *Mozgás, gyáva kurafiak, kapjátok el őket!* Roland úgy vélte, hogy pár perce – talán még fél perce is – a megmaradt rosszfiúk támadtak volna, ha Andolini az élükre áll. De mostanra a frontális táma-

dás lehetősége megszűnt, és Andolininak tudnia kell, hogy ha az épületet megkerülve rohamoznak, Roland és Eddie úgy leszedi őket, mint az agyaggalambokat szokták a búcsúban rendezett lövészversenyen. Nem maradt más stratégia, mint az ostrom, vagy egy hosszú, oldalazó hadmozdulat az erdőből, de egyikre sem volt ideje. Viszont bajos lenne maradni. Például meg kellene birkózniuk a helyi csendbiztosokkal, vagy a tűzoltókkal, ha azok érkeznek elsőnek.

Roland arrébb húzta Johnt, hogy halkan beszélhessen. – Nekünk most el kell tűnnünk innen. Tudna segíteni?

– Ja, igen, asziszem. – A szél megfordult. A huzat keresztülfújt a betört kirakattól a hátsó falig, majd onnan ki a hátsó ajtón. A dízelolaj füstje fekete volt és olajos. John köhögött, és elhessegette a füstöt. – Kövessenek. Élénken.

Keresztülsietett a bolt mögötti csúf parcellán, átlépett egy törött ládát, aztán átfurakodott egy rozsdás szemétégető és egy kupac még rozsdásabb gépalkatrész között. A legnagyobb alkatrészre olyan nevet írtak, amellyel Roland már találkozott vándorlásai során: JOHN DEERE.

A harcosok John mögött lépkedtek, fedezték a hátát, és csak időnként pillantottak hátra, nehogy elessenek. Roland még nem adta föl a reményt, hogy Andolini megpróbálkozik egy végső támadással, és ő megölheti, ahogy egyszer már megtette. A Nyugati Tenger partján történt, és most megint itt van; nem egyszerűen visszajött, de tíz évvel fiatalabb lett.

Miközben én, gondolta Roland, *úgy érzem, ezer évvel lettem vénebb.*

Bár ez nem teljesen igaz. Valóban, utolérték a betegségek, amelyekre egy öregember joggal számíthat. Viszont van ismét egy *ka-tet*-je, amelyet védenie kell, és nem is akármilyen *ka-tet,* de olyan, amely *harcosokból* áll, és ez oly mértékben

felfrissítette az életét, amire nem is számított. Ez ismét jelent valamit, nem csupán a Setét Tornyot, de *minden mást.* Így hát örült volna, ha Andolini megjelenik. És volt egy olyan érzése, hogy ha ebben a világban megöli, akkor halott is marad. Mert ez más, mint a többi. Olyan rezgése van, amely – a sajátját is beleértve – a többiből hiányzott. Minden csontjában, minden idegében érezte. Fölnézett, és pontosan azt látta, amire számított: sorban vonuló felhőket. A sivár telek végétől egy ösvény indult befelé az erdőben, kezdetét két kiadós gránitszikla jelezte. És a harcos látta az erdőben az árnyékok halszálkamintázatát, amelyek egymást fedve mind egy irányba mutattak. Erősen kellett nézni, hogy megtalálja az ember, de ha egyszer meglelte, nem téveszthette el többé. Akárcsak New Yorknak az a változata, ahol az elhagyott telken megtalálták az üres tornazsákot, Susannah pedig meglátta a járkáló halottakat, ez is az igazi világ volt, az, amelyben az idő mindig egy irányba fut. Átugorhatnak a jövőbe, ha találnak egy ajtót, bizonyos, hogy Jake és Callahan meg is tette (Rolandnak is eszébe jutott a kerítésre mázolt versike, és most már megértette, legalábbis egy részét), de sohasem térhetnek vissza a múltba. Ez a való világ, ahol nem lehet megmásítani a kockavetés eredményét, az, amelyik a legközelebb van a Setét Toronyhoz. És még mindig a Sugár útján járnak.

John végigvezette őket az erdei ösvényen, aztán lesiettek egy lejtőn, minél messzebb a sűrű, sötét füstoszloptól és a szirénák erősödő sivításától.

NÉGY

Alig negyed mérföld után Eddie észrevette a kék villanásokat a fák között. Az ösvény csúszós volt a fenyőtűtől, és mikor elérték az utolsó lejtőt – amely egy páratlanul szép, hosszú, keskeny tóhoz vezetett –,

Eddie látta, hogy valaki nyírfából korlátot épített az út mellé. Mögötte móló nyúlt a vízbe. A mólóhoz egy motorcsónakot kötöttek.

– Ez az enyém – mondta John. – Zöldségért jöttem, meg hogy bekapjak valami ebédet. Nem számítottam ilyen izgalmakra.

– Hát, abból kijutott – bólintott Eddie.

– Ja, amilyen igaz. Vigyázzanak ezen az utolsó szakaszon, ha nem akarnak a fenekükön utazni. – A korlátba kapaszkodva, óvatosan elindult a lejtőn, inkább siklott, mint lépdelt. Öreg, kopott munkásbakancsa nem rítt volna ki Belső-Világból, gondolta Eddie. Másodiknak ő indult, vigyázva, hogyan lép a rossz lábával. Roland volt a sereghajtó. Mögöttük hirtelen robbanás hallatszott éles reccsenéssel, olyan volt, mint az első fegyveré, csak távolibb.

– Ez Chip propántartálya volt – jegyezte meg John.

– Tessék? – kérdezte Roland.

– Gáz – mondta Eddie halkan. – A gázra céloz.

– Ja, a főzéshez való gáz – helyeselt John. Belépett a csónakba, megrántotta az Evinrude indítózsinórját. A motor – zömök, húsz lóerős varrógép – első rántásra beugrott. – Beszállás, fiúk, és tűnjünk a környékről – dörmögte.

Eddie beszállt. Roland megállt egy pillanatra, hogy háromszor megkocogtassa a torkát. Eddie már látta tőle ezt a szertartást, amikor nyílt vízen vágtak át, és elhatározta, hogy majd megkérdezi az okát. De sosem nyílt rá alkalma, mert mire újból eszébe jutott a kérdés, közéjük osont a halál.

ÖT

A kis csónak olyan csöndesen és kecsesen siklott a vízen, amennyire egy motoros alkotmány képes. Vitte magával a tükörképét a nyár legfényesebb kék ege

alatt. Mögöttük egyszerre emelkedő-szélesedő, sötét füstoszlop szennyezte a kékséget. A tavacska partján vagy tucatnyi ember állt, a többségük fürdőruhában; a füst irányába fordultak, az erős napsütés miatt elárnyékolták a szemüket. Legföljebb néhányan vették észre a kitartóan (és feltűnés nélkül) sikló motorcsónakot.

– Ez itt a Keywadin-tó, ha netán érdekelne – szólalt meg John. Rámutatott az újabb mólóra, amely szürkén nyúlt be a vízbe. Mellette fehérre festett, zölddel díszített, takaros kis csónakház állt. Ajtaja tárva-nyitva. Ahogy közeledtek, Roland és Eddie láthatta, hogy bent egy kenu és egy kajak lóg kötélen.

– A csónakház az enyém – közölte a flanelinges férfi. A *csónak* szót olyan furcsán ejtette, hogy azt betűkkel szinte lehetetlen visszaadni – a *csaunak* áll hozzá a legközelebb –, de mindkét harcos azonnal megértette. Ugyanígy ejtették Callában is.

– Jól karban van tartva – mondta Eddie. Leginkább azért, hogy mondjon valamit.

– Hát ja – bólintott John. – Gondnokféle vagyok, rendbe teszem a táborhelyeket, néha megcsinálok egyszerűbb ácsmunkákat. Nem jó reklám lenne egy lerobbant csónakház, nem igaz?

Eddie elmosolyodott. – Hát, nem gondolnám.

– A házam félmérföldnyire van a víztől. A nevem John Cullum. – Jobb kezét odanyújtotta Rolandnak, miközben továbbra is nyílegyenes vonalban távolodott az emelkedő füstoszloptól a túlparti csónakház felé.

Roland megmarkolta a jólesően érdes kezet. – Roland Deschain vagyok Gileádból. Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, John.

Eddie is kezet nyújtott. – Eddie Dean vagyok Brooklynból. Örülök, hogy találkoztunk.

John barátságosan kezelt vele, de közben egyfolytában figyelte. Amikor szétvált a kezük, megkérdezte: – Ugye, fiatalember, ippeg most történt

valami? Ugye így van?

– Nem tudom – felelte Eddie; nem volt egészen őszinte.

– Ugye, fiam, régen járt Brooklynban?

– Nem voltam Morehouse-ban, *sem* semmilyen házban – mondta Eddie Dean, majd hadarva folytatta, mielőtt elvesztette volna a fonalat: – Mia elzárta Susannah-t. Elzárta a '99-es évbe. Suze el tud jutni a Doganba, de hiába tenné. Mia lezárta a műszerfalat. Suze tehetetlen. Elrabolták. Ő... ő...

Elhallgatott. Egy pillanatig minden olyan *világos* volt, mint egy álom közvetlenül ébredés után. Aztán, ahogy gyakran megtörténik az álmoknál, elhalványult. Még azt sem tudta, hogy valóban üzenetet kapott-e Susannah-tól, vagy a képzelete játszott vele.

Ugye, fiatalember, ippeg most történt valami?

Akkor hát Cullum is érezte. Akkor nem a képzelet játéka. Sokkal valószínűbb, hogy valamiféle érintés. John várt, és amikor Eddie nem folytatta, Rolandhoz fordult. – A haverja gyakran mond ilyen furákat?

– Nem, nem gyakran. Sai... mármint *Mister.* Mister Cullum, köszönöm, hogy segített, amikor segítségre volt szükségünk. Nagyon-nagyon köszönöm. Roppant illetlenség lenne további kérésekkel zaklatni, de...

– De mégis azt fogja csinálni. Hát ja, én is így gondoltam. – John apró irányváltozással a kis csónakház tátott, szögletes szája felé fordult. Roland úgy számította, öt perc múlva ott lesznek, és ez jó. Nem volt kifogása a motorral hajtott, keskeny, kis csónak ellen (habár elég mélyre merült a három felnőtt ember súlyától), de a Keywadin-tó túlságosan nyílt volt az ízlésének. Ha Jack Andolini (vagy utóda, ha Jacket leváltják) elég part menti bámészkodót kérdez meg, végül talál néhányat, aki emlékszik a kis csónakra, amelyben három férfi ült. Meg a csinos, zölddel díszített csónakházra. *A John Cullum csaunakháza, az lesz az,* mondhatja valamelyik.

Jobb, ha ők messzebb lesznek a Sugár mentén, mire megtörténne, John Cullum pedig elvonul valami biztonságos helyre. Roland szerint a „biztonságos" ebben az esetben legalább három vonással a látóhatár mögötti távolságot jelent, innen úgy százkeréknyire. A vadidegen Cullum kétségtelenül az életüket mentette meg azzal, hogy határozottan lépett föl a megfelelő pillanatban. Legkevésbé azt akarhatta, hogy John az életével fizessen érte.

– Hát, megteszem, amit tehetek magukért, amúgy is elszántam rá magamat, de kérdeznék még valamit most, amíg van rá lehetőségem.

Eddie és Roland összenézett. – Felelünk rá, ha tehetjük – válaszolt Roland. – Ez azt jelenti, East Stoneham-i John, hogy akkor felelünk, ha úgy látjuk, hogy a válasz nem lesz ártalmára.

John bólintott, aztán nekidurálta magát. – Tudom, hogy nem kísértetek, mert mindenki láthatott a boltban, és ippeg az imént fogtam meg a kezöket. Látom az árnyékot is, amèket vetnek. – A csónak mellett elnyúló fekete foltokra mutatott. – Ebbion valódi. Így hát a kérdésem a következő: bekóricálók volnának?

– Bekóricálók – mondta Eddie. Rolandra pillantott, ám semmit sem látott az arcán. Visszanézett John Cullumra, aki a csónak farában ült, és a csónakház felé kormányozta a járművet. – Sajnálom, de nem...

– Sok akadt errefelé az elmúlt egynehány évben – mondta John. – Waterfordban, Stonehamben, East Stonehamben, Lovellben, Swedenben... de még Bridgtonban és Denmarkban is. – Az utóbbi kisváros nevét úgy ejtette: *Denmaaaak.*

Látta, hogy azok ketten még mindig nem értik.

– Bekóricálók azok, aki csak úgy *felbukkannak* – mondta. – Néha régimódi öltözetben, mintha... *akkorból* jönnének, asziszem, így kéne mondani. Az egyik csóré volt, mint az először feresztett, és így

vonult az 5-ös országút közepén. Ifjabb Angstrom látta. Ez múlt novemberben történt. Néha mindenféle nyelveken beszélnek. Waterfordban az egyik bement Don Russert házába. Egyenest a konyhájába! Donnie, aki nyugalmazott történelemtanár a Vanderbilt Főiskoláról, fölvette a fickót. Az hablatyolt egy darabig, azután bement a mosókonyhába. Donnie aszitte, a mosdót keresheti, utánament hát, hogy megmutassa, de a fickó addigra elment. Habár azon az ajtón kívül, améken begyütt, nem volt más kijárat.

Donnie lejátszotta azt a szalagot csaknem mindenkinek a Vandy idegen nyelvi tanszékén *(tanszeee-iiii-keee-iiin),* de senki nem ismerte föl a nyelvet. Az egyik azt mondta, olyan csinált nyelvnek kell lennie, mint az eszperantó. Maguk tudják, fiúk, mi az eszperantó?

Roland megrázta a fejét. Eddie azt mondta (óvatosan): – Hallottam róla, de nem tudom igazán, hogy mi.

– És néha – folytatta John, akinek a hangja fojtottabb lett a csónakház árnyékában –, néha sebesültek. Vagy eltorzultak. Megrontottak.

Roland annyira összerázkódott, hogy a csónak megingott. Egy pillanatig komolyan fenyegette őket a veszély, hogy beleborulnak a vízbe. – Mi? Mit mondott? Ismételje csak meg, John, hogy jobban halljam.

John láthatólag úgy vélte, tisztán nyelvi megértésről lehet szó, mert ez alkalommal rendkívül gondosan artikulált. – *Roncsoltak.* Mint akik atomháborúban voltak, vagy radioaktív kihullási zónában, vagy ilyesmi.

– Lassú mutánsok – mondta Roland. – Azt hiszem, lassú mutánsokról lehet szó. Itt, ebben a városban.

Eddie bólintott. Ludra gondolt, a Szürkékre és a Pubikra. Meg a torz méhkasra, és a rajta mászkáló, szörnyeteg rovarokra.

John leállította a kis Evinrude motort, de egy pillanatig még mindhárman ülve maradtak, és hallgatták

a hullámok tompa loccsanását a csónak alumínium-oldalán.

– Lassú mutánsok – mondta az öreg fickó, szinte ízlelgetve a szavakat. – Hát ja, asszem, ezt is lehet rájok mondani. De nem csak róluk van szó. Vannak állatok is, és mindenféle madarak, amiket senki sem látott még errefelé. Legfőképp azonban a bekóricálók azok, akik miatt az emberek aggódnak és pusmognak. Donnie Russert fölhívta egy ismerősét a Duke Egyetemen, az az illető meg fölhívott valakit a saját okkultológiai tanszékükön – hihetetlen, hogy ilyen lehessen egy igazi főiskolán, de hát ez van –, és az a nő mondta, hogy az ilyeneket híják bekóricálóknak. Azután, mikor ismét eltűnnek – mert mindig ezt csinálják, kivéve azt az alakot, aki East Conway Village-ben halt meg –, kikóricáló a nevük. A hölgy azt is mondta, hogy egyes tudósok szerint, akik ilyesmikkel foglalkoznak – azt hiszem, tudós a nevük, bár némelyek vitathatnák ezt –, ezek a bekóricálók idegenek egy másik bolygóról: űrhajók lerakják, azután ismét fölszedik őket, de a többség szerint időutazók, vagy egy másik Földről jönnek, amék egy vonalban létezik a miénkével.

– Mióta folyik ez? – kérdezte Eddie. – Mikor bukkantak föl ezek a bekóricálók?

– Ó, két-három éve. És azóta inkább romlik a helyzet, mintsem javul. Magam is láttam egypár ilyen fickót, és egyszer egy kopasz nőt, aki úgy festett, mintha egy vérző szem lenne a homloka közepin. De mindegyik messze volt, magok meg itt vannak.

Feléjük hajolt, szeme (amely éppolyan kék volt, mint Rolandé) ragyogott. Hullámok locsolgatták a csónak oldalát. Eddie szerette volna ismét megragadni John Cullum kezét, hátha megint történik valami. Van egy Dylan-szám, az a címe: „Johanna látomásai". De ő most nem Johanna látomásaira volt kíváncsi, hanem olyasvalakiére, aki

névben a legközelebb áll hozzá.

– Ja – mondta John –, magok, fiúk, közel vannak, és élnek. Úgyhogy segítek továbbmenni, amennyire tudok, mivel fikarcnyi rosszat sem érzek magokban (noha nyíltan megmondom, még *sose* láttam ilyen lövöldözést), de tudni akarom: kóricálók-e vagy sem?

Roland és Eddie ismét összenézett, azután Roland válaszolt. – Igen – mondta. – Úgy vélem, azok vagyunk.

– A mindenit! – suttogta John. Akkora ámulat látszott az arcán, hogy ráncai ellenére is gyerekesnek tűnt. – Bekóricálók! És azt meg tudnák mondani, hogy honnét gyüttek? – Eddie-re nézett, és úgy nevetett, mint ahogy akkor szoktunk, ha elismerjük, hogy jól átvertek: – Mert nem *Brooklynbul.*

– De én *tényleg* Brooklynból származom! – erőskö-dött Eddie, noha most már tudta, nincs más bizonyossága, mint az, hogy nem *ennek a* világnak a Brooklynjából. Abban a világban, ahonnan érkezett, a *Csu-csu Charlie* című gyerekkönyvet Beryl Evans írta; ebben itt valami Claudia y Inez Bachman volt a szerző. A Beryl Evans hangzott valódinak, a Claudia y Inez Bachman meg hamisnak, mint egy háromdolláros bankjegy, mégis egyre erősebben meg volt győződve róla, hogy Bachman az igazi. Hogy miért? Mert ehhez a világhoz tartozott.

– Én *mégiscsak* Brooklynból származom. Csak éppen nem... nos... nem ugyanabból.

John Cullum még mindig gyerekesen tágra nyílt, csodálkozó szemmel bámult rájuk. – És mi a helyzet a másik társasággal? Akik magokat várták? Ők is...?

– Nem – csóválta meg a fejét Roland. – Ők nem. Nincs időnk erre, John, most nincs. – Óvatosan fölállt, megragadott egy kinyúló gerendát, és a fájda-lomtól kissé megrándulva kilépett a csónakból. John követte, Eddie volt az utolsó, akit a másik kettőnek kellett kisegítenie. Jobb vádlijában némileg enyhült a

lüktetés, de a lába merev és érzéketlen volt, alig tudott megállni rajta.

– Menjünk a házába – mondta Roland. – Van egy ember, akit meg kell keresnünk. Kis szerencsével talán segíthet nekünk.

Talán másban is segíthet, gondolta Eddie, és összeszorított foggal, sántikálva követte őket a napfényre. Úgy érezte, pillanatnyilag képes lenne egy szentet is lemészárolni egy tucat aszpirinért.

STRÓFA: Commala-levél-kelyhe!
Pokolba mennek, vagy föl a mennybe!
Amikor szólnak a fegyverek és a láng
jó meleg,
Piszkáld csak meg őket a tűzbe'!

VÁLASZ: Commala-come-hét!
Bele sót és kovászt tégy!
Melegítsd meg, és gyúrjad jól.
És piszkáld csak meg a tűzbe!

8. Stanza
DOBÁLÁS

EGY

1984-85 telén, amikor Eddie heroinozása csöndesen átosont a Szabadidős Drogok Földjéről a Nagyon Rossz Szokások Királyságába, Henry Dean találkozott egy lánnyal, és rövid időre szerelembe esett. Eddie hamisítatlan Görénynek tartotta Sylvia Goldovert (szagos hónalj, Mick Jagger-féle csirkebélszáj, amely sárkányszelet fúj), de ezt nem közölte, mert *Henry* gyönyörűnek látta Sylviát, és Eddie nem akarta megbántani a bátyját. Azon a télen az ifiú szerelmesek sok időt töltöttek azzal, hogy Coney Island szél söpörte partjain sétálgattak, vagy moziba jártak a Times Square-re, ahol beülhettek a hátsó sorba, és egymást nyalták-falták, mihelyt a pattogatott kukorica és az extra doboz Goobers süti elfogyott.

Eddie filozofikusan fogadta az új személyt Henry életében; ha Henry ilyen lehelet mellett is képes smárolni Sylvia Goldoverrel, legyen az övé a bakter tojása. E túlnyomórészt szürke három hónap nagyobbik hányadát Eddie egyedül, belőve töltötte Deanék családi fészkében. Nem is bánta, sőt inkább örült neki. Ha Henry otthon van, biztos ragaszkodik a tévéhez, és az irodalmi kazettái miatt piszkálja az öccsét („Hú, apám, Eddie a kicsike meséjét akarja hallgatni a *tündékjől, az oggokjól* és az ajanosz kicsi *töjpökjől!").* Következetesen ogg-nak mondta az orkokat, és „jémesz jájkálófák"-nak az enteket. Az ilyen kitalált marhaság, szögezte le Henry, a buziknak való. Eddie néha próbálta megértetni vele, hogy a tévében bemutatott szemét semmivel sem valóságosabb, de Henry hallani sem akart róla. Henry

úgy ismerte a *Közkórház* sorozat gonosz ikreit, vagy az *Irányfény* ugyanolyan gonosz mostohaanyját, mint a tenyerét.

Henry Dean nagy szerelme – akkor ért véget, amikor Sylvia Goldover kilopott a tárcájából kilencven dolcsit, és csak egy *Bocs, Henry* szövegű cédulát hagyott helyette, mielőtt ismeretlen helyre távozott a *régi* barátjával – sok tekintetben megkönnyebbülést jelentett Eddie-nek. Leült a nappali díványára, hallgatta Tolkien Gyűrű-trilógiáját John Gielgud előadásában, végiglőtte a jobb karja belső oldalát, aztán elbólintott a Bakacsin-erdő közben, vagy míg leereszkedett Frodóval és Samuval Mória bányáiba.

Szerette a hobbitokat, úgy gondolta, élete hátralevő részét boldogan eltöltené Hobbitfalván, ahol a legrosszabb drog a pipafű, és a bátyók nem azzal töltik az idejüket, hogy az öccseiket piszkálják. John Cullum erdei kis kunyhójának láttán meglepő erővel éledtek föl emlékezetében azok a napok és az a sötét hangulatú mese. Mert ennek a kunyhónak határozottan hobbit jellege volt. A nappaliban kevés bútor, de tökéletesek a maguk nemében: egy dívány, két keményre kárpitozott szék fehér csipketerítővel a karfákon, meg ott is, ahol az ember a fejét nyugtatja. Az egyik falon az arany keretes, fekete-fehér képeken bizonyára a Cullum család sorakozott, velük szemben a dédik. Lógott még ott egy bekeretezett hálálkodó oklevél az East Stoneham-i Önkéntes Tűzoltóktól. Egy kalitkában papagáj csárogott barátságosan, a kandallón macska pihent. Amikor beléptek, egy pillanatra fölemelte a fejét, zöld tekintetével végigmérte az idegeneket, azután folytatta a szunyókálást. Egy szék mellett, amely nyilvánvalóan Cullum kedvence lehetett, hamutartó állt, abban két pipa hevert, az egyik kukoricaszárból, a másik hangagyökérből. Volt még a szobában egy régimódi Emerson lemezjátszó/rádió (az a fajta, amelyiknek a

rádió részén egy több hullámsávos skála és egy recés hangerősítő gomb van), tévé viszont egy se. A szobában pipadohány és illatosításra szolgáló szárazvirág keverék kellemes aromája terjengett. Akármilyen tisztaság volt, egyetlen pillantás elárulta, hogy aki itt él, az nőtlen. John Cullum nappalija az agglegényélet örömeinek szerény ódáját zengte.

– Hogy van a lába? – kérdezte John. – Úgy látom, a vérzés legalább elállt, de igencsak sántikál.

Eddie elnevette magát. – Rohadtul fáj, de azért tudok járni, ezért, azt hiszem, szerencsém volt.

A fürdőszoba amott van, ha meg akar mosakodni – mutatta Cullum.

– Az bizony jó lesz – válaszolta Eddie.

A mosakodás fájt, de megkönnyebbülést jelentett. A seb mély volt, de a lövedék láthatólag elkerülte a csontot. Karjának sebe kisebb gondot jelentet; a golyó, Istennek hála, csak keresztülfutott rajta, és Cullum gyógyszerszekrényében volt hidrogén-peroxid. Eddie a fájdalomtól vicsorítva öntött belőle a lyukba, azután meglocsolta vele a lábsebét, és a fejbőrén levő hasadást is, mielőtt elveszítette volna a bátorságát. Törte a fejét, hogy Frodó és Samu szembenézett-e valaha is megközelítőleg olyan borzalommal, mint a hidrogén-peroxid, de nem jutott eszébe ilyesmi. Meg természetesen ott voltak a tündék, hogy meggyógyítsák őket.

– Van valamim, ami segíthet – mondta Cullum, amikor Eddie ismét előkerült. Az öreg szivar eltűnt a szomszéd szobában, és egy barna gyógyszeresüveggel jött vissza. Három tabletta volt benne. Eddie tenyerébe borította őket, és azt mondta: – Ezt akkor kaptam, amikor múlt télen elestem a jégen, és eltörtem az istenverte kulcscsontomat. Percodannak hívják. Nem tudom, maradt-e még ereje, de azért...

Eddie felragyogott. – Percodan, mi? – kérdezte, és a szájába dobta a tablettákat, mielőtt John Cullum

válaszolhatott volna.

– Nem akar hozzá egy kis vizet, fiam?

– Egy cseppet se! – felelte Eddie, és lelkesen rágta a gyógyszert. – Tisztát a tisztának!

Baseball-labdákkal teli üvegdoboz állt egy asztalon a kandalló mellett. Eddie odament, hogy megnézze. – Istenem! – álmélkodott. – Autogramos Mel Parnell! Meg egy Lefty Grove! Mi a szent szar!

– Azok csak vacakok – felelte Cullum, és fölemelte a hangapipát. – Azt nézze meg, ami a felső polcon van! – Egy zacskó Albert herceg dohányt vett elő a dívány végénél álló kis asztalka fiókjából, és tömni kezdte a pipáját. Közben elkapta Roland pillantását. – Füstöl?

Roland bólintott. Az inge zsebéből elővett egyetlen dohánylevelet. – Inkább sodornék egyet.

– Ó, annál jobbat tudok adni – mondta Cullum, és ismét elhagyta a szobát. A szomszédos dolgozószoba nem sokkal volt tágasabb egy gardróbszekrénynél. Az íróasztal aprócska volt, de Cullum még így is csak oldalazva tudott elmenni mellette.

– A mindenit! – mondta Eddie, mert meglátta azt a baseball-labdát, amelyre Cullum gondolt. – Babe írta alá!

– Hát ja – helyeselt Cullum. – Méghozzá nem is akkor, amikor Yankees volt. Semmi hasznom olyan baseball-labdából, amelyet a Yankeesben írt alá. Erre akkor adott autogramot, amikor még a Vörös Zoknit2 viselte... – Félbeszakította magát. – Na tessék, tudtam, hogy még megvan. Lehet, hogy állott, de semmi sem állottabb a nincsnél, ahogy az anyám szokta volt mondani. Ez az, uram. Az unokaöcsém hagyta itt. Amúgy is alig érte el azt a kort, amikor dohányozni szabad.

Háromnegyedéig tele csomag cigarettát adott a harcosnak. Roland elgondolkodva forgatta a kezében,

---

2 Utalás a Red Sox csapatra. *(A ford.)*

azután a márkanévre mutatott. – Egy dromedárt látok az oldalán, de ez az írás itt nem azt jelenti, ugye?

Cullum egyfajta tartózkodó csodálattal mosolygott rá. – Nem – felelte. – Ez a szó a *Camel.* Ez ugyanazt jelenti.

– Aha – mondta Roland, és igyekezett úgy nézni, mintha értené. Kivett egy cigarettát, tanulmányozta a füstszűrőt, azután a dohányos végét a szájába dugta.

– Ne, fordítva – figyelmeztette Cullum.

– Csakugyan?

– Hát ja.

– Jézusom, Roland! Van neki egy Bobby Doerrje... két Ted Williamse... egy Johnny Pesky... egy Frank Malzone...

– Ugye magának semmit sem jelentenek ezek a nevek? – kérdezte John Cullum Rolandtól.

– Nem – ismerte be Roland. – A barátom... köszönöm. – Meggyújtotta a cigarettát a Cullum által kínált égő gyufáról. – A barátom jó ideje nem járt ezen az oldalon. Azt hiszem, hiányzott neki.

– Teringettét! – tűnődött Cullum. – Bekóricálók! Bekóricálók az *én* házamban! Alig tudom elhinni!

– Hol van Dewey Evans? – kérdezte Eddie. – Dewey Evans nincs.

– Tessék? – kérdezte Cullum.

– Lehet, hogy nem is így hívják – mondta Eddie, szinte csak magának. – Dwight Evans? Jobb oldali mezőnyjátékos?

– Aha. – Cullum bólintott. – No hát, ott csak a legjobbakat tartom.

– Higgye el, Dewey ki fogja érdemelni – mondta Eddie. – Talán még nem vitte annyira, hogy bejusson John Cullum Hírességeinek Csarnokába, de csak várjon néhány évet! Csak '86-ig várjon! Mellesleg, John, úgy is, mint rajongó, szeretnék két szót mondani, rendben?

– Hát persze – bólintott Cullum. Pontosan úgy ej-

tette, ahogy Callában tették volna: hápersze.

Roland közben nagyot szívott a Camelből. Kifújta a füstöt, és elkomorodva nézte a cigarettát.

A szavak a következők: *Roger Clemens* – mondta Eddie. – Emlékezzen erre a névre.

– Clemens – ismételte kétkedve Cullum. A Keywadin-tó túlsó partjáról újabb szirénák halk jajgatása hallatszott. – Roger Clemens, megjegyzem. Ki ő?

– Ide akarja majd megszerezni – mondta Eddie, és megütögette az üvegdobozt. – Talán még arra a polcra is fölteszi, ahol Babe van.

Cullum szeme felcsillant. – Mondjon meg nekem valamit, fiam. Győz majd a Red Sox? Van nekik…

– Ez nem dohány, csak nyirkos levegő! – szólalt meg Roland. Szemrehányóan nézett Cullumra, ami annyira nem volt jellemző rá, hogy Eddie elvigyorodott. – Semmi íze. Az emberek tényleg ezt *szívják* itt?

Cullum kivette a harcos kezéből a cigarettát, letörte róla a füstszűrőt, és visszaadta. – Most próbálja meg – mondta, aztán visszafordult Eddie-hez. – No? Kihúztam magokat a bajból, áthoztam a tó másik oldalára. Úgy tűnik, ennyivel tartozik nekem. Megnyerik egyszer a bajnokságot? Legalábbis a maga idejéig?

Eddie vigyora elhalványult, és komolyan nézett az öregemberre. – Megmondom, John, ha tényleg akarja. De *tényleg akarja?*

John tűnődött, pöfékelt egyet. Azután azt felelte: – Asszem, mégse. A tudás elrontaná az örömet.

– Mondok magának valamit – folytatta vidáman Eddie. Hatni kezdtek a Johntól kapott tabletták, felvidult tőlük. Legalábbis egy kicsit. – Ne akarjon 1986 előtt meghalni. Az fontos év lesz.

– Csakugyan?

– Teljes mértékben. – Eddie a harcoshoz fordult. – Mi lesz a holminkkal, Roland?

A harcos mostanáig nem is gondolt erre. Az a kevés holmi, amit ezen a világon a magukénak mondhattak, Eddie remek új faragókésétől, amelyet a Took boltjában vett, Roland ódon pénznevelő tárcájáig, amelyet az apjától kapott az idő láthatárának másik végén, mind ottmaradt, ahol átjöttek az ajtón. Ahova átrepültek az ajtón. Iszákjuk nyilván ott hever az East Stoneham-i bolt előtt a porban, noha erre nem emlékezett pontosan; minden erejével arra összpontosított, hogy biztonságba helyezze Eddie-t és saját magát, mielőtt szétlövik a messzelátós puskával a fejüket. Fájt arra gondolnia, hogy hosszú vándorútjának társai elégtek a tűzben, amely mostanra kétségtelenül elemésztette a boltot. Még jobban fájt a gondolat, hogy esetleg Jack Andolini kezébe került. Egy pillanatra tisztán látta, amint a pénzes erszény diadaljelvényként (vagy ellenséges skalpként) fityeg Andolini övén, és összerándult.

– Roland! Mi lesz a…

– Megvan a fegyverünk, és most nincs szükségünk egyébre! – mondta érdesebben, mint akarta. – Jakenek ott van a *Csu-csu* könyv, én pedig tudok másik iránytűt csinálni, ha szükségünk lesz rá. Máskülönben…

– De hát…

– Ha a motyójukról van szó, fiam, rákérdezhetek, ha eljön az ideje – szólalt meg Cullum. – De asszem, egyelőre a barátjának adok igazat.

Eddie *tudta,* hogy a barátjának igaza van. A barátjának *csaknem mindig igaza* van, ez egyike volt annak a néhány dolognak, amit utált Rolandban. A fenébe is, hiányzott neki az iszákja, és nem csak a tiszta farmer és a két tiszta ing. Nem a tartalék lőszer, és nem a faragókés, akármilyen jó darab is. Egy bőrzacskóban ott maradt feleségének egyik hajtincse, amely halványan őrizte még Susannah illatát. *Ez* hiányzott neki. De ami történt, megtörtént.

– John – szólalt meg –, milyen nap van ma? A férfi busa, ősz szemöldöke a magasba ugrott. – Komolyan kérdi? – és mikor Eddie bólintott, azt válaszolta: – Július kilencedike. A Mi Urunk ezerkilencszázhetvenhetedik évében.

Eddie csücsörített, és némán füttyentett.

Roland, kezében a Dromedár füstölgő csikkjével, az ablakhoz ment, hogy körülnézzen. A ház mögött nem látszott más, csak a fák és néhány csábító kék villanás abból, amit Cullum „Keywadin-tónak" nevezett. De a füstoszlop még mindig ott feketéllett az égen, emlékeztetve, hogy akármilyen békésnek érzi a környezetét, ez csak érzékcsalódás. El kell menniük innen. Akármennyire féltik Susannah Deant, most azért vannak itt, hogy ráleljenek Calvin Towerre, és végbevigyék vele az üzletet. Méghozzá gyorsan. Mert…

Eddie úgy szólalt meg, mintha beleolvasott volna az utolsó gondolatába: – Roland! Gyorsul! Az idő ezen az oldalon felgyorsul!

– Tudom.

– Ez azt jelenti, hogy akármit teszünk, rögtön elsőre jól kell tennünk, mert ebben a világban sosem mehetsz vissza az időben. Itt nincs ismétlés.

Roland ezt is tudta.

KETTŐ

– Az ember, akit keresünk, New Yorkból érkezett – mondta Eddie John Cullumnak.

– Hát ja, nyaranta sokan jönnek onnat.

– Calvin Towernek hívják. Egy Aaron Deepneau nevű barátjával jött.

Cullum kinyitotta a baseball-labdák üvegdobozát, elővett egyet, amelyen a

Carl Yastrzemski

név díszelgett, azzal a kísértetiesen tökéletes

írással, amelyre, úgy látszik, csakis a hivatásos sportolók képesek (Eddie tapasztalata szerint legtöbbjüknek gondjai vannak az olvasással), és egyik kezéből a másikba dobálta. – Ide júniustól fogva dőlnek a népek, ezt, ugye, tudják?

– Tudom – felelte Eddie, és máris úgy rémlett neki, hogy a dolog reménytelen. Lehetséges, hogy az öreg Kétszer-Csúnya máris elkapta Cal Towert. Az is lehet, hogy a csapda a boltnál csupán ráadás volt, az, aminek Jack képzeli a meglepetést. – Azt hiszem, maga nem is…

– Ha én nem is, akkor, asszem, okosabb lenne, ha visszavonulnék – mondta kissé bosszúsan Cullum, és odadobta Yaz labdáját Eddie-nek, aki jobbjával elkapta, és bal kezének ujjait végigfuttatta a vörös varratokon. Ettől váratlan gombóc keletkezett a torkában. Ha egy baseball-labdától sem érzi azt, hogy otthon van, akkor mitől érezné? De ez nem az otthona többé. Johnnak igaza van, ő csak bekóricáló.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Roland. Eddie odadobta neki a labdát, és Roland úgy kapta el, hogy le se vette közben a szemét John Cullumról.

– Nevekkel nem bajlódok, ettől függetlenül majdnem mindenkit ismerek, aki beteszi a lábát a városba – mondta Cullum. – Látásból ismerem őket. Gondolom, így van ezzel minden gondnok, aki megérdemli a fizetését. – Roland feltétlen egyetértéssel bólintott. – Mondják el nekem, hogy fest ez a pofa.

– Úgy százhetvenhárom magas, és a súlya… hát, úgy száztíz kilót nyomhat – felelte Eddie

– Vagyis nehézsúlyú.

– Igen. A homloka két oldaláról csaknem eltűnt már a haja. – Fejéhez emelte a kezét és hátrasimította a haját, felfedve a halántékát (az egyik oldalon még mindig szivárgott a vér a sebből, ami akkor keletkezett, amikor csaknem végzetes kapcsolatba került a Megfejthetetlen Ajtóval). Kicsit megrándult a

fájdalomtól, de bal karjának sebe már nem vérzett. Jobban nyugtalanította a lábába kapott lövedék. Cullum Percodanja átmenetileg legyűrte a fájdalmat, de ha a golyó még bent van – és vélhetőleg ez a helyzet –, akkor előbb-utóbb ki kell jönnie.

– Mennyi idős? – kérdezte Cullum.

Eddie a harcosra nézett, aki a fejét rázta. Látta egyáltalán Roland Towert? Ebben a pillanatban Eddie nem emlékezett rá. Úgy vélte, nem látta.

– Azt hiszem, az ötvenes éveiben jár.

– Könyveket gyűjt, ugye? – kérdezte Cullum, azután jót nevetett Eddie meghökkenésén. – Mondtam, hogy nyitott szemmel figyelem a nyaraló népséget. Az ember sose tudhatja, melyikről derül ki, hogy csavargó. Vagy egyenesen betörő. Vagy mint nyolc-kilenc éve, amikor egy New Jerseyből való asszonyságról kiderült, hogy gyújtogató. – Cullum a fejét csóválta. – Úgy nézett ki, akár egy kisvárosi könyvtáros, az ember azt hitte volna, a légynek se bírna ártani, erre csűröket gyújtogatott föl Stonehamban, Lovellben és Waterfordban.

– Honnan tudja, hogy könyvkereskedő? – kérdezte Roland, és visszadobta a labdát Cullumnak, aki azonnal továbbította Eddie-hez.

– *Ezt* nem tudtam – felelte John. – Csak *azt*, hogy gyűjti a könyveket, mert Jane Sargus elmondta. Janenek van egy kis boltja, ippeg ott, ahol a Dimity Road leágazik az 5-ös országútról. Ez innet délre, úgy kilencmérföldnyire van. Ez a fickó a haverjával együtt éppen a Dimity Road mentén lakik, ha egyről beszélünk. És úgy vélem, ez a helyzet.

– A barátját Deepneau-nak hívják – mondta Eddie, és továbbította Yaz labdáját Rolandnak. A harcos elkapta, továbbdobta Cullumnak, azután odament a kandallóhoz, és a hamurostélyon felhalmozott hasábokra pottyantotta a cigarettacsikket.

– Mondtam, hogy ne fáradjon a nevekkel. A barát

csontos, és hetven körülinek tűnik. Úgy jár, mintha kicsit fájna a csípője. Acélkeretes szemüveget visel.

– Igen, ez az a pasas – mondta Eddie.

– Janeynek van egy kis boltja, Házi Himmihummi a neve. Bútorokat is tart, tükörasztalt, almáriumot, ilyesmit, de a specialitása a steppelt takaró, az üveg-nemű és az öreg könyvek. Ez van a cégéren is.

– Így hát Cal Tower... micsoda? Csak bement, és elkezdett böngészni? – Eddie nem hitt a fülének, ugyanakkor nem lepte meg a hír. Tower még akkor sem akarta elhagyni New Yorkot, amikor Jack és George Biondi azzal fenyegette, hogy a szeme láttára égetik el a legértékesebb könyveit. És amikor Deepneau idehozta, az a bolond postafiókot nyitott – legalábbis Aaron barátja megtette, és a rosszfiúknak az egyik éppúgy megfelel, mint a másik. Callahan hagyott neki egy üzenetet, hogy álljon le, ne reklámozza magát East Stonehamben. *Hogy lehetnek ilyen ostobák???,* ez volt az atya végszava sai Towerhez. Nos, a válasz az, hogy ennél még ostobábban is tudnak viselkedni.

– Hát ja – bólintott Cullum. – Csak ippeg nem érte be a böngészéssel. – Szeme, amely éppolyan kék volt, mint Rolandé, felvillant. – Pár száz dollár értékben vásárolt is olvasnivalót. Utazási csekkel fizetett. Azután meghagyta Janeynek, állítson össze egy listát a környék antikváriusairól. Van egypár, a norwayi *Gondolatok*-tól a fryeburgi *Ami neked szemét, nekem kincs*-ig. Továbbá meghagyta Janeynek, hogy írja fel azoknak a helyieknek a nevit, akik gyűjtik a könyveket, és néha eladnak belőle. Jane egész izgalomba gyütt. Az egész városba elújságolta a dolgot.

Eddie a fejéhez kapott és felnyögött. Igen, ezzel az emberrel találkozott, ez Calvin Tower, teljes életnagyságban. Mit képzelt? Ha egyszer elkerül Bostontól északra, akkor már biztonságban van?

– Meg tudná mondani, hogyan találjuk meg? – kérdezte Roland.

– Ó, ennél többet is tehetek. Elviszem magokat oda, ahun laknak.

Roland, aki eddig az egyik tenyeréből a másikba dobálta a labdát, abbahagyta a dobálást, és megrázta a fejét. – Nem. Maga máshova megy.

– Hova?

– Akárhova, ahol biztonságban lesz – felelte Roland. – Ennél többet nem akarok tudni róla, sai. Egyikünk sem.

– Hát, hívjanak Samunak, ha ez jó ötlet. Nem tudom, valahogy nem tetszik.

– Nem számít. Kevés az időnk. – Roland gondolkodott kicsit, aztán azt mondta: – Van kordélykocsija? Cullum egy pillanatra meghökkent, azután elvigyorodott. – Ja, van kordélykocsim, meg teherkocsim is. Tele vagyok ilyesmivel.

– Akkor vezessen minket az egyikben a Dimity Roadig, ahol Tower lakik, míg Eddie… – Elnémult egy pillanatra. – Eddie, emlékszel még, hogyan kell vezetni?

– Roland, te sértegetsz!

Roland, aki legjobb formájában sem volt valami humoros alak, el sem mosolyodott. Ő csak a *dan-tete*-vel – a kis megváltóval – foglalkozott, akit a *ka* az útjukba hozott. – John, ha megtaláltuk Towert, maga továbbmegy. Bármerre mehet, amerre mi nem. Vegyen ki egy kis szabadságot, ha így jobban tetszik. Két nap elég, utána visszatérhet a dolgaihoz. – Azt remélte, hogy ő és Eddie még naplemente előtt végeznek a saját dolgukkal, de ezt nem mondta a másik kettőnek.

– Úgy vélem, nem fogják fel, hogy ez az én idényem – felelte Cullum. Nyújtotta a kezét, Roland odahajította a labdát. – Van egy csónakházam, amit le kell festenem… egy csűrt zsindelyezni kell…

– Ha velünk marad – mondta Roland –, akkor nagy valószínűséggel nem fog többé csűrt zsindelyezni.

Cullum felvont szemöldökkel nézett rá, nyilván azt mérlegelte, komolyan beszél-e a bekóricáló, de nem nagyon tetszett neki, amit látott.

Közben Eddie ismét azon tűnődött, hogy Roland láthatta-e a saját szemével Towert. Most döbbent rá, hogy első válasza téves volt – Rolandnak *látnia kellett.*

– Hát persze hogy látta. Roland volt az, aki áthúzta Tower első kiadásokkal teli könyvespolcát az Ajtó Barlangjába. Egyenesen ránézett. Vélhetőleg egy eltorzult képet látott, mégis…

Ez a gondolatsor itt véget ért, és Eddie elméjét a képzettársítás elkerülhetetlennek tűnő folyamata visszasodorta Tower értékes könyveihez, amelyek között olyan ritkaságok voltak, mint a *Dogan* Benjamin Slightman Juniortól, és a *Borzalmak városa* Stephen Kingtől.

– Megyek a kulcsokért, és máris indulhatunk – mondta Cullum, de mielőtt elfordulhatott volna, Eddie odaszólt: – Várjon!

Cullum meglepetten nézett rá.

– Azt hiszem, van még némi megbeszélnivalónk. – Azzal a fiatalember fölemelte a kezét, várta a baseball-labdát.

– Eddie, kevés az időnk – mondta Roland.

– Tudom – válaszolta Eddie. *Valószínűleg nálad is jobban tudom, mivel a feleségem alól fut ki az idő.* – Ha tehetném, otthagynám Jacknek ezt a seggfej Towert, és arra összpontosítanék, hogy visszaszerezzem Susannah-t. De a *ka* nem hagyná, hogy ezt tegyem. A te átkozott vén *ka*-d.

– De muszáj…

– *Pofa be!* – Ilyet még életében nem mondott Rolandnak, de a szavai önálló életre keltek, és eszében sem volt visszafogni őket. Fölrémlett benne a kísérteties callai kántálás: *Commala-come-come, a*

tanácskozásnak nincs vége.

– Mi jár az eszében? – Kérdezte Cullum.

– Egy Stephen King nevű ember. Ismeri?

Látta Cullum szemén, hogy igen.

HÁROM

– Eddie – szólalt meg Roland, olyan furcsa, tétova hangon, amit a fiatalember még sosem hallott tőle. *Ugyanabban a cipőben jár, mint én.* Nem volt vigasztaló gondolat. – Lehet, hogy Andolini keres minket. Ami még fontosabb, most, hogy kicsúsztunk a kezéből, Towert is keresheti… és mint sai Cullum elbeszéléséből teljes világossággal megtudhattuk, Tower mindent elkövet, hogy meg is találják.

– Ide hallgass – felelte Eddie. – Én csak az ösztöneim után megyek, de az ösztön nem minden. Találkoztunk egy emberrel, Ben Slightmannel, aki egy másik világban könyvet írt. *Tower* világában. *Ebben a* világban. És találkoztunk még valakivel, Donald Callahannel, aki egy másik világban egy könyv *szereplője.* Megint csak *ebben a* világban. – Cullum odadobta a labdát, Eddie alsó passzal továbbította Rolandnak. A harcos könnyedén elkapta.

– Lehet, hogy nem tűnik fontos dolognak, de valósággal *kísértenek a* könyvek, nem? A *Dogan. Óz, a csodák csodája. Csu-csu Charlie.* De ott van még Jake záródolgozata is. Most meg a *Borzalmak városa.* Azt hiszem, ha ez a Stephen King létezik…

– Ó, de mennyire létezik! – szólt közbe Cullum. Kinézett az ablakon a Keywadin-tóra, amelynek túlpartján szirénák sikoltottak, és a füstoszlop csúnya folttá terült szét a kék égen, majd a kezét fölemelve kérte a labdát. Roland odadobta, lágy ívben, amely csúcspontján csaknem súrolta a mennyezetet. – És olvastam azt a könyvet, amék annyira izgatja magokat. A városban vettem, a Booklandben, és

nagyon prímának tartom.

– Egy történet a vámpírokról.

– Hát ja, hallottam, amikor a rádióban beszélnek róla. Azt mondták, a *Drakulá-ból* vette az ötletet.

– Hallotta az írót a rádióban – mondta Eddie. Megint olyan tükörországi zuhanunk-a-nyúl-üregében érzés fogta el, de igyekezett a Percodan számlájára írni. Nem ment. Hirtelen tökéletesen irreálisnak érezte magát, mintha árnyék lenne, amelyen szinte át lehet látni, és olyan vékony... nos, olyan vékony, mint egy könyv lapja. Nem segített, hogy ez a világ, amely 1977 nyarán helyezkedik el az idő sugara mentén, sok tekintetben olyan valóságosnak látszik, ami a többi világra – a sajátját is beleértve – nem jellemző. Végtére is ez az érzés teljesen szubjektív. Tulajdonképpen honnan tudhatná valaki, hogy nem alak-e egy író meséjében, esetleg futó gondolat egy buszon utazó csoze fejében, netán pillanatnyi pötty Isten szemében? Őrültség ilyesmiken agyalni, mert ha túl sokat gondolkozol rajta, meg fogsz őrülni.

Mégis...

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, ne aggódj, nálad a kulcs!

A kulcs az én specialitásom, gondolta Eddie. Azután: *Ugye, King a kulcs? Galla, Callahan. Bíbor Király, Stephen King. Netán Stephen King ennek a világnak a Bíbor Királya?*

Roland leült. Eddie biztosra vette, hogy nem lehetett könnyű neki, de hát Rolandnak a nehézségek jelentették a specialitását. – Ha vannak kérdéseid, tedd föl őket. – Jobb kezét megforgatta a levegőben.

– Roland, alig tudom, hogy is fogjak hozzá. A gondolataim olyan nagyok... olyan... nem is tudom, alapvető és kurva módon *ijesztőek...*

– Akkor legjobb, ha egyszerűen belevágsz. – Roland elkapta a labdát, amikor Eddie odadobta, de most mintha kissé idegesítette volna ez a dobálózás. – Tényleg indulnunk kéne.

Ó, mennyire tisztában volt vele Eddie! Menet közben is föltehette volna a kérdéseit, ha mindnyájan egy kocsiban utaznak. De nem tehették, mert Roland sosem vezetett motoros járművet, ami kizárja, hogy Eddie és Cullum ugyanabban a kocsiban utazzon.

– Jól van – mondta. – Ki ő? Kezdjük ezzel. Ki Stephen King?

– Egy író – felelte Cullum, és olyan pillantást vetett Eddie-re, amely azt üzente: *Bolond vagy, fiam?* – Bridgtonban lakik a családjával. Mint hallottam, egész rendes fickó.

– Milyen messze van Bridgton?

– Ó... húsz-huszonöt mérföld.

– Mennyi idős? – tapogatózott Eddie. Őrjítően tisztában volt vele, hogy a megfelelő kérdés itt lappang valahol, de nem tudta, melyik lehet.

John Cullum összehúzta a szemét, és számolt. – Nem túl öreg. Ha nem harminc, akkor a környékén jár valahol.

– Ez a műve... a *Borzalmak városa...* sikerkönyv?

– Nem tom – felelte Cullum. – Annyit mondhatok, hogy sokan olvasták errefelé. Mert Maine-ben játszódik. És mert reklámozták a tévében. Valami filmet is csináltak az első könyvéből, de sosem néztem meg. Túl véresnek tűnt.

– Mi volt a címe?

Cullum gondolkodott, azután megrázta a fejét. – Nem emlékszek. Csak egy szóból állt, majdnem biztosan lánynév, de ennél több nem ugrik be. Talán később eszembe jut.

– Ugye, ő nem bekóricáló?

Cullum elnevette magát. – Itt született és nőtt fel Maine államban, asszem, ennélfogva inkább *bennlakó.* Roland egyre türelmetlenebbül nézte Eddiet, és a fiatalember úgy döntött, hogy föladja. Ez rosszabb volt, mint a *Legyen ön is milliomos!*-ban indulni. De a fene egye meg, Callahan atya *valódi,*

ugyanakkor szereplő egy könyvben, amelyet ez a King nevű ember írt, és King azon a környéken él, amely mágnesként vonzza a Cullum által bekóricálónak nevezett alakokat. Az egyik ilyen bekóricáló gyaníthatólag a Bíbor Király szolgája. A kopasz asszony, akinek mintha egy véres szem lett volna a homloka közepén. John így mondta.

Most viszont ideje hagyni ezt az egészet, és indulni Towerhez. Akármilyen idegesítő hapsi, az övé egy bizonyos üres telek, ahol a világegyetem legértékesebb rózsája nő. Továbbá sok mindent tud ritka könyvekről és az íróikról. Igen, valószínű, hogy többet tud a *Borzalmak városá*-nak szerzőjéről is, mint sai Cullum. Ideje indulni. Ugyanakkor…

– Jól van – dobta oda a labdát a gondnoknak. – Zárjuk le a témát, és induljunk el a Dimity Roadra, ha nincs kifogása. Csak még néhány kérdés.

Cullum vállat vont, és visszatette Yaz labdáját a dobozba. – A maga dóga.

– Tudom – válaszolta Eddie… és hirtelen kísértetiesen közel érezte magához Susannah-t, már másodszor azóta, hogy átjöttek az ajtón. Látta, hogy egy szobában ül, ósdi tudományos és ellenőrző szerkentyűk között. Biztosan Jake Doganja… csak olyan alakban, ahogy Susannah elképzelte. Látta, hogy egy mikrofonba beszél, és noha nem hallotta, mit mond a felesége, látta felpüffedt hasát és rémült arcát. Most már *szembeszökően* állapotos, akárhol van is. Nemhogy állapotos, de mindenórás. Nagyon jól tudta, mit mond Suze: *Gyere, Eddie, ments meg, Eddie, ments meg mindkettőnket, mielőtt késő!*

– Eddie! – szólalt meg Roland. – Egészen elsápadtál. A lábad?

– Igen – felelte, pedig most egyáltalán nem fájt a lába. Eszébe jutott, hogyan faragta a kulcsot. Az a félelmes felelősség, hogy csakis hibátlanul dolgozhat. Ismét ugyanolyan helyzetbe került. Tudja, hogy vala-

mire rátapintott... de mire? – Igen, a lábam.

Karjával letörölte a verejtéket a homlokáról.

– John, a *Borzalmak városa* egy *'Salem's Lot* nevű helyen játszódik. Ez valójában Jerusalem's Lot, ugye?

– Hát ja.

– Ez a neve a könyvben szereplő városnak.

– Ja.

– Stephen King második könyvében.

– Ja.

– Második *regényében.*

– Eddie! – mondta Roland. – Ennyi már biztosan elég.

Eddie csak legyintett, azután megrándult, amikor a karjába belehasított a fájdalom. De most csak John Cullumra figyelt. – Ugye Jerusalem's Lot nem létezik?

Cullum úgy nézett Eddie-re, mintha bolond lenne. – Hápersze hogy nem – válaszolta. – Ez egy kitalált történet, amék kitalált népek között játszódik egy kitalált városban. *Vámpírokról* szól!

Hát igen, gondolta Eddie, *és ha azt mondanám, hogy okom van hinni ezeknek a vámpíroknak a létezésében... a láthatatlan démonokat, varázsgömböket és boszorkányokat már nem is említve... ugye tökéletesen biztosra vennéd, hogy meghibbantam?*

– Nem tudja véletlenül, hogy ez a Stephen King egész életében ebben a Bridgton városban lakott?

– Nem. Két, talán három éve költözött oda családostul. Asziszem, először Windhamben laktak, mikor lejöttek az állam északi részéből. Bár lehet, hogy Raymondban. Mindenképpen valamék kisvárosban a Big Sebago mellett.

– Nagyot tévednék, ha azt állítanám, hogy ezek a bekóricálók, akiket maga említett, akkor bukkantak föl, amikor ez a hapsi a közelbe költözött?

Cullum két bozontos szemöldöke a magasba szökött, azután összeugrott. Hangos, ütemes huhogás

csapott fel a másik parton, mintha ködkürt szólna.

– Tudja, fiam – mondta Cullum –, ebben lehet valami. Talán véletlen, talán nem.

Eddie bólintott. Úgy érezte, teljesen kifacsarták érzelmileg, mint egy ügyvédet a nehéz keresztkérdések hosszú sorozata. – Húzzuk el innen a csíkot – mondta Rolandnak.

– Jó ötlet! – helyeselt Cullum, fejével az ütemes bőgés forrása felé bökve. – Ez Teddy Wilson hajója. Ő a körzeti megbízott. Továbbá vadőr. – Ez alkalommal baseball-labda helyett kocsikulcsokat dobott oda Eddie-nek. – Az automataváltóst adom – mondta. – Csak arra az esetre, ha kissé berozsdásodott volna a vezetői tudománya. A tehernek rendes sebváltója van. Jöjjön megettem, és ha bajba van, dudáljon.

– Azt fogom tenni, elhiheti – válaszolta Eddie. Miközben kifelé igyekeztek Cullum nyomában, Roland odaszólt a fiatalembernek: – Ismét Susannah volt? Azért ment ki minden szín az arcodból?

Eddie bólintott.

– Segítünk neki, ha tudunk – mondta Roland –, de megeshet, hogy csak ezen az úton juthatunk el hozzá. Eddie tudta. Azt is, hogy mire odaérnek, talán már késő lesz.

STRÓFA: Commala-ka-nagy,
A sors kezében vagy.
Légy kitalált, vagy tényleges,
A fogyó órák foglya vagy.

VÁLASZ: Commala-come-fagy!
A fogyó órák foglya vagy!
Bármilyen árnyékot vess,
A sors kezében vagy.

9. Stanza
EDDIE A NYELVÉBE HARAP

EGY

Callahan atya csaknem két héttel a Chip McAvoy boltjánál lezajlott lövöldözés előtt kurta látogatást tett az East Stoneham-i postahivatalban, ahol Jerusalem's Lot egykori plébánosa firkantott egy sietős levelet. Noha egyaránt címezte Aaron Deepneau-nak és Calvin Towernek, a borítékba zárt levél igazából az utóbbinak szólt, és a hangneme nem volt túl barátságos:

1977. VI. 27. Tower!

Annak az illetőnek vagyok a barátja, aki segített neked Andolinivel szemben. Akárhol vagy is, azonnal el kell költöznöd. Keress egy csűrt, használaton kívüli táborhelyet, vagy akár egy elhagyatott kalyibát, ha más nem adódik. Valószínűleg nem lesz kényelmes, de ne felejtsd, hogy a halál a másik lehetőséged. Minden szavamat komolyan gondolom! *Hagyj égve néhány lámpát ott, ahol most laksz, és hagyd a kocsidat a garázsban vagy a felhajtón. Dugj a vezető felőli oldal szőnyege vagy a hátsó veranda lábszőnyege alá egy cédulát, hogy hova mentél. Megkeresünk. Ne felejtsd el, egyedül mi tudjuk levenni a terhet a válladról. De ahhoz, hogy segítsünk, neked is segítened kell.*

Callahan, az Eld szolgája

És ez legyen az UTOLSÓ utad a postahivatalba! Hogy lehetsz ilyen ostoba?

Callahan a halált kockáztatta, hogy otthagyhassa ezt a levelet. Eddie a Fekete Tizenhármas bűvöletében

kis híján meghalt. És mi lett ennek a sok kockáztatásnak, a nyaktörő helyzetek vállalásának az eredménye? Calvin Tower vidáman grasszál Maine állam nyugati fertályában, hogy hol kapni ritka és nyomdahibás könyveket.

Eddie-ben, miközben a szótlan Roland mellett ülve követte John Cullumot az 5-ös úton, majd befordult mögötte a Dimity Roadra, szép lassan kúszott a forrpont felé az indulat.

A zsebembe kell dugnom a kezem, és a nyelvembe kell harapnom, gondolta, de most nem bízott benne, hogy a régi elővigyázatossági intézkedések működnének.

KETTŐ

Kétmérföldnyire az 5-ös országúttól Cullum Ford F-150-ese jobbra fordult a Dimity Roadon. A kanyart két tábla jelezte egy rozsdás oszlopon. A felsőre a ROCKET RD-ot, az alatta levő (még rozsdásabb) táblára a TÓPARTI HÁZAK-at írták. A Rocket Road alig volt több egy ösvénynél, amely a fák között kanyargott, és Eddie jól lemaradt Cullum mögött, hogy kikerülje a porfelhőt, amit új barátjuk régi kocsija fölvert. A „kordélykocsi" ugyancsak Ford volt, valami névtelen, kétajtós modell. Eddie nem ismerte a típust, mert ahhoz meg kellett volna néznie a hátulján a krómbetűket, vagy el kellett volna olvasnia az idevágó ismertetőt. De rendkívül boldog volt, hogy ismét vezethet, nem egyetlen ló van a lába között, hanem sok száz várja, hogy jobb lábának apró mozdulatára száguldani kezdjenek. Az is jó érzés volt, hogy mögöttük egyre halkulnak a szirénák.

Elnyelték őket a föléjük hajló fák árnyai. A fenyő- és gyantaszag egyszerre volt édes és szúrós. – Szép vidék – mondta a harcos. – Az ember megpihenhet errefelé. – Ez volt az egyetlen megjegyzése.

Cullum teherje számozott kocsifelhajtók mellett haladt el. Mindegyik szám alatt apró felirat hirdette: JAFFORDS-BÉRLEMÉNY. Eddie-nek megfordult a fejében, hogy emlékezteti Rolandot arra a Jaffordsra, akit Callában ismertek, méghozzá milyen jól, aztán mégsem tette. Nyilvánvaló dolgokat emlegetni fölösleges.

Elhagyták a 15-ös, a 16-os és a 17-es számot. Cullum kis időre megállt gondolkodni a 18-asnál, azután kidugta a kezét a kocsi ablakán, és intett, hogy tovább. Eddie még a kézmozdulat előtt indult, mivel tökéletesen tisztában volt vele, hogy nem a 18-as számot keresik.

Cullum rákanyarodott a következő felhajtóra. Eddie követte, a szedán kerekei vastag fenyőtűrétegen surrogtak. A kék villanások ismét feltűntek a fák között, de amikor megérkeztek a 19-es tóparti házhoz, és megpillantották a vizet, Eddie láthatta, hogy ez, a Keywadintól eltérően, igazából tavacska, valószínűleg nem szélesebb egy futballpályánál. Maga az épület kétszobás háznak tűnt. Volt egy vízre néző, szúnyoghálós verandája, amelyen néhány ütött-kopott, de kényelmesnek tűnő hintaszék állt. A tetőből bádogkémény meredt az égre. Garázst nem láttak, autó sem parkolt a faház előtt. Eddie egynek látni vélte a nyomait, de ezt az avar miatt nehezen lehetett megállapítani.

Cullum leállította a motort. Eddie követte a példáját. Csupán a sziklához csapódó hullámok loccsanását, a fenyők között fújdogáló szél susogását és a szelíd madárdalt lehetett hallani. Eddie jobbra nézett és látta, hogy a harcos csak ül, hosszú ujjú, ügyes kezét békésen összefonva az ölében.

– Milyennek érzed? – kérdezte.

– Békésnek. – Roland callai módra ejtette: *bikís*nek.

– Van itt valaki?

– Úgy vélem.

– Veszély?

– Ja. Mellettem.

Eddie elkomorodva nézett rá.

– Te, Eddie. Meg akarod ölni, ugye?

Eddie elismerte, hogy valóban ez a helyzet. Énjének ez a rejtekező része, amely éppen olyan egyszerű volt, mint amilyen vad, néha kínos érzéseket keltett benne, de nem tagadhatta, hogy létezik. De vajon ki volt az, aki előhívta belőle, és élesre fente?

Roland bólintott. – Miután évekig vándoroltam a sivatagban, magányosan, mint egy remete, betoppant az életembe egy nyafogó, önző ifionc. Nem volt más vágya, mint hogy tovább szedhesse a mérget, amitől nem történt vele más, csak az, hogy szipogott, és elálmosodott. Pózoló, önhitt, nagypofájú bugris volt, nem sokat néztem ki belőle…

– De jóképű! – vágott közbe Eddie. – Ezt ne felejtsd el! Az a kandúr egy igazi szex-ma-*sina* volt!

Roland mosolytalanul nézett rá. – New York-i Eddie, ha én akkor meg tudtam állni, hogy ne öljelek meg, akkor most te is meg fogod állni, hogy ne öld meg Calvin Towert. – Azzal kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiszállt.

– *Te* beszélsz? – mondta Eddie a Cullum-féle autó belsejének, azután ő is kiszállt.

HÁROM

Cullum akkor is a volán mögött ült, amikor elsőnek Roland, majd utána Eddie csatlakozott hozzá.

– A hely lakatlannak tűnik – mondta –, de a konyhában fényt látok.

– Aha – bólintott Eddie. – John, nekem van…

– Ne mondja, hogy van még egy kérdése. Egyetlen embert ismerek, aki ennél is többet kérdez, az pedig a testvérem unokája, Aidan. De ő csak hároméves. Úgyhogy kérdezzen.

– Meg tudná határozni, hogy az utóbbi néhány évben hol volt ebben a térségben a bekóricálók felbukkanásának középpontja? – Fogalma sem volt, miért kérdezte ezt, de hirtelen életfontosságúnak tűnt.

Cullum tűnődött, azután válaszolt: – A Teknőchát út, odatúl Lovellben.

– Ennyire biztos benne?

– Hát ja. Emlékszik, hogy említettem Donnie Russert barátomat, aki a Vandyn volt történelemtanár? Eddie bólintott.

– Nahát, miután személyesen is találkozott egy ilyen figurával, érdeklődni kezdett a jelenség iránt, Jó néhány cikket is írt, noha említésre méltó újság nem közölte őket, akármilyen jól dokumentálta is a tényeket. Ő mondta, hogy miközben Nyugat-Maine bekóricálóiról írt, megtanult valamit, amiről nem hitte volna, hogy vénkorára kelljen megismernie: vannak dolgok, amékeket az emberek nem hisznek el még akkor sem, ha bebizonyítják nekik a létezésüket. Sokszor idézett valami görög költőt: „Az igazság oszlopában van egy lyuk."

Mindenesetre a dolgozószobája falán tartott egy térképet a környék hét városáról: Stonehamről, East Stonehamről, Waterfordról, Lovellről, Swedenről, Fryeburgról és East Fryeburgról. Mindenhova gombostűket tűzött, ahonnan bekóricálókat jelentettek, értik?

– Nagyon jól értjük, köszönettel – felelte Eddie.

– Azt kell mondanom... igen, a Teknőchát út a gócpont. Itt hat vagy nyolc gombostű van, holott az egész nyavalyás út nem lehet több két mérföldnél; csak egy hurok, amék a 7-es országútról leágazva a Kezar-tóig fut, azután visszatér az úthoz.

Roland a házat nézte. Most balra fordult, megállt, bal kezét pisztolyának szantálfa agyára tette. – John – mondta –, örülök, hogy találkoztunk, de ideje, hogy távozzon innen.

– Ugyan? Biztos benne?

Roland bólintott. – Azok az emberek, akik idejöttek, bolondok. Érződik az ostobaságuk, részben innen tudom, hogy még nem mentek el. Ön másfajta.

John Cullum halványan elmosolyodott. – Nem hinném – felelte –, de azért kösz a bókot. – Elhallgatott, megvakarta deresedő fejét. – Már ha bók.

– Ne menjen ki a főútra, és azt ne higgye, hogy nem gondoltam komolyan, amit mondtam. Vagy ami még rosszabb, hogy egyáltalán nem jártunk itt, és csak álmodta az egészet. Ne menjen vissza a házához, még egy váltás ingért se. Többé nem biztonságos az a ház. Menjen máshova. Legalább háromarasznyival a láthatáron túl.

Cullum a fél szemét behunyva gondolkodott. – Az ötvenes években tíz rohadt évet húztam le börtönőrként a Maine-i Állami Fegyintézetben – mondta –, és ott találkoztam egy nagyon rendes emberrel, akit úgy híttak...

Roland megrázta a fejét, és jobbjának két megmaradt ujját az ajka elé emelte. Cullum bólintott.

– Jó, elfelejtettem a nevit, de Vermontban lakik, és biztos eszembe jut a személyazonossága – talán még az is, hol lakik –, mire átlépem New Hampshire állam határát.

Eddie valami álságosat érzett ebben a beszédben, de nem tudta volna megmondani, miért, és arra a következtetésre jutott, hogy egyszerűen üldözési mániája van. John Cullum olyan egyenes, mint a nyíl, ugye? – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat.

– Magoknak is, fiúk – felelte Cullum, és kezet rázott Rolanddal. Egy pillanatig a markában tartotta a harcos háromujjú kezét. – Mit gondol, vajon Isten adta vissza az életemet? Amikor a golyók fütyülni kezdtek?

– Ja – biccentett a harcos. – Ha úgy tetszik. Most is ő kísérje önt.

– Ami meg az öreg Fordomat illeti…

– Itt lesz, vagy valahol a környéken – felelte Eddie. – Vagy maga, vagy valaki más megtalálhatja errefelé. Ne aggódjék.

Cullum vigyorgott. – Ezt én is mondhatnám magoknak.

– *Vaya con Dios* – mondta Eddie.

Cullum vigyorgott. – Kétszeresen, fiam. Csak figyeljenek ezekre a bekóricálókra. – Elhallgatott. – Némelyik nem valami kedves. Mint hallom.

Sebességbe tette a tehert, és elhajtott. Roland utánanézett, és csak annyit mondott: – *Dan-tete.*

Eddie bólintott. *Dan-tete.* Kis megváltó. Ezt is lehet mondani John Cullumra, miután eltávozott az életükből, akárcsak Folyamút idős lakói. Mert hiszen eltávozott, ugye? Noha volt valami abban, ahogy vermonti barátjáról beszélt…

Üldözési mánia.

Egyszerű paranoia.

Kiverte a fejéből.

NÉGY

Mivel autó nem volt, és ennélfogva nem nézhetett be a vezetőülés szőnyege alá, Eddie a hátsó verandát akarta felkutatni. De mielőtt egyetlen lépést tehetett volna, Roland az egyik kezével megmarkolta a vállát, a másikkal előremutatott. Eddie a víz felé ereszkedő, bozótos lejtőt látott, továbbá egy tetőt, amely valószínűleg egy másik csónakházhoz tartozott, zöld zsindelyeit többrétegnyi tűlevél borította.

– Valaki van ott – mondta Roland alig mozduló szájjal. – Valószínűleg az, amelyik a kevésbé bolond a kettő közül, és minket figyel. Emeld föl a kezed.

– Gondolod, hogy biztonságos?

– Igen. – Roland fölemelte a kezét. Eddie fontolgatta, hogy megkérdezi, mire alapozza meggyőződését, de

kérdés nélkül is tudta a választ: megérzés. Ez volt Roland különlegessége. Eddie sóhajtva vállmagasságba emelte a kezét.

– Deepneau! – kiáltotta Roland a csónakház felé fordulva. – Aaron Deepneau! Barátok vagyunk, és kevés az időnk! Ha maga az, jöjjön elő! Tanácskoznunk kell!

Szünet következett, azután egy öregember hangja hallatszott: – Mi a neve, uram?

– Roland Deschain Gileádból, az Eld leszármazottja vagyok. Azt hiszem, ezt ön is tudja.

– És mivel foglalkozik?

– Ólmot árulok! – felelte Roland, és Eddie érezte, hogy a karja libabőrös lesz.

Még hosszabb szünet. Azután. – Megölték Calvint?

– Tudomásunk szerint nem – válaszolta Eddie. – Ha tud valamit, amit mi nem, miért nem jön elő, hogy megossza velünk?

– Maga az a fickó, aki akkor állított be, amikor Cal éppen azzal a fasz Andolinivel alkudozott?

Eddie-ben ismét felágaskodott a düh az *alkudozás* szóra. Meglehetős szépítése annak, ami Tower hátsó szobájában zajlott. – Alkudozás? Ezt mondta? – Majd anélkül, hogy megvárta volna Deepneau válaszát: – Igen, én vagyok az a fickó. Jöjjön, beszélgessünk.

Semmi válasz. Húsz másodperc telt el. Eddie már éppen beszívta a levegőt, hogy ismét megszólítsa Deepneau-t, de Roland a karjára tette a kezét, és megrázta a fejét. Újabb húsz másodperc telt el, azután rozsdás rugó nyikordult: kinyitottak egy szúnyoghálós ajtót. Bagolyként pislogva magas, csontos ember lépett ki a csónakházból. Egyik kezében nagy, fekete pisztolyt tartott a csövénél fogva a feje fölé. – Beretta, és nincs megtöltve – mondta Deepneau. – Csak egy tár van hozzá a hálószobában a zoknijaim alatt. A töltött fegyverek idegesítenek. Rendben?

Eddie a szemét forgatta. Ezek az alakok önmaguk leggonoszabb ellenségei, ahogy Henry mondaná.

– Jól van – szólt Roland. – Csak jöjjön.

– És – úgy látszik, mindig vannak csodák – Deepneau jött.

ÖT

A kávé, amit főzött, százszor jobb volt, mint amit Calla Bryn Sturgisben ittak, jobb mindennél, amit Roland mejisi kalandjai, a Lankáson megesett szágul-dozásai óta ivott. Epret is kaptak. Csak melegházi, boltban vett eper, mondta Deepneau, ám Eddie így is odáig volt édes ízétől. Ültek Jaffords 19-es számú bérleményében, iszogatták a kávét, és mártogatták az epret a cukortartóba. A tanácskozás végére mindhárman úgy festettek, mint a bérgyilkosok, akik megmártották ujjukat legfrissebb áldozatuk vérében. Deepneau töltetlen pisztolya elfeledve hevert az ablakpárkányon.

Deepneau éppen a Rocket Roadon sétált, amikor tisztán és félreérthetetlenül hallotta a fegyverropogást, azután a robbanásokat. Visszasietett a házhoz (nem mintha jelenlegi állapotában nagyon tudna sietni, mondta), és mikor látta délen a füstoszlopot, úgy döntött, bölcsebben teszi, ha inkább visszamegy a csónakházba. Addigra úgyszólván bizonyosra vette, hogy az olasz gazember, Andolini érkezett meg, így…

– Hogy érti, hogy *visszament a* csónakházba? – kérdezte Eddie.

Deepneau megmozdította a lábát az asztal alatt. Rendkívül sápadt volt, bíbor zacskók sötétlettek a szeme alatt, néhány maradék tincse olyan finom volt, mint a pitypangpehely. Eddie-nek eszébe jutott, amit Tower mesélt arról, hogy Deepneau-nál néhány éve rákot állapítottak meg. Nem festett valami fényesen, de Eddie már látott népeket – különösen Lud

városában –, akik sokkal rosszabb bőrben voltak. Példának okáért Jake öreg haverja, Hasgató.

– Aaron! – szólalt meg ismét. – Mit értett azon…

– Hallottam a kérdést – felelte az öregember árnyalatnyi ingerültséggel. – Kaptunk egy üzenetet a vegyesboltból, pontosabban Cal kapta, amely azt javasolta, hogy hurcolkodjunk ki a házból valami közeli helyre, és lehetőleg ne nagyon mutatkozzunk. Egy Callahan nevű ember hagyta ott. Ismerik?

Roland és Eddie bólintott.

– Ez a Callahan… azt javasolta Calnek, hogy költözzön a fáskamrába.

Cal, Galla, Callahan, gondolta Eddie, és felsóhajtott.

– Cal sok tekintetben rendes ember, de nem szereti, ha a fáskamrába akarják költöztetni. Néhány napra átmentünk a csónakházba… – Deepneau elhallgatott, lehet, hogy rövid küzdelmet folytatott a lelkiismeretével, azután folytatta: Két napra. Csak kettőre. Azután azt mondta, bolondok vagyunk, hogy a nedvességtől még rosszabb lesz a reumája, és hallja, hogy milyen nehezen lélegzem. „Aztán vihetlek is be abba a norwayi kis szarfészek kórházba – mondta –, amikor a rákod mellé tüdőgyulladást is kapsz." Azt mondta, semmi esély rá, hogy Andolini megtaláljon minket, amíg a fiatal fickó – maga – mutatott göcsörtös és eperfoltos ujjával Eddie-re – tartja a száját. „Westporttól északra azok a New York-i gengszterek úgysem találnak meg semmit irányító nélkül", ezt mondta.

Eddie felnyögött. Életében először baromira *utálta,* hogy valamiben igaza van.

– Azt mondta, nagyon óvatosak voltunk. Amikor azt feleltem: „Hát pedig *valaki* mégis megtalált, ez a Callahan ránk bukkant", természetesen erre is megvolt a válasza. – Ismét Eddie-re mutatott. – Nyilván *maga* mondta el Callahannek, hol keresse az irányítószámot, azután pedig könnyű volt. Majd azzal

folytatta: „Hát nem a postafiók volt a legjobb, amit kitalálhattunk? Hidd el nekem, Aaron, biztonságban vagyunk itt. Senki sem tudja, hol tartózkodunk, az ingatlanügynökön kívül, ő pedig New Yorkban van."

Rájuk sandított bozontos szemöldöke alól, azután megcukrozott egy epret, és bekapta a felét.

– *Így* találtak ránk? Az ingatlanügynökön át?

– Nem – rázta meg a fejét Eddie. – Egy helyi lakos segített. Egyenesen idevezetett minket, Aaron.

Deepneau hátradőlt. – Huhh.

– De huhh bizony – bólintott Eddie. – Szóval visszaköltöztek a házba, és Cal rögtön elment könyveket vásárolni, ahelyett hogy elbújt volna itt, hogy egyet olvasson. Jól mondom?

Deepneau lesütötte a szemét, az abroszt nézte. – Meg kell érteniük, hogy Cal a munkájának él. A könyvek jelentik az életét.

– Nem – felelte Eddie higgadtan. – Cal nem a munkájának él. Cal *megszállott.*

– Úgy tudom, maga prókátor. – Roland először szólalt meg azóta, hogy Deepneau bevezette őket a házba. Rágyújtott Cullum egyik cigarettájára (miután a filtert letörte, ahogy a gondnoktól látta); most ült, füstölt, és Eddie-nek egyáltalán nem úgy tűnt, hogy elégedett lenne a dolgok állásával.

– Prókátor? Én nem…

– Ügyvéd.

– Ó. Nos, igen. De már évekkel ezelőtt visszavonultam…

– Arra van szükségünk, hogy kilépjen a visszavonultságból annyi időre, míg elkészít egy bizonyos iratot – mondta Roland, azután elmagyarázta, miféle iratra van szüksége. Deepneau bólintott, mihelyt Roland belekezdett a mondandójába; ebből Eddie feltételezte, hogy Tower már beszámolt barátjának erről az ügyről. Ez rendben is volna. Ami nem tetszett neki, az az öreg fickó arckifejezése volt. Deepneau

ennek ellenére hagyta, hogy Roland befejezze. Láthatólag a visszavonulással sem felejtette el az ügyfelekkel való bánásmód alapelveit.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy Roland befejezte mondanivalóját, azt felelte: – Úgy érzem, meg kell mondanom, hogy Calvin úgy döntött, miszerint még egy darabig megtartja ezt az ingatlant.

Eddie a halántékára csapott a sértetlen oldalon, vigyázva, hogy a jobb kezét használja a színjátékhoz. A bal karja megmerevedett, a lába ismét lüktetni kezdett térd és boka között. Feltételezte, hogy Aaronnak lehet valami erős fájdalomcsillapítója, és elhatározta, hogy kér tőle.

– Bocsánatát kérem – mondta –, de megütöttem a fejem, amikor megérkeztem ebbe az elbűvölő kisvárosba, és azt hiszem, valami baj van a hallásommal. Teljesen úgy értettem, hogy sai... Mr. Tower úgy döntött, nem adja el nekünk azt a telket.

Deepneau meglehetősen fáradtan mosolygott. – Tökéletesen jól hallotta, amit mondtam.

– De hát el *kell adnia* nekünk! Van egy levele Stefan Torentől, a szépapjától, amely pontosan erre utasítja!

Cal másképpen mondta – felelte derűsen Aaron. – Vegyen epret, Mr. Dean.

– Köszönöm, nem kérek!

– Vegyél még egy szemet, Eddie – mondta Roland, és odanyújtott neki egy gyümölcsöt.

Eddie átvette. Fontolgatta, hogy szét fogja nyomni a Hosszú, Cingár és Csúnya orrán a hecc kedvéért, de azután először a tejszínhabban mártotta meg, majd a cukortartóban, végül beleharapott. A fenébe is, nehéz epésnek maradni, ha ilyen édes a szád. Ezzel a ténynyel Roland (ami azt illeti, Deepneau is) bizonyára tisztában volt.

– Cal szerint – folytatta Deepneau – semmi nem volt a Stefan Torentől ráhagyományozott borítékban, csak annak az embernek a neve. – Majdnem teljesen tar

fejével Roland felé intett. – Toren végakarata – amit a régi napokban néha „kézbesítetlen levélnek" is neveztek – rég eltűnt.

– De én tudtam, mi van a borítékban! – tiltakozott Eddie. – Megkérdezte tőlem, és én *tudtam!*

– Ő is így mondta – válaszolta kifejezéstelen arccal Deepneau. – Szerinte ez olyan trükk volt, amelyre bármelyik utcasarki bűvész képes.

– Azt is elmondta, hogy *megígérte,* miszerint eladja nekünk a telket, ha meg tudom mondani a nevet? Hogy a *szavát adta?*

– Azt állítja, hogy erős stressz hatása alatt volt, amikor azt az ígéretet tette. És ebben én biztos is vagyok.

– Azt hiszi az a kurafi, hogy át akarjuk vágni? – kérdezte Eddie. A halántéka lüktetett a haragtól. Volt ilyen dühös életében? Úgy vélte, egyszer. Amikor Roland nem engedte meg, hogy visszatérjen New Yorkba egy kis anyagért. – Erről van szó? Mert nem akarjuk becsapni. Mert minden centet megadunk, amit csak kíván, még annál is többet. Apám arcára esküszöm. A *dinh*-em szívére!

– Jól figyeljen, fiatalember, mert fontos, amit mondok!

Eddie Rolandra pillantott. Roland alig észrevehetően bólintott, azután a bakancsa sarkán elnyomta a cigarettát. Eddie némán, de izzó haraggal nézett Deepneau-ra.

– *Azt mondja,* hogy pontosan ez a probléma. Azt mondja, hogy valami nevetségesen alacsony, jelképes árat fizetnek neki – az ilyen esetekben egy dollár a szokásos összeg –, azután pedig adósok maradnak a többivel. Azt állítja, igyekezett hipnotizálni, hogy azt higgye, ön természetfeletti lény, vagy olyasvalaki, aki *kapcsolatban áll a* természetfeletti lényekkel... arról nem is szólva, hogy köze van a Holmes Fogászati Vállalat millióihoz... de őt nem lehet bolonddá tenni.

Eddie tátott szájjal meredt rá.

– Ezek olyan dolgok, amiket Calvin *mond* – folytatta Deepneau ugyanazon a higgadt hangon –, de ebből nem következik szükségszerűen, hogy *el is hiszi, amit* mond.

– Hogy a fenébe érti ezt?

Calvin nem szereti, ha az ügyek kicsúsznak a kezéből – mondta Deepneau. – Tudják, ő eléggé ért ahhoz, hogy ráleljen a ritka, értékes könyvekre – valóságos irodalmi Sherlock Holmes –, és megszállottan igyekszik megszerezni őket. Tanúja voltam, amikor addig *üldözte* az általa megkívánt könyv tulajdonosát tartok tőle, erre nincs ennél jobb szó –, amíg az végül engedett, és eladta a könyvet, ha másért nem, hát azért, hogy Cal ne hívogassa örökösen telefonon. Tekintve képességeit, helyzetét és a figyelemreméltó összeget, amellyel a huszonegyedik születésnapja után szabadon rendelkezhetett, ő lehetett volna New York, de talán az egész ország legkiemelkedőbb antikváriusa. A problémája nem a vétellel, hanem az eladással van. Ha egyszer nagy nehezen megszerzett egy kötetet, nem akarja ismét eladni. Emlékszem, egy San Franciscó-i könyvgyűjtőnek, akinek a megszállottsága vetélkedett az övével, végre sikerült annyira elnyűnie Calt, hogy eladja neki a *Moby Dick* egyik dedikált, első kiadású példányát. Ezen az egyetlen üzleten hetvenezer dollárt keresett, egy hétig mégsem tudott aludni miatta. Ugyanígy érez a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán levő telek iránt. A könyvein kívül ez az egyetlen megmaradt tulajdona. Meggyőzte hát magát arról, hogy el akarják orozni tőle.

Rövid ideig csönd volt. Azután Roland szólalt meg:

– A szíve mélyén másképp tudja?

– Mr. Deschain, nem értem, hogy mi…

– Dehogynem érti – felelte Roland. – Szóval?

– Igen – mondta végül Deepneau. – Azt hiszem,

igen.

– A szíve mélyén megérti, hogy urai vagyunk a szavunknak, és ha csak meg nem halunk, megfizetjük a tulajdonát?

– Igen, valószínűleg. Mégis…

– Azt felfogja, hogy ha a telek tulajdonjogát ránk ruházza, és ha mi egyértelműen tudtára adjuk ezt az üzletet Andolini *dinh*-jének – a főnökének, egy Balazar nevű embernek…

– Ismerem ezt a nevet – mondta szárazon Deepneau. – Időről időre felbukkan a sajtóban.

– …akkor ez a Balazar békén hagyja őt? Mármint ha megértetik vele, hogy azt a telket a maga barátja többé nem adhatja el neki, és amennyiben Balazar bármiképpen bosszút próbál állni sai Toweren, azért nagyon drágán kell fizetnie?

Deepneau keresztbe fonta karjait keshedt mellén, és várt. Kelletlen ámulattal meredt Rolandra.

– Röviden, ha a maga Calvin Tower barátja eladja nekünk azt a telket, vége a gondjainak. Gondolja, hogy *ezzel* tisztában van a szíve mélyén?

– Igen – bólintott Deepneau. – Csak van ez a… ez a heppje, ha ki kell adni a kezéből valamit, ami az övé.

– Készítsen egy iratot – mondta Roland. – Az adásvétel tárgya a két utca sarkán található üres, beépítetlen telek. Tower az eladó. Mi vagyunk a vásárlók.

– A Tet Vállalat a vevő – szólt közbe Eddie. Deepneau a fejét rázta. – Én elkészíthetem a szerződést, de nem fogják meggyőzni arról, hogy eladja a telket. Hacsak nincs legalább egy hetük, és nem viszolyognak tőle, hogy izzó vasat nyomjanak a talpához. Vagy a golyóihoz.

Eddie morgott valamit az orra alatt. Deepneau megkérdezte, mit mondott. Eddie nem válaszolt. Azt dünnyögte: *Egész jól hangzik!*

– Meg fogjuk győzni – szólt Roland.

– Ebben nem lennék olyan biztos, barátom.

– Meggyőzzük – ismételte Roland a lehető legszárazabb hangon.

Kint valami jellegtelen kis autó (ha nem a Hertztől bérelték, Eddie megeszi a fejét) gördült be a tisztásra, azután megállt.

Harapj a nyelvedbe, harapj a nyelvedbe, mondta magának Eddie, de ahogy Calvin Tower fürgén kiszállt a kocsiból (a lehető legfelületesebb pillantást vetve az udvaron parkoló idegen járműre), érezte, hogy a halántéka lüktetni kezd. Ökölbe szorította a kezét, és amikor a körmei a tenyerébe vájtak, keserű vigyorral fogadta a fájdalmat.

Tower kinyitotta bérelt Chevrolet-jének csomagtartóját, és egy nagyocska csomagot vett elő. *A legújabb szerzemények,* gondolta Eddie. Tower dél felé pillantott, meglátta a füstoszlopot, vállat vont, és elindult a házhoz.

Nagyon jó, gondolta Eddie, *remek, te fasz, csak egy tűz ég, mit számít az neked?* A sebesült karjában lüktető fájdalom ellenére még jobban ökölbe szorította ujjait, körmei mélyebben vájtak a tenyerébe.

Nem ölheted meg, Eddie, figyelmeztette Susannah. *De ezt te is tudod, igaz?*

Tényleg? De még ha úgy van is, muszáj neki Suze hangjára figyelnie? Vagy az értelem bármilyen hangjára? Nem tudta. Csak azt tudta, hogy a valódi Susannah elment, nyakán a Mia nevű kolonccal. Asszonya eltűnt a jövő pofájában. Viszont Tower itt van. Bizonyos fokig logikus. Azt olvasta valahol, hogy az atomháború legvalószínűbb túlélői a svábbogarak lesznek.

Ne is törődj vele, szívem, csak harapj a nyelvedbe, és bízd ezt az ügyet Rolandra. Nem ölheted meg!

Valóban nem. Eddie is így gondolta.

Addig legalábbis nem, amíg sai Tower oda nem írja a nevét a kipontozott vonalra. Azután viszont...

azután...

HAT

– Aaron! – kiáltotta Tower, miközben jött felfelé a veranda lépcsőjén.

Roland elkapta Deepneau tekintetét, és a szája elé tette az ujját.

– Aaron, hé, *Aaron!* –Tower hangja erős, boldog és eleven volt – egyáltalán nem olyan emberé, aki menekül, hanem aki remekül szórakozik a szabadsága alatt, miközben ugyanazt csinálja, amit otthon. – Aaron, elmentem annak az özvegynek a házába East Fryeburgban, és szentséges ég, minden regénye megvan, amit Herman Wouk valaha is írt! Még csak nem is a könyvklub kiadásában, ahogy vártam, hanem...

A szúnyoghálós külső ajtó rugójának nyekergése után cipőtalpak kopogtak végig a verandán.

– ...a Doubleday első kiadása! A *Marjorie Morningstar!* A *Zendülés a Caine hadihajón!* Remélhetőleg a túlparton fizette valaki a tűzkárbiztosítást, mert...

Belépett. Meglátta Aaront. Észrevette a Deepneauval átellenben Rolandot, aki egyenesen ránézett ijesztő kék szemével, amelynek sarkába mély szarkalábak véső dtek. És végül, de nem utolsósorban megpillantotta Eddie-t. Eddie viszont nem látta őt. A legutolsó pillanatban két térde közé eresztette összekulcsolt kezeit, azután lehajtotta a fejét, így a pillantása a kezére és a padlódeszkákra szegeződött. Majdnem a szó szoros értelmében a nyelvébe harapott. Két vércsepp serkedt ki jobb hüvelykujjának oldalán. Ezeket bámulta. Teljes figyelmét ezeknek szentelte. Mert ha fölnéz annak a vidám hangnak a gazdájára, akkor bizonyosan megöli.

Látta a kocsinkat. Látta, de átfutott rajta a tekintete. Nem szólt oda a barátjának, hogy ki van itt, vagy hogy

minden rendben van-e. Hogy Aaronnal *minden rendben van-e. Mert valami Herman Wouk nevű szivar járt a fejében, nem ám a könyvklub kiadásában, hanem az eredetiben. Nem kell aggódni, haver. Mert neked sincs több rövid távú fantáziád, mint Jack Andolininek. Te és Jack két, redves svábbogár, akik a világegyetem padlóján futkostok. Csak a díjra figyeltek, mi? Csak a kibaszott díjra.*

– *Maga!* – szólalt meg Tower. A boldogság és az izgalom eltűnt a hangjából. – Az a fickó a…

– A fickó a semmiből – mondta Eddie föl sem nézve. – Az, aki leszedte magáról Jack Andolinit, amikor már csak két perc választotta el attól, hogy a gatyájába szarjon. És ez a fizetség. Maga aztán fasza srác, mi? – Amint befejezte, ismét a nyelvébe harapott. Összekulcsolt keze remegett. Azt várta, hogy Roland közbeavatkozik. Bizonyos volt benne. Úgy gondolta, ő nem képes tárgyalni ezzel az önző szörnyeteggel, erre nem képes – de Roland egy szót sem szólt.

Tower nevetett. A nevetés ideges és merev volt, mint a hangja, amióta rájött, hogy ki ül bérelt házának konyhájában. – Ó, uram… Mr. Dean… Azt hiszem, ön eltúlozza annak a helyzetnek a komolyságát…

– Én csak a benzin szagára emlékszem – szólt Eddie föl se nézve. – Elsütöttem a *dinh*-em fegyverét, emlékszik rá? Azt hiszem, szerencsénk volt, hogy nem volt benzingőz, és a megfelelő irányba lőttem. Mindent lelocsoltak benzinnel abban a zugban, ahol az íróasztalát tartja. Éppen el akarták tüzelni a kedvenc könyveit… vagy mondjam inkább, hogy a legjobb barátait, a családját? Mert azt jelentik magának, igaz? És ki a franc az a Deepneau? Csak valami keresztülkasul rákos, vén faszi, aki északra rohant magával, amikor szüksége volt egy futkosós barátra. Otthagyná egy árokban haldokolni, ha valaki ajánlana magának egy első kiadású Shakespeare-t, vagy valami különleges Ernest Hemingwayt.

– Tiltakozom! – kiáltotta Tower. – Történetesen tudom, hogy leégett a könyvesboltom, és mulasztás folytán éppen nem volt biztosítva! Tönkrementem, és mindez a maga hibája! Távozzék!

– Akkor szüntetted meg a biztosítást, amikor tavaly készpénzre volt szükséged, hogy megvedd a Hopalong Cassidy-gyűjteményt a Clarence Mulford-hagyatékból – szólalt meg derűsen Aaron Deepneau. – Azt mondtad, csak átmenetileg, de…

– Úgy is volt! – felelte Tower. A hangja egyszerre volt sértődött és meglepett, mintha sosem számított volna árulásra ebből a fertályból. – Az ördögbe, valóban átmeneti jellegű volt!

– …de ezt a fiatalembert vádolni miatta – folytatta Deepneau ugyanazzal a higgadt sajnálkozással – meglehetősen tisztességtelennek tűnik.

– Távozzon innen! – acsargott Tower. – Maga és a barátja is! Nem akarok üzletet kötni magukkal! Ha valaha azt hitte, hogy akarok, az nem volt más, mint… félreértés! – Úgy kapaszkodott bele az utolsó szóba, mint valami nyereménybe.

Eddie még görcsösebben ökölbe szorította az ujjait. Még sosem volt ennyire a tudatában a fegyvernek, amelyet visel. A pisztolynak baljósan eleven súlya lett. Érezte izzadságának orrfacsaró szagát. A tenyeréből vér szivárgott, lecsöppent a padlóra. Érezte, hogy a foga kezd belemélyedni a nyelvébe. Nos, így bizonyosan elfelejtheti, hogy fáj a lába. Úgy döntött, hogy ad még a kérdéses nyelvnek egy kis feltételes szabadságot.

– Amire a legtisztábban emlékszem a magánál tett látogatásomból…

– Van magánál néhány könyv, ami az enyém – mondta Tower. Visszakérem őket. *Ragaszkodom* hozzá…

– Pofa be, Cal! – szólalt meg Deepneau.

– Mi? –Tower hangja most már nem sértődött volt,

hanem sokkos. Alig kapott levegőt.

– Hagyd abba a kötözködést. Megérdemled ezt a dorgálást, és ezzel te is tisztában vagy. Ha szerencséd van, ennyivel megúszod. Így hát fogd be a pofád, és életedben egyszer próbálj férfiként viselkedni!

– Hallgasson rá – szólalt meg Roland fanyar helyesléssel.

– A legvilágosabban arra emlékszem – folytatta Eddie –, hogy mennyire megrémült attól, amit Jacknek mondtam – hogy én és a barátaim megtöltjük holttestekkel a Grand Army Plazát, ha nem marad kussban. Lesznek közöttük nők és gyerekek is. Ez nem nagyon tetszett magának, de tudja mit, Cal? Jack Andolini most éppen itt tartózkodik East Stonehamben.

– *Hazudik!* – hördült föl Tower. Éppen belélegzett, mikor ezt mondta, így lett a szóból visszaszívott sikoltás.

– Istenem – válaszolta Eddie –, bár hazudnék. Láttam, Cal, amint két ártatlan asszony meghal. A vegyesboltban történt. Andolini csapdát állított, és ha maga tudna imádkozni – gondolom, nem tud, hacsak nem fenyegetné veszély valamelyik első kiadását, de ha tudna, akkor térdre esne, és imádkozna az önző, megszállott, mohó, lelketlen, becstelen könyvesbolttulajdonosok istenéhez, hogy ne maga, de egy Mia nevű nő lett légyen az, aki elmondta Balazar *dinh*jének, hogy várhatóan hol fogunk felbukkanni. Mert ha ezek *magát* követték, Calvin, akkor ennek a két nőnek a vére *a maga fejére* száll!

A hangja egyre erősödött, és noha kitartóan a padlót bámulta, egész teste reszketni kezdett. Érezte, hogy a szeme kidülled üregéből, nyakán kidagadnak az inak. Érezte, hogy a heréi összehúzódnak, olyan kicsire és keményre, mint két barackmag. De mindenekelőtt a vágyat érezte, hogy keresztülugorjon a szobán, olyan könnyedén, mint egy táncos, és belemélyessze ujjait Calvin Tower kövér, fehér

torkába. Várta, hogy Roland közbeavatkozzon – remélte, hogy közbeavatkozik –, de a harcos nem tette meg, és Eddie hangja elkerülhetetlenül erősödött tovább a dühödt ordítás felé.

– Az egyik asszony azonnal összeesett, de a másik… néhány másodpercig még állva maradt. Egy golyó levitte a koponyája tetejét. Azt hiszem, géppisztolygolyó lehetett, és abban a néhány másodpercben, amíg állt, a nő úgy nézett ki, mint egy vulkán. Csak láva helyett vért köpött magából. Nos, valószínűleg Mia dobott fel minket. Van egy ilyen érzésem. Nem teljesen logikus, de a maga szerencséjére *erős* érzés. Mia felhasználja, amit Susannah tud, és védi a fickóját.

– Mia? Fiatalember – Mr. Dean –, én nem ismerek…

– Kuss! – bömbölte Eddie. – Pofa be, te patkány! Hazug, csaló görény! Mohó, kapzsi emberízing! Miért nem állítottál néhány reklámtáblát? HELLÓ, CAL TOWER VAGYOK! EAST STONEHAMBEN, A ROCKET ROADON LAKOM! UGYAN JÖJJENEK MÁR LE, ÉS LÁTOGASSANAK MEG ENGEM ÉS AARON BARÁTOMAT! HOZZANAK ÁM FEGYVERT IS!

Lassan fölnézett. A harag könnyei csorogtak az arcán. Tower a falig hátrált az ajtó mellett, hatalmasra nyílt szeme párásan fénylett kerek arcában. Verejték gyöngyözött a homlokán. Úgy szorította a melléhez a frissen vásárolt könyveit, mint egy pajzsot.

Eddie mereven nézte. Ökléből csepegett a vér, az ingujján ismét nőni kezdett a vörös folt, ráadásul most már a szája bal sarkából is elindult egy véres csergeteg. Érteni vélte Roland hallgatását. Ez Eddie Dean dolga, aki úgy ismeri Towert, akár a tenyerét. De mennyire ismeri! Valaha, nem is olyan régen, talán nem úgy gondolta ő is, hogy a heroinhoz képest minden színtelen és érdektelen? Nem úgy gondolta, hogy minden, ami nem heroin, becserélhető és

eladható? Nem jutott el odáig, hogy a saját anyját is hajlandó lett volna futtatni a következő adagért? Nem ezért volt olyan dühös?

– Az a telek a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán sohasem volt a magáé – mondta Eddie. – Sem az apjáé, sem a nagyapjáé, Stefan Torenig visszamenőleg. Maguk csak őrök, ugyanúgy, ahogy én is az őre vagyok a fegyvernek, amelyet viselek.

– Tagadom!

– Tényleg? – szólalt meg Aaron. – Milyen különös. Hallottam, amikor ezzel a telekkel kapcsolatban csaknem pontosan ugyanezeket a szavakat használtad…

– *Aaron, pofa be!*

– …nem egy alkalommal – fejezte be nyugodtan Deepneau.

Sercenés hallatszott. Eddie felugrott, amitől ismét lüktetni kezdett a sípcsontja melletti lyuk. Gyufa sercent. Roland újabb cigarettára gyújtott. A füstszűrő két másik társa mellett hevert az asztal viaszosvásznán. Olyanok voltak, mint három kicsi tabletta.

– Emlékezzen, mit mondott nekem – szólt Eddie, és egyszerre lecsillapodott. A harag eltűnt belőle, mint mikor a kígyómarásból kiszívják a mérget. Roland hagyta, hogy a maga módján intézze el a dolgot, és a fiatalember, vérző nyelve és vérző tenyere ellenére hálás volt neki ezért.

– Akármit mondtam is… stressz hatása alatt voltam… féltem, hogy megöl!

– Azt mondta, van egy borítékja, amely 1846-ból származik. Azt mondta, van abban a borítékban egy papírlap, amelyre egy nevet írtak. Azt mondta…

– *Tagadom…*

– Azt mondta, ha meg tudom mondani, milyen név van azon a cédulán, akkor eladja nekem a telket. Egy dollárért. És azzal a hallgatólagos feltétellel, hogy nagyobb vagyont – milliókat kereshet a jelen idő és…

mondjuk, 1985 között.

Tower vakkantva fölnevetett. – Miért nem ajánlja föl mindjárt a Brooklyn hidat?

– A szavát adta. És most az apja figyeli, amint megszegi ezt a szavát.

Calvin Tower felrikoltott: – TAGADOK MINDEN SZÓT, AMIT MOND!

– Tagadja, és legyen átkozott – felelte Eddie. – És most mondok magának még valamit, Cal, valamit, amit a saját rozoga, de még működő szívemből tudok. Keserű étket eszik. Nem tudja, mert valaki azt mondta magának, hogy édes, és a saját ízlelőbimbói érzéketlenné váltak.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél! Maga bolond!

– Nem – szólalt meg Aaron. – Nem az. Te vagy bolond, ha nem hallgatsz rá. Azt hiszem… azt hiszem, esélyt kínál neked arra, hogy ismét értelmet találj az életednek.

– Adja föl – mondta Eddie. – Csak egyszer hallgasson a jó angyalára, és ne a másikra. Az a másik gyűlöli, Cal. Nincs más vágya, mint hogy megölje. Higgye el, tudom.

Csönd lett a házban. A tavon jeges búvár sikoltott. A túlparton a szirénák visítottak sokkal fülsértőbben. Calvin Tower megnyalta az ajkát, és megszólalt. – Igazat mond Andoliniról? Tényleg itt van a városban?

– Igen – felelte Eddie. Közeledő helikopter rotorjai huppogtak. Egy tévéhíradó darálója lenne? Nem korai ez még öt évig, különösen itt, az isten háta mögött?

A könyvkereskedő tekintete Rolandra vándorolt. Rátörtek, megbélyegezték, megostorozták, de máris kezdte visszanyerni az önuralmát. Eddie látta rajta, és (nem először) azon tűnődött, mennyivel egyszerűbb lenne az élet, ha az emberek megmaradnának abban a skatulyában, amelybe eredetileg csomagolták őket. Egyetlen gondolatot sem akart arra pazarolni, hogy Calvin Tower tökös hapsi-e, vagy csak másod-

unokatestvére a derék embereknek, de lehet, hogy mindkettő igaz. Dögöljön meg!

– Maga valóban Gileádi Roland?

Roland a cigarettafüst fölemelkedő fátylai mögül nézte.

– Valóban az vagyok.

– Az Eld sarja?

– Igen.

– Steven fia?

– Igen.

– Alaric unokája?

Roland szeme megvillant, talán a csodálkozástól. Eddie is meglepődött, de sokkal inkább érzett fáradt megkönnyebbülést. Az, hogy Tower kérdezősködik, két dolgot jelenthet. Először, hogy most jutott el a tudatáig Roland neve és foglalkozása. Másodszor, hogy kezd önmaga lenni.

– Igen, Alaricé – bólintott Roland –, a rőt hajúé.

A hajáról nem tudok, de azt igen, hogy miért ment Garlandba. Maga tudja?

– Azért, hogy megöljön egy sárkányt.

– És megtette?

– Nem, elkésett. Egy másik király, akit később megöltek, végzett az utolsó sárkánnyal, amely a világnak azon a részén élt.

Eddie még nagyobb meglepetésére Tower akadozva beszélni kezdett Rolandhoz egy olyan nyelven, amely legjobb esetben is csak távoli rokona lehetett az angolnak. A fiatalember valami olyasmit értett belőle, hogy *Had heet Rol-uh, fa heet gun, fa heet hak, fa-had gun?*

Roland bólintott, és lassú, gondos hanghordozással válaszolt neki, ugyanazon a nyelven. Amikor befejezte, Tower nekidőlt a falnak, és oda se figyelve leejtette könyveit a padlóra. – Bolond voltam – mondta.

Senki sem tiltakozott.

– Roland, kijönne velem? Nekem muszáj... én...

muszáj... – Sírni kezdett. Mondott valamit azon a nem-angol nyelven, és a mondat végén fölvitte a hangsúlyt, mintha kérdezne.

Roland válasz nélkül fölállt. Eddie követte a példáját, és összerándult a lábába hasító fájdalomtól. Ott a golyó, tisztán érezte. Megragadta Roland karját, visszahúzta, és a fülébe súgta: – Ne felejtsd el, hogy mostantól négy évre Towernek és Deepneau-nak van egy jelenése a Teknős-öböl Mosódában. Mondd el neki a Negyvenhetedik utcát, a Második és az Első sugárút között. Valószínűleg ismeri azt a helyet. Tower és Deepneau voltak... *lesznek* azok, akik megmentik Don Callahan életét. Ebben majdnem biztos vagyok.

Roland bólintott, majd odament Towerhez, aki először elhúzódott tőle, azután tudatos erőfeszítéssel kiegyenesedett. A harcos callai módra megfogta a kezét, és kivezette.

Miután kimentek, Eddie odaszólt Deepneau-nak: – Írja meg a szerződést. Tower eladja a telket. Deepneau kételkedve sandított rá. – Tényleg így gondolja?

– Igen – bólintott Eddie. – Tényleg így gondolom.

HÉT

A szerződés megfogalmazása nem tartott sokáig. Deepneau a konyhában talált egy jegyzettömböt (minden lapjának tetején egy rajzfilmfigura hóddal és egy A FONTOS DOLGOKAT DAMRA BÍZZA! felszólítással), azon megírta a szöveget, időnként megszakítva, hogy ezt-azt kérdezzen Eddie-től.

– Miután befejezte, ránézett a fiatalember verejtéktől fénylő arcára, és azt mondta: – Van Percocetem. Nem kér?

– De mennyire hogy – felelte Eddie. Úgy gondolta – azt remélte –, hogy ha most beveszi a gyógyszert, akkor el tudja viselni, amire Rolandot akarja kérni, ha a harcos bejön. A golyó még mindig a lábában van,

és azt onnan ki kell szedni. – Mit szólna négyhez? Deepneau méregette egy darabig.

– Tudom, mit csinálok – mondta Eddie. Azután hozzátette: – Sajnos.

NYOLC

Aaron talált néhány gyerekragtapaszt a ház gyógyszerszekrényében (az egyiket Hófehérke ékesítette, a másikat Bambi), és beragasztotta velük Eddie karját, miután újabb adag fertőtlenítőt töltött a seb bemeneti és kimeneti nyílásába. Hozott egy pohár vizet a fájdalomcsillapítókhoz, és közben megkérdezte Eddietől, honnan jött. – Mert – mondta – noha teljes joggal hordja azt a fegyvert, sokkal inkább hasonlít rám és Calra, mint rá.

Eddie elvigyorodott. – Ennek megvan a teljesen ésszerű magyarázata. Brooklynban nőttem föl. Co-Op Cityben. – *Mit szólna, ha azt mondanám neki, hogy most is ott vagyok? Eddie Dean, a világ legkanosabb tizenöt éves kamasza, aki az utcán vadul? Ennek az Eddie Deannek az a legfontosabb, hogy lefekhessen valakivel. Még egy darabig nem fogom fájdítani a fejemet olyasmikkel, mint a Setét Torony leomlása, vagy a Bíbor Király nevű főgengszter...*

Ekkor meglátta, hogy néz rá Aaron Deepneau, és gyorsan visszazökkent a való világba. – Mi van? Elcsöppent az orrom, vagy mi?

– Co-Op City nem Brooklynban van – mondta Deepneau olyan hangon, mintha kisgyerekhez beszélne. – Co-Op City Bronxban van. Mindig is ott volt.

– De ez... – kezdte Eddie. Azzal akarta folytatni, hogy *nevetséges,* de mielőtt kibökte, mintha megremegett volna a világ tengelye. Ismét elfogta a törékenység érzése; úgy rémlett, hogy az egész világegyetem (vagy a világegyetemek egész *kontinuuma)* kristályból van acél helyett. Ésszerűen

nem lehetett megmagyarázni, mert semmi ésszerű nem volt abban, ami történt.

– Más világok is vannak ezen kívül – mondta inkább. – Ezzel búcsúzott Jake Rolandtól, mielőtt meghalt. „Menjen hát – vannak még más világok is!" És igaza lehet, mert visszatért.

– Mr. Dean! – Deepneau aggodalmasnak tűnt. – Nem tudom, miről beszél, de nagyon elsápadt. Le kéne ülnie.

Eddie hagyta, hogy az öregember visszavezesse a konyhával kombinált nappaliba. Ő maga felfogta vajon, hogy miről beszél? Hogy jelentheti ki ennyire félvállról Aaron Deepneau – aki feltételezhetően világéletében New Yorkban lakott –, hogy Co-Op City a Bronxban van, amikor Eddie tudja, hogy Brooklyn része?

Nem fogott fel mindent, de annyit igen, hogy borzasztóan megrémüljön. Más világok. Talán végtelen számú világ, és mindegyik egy tengely körül forog, amelynek Torony a neve. Valamennyi hasonló, ugyanakkor vannak *különbségek* is. Más politikusok vannak a bankókon. Mások az autók – például a Datsunok helyett Takuro Spiritek –, és a baseballcsapatok tagjai sem azonosak. Ezekben a világokban, amelyek egyikében egy szuperinfluenza nevű betegség tizedelte meg az embereket, előre-hátra lehetett ugrálni az időben, a múltban és a jövőben. Mert…

Mert valami alapvető módon nem valódiak. Vagy ha igen, akkor egyik sem a kulcsvilág.

Igen, ez már közelebb jár a valósághoz. Meg volt győződve róla, hogy ő egy másik világból való. Susannah ugyancsak. És az Egyes és Kettes számú Jake is, az, aki lezuhant, és az is, akit a szó szoros értelmében a szörnyeteg szájából húztak ki és mentettek meg.

De ez itt a kulcsvilág. Ezt pedig azért tudta, mert

neki a kulcskészítés a mestersége: *Dad-a-csum, dad-kukucs, ne aggódj, tied a kulcs.*

Beryl Evans? Nem egészen valódi. Claudia y Inez Bachman? Valódi.

Egy világ, amelyben Co-Op City Brooklynban található? Nem teljesen valódi. Egy világ, amelyben Bronxban található? Valódi.

Sejtése szerint Callahan a valódi világból került át egy másikba, jóval előbb, semhogy elindult a rejtett országutakon, méghozzá úgy, hogy észre sem vette. Mesélt valamit arról, hogy egy kisfiút temetett, és azután...

– És azután minden megváltozott – mondta Eddie, miközben leült. – *Minden megváltozott.*

– Igen, igen. – Deepneau megveregette a vállát. – Most csak üljön nyugodtan.

– Az atya egy bostoni szemináriumból érkezett Lowellbe a való világban. 'Salem's Lot viszont nem a való világban van. Egy író találta ki, akinek a neve...

– Hozok hideg borogatást a homlokára.

– Jó ötlet – válaszolta Eddie, és lehunyta a szemét. Az agya szinte örvénylett. Valódi, nem valódi. Élő, utánzat. Igazat mondott John Cullum nyugalmazott professzor barátja: lyuk van az igazság oszlopában. Vajon tudja valaki, hogy ez a lyuk milyen mélyre hatolt?

KILENC

Tizenöt perccel később egy teljesen más Calvin Tower, egy hallgatag és vezeklő Calvin Tower jött vissza a házba Rolanddal. Megkérdezte Deepneau-t, megírta-e a szerződést, és amikor az öregember bólintott, Tower semmit sem szólt, csak biccentett. Odament a jégszekrényhez, kivett egy csomó Blue Ribbon dobozos sört, és szétosztotta. Eddie nem kért, nem akart szeszt inni a gyógyszerre.

Tower nem mondott pohárköszöntőt, viszont egyetlen korttyal leküldte egy doboz sör felét. – Nem mindennap nevez a föld szemetjének egy ember, aki azt ígéri, hogy milliomost csinál belőlem, és szívemet megszabadítja legsúlyosabb terhétől. Aaron, ez a papír megáll a bíróság előtt?

Deepneau bólintott. Eléggé sajnálkozva, gondolta Eddie.

– Akkor hát rendben van – mondta Tower. Majd rövid szünet után hozzátette: – Jól van, lássunk neki. – De még mindig nem írta alá.

Roland megszólította azon a másik nyelven. Tower összerezzent, azután gyors macskakaparással odafirkantotta a nevét. Annyira összepréselte az ajkát, hogy úgy rémlett, nincs is szája. A Tet Corporation nevében Eddie írta alá, és álmélkodott, milyen különös érzés tollat fogni. Nem is emlékezett, mikor volt ilyesmi utoljára a kezében.

Amikor végeztek, sai Tower visszaváltozott. Fölnézett Eddie-re, és reszelősen mondta, szinte rikácsolta: – Tessék! Koldusbotra jutottam! Adja ide a dolláromat! Ígért egy dollárt! Érzem, hogy szarnom kell, és vécépapírra van szükségem!

Azután az arcához kapta a kezét, és így ült néhány másodpercig. Roland összehajtotta az aláírt papírlapot (Deepneau hitelesítette a két aláírást), és a zsebébe dugta.

Amikor Tower leengedte a kezét, a szeme száraz, a nézése higgadt volt. Némi szín is költözött korábban hamuszürke arcába. – Azt hiszem, kicsit jobban érzem magam – mondta. Aaronhoz fordult. – Gondolod, hogy ez a két ganef tisztességes?

– Azt hiszem, ennek fennáll a lehetősége – mosolyodott el Aaron.

Eddie azon töprengett, miként lehetne kideríteni, hogy valóban ez a két ember fogja-e megmenteni Callahan atyát a Hitler-testvérektől.

– Ide figyeljenek – mondta. – Van egy kifejezés, azt hiszem, jiddis. Gai cocknif en yom. Nem tudja valamelyikük, hogy mit jelent?

Deepneau hátravetette a fejét, és hahotázott. – Igen, tényleg jiddis! A mamám használta ezt a kifejezést, valahányszor megharagudott ránk. Azt jelenti, hogy szarj az óceánba!

Eddie bólintott Rolandnak. A következő pár évben valamelyik ember – valószínűleg Tower – vesz majd egy gyűrűt, amelybe az *Ex Libris* szavakat vésték. Talán – micsoda őrültség *ez* is – azért, mert ő, Eddie Dean ültette az ötletet Cal Tower fejébe. És Tower – az önző, kapzsi, nyomorúságos könyvhajhász Calvin Tower – megmenti Callahan atya életét, és a gyűrű közben ott van az ujján. Úgy fél, hogy majd' beszarik (Deepneau sem különben), mégis megteszi. És…

Ekkor véletlenül arra a tollra, a teljesen hétköznapi Bic Clicre pillantott, amellyel Tower aláírta a szerződést, és csaknem kiütötte az igazság hatalmas ereje. Az övék! Az övék az üres telek! Az *övék* és nem a Sombra Corporationé! *Az övék a rózsa!*

Mintha erős anyagot lőtt volna be magának. A rózsa a Tet Corporationé, vagyis a Deschain, Dean, Dean, Chambers & Csi cégé, mostantól, ha tetszik, ha nem, az ő terhük. Ezt a menetet megnyerték. Ami nem változtat azon a tényen, hogy neki egy golyó van a lábában.

– Roland – mondta. – Egy szívességet kéne tenned nekem.

TÍZ

Öt perccel később nevetséges, térdig érő callai alsónadrágjában feküdt a ház linóleumpadlóján. Egyik kezében bőrszíjat markolt, amely előző életében Aaron Deepneau nadrágjait tartotta. Mellette lavór állt, tele sötétbarna folyadékkal.

A lyuk úgy hét centire volt a térdkalács alatt, kicsit jobbra a sípcsonttól, egy apró, kemény duzzanat közepén. A miniatűr vulkán kürtőjét pillanatnyilag fénylő lilásvörös vérrög zárta el. Két összehajtott törülközőt tettek Eddie lábikrája alá.

– Hipnotizálni fogsz? – kérdezte Rolandot. Azután a kezében levő övre nézett, és már tudta a választ. – Á, francot fogsz.

– Nincs idő. – Roland, aki előzőleg a mosogató melletti lomos fiókban turkált, egyik kezében csipesszel, a másikban henteskéssel közeledett. Eddie roppant undoknak találta ezt az összeállítást.

A harcos fél térdre ereszkedett. Tower és Deepneau a nappaliban állt egymás mellett, és tágra nyílt szemmel bámulták őket. – Cort mondott nekünk valamit, még fiú korunkban – szólalt meg Roland. – Elmondjam neked, Eddie?

– Ha úgy gondolod, hogy segít, akkor mondd.

– A fájdalom emelkedik. A szívtől felemelkedik a fejbe. Hajtsd ketté sai Aaron övét, és tedd a szádba.

Eddie engedelmeskedett. Nagyon hülyén érezte magát, és borzasztóan félt. Hány westernben látta már ennek a jelenetnek valamilyen változatát? Néha John Wayne harapott rá egy fadarabra, máskor Clint Eastwood egy golyóra. Valamelyik tévéfilmben még olyat is látott, hogy Robert Culp csakugyan egy övbe harapott.

Természetesen el kell távolítanunk a golyót, gondolta. *Egyetlen ilyen történet sem teljes legalább egy olyan jelenet nélkül...*

Olyan megdöbbentő élességgel villant belé egy emlék, hogy az öv kihullott a fogai közül. Felkiáltott. Roland éppen meg akarta áztatni a fertőtlenítős lavórban a kezdetleges operációs eszközöket. Aggodalmasan nézett Eddie-re. – Mi baj?

Eddie egy pillanatig nem bírt válaszolni. A szó szoros értelmében elakadt a lélegzete, a tüdeje lapos

lett, mint egy ócska, leeresztett belső. Eszébe jutott egy tévéfilm, amelyet a Dean fiúk néztek egy délután a

(brooklyni)

(bronxi)

Co-Op Cityben. Legtöbbször Henry választotta ki, mit nézzenek, mert ő volt a nagyobb és az idősebb. Eddie ritkán és lanyhán tiltakozott; bálványozta a bátyját. (Ha túl erőteljesen tiltakozott, könnyen kaphatott egy kesztyűt vagy egy nyakast.) Henry a westerneket szerette. Az olyasfajtákat, amelyekben valamelyik szereplő előbb-utóbb ráharapott egy övre vagy golyóra.

– Roland – mondta. A hangja eleinte alig volt több halk zihálásnál. – Ide figyelj, Roland.

– Jól hallak.

– Volt egy film. Meséltem a filmekről, igaz?

– Olyan történetek, amelyeket mozgó képekkel mesélnek el.

– Henry és én néha otthon maradtunk, és a tévén néztük ezeket. A televízió afféle otthoni mozigép.

– Némelyek szerint szarógép – szólt közbe Tower. Eddie nem törődött vele. – Az egyik filmben, amit láttunk, mexikói parasztok – a *folken, ha* úgy tetszik – felbérelnek néhány harcost, hogy védjék meg őket a *bandidos*-tól, akik minden évben eljöttek, hogy kifosszák a falucskát, és ellopják a termésüket. Na, homályik valami?

Roland komolyan – és talán szomorúan – nézett rá. – Igen. Csakugyan.

– És Tian városának a neve. Mindig tudtam, hogy ismerős, csak azt nem, hogy honnan. Most már azt is tudom. A filmnek az volt a címe, hogy *A hét mesterlövész.* Roland, hányan voltunk abban az árokban, amikor a Farkasokra vártunk?

– Megmondanák, fiúk, hogy miről beszélnek? – kérdezte Deepneau. Udvariasan kérdezte, ám sem Roland, sem Eddie nem törődött vele.

Roland gondolkozott, azután azt felelte: – Te, én, Susannah, Jake, Margaret, Zalia és Rosa. Voltak mások is – a Tavery ikrek, és Ben Slightman fia –, de harcos csak hét.

– Igen. És a kapcsolat, amit akkor nem láttam, a filmrendező. Ha az ember filmet készít, kell egy főnök, aki a dolgokat mozgatja. Ő a *dinh.*

Roland bólintott.

– *A hét mesterlövész dinh*-je egy John Sturges nevű ember volt.

Roland még egy darabig gondolkozott, aztán annyit mondott: – *Ka.*

Eddie-ből kitört a nevetés. Nem bírta megállni. Rolandnak mindenre van válasza.

TIZENEGY

– Hogy elkapjad a fájdalmat – mondta Roland –, rá kell harapnod az övre, amint megérzed. Megértetted? Abban a pillanatban. Vedd a fogaid közé.

– Rendben. Csak siess.

– Igyekszem.

Roland először a csipeszt, azután a kést merítette bele a fertőtlenítőbe. Eddie a szájában az övvel várakozott. Hát igen, ha az ember meglátja a mintát, akkor nem tehet úgy, mintha nem látná. Roland volt a darab főhőse, a viharvert harcos, akit a hollywoodi változatban olyan viharvert színészek játszottak, mint Paul Newman vagy Eastwood. Ő az ifjú csődör, akit a pillanatnyi szexi suhanc alakít: Tom Cruise, Emilio Estevez, Rob Loewe, vagy valaki hozzájuk hasonló. És itt a környezet, amelyet mindnyájan ismerünk, a faház az erdőben, és a helyzet, amelyet sokszor láttunk, mégis tetszik, ahogy Kiveszik a Golyót. Mindössze a távolból pergő baljós dobok hiányoznak. Valószínűleg azért, mert már túl vannak a történet Baljós Dob részén: az istendobokon. Akkor történt,

amikor meghallották a Z. Z. Top kihangosított változatát, amelyet Lud városának minden utcasarkán bömbölt a bádogkurva. Nehéz lenne tagadni, hogy a helyzetük egyre inkább egyértelmű: *szereplők valakinek a meséjében.* Ez az egész világ…

Nem vagyok hajlandó elhinni! Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy csak egy írói tévedés miatt nőttem föl Brooklynban, amit a második részben majd kijavítanak. Hé, atya, veled vagyok! Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy regényalak vagyok! Ez az én kibaszott életem!

– *Rajta,* Roland – mondta. – Vedd ki azt a cuccot.

A harcos egy kis fertőtlenítőt öntött a lavórból Eddie sípcsontjára, azután a kés hegyével kipiszkálta a vérdugót a sebből. Amikor ezzel végzett, lejjebb eresztette a csipeszt. – Eddie, készülj rá, hogy elharapd a fájdalmat – dörmögte, és egy pillanattal később Eddie el is harapta.

TIZENKETTŐ

Roland tudta, mit tesz, korábban is csinált ilyet, és a golyó nem hatolt mélyre. Az egész művelet kilencven másodpercig tartott, de ez volt Eddie életének leghosszabb másfél perce. Végül Roland megkocogtatta a fiatalember öklét a csipesszel. Amikor Eddie-nek sikerült szétnyitnia az ujjait, szétlapult golyó pottyant a tenyerébe. – Emlék – mondta a harcos. – Éppen a csontnál állt meg. Ez volt az a karistolás, amit hallottál.

Eddie csak nézte a szétlapult ólmot, azután elpöckölte a linóleumpadlón, mint egy üveggolyót. – Nem kell – mondta, és megtörölte a homlokát.

Tower, az örök gyűjtő, lehajolt a golyóért. Deepneau szótlan megilletődéssel vizsgálgatta övén a fognyomokat.

– Cal – szólalt meg Eddie, és felkönyökölt. – Volt egy

könyv a polcán…

– Kérem vissza a könyveimet! – mondta azonnal Tower. – Jobb, ha vigyáznak rá, fiatalember.

– Biztos vagyok benne, hogy remek állapotban vannak! – felelte Eddie, és közben ismét figyelmeztette magát, hogy ha kell, harapjon a nyelvébe. *Vagy ha a nyelved nem szuperál, harapj rá megint Aaron övére!*

– Ajánlom is, fiatalember; semmi más vagyonom nem maradt.

– Igen, és még az a negyven másik, különböző széfekben! – Aaron Deepneau rá se hederített barátjának csúnya nézésére. – Valószínűleg a dedikált *Ulysses* ér a legtöbbet, de akad néhány csodálatos Shakespeare folio, egy sorozat dedikált Faulkner…

– Aaron, befognád a szádat?

– …na meg a *Huckleberry Finn,* amelyet a hét bármelyik napján becserélhetsz egy Mercedesre! – fejezte be Deepneau.

– Mindenesetre volt közöttük egy *Borzalmak városa* című könyv – szólt Eddie. – Amelyet egy bizonyos… – …Stephen King írt – fejezte be Tower. Még egy pillantást vetett a golyóra, azután a cukortartó mellé tette a konyhaasztalra. – Mint hallom, a közelben él. Két példányt vettem belőle, és hármat az első regényéből, a Carrie-ből. Úgy terveztem, hogy átugrok Bridgtonba, és dedikáltatom. Azt hiszem, erre most már nem kerül sor.

– Nem értem, mitől olyan értékes – mondta Eddie, azután felhördült: – Aú, Roland, ez fáj!

Roland ellenőrizte a fiatalember lábán a rögtönzött kötést. – Maradj nyugton – intette.

Tower oda sem figyelt. Eddie ismét a kedvenc témája, megszállottsága, imádott vesszőparipája felé fordította. Erre mondaná Eddie feltételezése szerint Tolkien Gollamja: „a Dráágaszágom!"

– Emlékszik Mr. Dean, mit mondtam, amikor a *Hogan*-ról beszélgettünk? Vagy a *Dogan*-ról, ha így

jobban tetszik? Azt mondtam, hogy egy ritka könyv értéke – akárcsak a ritka pénzérméké vagy a ritka bélyegeké – különböző okok miatt keletkezik. Néha elég egy autogram...

– A maga példányában nincs aláírás.

– Nem, mert ez a szerző még nagyon fiatal és nem túl ismert. Lehet, hogy egy napon igen népszerű lesz, de ma még nem az. – Tower vállat vont, mintha azt mondaná, hogy ez a *ka*-n múlik. – De ez a könyv... nos, első kiadás, mindössze hétezer-ötszáz példányban jelent meg, és csaknem valamennyit New Englandben adták el.

– Miért? Mert a hapsi New England-i?

– Igen. Ahogy gyakran megtörténik, teljesen kiszámíthatatlan, mitől lesz értékes egy könyv. Egy helyi tévé úgy döntött, hogy nagy reklámot csap körülötte. Még külön reklámfilmet is készítettek neki, ami csaknem példátlan ilyen helyi, kiskereskedelmi szinten. És bevált a dolog. A maine-i Bookland ötezer példányt rendelt az első kiadásból – a teljes mennyiségnek csaknem hetven százalékát –, és majdnem az utolsó példányig el is adták. Továbbá, éppúgy, mint a *Hogan* esetében, a fedőlapon valamit rosszul nyomtak. Ez esetben nem a címben, hanem fülszövegben hibáztak. A *Borzalmak városá*-nak eredeti első kiadásába nem jó árat nyomtattak – a Doubleday az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy hét kilencvenötről nyolc kilencvenötre emeli az árát –, és a pap nevét is elírták a fülszövegben.

Roland felnézett. – Mi van a pap nevével?

– A könyvben Callahan atyának hívják. A fülszövegben azonban valaki *Cody*-t írt helyette, holott valójában az a város orvosának a neve.

– És ennyi elég, hogy fölvigye egy könyv árát kilenc dolcsiról kilencszázötvenre – tűnődött Eddie.

Tower biccentett. – Ennyi elég. Ritkaság, elhibázott fülszöveg, nyomdai hiba. De van még egy tényezője a

ritkaságok gyűjtésének, amit én... fölöttébb izgalmasnak találok.

– Így is lehet mondani – jegyezte meg szárazon Deepneau.

– Például tegyük föl, ez a King híres, vagy a kritikusok kedvence lesz. Elismerem, erre nincs sok esély, de tegyük föl, hogy mégis? Ennek a második regénynek az első kiadása olyan ritkaság, hogy hétszázötven dollár helyett tízszer annyit is érhet a könyvem. – Elkomorodva nézett Eddie-re. – Így hát jobb, ha vigyáz rá.

– Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baja – válaszolta Eddie, és azon mélázott, mit gondolna Calvin Tower, ha tudná, hogy a könyv az egyik szereplő polcán hever egy kitalált parókián. Az említett parókia egy olyan városban van, amely ikertestvére egy régi filmbeli falunak, ahol Yul Brynner volt Roland ikre, Horst Buchholz pedig Eddie-é.

Azt gondolná, hogy megőrültél, bizony azt.

Fölállt, kissé megingott, és elkapta a konyhaasztalt. Néhány pillanat múlva megszilárdult a padló a lába alatt.

– Rá tudsz lépni? – kérdezte Roland.

– Korábban is rá tudtam, nem?

– Korábban senki sem turkált benne.

Kísérletképpen párat lépett, azután bólintott. Jobb sípcsontjába belemart a kín, valahányszor ránehezedett, de azért képes volt járni.

– Odaadom a maradék Percocetet – mondta Aaron. – Én tudok szerezni utánpótlást.

Eddie kinyitotta a száját, hogy azt felelje, naná, persze, ide vele, azután észrevette, hogy Roland nézi. Ha Deepneau ajánlatára igent mond, a harcos nem fog tiltakozni, nem hozza szégyenbe Eddie-t... mégis, a *dinh* őt figyeli.

A beszédre gondolt, amelyet Towernek tartott, a

poétikus dumára Calvin keserű étkéről. Igazat mondott, poézis ide vagy oda. De ez nem lenne akadálya, hogy maga is vissza ne üljön ugyanahhoz a lakomához. Először néhány Percodan, azután néhány Percocet. Mindkettő kicsikét gyengus az igazi vigaszhoz képest. Vajon meddig vacakolna ilyen pótlékokkal, mielőtt a *valódi* fájdalomcsillapító után nézne?

– Azt hiszem, inkább kihagyom – mondta. – Elmegyünk Bridgtonba...

Roland meglepetten nézett rá. – Tényleg?

– Tényleg. Útközben beszerzek néhány aszpirint.

– Asztint – mondta Roland félreérhetetlen ellágyulással.

– Biztos? – kérdezte Deepneau.

– Igen – bólintott Eddie. – Biztos. – Elhallgatott, majd hozzátette. – Sajnálom.

TIZENHÁROM

Öt perccel később mind a négyen ott álltak a fenyőtűvel borított udvaron, hallgatták a szirénákat, a füstöt bámulták, amely mostanra ritkulni kezdett. Eddie türelmetlenül dobálta John Cullum Fordjának kulcsait. Roland kétszer is megkérdezte, csakugyan szükséges-e ez a kirándulás Bridgtonba, és Eddie kétszer válaszolta, hogy úgyszólván teljesen bizonyos benne. A második alkalommal hozzátette (már-már reménykedve), hogy Roland, ha akarja, a *dinh*-jeként felülbírálhatja a döntését.

– Nem. Ha úgy gondolod, hogy meg kell látogatnunk ezt a meseszövőt, akkor megtesszük. Csak azt szeretném tudni, hogy *miért.*

– Azt hiszem, ha odaérünk, megértjük.

Roland bólintott, de még mindig elégedetlennek látszott. – Tudom, te éppúgy alig várod, hogy itt hagyd ezt a világot – a Toronynak ezt a szintjét –, mint én.

Ha ennek ellenére oda akarsz menni, akkor bizonyára erős megérzés hajt.

Ez volt az igazság, és még ennél is több: ismét hallotta Susannah-t, és az üzenet ismét a Dogan egyfajta változatából érkezett. Fogoly a saját testében – legalábbis Eddie úgy gondolta, hogy a felesége ezt próbálja közölni vele –, 1999-ben maradt, és továbbra is jól van.

Eközben Roland köszönetet mondott Towernek és Deepneau-nak a segítségért. Eddie a fürdőszobában volt. Vizelni ment be, de hirtelen mindenről megfeledkezett, és fejét lehajtva, csukott szemmel ült a lehajtott vécédeszkán. Igyekezett válaszolni az üzenetre. Megpróbálta elmondani a feleségének, hogy fékezze le Miát, amennyire tudja. Érzékelte, hogy Suze-nál nappal van – New York-i délután –, és ez baj. Jake és Callahan a Megfejthetetlen Ajtón éjszaka érkezett New Yorkba. Eddie a saját szemével látta. Lehet, hogy tudnak segíteni a feleségén, de csak akkor, ha Susannah képes lelassítani Miát.

Fogyaszd el a napot, üzente Susannah-nak... legalábbis megpróbálta továbbítani a gondolatot. *El kell használnod a napot, mielőtt elvisz téged oda, ahol a világra kell hoznia a kölyköt. Hallasz? Suze, hallasz engem? Válaszolj, ha hallasz! Jake és Callahan atya jön és megment!*

Június, sóhajtotta egy hang válaszul. *1999 júniusa. A lányok pucér hassal mászkálnak, és...*

Ekkor Roland kopogtatott a fürdőszoba ajtaján, és megkérdezte, készen áll-e az indulásra. Még mielőtt leszáll a nap, el kell menniük Lovell városába, a Teknőchát útra – oda, ahol John Cullum szerint mindennaposak a bekóricálók, és a valóság ennek megfelelően vékonyra kophatott –, ám először el kell ugraniuk Bridgtonba, ahol remélhetőleg találkoznak azzal az emberrel, aki, úgy látszik, megteremtette Donald Callahant és Salem's Lot városát.

Gáz lenne, ha King Kaliforniában tartózkodna, ahol a filmes változatot írja, vagy ilyesmi, gondolta Eddie de nem hitte igazán, hogy ez a helyzet. Még mindig a Sugár Útján, a *ka* ösvényén haladtak. Így feltételezhetően sai King is otthon van.

– Csak óvatosan, fiúk! – intette őket Deepneau. – Egy csomó zsaru hemzseg a környéken. Nem említve Jack Andolinit és azt, ami vidám kis bandájából megmaradt.

– Ha már itt tartunk – felelte Roland –, azt hiszem, ideje, hogy maguk ketten elmenjenek valahová, oda, ahol nincs Andolini.

Tower morogni kezdett. Eddie előre megmondta volna. – *Most?* Bizonyára tréfál! Van egy listám csaknem tucat környékbeliről, akik könyveket gyűjtenek – vesznek, adnak, kereskednek velük. Némelyek értik is a dolgukat, de a legtöbb… – Kezével úgy tett, mintha láthatatlan birkát nyírna ollóval.

– Vermonton túl is vannak emberek, akik régi könyveket árulnak – mondta Eddie. – És ne felejtse, milyen könnyen megtaláltuk magukat. Maga könnyítette meg, Cal.

– Igaza van – szólalt meg Aaron, és amikor Calvin Tower nem válaszolt, csak duzzogva nézte a cipőjét, Deepneau ismét Eddie-hez fordult. – Viszont Cal képes jogosítványt felmutatni, ha megállítják a helyi vagy az állami rendőrök. Attól tartok, erre egyikük sem képes.

– Nem téved – helyeselt Eddie.

– Abban is nagyon kételkedem, hogy meg tudnák-e mutatni az engedélyt ezekhez a félelmesen hatalmas kézifegyverekhez.

Eddie rásandított a tekintélyes – és hihetetlenül régi – revolverre, amely a csípője alatt lógott, azután derűsen nézett vissza Deepneau-ra. – Ebben sem téved – mondta.

– Akkor legyenek óvatosak. Mivel elhagyják East

Stonehamet, alighanem jól teszik, ha vigyáznak.

– Kösz – mondta Eddie, és kezet nyújtott. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat.

Deepneau parolázott vele. – Az bizony jó lenne, fiam, de attól tartok, az én éjszakáim nem különösebben kellemesek mostanában, és ha a dolgok orvosi téren nem fordulnak hamarosan jobbra, akkor a napjaim sem lesznek különösebben hosszúak.

– Talán mégis hosszabbak lesznek, mint gondolná – felelte Eddie. – Jó okom van azt hinni, hogy még legalább négy év van önben.

Deepneau egyik ujjával megérintette az ajkát, azután az égre mutatott. – Az Isten beszéljen magából. Eddie Calvin Tower felé fordult, miközben Roland kezet rázott Deepneau-val. Egy pillanatig azt hitte, a könyvkereskedő nem hajlandó kezelni vele, de végül mégis megtette. Kelletlenül.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, sai Tower. Helyesen cselekedett.

– Kényszer alatt cselekedtem, és ezt maga is tudja – mondta Tower. – A bolt oda... a telek oda... miközben az első igazi szabadságomat töltöm tíz év óta...

– Microsoft! – bökte ki Eddie. Azután: – Lemonok!

Tower pislogott. –Tessék?

– Lemonok – ismételte Eddie, majd hahotázni kezdett.

TIZENNÉGY

Nagyobbrészt haszontalan életének vége felé a nagy. bölcs és jeles kábszeres Henry Dean két dolgot élvezett mindenekfölött; a belőtt állapotot, és ha arról beszélhetett, hogyan tarolna a tőzsdén. Befektetésekben valóságos varázslónak tekintette magát.

– Egy dologba határozottan *nem* fektetnék be, öcsi – mondta egyszer, amikor a tetőn heverésztek. Nem

sokkal azelőtt volt, hogy Eddie elindult volna a Bahamákra, kokainszállítói minőségben. – Egy dolog van, ami app-szolút biztosan nem nyelheti el a pénzem, ez a számítógépes szarság, a Microsoft, Macintosh, Sanyo, Sankyo, Pentium meg a többi.

– Pedig népszerűek – kockáztatta meg Eddie. Nem mintha nagyon érdekelte volna a dolog, de hát csak dumáltak. – Különösen a Microsoft. Most van feljövőben.

Henry öntelten nevetgélt, és úgy tett, mintha maszturbálna. – A pöcsöm, az jön fel.

– De hát…

– Igen, igen, tudom, az emberek harapnak erre a szemétre. Fölhajtanak minden árat. És mikor figyelem ezt, tudod, mit látok?

– Nem, mit?

– Lemonokat!

– Lemonokat? – kérdezte Eddie. Azt hitte, tudja követni Henryt, de úgy látszik, csak lemaradt valahol. Természetesen a naplemente döbbenetes volt azon a délutánon, és kolosszálisan ki is volt ütve.

– Hallottad! – mondta Henry, aki most kezdett belemelegedni. – Kibaszott lemonokat! Nektek semmit nem tanítanak az iskolában, öcsi? A lemonok azok a kis állatok, amik Svájcban vagy valami hasonló helyen élnek. És időnként – asszem, tízévenként, de ebben nem vagyok biztos – öngyik lesznek, levetik magukat a sziklákról.

– Aha – bólintott Eddie, és erősen beharapta a száját, nehogy vad röhögésben törjön ki. – Szóval *azok* a lemonok. Azt hittem, arra gondolsz, amiből a limonádét csinálják.

– Kibaszott rejszhuszár! – mondta Henry, de azzal az elnéző kedélyességgel, amivel a nagyok és jelesek időnként kitüntetik a kis butákat. – Mindenesetre, nézetem szerint az a sok ember, aki tépi magát, hogy a Microsoftba, Macintoshba és a franc tudja, milyen

Nervus Norvus Gyorskapcsoló Chipbe fektessen be, csak Bill Kibaszott Gatest és Steve Kibaszott Jobs-arinót gazdagítja. A szakértők szerint ez az egész számítógép szarság összeomlik és eltűnik 1995-re, erre az emberek nem pénzt tesznek bele? Kibaszott lemonok, levetik magukat a szirtekről, bele a kibaszott óceánba.

– Csak kibaszott lemonok – helyeselt Eddie, és hátradőlt a még meleg tetőn, így Henry nem láthatta, milyen közel jár hozzá, hogy kirobbanjon. Sok milliárd Sunkist citromot látott, ahogy kocognak a magas szirtek irányába, valamennyien sortban és kis fehér tornacipőben, mint az M&M drazsék a tévéreklámban.

– Ja, bár azt bánom, hogy '82-ben nem fektettem be abba a kibaszott Microsoftba – folytatta Henry. – Tisztában vagy vele, hogy azok a részvények, amelyeket tizenöt dollárért vesztegettek, ma harmincötöt érnek? Öregem!

– Lemonok – mondta Eddie álmatagon, a fakuló naplementét figyelve. Már egy hónapja se volt hátra abban a világban – ahol Co-Op City Brooklynban van, és mindig is ott volt –, és Henrynek ugyancsak egy hónapja se volt hátra az életéből.

– Igen – helyeselt Henry, és leheveredett az öccse mellé. – Öreg, azért szívesen visszamennék '82-be.

TIZENÖT

Most azt mondta, még mindig Tower kezét fogva: – Ugye tudja, hogy a jövőből jöttem?

– Azt tudom, hogy ő azt mondja. – Tower a harcos felé biccentett, aztán hasztalanul próbálta kiszabadítani a kezét Eddie markából.

– Ide hallgasson, Cal. Ha figyel, aztán úgy cselekszik, ahogy mondom, akkor ötször, talán tízszer annyit kereshet, mint amennyit az az üres telek érne az ingatlanpiacon.

– Merész beszéd egy olyan embertől, aki még zoknit sem hord – mondta Tower, és ismét igyekezett kiszabadítani a kezét. Eddie azonban most sem engedte. Valaha nyilván nem lett volna képes, de a keze azóta megerősödött. Az akarata szintén.

– Merész beszéd egy olyan embertől, aki látja a jövőt – helyesbített. – És a jövő a számítógépeké. A jövő a Microsofté. Meg tudja jegyezni?

– *Én* igen – szólt közbe Aaron. – Microsoft.

– Sosem hallottam róla – mondta Tower.

– Nem bizony – helyeselt Eddie –, nem hinném, hogy már létezne. De fog, méghozzá hamarosan, és hatalmasra nő. Számítógépek, érthető? Számítógépek mindenkinek, legalábbis ez volt a terv. Ez *lesz.* Az illető neve Bill Gates. Mindig Bill, sosem William. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy ez a világ más, mint az, amelyben ő és Jake felnőtt – ez itt Claudia y Inez Bachman és nem Beryl Evans világa –, és hogy talán a nagy számítógépes zseni neve itt nem Gates; akár Csin Ho Fuk is lehet. De azt is tudta, hogy ennek kevés a valószínűsége. Ez a világ nagyon közel van az övékhez: ugyanazok az autók, ugyanazok a márkanevek (Coca-Cola és Pepsi, Nozz-A-La helyett), ugyanazok az emberek vannak a bankókon. Úgy vélte, nyugodtan számíthat rá, hogy Bill Gates (Steve Jobs-a-rinóról nem is beszélve) felbukkan, amikor kell.

Bizonyos értelemben még csak nem is érdekelte a dolog. Calvin Tower számos szempontból tökéletes faszfej. Másrészt éppen elegendő ideig dacolt Andolinivel és Balazarral. Megtartotta a telket. És most Roland zsebében van az adásvételi szerződés. Tisztességgel viszonozniuk kell, hogy Tower eladta nekik. Ehhez semmi köze annak, hogy ők mennyire kedvelik a hapsit, ami alighanem szerencse az öreg Calre nézve.

– Ami ezt a Microsoft dolgot illeti – mondta Eddie –, 1982-ben tizenöt dollárért vehetnek részvényt. 1987-

re – amikor, hogy úgy mondjam, végleges szabadságra megyek – ezek a részvények harmincöt dollárt érnek darabonként. Ami száz százalék hasznot jelent. Valamivel még többet is.

– Mondja maga – felelte Tower. Végre sikerült kihúznia a kezét Eddie markából.

– Köszönöm, hogy meghallgatott – mondta Eddie. Eszébe jutott, hogy egy belőtt drogos eszmefuttatása alapján javasolja Towernek a nagy ugrást, de úgy vélte, most megteheti.

– Gyerünk! – noszogatta Roland, és megforgatta a levegőben az ujjait. – Ha meg akarjuk látogatni az írót, akkor induljunk.

Eddie beült Cullum kocsijának volánja mögé. Váratlanul egészen bizonyosra vette, hogy sosem látja viszont Towert vagy Aaron Deepneau-t. Callahan atya kivételével egyikük sem találkozik többé velük. Megkezdődött a szétválás.

– Minden jót – mondta. – Minden jót maguknak.

– Maguknak· is – felelte Deepneau.

– Igen – helyeselt Tower, és most fikarcnyit sem tűnt morcosnak. – Sok szerencsét mindkettőjüknek. Hosszú napokat és boldog éjszakákat, vagy hogy van.

Annyi hely volt, hogy tolatás nélkül is éppen meg tudtak fordulni, aminek Eddie nagyon örült. Nem vállalta volna a tolatást, legalábbis egyelőre.

Ahogy visszaértek a Rocket Roadra, Roland hátranézett, és integetett. Ez rendkívül szokatlan volt tőle. Eddie arcára ki is ülhetett a meglepetés.

– A végjáték következik – mondta Roland. – Ezért dolgoztam, erre vártam hosszú éveken át. Elkövetkezik a vég. Érzem. Te nem?

Eddie bólintott. Éppen olyan volt, mint egy zenedarab, amelyben az összes hangszer viharzani kezd az elkerülhetetlen, mennydörgő finálé felé.

– Susannah? – kérdezte Roland.

– Még él.

– Mia?
– Még mindig ő parancsol.
– A gyerek?
– Még mindig készülődik.
– És Jake? Callahan atya?

Eddie megállt az útnál, mindkét irányban végignézett rajta, azután bekanyarodott.

– Nem – mondta. – Róluk semmit nem tudok. És te?

Roland megrázta a fejét. Jake-ről, aki ott volt valahol a jövőben egy kiugrott katolikus pap és egy szőrmókus védelmében, semmi hír. Remélte, hogy azért jól van a gyerek.

Pillanatnyilag ennél többet nem tehetett érte.

STRÓFA: Commala-me-három,
Végig kell menned az úton.
Ha végül megleled, amire vágyol,
Boldog leszel, tudom.

VÁLASZ: Commala-come-párom,
Boldog leszel tudom!
De ahhoz, hogy megleld, mire vágyol,
Végig kell menned az úton.

10. Stanza
SUSANNAH-MIO, MEGHASADT CSAJOM

EGY

Ma délután a Parkland Memorial Kórházban meghalt John Fitzgerald Kennedy.

Ez a hang, ez a gyászoló hang: Walter Cronkite hangja egy álomban.

Amerika utolsó harcosa halott. Ó, Discordia!

KETTŐ

Amikor Mia kilépett a New York-i Plaza-Park (a Sombra/North Central tervei értelmében hamarosan Regal U.N. Plaza, ó, Discordia) 1919-es szobájából, Susannah elveszítette az eszméletét. Az ájulásból átzuhant egy barbár álomba, tele barbár hírekkel.

HÁROM

A következő hang Chet Huntleyé volt, a Huntley–Brinkley Riport nevű hírműsor társműsorvezetőjéé, ugyanakkor valamilyen felfoghatatlan módon Andrewé is, Holmesék sofőrjéé.

– Diem és Nhu halott – mondta ez a hang. – Most szabadon engedik a háború kutyáit, a jajgatás meséje elkezdődik; mostantól kezdve a Jericho-hegyhez vezető út megtelik vérrel és bűnnel. Ó, Discordia! Sarjúfa! Gyerünk aratni!

Hol vagyok?

Körülnéz, és egy nevekkel, jelszavakkal, disznó rajzokkal telefirkált betonfalat lát. Középen, hogy mindenkinek látnia kelljen, aki a priccs közepén ül, ez az üdvözlés éktelenkedik: HELLÓ, NIGGER, ISTEN HOZOTT OXFORDBAN! NE VÁRD MEG, HOGY

A nadrágja nedves. A bugyija átázott, arra is emlékszik, hogy miért: a zsaruk, noha rég megkapták az értesítést az óvadék letételéről, benntartották őket, amíg csak lehetett, vígan elengedve a fülük mellett az egyre sűrűbb kéredzkedéseket a vécére. A cellákban nem volt sem kübli, még egy bádogvödör sem. Nem kellett nagy ész, hogy kitalálják, mit akarnak; pisiljenek csak be az őrizetesek, érezzék csak magukat állatnak, és végül még ő, Odetta Holmes is...

Nem, gondolja, *én Susannah vagyok. Susannah Dean. Ismét elfogtak, ismét bebörtönöztek, de én még mindig én vagyok.*

Hangokat hall a börtönszárny mögül, hangokat, amelyek összefoglalják a nap eseményeit. A fogda irodájának tévéjéből jöhetnek, de az is lehet, hogy az egész csak trükk. Valami hátborzongató tréfa. Miért mondaná Frank McGee, hogy meghalt Bobby Kennedy, az elnök testvére? Miért mondaná Dave Garroway a *Mai nap* sorozatból, hogy meghalt az elnök fia, John-John odaveszett egy légi balesetben? Miféle ijesztő hazugságokat hall egy büdös déli fogdában, ahol vizesen tapad rá a bugyija? Miért bömböli „Buffalo" Bob Smith a *Halihó* sorozatból: „Halihó, haverok, Martin Luther King halott"? És a kölykök visszavisítanak: „Commala-come-hó! Amit mondasz, csudijó! Niggerben a döglött a jó, nyírjunk ki egyet, halihó!"

Hamarosan hozzák az óvadékot. Ebbe kell kapaszkodnia, *ebbe.*

Odamegy a rácshoz, megmarkolja a rudakat. Igen, ez bizony Oxford, úgy ám. Ismét Oxford, két halott fekszik a holdfényben, jó lenne, ha utánanézne valaki. De ő kikerül innen, és elszáll, elmenekül, hazaszáll, és nem sokkal később lesz egy új világ, amelyet felfedezhet, egy új ember, akit szerethet, és egy új egyéniség, amellyel *létezhet.* Commala-come-más,

még csak most kezdődik az utazás.

Hazugság. Az utazásnak mindjárt vége. A szíve mélyén tudja.

A folyosó végén kinyílik egy ajtó, és lépések kopognak felé. Arra néz – mohón remélve, hogy az óvadékos ember, vagy a smasszer a kulcskarikával –, ehelyett egy fekete nő közeledik lopott lábakon. A régi énje. Ez Odetta Holmes. Nem ment Morehouse-ba, de elment a Columbiára. És a Village kávéházaiba. És a Mélység Kastélyába, abba a házba is.

– Ide figyelj, lányom – mondja Odetta. – Senki sem tud kihozni innen, csupán saját magad.

– Élvezd aztat a lábodat, amíg megvan, aranyom! – A hang, amely kijön a szájából, a felszínen nyers és kötekedő, a mélyben rémült. Detta Walker hangja. – Egyhamar elveszíted! Levágja az A metró! Az a mesés A vonat! Egy Jack Mort nevű ember lök le a peronrul a Christopher utcai megállóban!

Odetta nyugodtan néz rá, és azt mondja: – Az A metró nem áll meg ott. Sohasem állt.

– *Miről* beszélsz, te kurva?

Odettát nem csapja be a dühös hang, a trágárság. Tudja, hogy kivel beszél. És azt is tudja, hogy mit beszél. Az igazság oszlopában lyuk van. Ezek nem gramofonhangok, hanem halott barátainké. Kísértetek a rom szobáiban. – Menj vissza a Doganba, Susannah. És emlékezz arra, amit mondok: csak te magad mentheted meg magadat. Csak te tudod kiemelni magadat Discordiából.

NÉGY

Most David Brinkley közli, hogy valami Stephen King nevű embert halálra gázolt egy kisteher, miközben otthona, Lovell, a nyugat-maine-i kisváros közelében sétált. Ez a King, folytatja a hang, ötvenkétéves volt, számos regény szerzője, amelyek

között a legismertebbek a *Végítélet, A ragyogás* és a *Borzalmak városa.* Ó, Discordia, mondja Brinkley, a világ egyre sötétedik.

ÖT

Odetta Holmes, a nő, aki ő volt valaha, mutat valamit a rácsok között, Susannah mögött, és megismétli: – Csak te mentheted meg magad. De a fegyver útja ugyanannyira a kárhozat útja, mint a megváltásé. Végső soron ugyanaz a kettő.

Susannah megfordul, hogy lássa, mit mutat Odetta ujja, és borzalom fogja el attól, amit lát: A vér! Édes Istenem, a *vér!* Egy vérrel teli tálat lát, és benne valami halott szörnyeteget, egy halott csecsemőt, amely nem ember, csak nem ő maga ölte meg?

– Nem! – sikoltja. – Soha nem teszem meg! *SOHA nem teszem meg!*

– Akkor a harcos meghal, és a Setét Torony összedől – mondja a folyosón álló szörnyű asszony, az iszonyatos asszony, aki Trudy Damascus cipőjét viseli. – Csakugyan eljön Discordia.

Susannah behunyja a szemét. Vajon el tudna ájulni *magától?* Kiájulni ebből a cellából, ebből a szörnyű világból?

Megteszi. Előrezuhan a sötétbe, a gépek halk csipogásába, és az utolsó hang, amit hall, Walter Cronkiteé, aki éppen azt mondja, hogy Diem és Nhu halott, Alan Shepard űrhajós halott, Lyndon Johnson halott, Richard Nixon halott, Elvis Presley halott, Rock Hudson halott, Gileádi Roland halott, New York-i Eddie halott, New York-i Jake halott, a világ halott, a *világok* halottak, a Torony összeomlóban, trilliónyi világegyetem olvad össze, és minden Discordia, minden rom, minden véget ért.

Susannah kinyitotta a szemét, és vadul lihegve körülnézett. Majdnem kiesett a székből, amelyben ült. Ez is egy olyan szék volt, amellyel föl-alá lehetett gurulni a kallantyúkkal, mutatókkal, gombokkal és villogó fényekkel zsúfolt műszerfalak előtt. A feje fölött fekete-fehér tévéképernyők sorakoztak. Ismét a Doganban volt. Oxford

(Diem és Nhu halott)

csak álom. Egy álom az álomban, ha így jobban tetszik. Ez egy másik álom, de valamivel jobb.

A képernyőkön, amelyek korábban Calla Bryn Sturgist mutatták, most többnyire havazott, vagy monoszkóp volt rajtuk. Ám az egyiken a Plaza-Park Szálloda tizenkilencedik emeleti folyosója húzódott. A kamera a liftek felé fordult, és Susannah rájött, hogy Mia szemén keresztül lát.

Az én *szememmel,* gondolta. Még gyenge volt a dühe, de föl lehet erősíteni. Föl is *kell* erősíteni, ha szembe akar nézni az álmában megjelent förtelemmel. Azzal a dologgal, ott, az oxfordi cella sarkában. A dologgal a tál vérben.

Ez az én szemem. Ő csak elrabolta.

Egy újabb képernyő azt mutatta, hogy Mia megérkezik a liftekhez, megvizsgálja a gombokat, azután megnyom egyet, amelyen egy LEFELÉ feliratú nyíl van. *Megyünk a bábához,* gondolta Susannah. Komoran nézte a képernyőt, azután kurtán, humortalanul, vakkantva fölnevetett. *Megyünk ám, megyünk a bábához, a csodák csodája bábájához, azért, azért, azért... Mert csodálatos dolgokhoz ért!*

Itt voltak a skálák, amelyeket átállított, vitathatatlan kényelmetlenség – eh, a fenébe, *kínlódás* árán. Az ÉRZELMI HŐM még mindig 72. A FICKÓ feliratú billenőkapcsoló még mindig ALVÁS állapotban, a fölötte levő monitoron ott a fickó feketén-fehéren, akár a többi képernyő: semmi jele a

nyugtalanító kék szempárnak. A VAJÚDÁSI ERŐ nevetséges sparherdgombja még mindig 2-es állásban, ám a lámpák, amelyek utoljára borostyánsárgák voltak, zömmel vörösre váltottak. Újabb repedések jelentek meg a padlón, a sarokban az ősidők óta halott katona elveszítette a fejét; az egyre erősebb remegéstől a koponya levált a gerinc-oszlopról, és most a padlóról vihogott föl a mennyezeti neonlámpákra.

A **SUSANNAH-MIO** kijelző tűje elérte a sárga sáv végét, és Susannah szeme láttára közelített a vörös tartományhoz. Veszély, veszély, Diem és Nhu halott. Papa Doc Duvalier halott. Jackie Kennedy halott.

Sorra próbálgatta a kapcsolókat, de csak azt állapíthatta meg, amit úgyis tudott: mindet rögzítették. Lehet, hogy Mia nem képes változtatni az állásukon, de rögzítheti őket, ha éppen megfelelőnek találja a helyzetüket? Ennyire bizonyosan képes.

Recsegés és sivítás hallatszott a mennyezeti hang-szórókból, olyan hangos, hogy ugrott egyet. Azután Eddie hangja tört át a fülsértő statikus csikorgáson:

– *Suze!... ap!... allasz? Haszn... pot... mielőtt... isz... nia... köt! Hallasz?*

Az általa Mia-látásnak nevezett képernyőn kinyílt a középső liftajtó. Az emberrabló anyakurva belépett. Susannah alig figyelt rá. Fölkapta a mikrofont, és benyomta az oldalán levő gombot. – Eddie! – kiáltotta. – 1999-ben vagyok! A lányok pucér hassal mászkálnak, és a melltartójuk pántja... – Krisztusom, mit hablatyolok én itt? Hatalmas erőfeszítéssel megtisztította az elméjét.

– Eddie, nem értlek! Ismételd meg, drágám!

Egy pillanatig semmi sem hallatszott, csupán még erősebb statikus recsegés, meg időnként a begerjedt hangszórók sivítása. Már éppen megint próbálkozni akart a mikrofonnal, amikor visszatért Eddie hangja, ezúttal kicsit érthetőbben.

– Fogyaszd... pot! Jake... Callahan aty... tarts ki! Fogyaszd... mielőtt elvisz oda... a kölyköt! Ha te... tázd!

– Hallak, nyugtázom a vételt! – kiáltotta. Olyan szorosan markolta az ezüst mikrofont, hogy remegett a kezében. – 1999-ben vagyok! 1999 júniusában! De nem értettelek olyan jól, mint szerettelek volna, drágám! Ismételd meg, és mondjad, hogy jól vagy-e! Ám Eddie nem válaszolt.

Miután fél tucatszor hívta, de a statikus elektromosság recsegése volt az egyetlen válasz, félretette a mikrofont, és próbálta kitalálni, mit mondhatott Eddie. Igyekezett félretenni azt az örömét is, hogy Eddie még mindig próbál beszélni vele.

– Fogyassz napot – mondta. Ez a rész legalább hangos és érthető volt. – Fogyaszd el *a* napot. Azaz húzd az időt. – Csaknem bizonyosan ezt jelenthette. Eddie azt üzente, hogy lassítsa le Miát. Talán azért, mert Jake és Callahan atya jön? Ebben a részben nem volt egészen biztos, és nem is nagyon tetszett neki. Jó, Jake harcos, de akkor is csak egy kisgyerek. És Susannah-nak volt egy olyan gyanúja, hogy a Dixie Malacban rendkívül ronda alakok hemzseghetnek. Közben a Mia-látáson ismét kinyílt a liftajtó. Az emberrabló anyakurva leért az előcsarnokba. Susannah egy időre kizárta tudatából Eddie-t, Jake-et és Callahan atyát. Nem felejtette el, mennyire nem akaródzott Miának *előugrani,* még akkor sem, amikor Susannah-Mio lábuk azzal fenyegette, hogy eltűnik a megosztott Susannah-Mio test alól. Mert, hogy nagy vonalakban idézzen egy régi verset, egyedül volt, és félt a világban, amelyet nem ő teremtett.

Mert *ijedős.*

Atyám az égben, hogy megváltozott a Plaza-Park előcsarnoka, mialatt az emberrabló anyakurva fent várta a telefonját! Méghozzá *alaposan!*

Susannah előrehajolt, rákönyökölt a Dogan központi műszerfalának szélére, és az állát a tenyerébe hajtotta.

Ez érdekes lesz!

HÉT

Mia kilépett a liftből, és rögtön hátrált volna vissza, ám csak az ajtónak ment neki olyan erővel, hogy a foga összekoccant, gyönge, elefántcsont hangon. Hüledezve nézett körül, hogy hova lett az ereszkedő kis szoba.

Susannah! Mi történt vele?

A sötét bőrű asszony, akinek az arcát viselte, nem válaszolt, de Mia rájött, hogy tulajdonképpen nincs is szüksége rá. Észrevette a rést, ahol az ajtó ide-oda siklott. Ha megnyomná a gombot, valószínűleg ismét kinyílna, de le kell győznie a hirtelen vágyat, hogy visszameneküljön az 1919-es szobába. Ott már végzett. Az *igazi* munka amott vár rá, valahol a bejáraton túl.

Azzal az ajkat harapdáló félelemmel nézett az ajtó felé, amely egyetlen nyers hangtól vagy dühös pillantástól pánikba csaphat át.

Valamivel több mint egy órát töltött fent, és ennyi idő alatt véget ért az előcsarnokban a kora délutáni bóbiskoló nyugalom. Nagyjából fél tucat taxi érkezett egyszerre a La Guardiáról és a Kennedyről, de jött egy japán turistabusz is a newarki repülőtérről. A Szapporóból indult ötven házaspár a Plazában foglaltatott szobát. Az előcsarnok egykettőre megtelt karattyoló emberekkel. A legtöbbnek sötét, ferde szeme, fényes fekete haja volt, és négyszögletes tárgyak lógtak bőrszíjakon a nyakukban. Ezeket a tárgyakat mindegyre fölemelte valamelyik, és rátartotta a másikra. Villámok lobbantak, nagy nevetés, és *Domo! Domo!* kiáltások hallatszottak. Három sor állt a pult előtt. A

szépséges nőhöz, aki egy nyugodtabb időben fogadta Miát, két újabb recepciós csatlakozott, és mindhárman eszeveszetten dolgoztak. A magas mennyezetű előcsarnok visszhangzott a nevetéstől és egy idegen nyelvtől, amelynek összefolyó szavai madárcsicsergésre emlékeztettek. A tükörsorok csak fokozták a zűrzavart, mert kétszer akkorának mutatták a termet, mint amekkora a valóságban volt.

Mia hátrahőkölt, azon gondolkodott, mit is tegyen.

– Tovább! – kiáltotta a recepciós, és egy csengőre csapott. A hang ezüstnyílként hasított Mia zavaros gondolataiba. – Tovább, kérem!

Kezében egy négyszögletes villogóval vigyorgó férfi – lenyalt fekete haj, sárga bőr, ferde szem a kerek szemüveg mögött – rontott oda Miához. Mia felkészült rá, hogy megölje, ha a férfi megtámadná.

– Cinár fénykép rólam ész fereség?

Odanyújtotta neki a villogót. Azt akarta, hogy Mia vegye el. Mia visszahőkölt. És ha sugárzás működteti? És ha a villámlás árt a kisbabájának?

Susannah! Mit tegyek?

Semmi válasz. Hát persze, nem is számított Susannah segítségére azok után, ami történt, mégis… A vigyorgó férfi még mindig nyújtogatta a villámló masinát. Kicsit mintha zavarba jött volna, de ez nem vette el a kedvét. – Cinárni kép, kéreem? – Azzal a kezébe nyomta a szögletes tárgyat. Hátralépett és átkarolt egy hölgyet, aki szakasztott úgy nézett ki, mint ő, leszámítva fényes fekete haját, mert az olyan egyenes vonalban hullott a homlokába, mintha birkanyíró ollóval vágták volna. Még a kerek szemüvegük is azonos volt.

– Nem! – mondta Mia. – Bocsánatukért esedezem… de nem. – A pánik most már nagyon közel volt: az orra előtt vakított és kavargott és karattyolt,

(maga cinár kép, kérem, mi megör kiszded)

és Mia legszívesebben földhöz vágta volna a

szögletes villogót. De akkor eltörik, és kiszabadul az ördöngösség, amely a villámokat gerjeszti!

Ehelyett óvatosan letette, bocsánatkérően mosolygott a hüledező japán házaspárra (a férfi még mindig átkarolta a feleségét), és keresztülsietett az előcsarnokon a kis bolthoz. Még a zongora zenéje is megváltozott; a korábbi andalító melódia helyett valami fülsértő, kellemetlen dallamot kalapált, a fejfájdító fajtából.

Szükségem van egy ingre, mert ez véres. Szerzek egyet, azután elmegyek a Dixie Malacba a Hatvanegyedik utca és a Lexingworth... Lexington, úgy értem Lexington sarkán... azután megszülöm a kicsimet. Megszülöm, és vége lesz ennek a zűrzavarnak. Arra fogok gondolni, mennyire féltem, és jót nevetek majd.

De a bolt is tele volt. Japán asszonyságok vizsgálgatták az emléktárgyakat, és madárnyelvükön csicseregtek, miközben várták, hogy férjük bejelentkezzen a szállodába. Mia látott egy polcot, amely tele volt ingekkel, de asszonyok állták körül és gusztálták őket. És egy másik sor is állt a pénztár előtt.

Susannah, mit tegyek? Segítened kell!

Semmi válasz. Ott volt, Mia érezte, de nem segített. *És komolyan,* gondolta, *én segítenék hasonló helyzetben?* Nos, talán igen. Valakinek persze tennie kell valami vonzó ajánlatot, ámde…

Az egyetlen vonzó ajánlat, amelyet tőled akarok, az igazság, mondta Susannah hidegen.

Valaki hozzáért a bolt ajtajában ácsorgó Miához. Megpördült, felkapta a kezét. Ha ellenség, vagy a fickó ellensége, kikaparja a szemét!

– Bocánat – mondta egy mosolygós, fekete hajú asszonyka. A férfihoz hasonlóan ő is egy szögletes tárgyat nyújtogatott, amelynek közepéből üvegszem meredt Miára. Látta benne saját kicsiny, sötét, riadt

arcát. – Cinárna képet, kéérem? Cinárna képet róram és barátomról?

Miának fogalma sem volt róla, mit beszél, mit akar, vagy mit kéne csinálnia a villámló masinával. Csak azt tudta, hogy túl sok ember van itt, mindenfele nyüzsögnek, ez valóságos bolondokháza. Látta a bolt kirakatából, hogy a szálloda bejárata előtt ugyanekkora zsúfoltság van. Sárga kocsik sorakoztak, és hosszú, fekete kocsik, amelyeknek az ablakán nem lehetett belátni (noha a bentiek kétségtelenül kiláttak), és egy hatalmas, ezüst jármű is morgott a járda mellett. Két zöld egyenruhás férfi ezüst sípokkal fütyörészett. Valahol a közelben valami felzakatolt. Miát, aki még sosem hallott légkalapácsot, inkább sorozatlövő kerepelésére emlékeztette, de senki nem vetődött a földre; még csak meg sem ijedtek.

Hogy tud eljutni saját erejéből a Dixie Malacig? Richard P. Sayre azt mondta, Susannah biztosan segít, ám Susannah makacsul hallgat, és Mia ott tart, hogy mindjárt elveszíti az uralmat!

Ekkor ismét megszólalt Susannah.

Ha segítek egy kicsit – elviszlek egy nyugodt helyre, ahol kifújhatod magad, és tehetsz valamit az ingeddel hajlandó vagy egyenes válaszokat adni?

Miről?

A gyerekről, Mia. És az anyjáról. Rólad.

Már adtam!

Nem hiszem. Úgy vagy te elemi démon, mint… nos, mint én. Az igazat akarom tudni.

Miért?

Az igazat akarom, ismételte meg Susannah, azután elhallgatott, nem volt hajlandó válaszolni több kérdésre. És mikor egy újabb vigyorgó kis ember indult el felé egy újabb villámló masinával, Mia megtört. Még az előcsarnokon se bírt volna keresztülmenni a maga erejéből, akkor hogyan juthatna el erre a Dixie Malac nevű helyre? Miután annyi évet töltött

(Fedicben)
(Discordiában)
(a Mélység Kastélyában)
visítani tudott volna a sokaságtól. Végül is miért ne mondaná el ennek a sötét bőrű asszonynak azt a keveset, amit tud? Ő – Mia, senki lánya, valaki anyja – szilárdan kezében tartja a kormányt. Mit árt egy kis igazmondás?

Jól van, mondta. *Megteszem, amire kérsz, Susannah, vagy Odetta, vagy akárki vagy. Csak segíts. Szabadíts ki innen.*

Susannah Dean *előszökkent.*

NYOLC

A szállodai bár mellett, saroknyira a zongoristától volt egy női mosdó. Két sárga bőrű, ferde szemű, fekete hajú hölgy állt a kézmosó kagylóknál, az egyik a kezét mosta, a másik a haját igazgatta, miközben madárnyelvükön csicseregtek. Ügyet sem vetettek a *kokudzsin* hölgyre, aki a vécéfülkék felé menet elhaladt mellettük. Egy perccel később távoztak. Áldott csend maradt utánuk, nem számítva a mennyezeti hangszórókból szóló halk zenét.

Mia rájött, hogy működik a zár, és becsukta az ajtót. Már éppen leült volna a vécére, amikor Susannah rászólt: *Fordítsd ki!*

Mi?

Az inget, asszony. Fordítsd ki, az apád szerelmére!

Mia egy pillanatig semmit nem csinált. Túlságosan össze volt zavarodva.

Az ing durva szövésű callum-ka volt, afféle szvetter, amelyet mindkét nembeli parasztok szívesen viseltek a rizstermelő vidéken, amikor az idő hűvösebbre fordult. Odetta Holmes csónakkivágású pulóvernek hívta volna. Nem kellett gombolgatni, így hát igen könnyen ki lehetett volna fordítani, csakhogy…

Susannah, leplezetlen türelmetlenséggel: *Itt akarsz állni egész nap? Fordítsd már ki! És most tűrd be a farmerodba!*

M-miért?

Mert akkor másképp nézel ki, vágta rá Susannah, de nem ez volt az igazi ok. Igazából látni akarta magát deréktól lefelé. Ha a lába Miáé, akkor valószínűleg fehér. Megigézte (és némileg undorította) a gondolat, hogy tarka félvér lett belőle.

Mia egy pillanatig még állt, és a szövetet dörgölte ott, ahol a legcsúnyább volt a vérfolt. A bal melle fölött. A szív fölött. Még hogy kifordítsa az inget! Az előcsarnokban fél tucat sületlen gondolat cikázott át az agyán (még az tűnt a leghasználhatóbbnak, hogy a faragott teknős segítségével elbűvölje a boltban tartózkodó embereket), ám az ing egyszerű kifordítása nem volt köztük. Ez is azt mutatja, milyen közel járt a teljes pánikhoz. Ám most...

Szüksége van Susannah-ra erre a rövid időre, amelyet ebben a városban tölt? Ebben a zsúfolt és riasztó városban, amely annyira különbözik a kastély csendes szobáitól és Fedic csendes utcáitól? Csak azért, hogy eljusson a Hatvanegyedik utca és a Lexingworth sarkára?

Lexington, mondta a beléje zárt asszony. Lexington. *Folyton elfelejted, mi?*

Igen. Igen, elfelejti. Pedig semmi oka, hogy ilyen egyszerű dolgot elfelejtsen. Lehet, hogy nem járt Morehouse-ban, sem semmilyen házban, de azért nem buta. Akkor meg miért...

Mi van?, kérdezte hirtelen. *Mit mosolyogsz?*

Semmit, felelte a benti asszony... de közben is mosolygott. Majdhogynem vigyorgott. Mia érezte, és nem tetszett neki. Odafönt a 1919-es szobában Susannah üvöltött a dühtől és az iszonyattól, azzal vádolta Miát, hogy elárulta a szerelmét és a vezérét. Ami éppen eléggé igaz volt ahhoz, hogy Mia restellje

magát.

Nem szerette ezt az érzést, de jobban tetszett neki, ha ez az asszony odabent üvölt, zokog és zilált. Ez a mosoly megriasztotta. A barna bőrű asszonynak ez a változata igyekszik megfordítani a szerencsét; talán úgy gondolja, hogy már meg is fordította. Ami természetesen lehetetlen, őt a Király védi, és mégis…

Mondd meg nekem, miért mosolyogsz!

Ó, semmi különös, felelte Susannah, csak most úgy beszélt, mint a másik, akinek Detta a neve, akit Mia nemcsak utált, de egy kicsit félt is tőle. *Csak az, cukorfalat, hogy vót eccer egy faszi, akit Sigmund Freudnak híttak – rohatt sápatag, de nem buta. Ű monta, hogy ha valaki folyton elfelejt valamit, az azér van, mer az a személy el is akarja aztat felejteni.*

Ostobaság!, mondta Mia hidegen. Kinyílt az ajtó a fülkén túl, amelyben ez a mentális beszélgetés zajlott, és két további hölgy lépett be – nem, legalább három, talán négy is. Csicseregtek a maguk madárnyelvén, és úgy vihogtak, hogy Miának össze kellett szorítania a fogát. *Miért akarnám elfelejteni azt a helyet, ahol várnak, hogy világra segítsék a kicsimet?*

Nahát, ez a Freud – ez az okos, szivarozó, bécsi sápatag faszkalap – aztat állítsa, hogy van egy másik tudatunk a tudat alatt, amit ő úgy hí, hogy alárendelt tudat, tudatalatti vagy mijafaszom tudat. Mán most én nem állítom, hogy van is ilyen, csak aszondom, hogy ű monta, *hogy van.*

(Fogyaszd el a napot, *ezt mondta Eddie, ennyiben biztos lehet, és ő igyekszik is mindent megtenni, és csak reménykedik, hogy nem* épp *ezzel fogja megöletni Jake-et és Callahant.)*

Aszongya az öreg sápatag Freud, folytatta Detta, *hogy az alárendelt tudat, vagy tudatalatti sok tekintetbe* okosabb, *mint aki odafönt van.* Gyorsabban *rágja át magát a szarhegyen, mint a fenti. És talán a tiéd is megérti, amit egész időt alatt ugatok, hogy ez a*

te Sayre haverod semmi más, mint egy hazug patkány, aki ellopja a babádat, és mit tudom én, talán feldarabolva tálba teszi, osztán megeteti a vámpírokkal, mintha kutyák vónának, a baba pedig nem lenne több kutyatápnál vagy…

Fogd be! Fogd be azt a hazug pofád!

Kint a kézmosó kagylóknál a madárkaasszonyok olyan élesen nevettek, hogy Miának a szemgolyója is beleremegett. Attól félt, mindjárt kifolyik az üregéből. Legszívesebben kirohant volna, hogy megragadja a fejüket, és addig verje a tükörhöz, amíg a vér a mennyezetre fröccsen, és az *agyuk…*

Nyugi, nyugi!, mondta a benti nő, ismét Susannah hangján.

Hazudik! Az a kurva HAZUDIK!

Nem, felelte Susannah, és ennek az egyetlen kurta szónak a meggyőződése a félelem nyilát döfte Mia szívébe. *Azt mondja, amit gondol, ez nem is vitás, és nem hazudik. Gyerünk, Mia, fordítsd ki az ingedet!*

Egy utolsó, könnyfacsaró vihogás után a madárasszonyok elhagyták a mosdót. Mia áthúzta az inget a fején, lemeztelenítve Susannah mellét, mely olyan színű volt, akár a kávé, egyetlen kiskanál tejjel keverve. A mellbimbói, amelyek mindig olyan picik voltak, mint két szamóca, feltűnően megnőttek. Éhes száj után esdeklő bimbókká nőttek.

Az ing belső részén csupán néhány halvány rozsdaszín folt látszott. Mia fölvette, azután kigombolta a farmerját, hogy belegyömöszölje. Susannah megigézve bámulta a szeméremszőrzet fölötti részt. Itt a bőr kivilágosodott: olyan volt, mint a tej, egyetlen kiskanál kávéval keverve. Lejjebb annak a nőnek a lába fehérlett, akivel a gyilokjárón találkozott. Ha Mia teljesen letolná a nadrágot, látná a hegeket és karcolásokat, amelyeket akkor figyelt meg, amikor Mia – a *valódi Mia* – kitekintett Discordiára, arrafelé, ahol a Király kastélya izzott vörösen.

Volt ebben valami, ami rettenetesen megijesztette Susannah-t. Pillanatnyi gondolkodás után (nem tűnt többnek), rá is jött, mi az. Ha Mia csak annyit pótolna a lábából, amennyit Odetta Holmes elveszített a metróban, amikor Jack Mort a sínekre lökte, akkor térdtől lefelé kellene fehérnek lennie. De neki a combja is fehér, és az ágyéka most világosodik. Miféle különös farkasemberi átváltozás ez?

Ollan testlopós fajta!, felelte vidáman Detta. *Hamarosan fejér lesz a hasad... fejér a mellyed... fejér a nyakad... az arcod...*

Hagyd abba!, figyelmeztette Susannah, de mikor hallgatott Detta Walker bármilyen figyelmeztetésre? Az övére vagy bárki máséra?

Osztán a végin az agyad is fejér lesz, jányom! Mia-agyad lesz! Hát nem remek? Azannya! Akkorra totál Mia leszel! Senki se szuttyongat, ha a busz elejin akarnál utazni!

Csípője eltűnt az ing, majd a begombolt farmer alatt. Mia leült a vécére. Szemmagaságban ezt a feliratot firkantották az ajtóra: BANGO SKANK VÁRJA A KIRÁLYT!

Ki ez a Bango Skank?, kérdezte Mia.

Fogalmam sincs.

Azt hiszem... nehéz volt, de Mia kényszerítette magát. *Azt hiszem, köszönettel tartozom neked.*

Susannah válaszolt, késedelem nélkül és fagyosan: *Az igazsággal köszönd meg.*

Először mondd meg nekem, hogy egyáltalán mért segítettél, miután én...

Ez alkalommal nem tudta befejezni. Szerette bátornak gondolni magát – legalábbis olyan bátornak, amilyennek lennie kell a fickó szolgálatában –, de most nem tudta befejezni a mondatot.

Miután elárultad a férfit, akit szeretek, azoknak, akik, mint te magad mondtad, a Bíbor Király talpasai? Miután eldöntötted, hogy nyugodtan megölhetik az én

emberemet, amíg te megtarthatod a magadét? Ezt akarod tudni?

Mia gyűlölte, mikor ezt így kimondták, de elviselte. El *kellett* viselnie.

Igen, hölgyem, ha neked így tetszik.

Ez alkalommal a másik válaszolt, azon az érdes, károgó, hahotázó, győzedelmes, gyűlöletes hangon, és ez rosszabb volt, mint a madárasszonyok éles vihogása. Sokkal rosszabb!

Mer a fijújim megúszták, azér! Frankón kifingatták azokat a sápatagokat! Akiket nem lűttek le, azokat szarrá robbantották!

Mia érezte a mélyben a kínos borzongást. Akár igaz, akár nem, a gonosz, hahotázó asszony *hitte,* hogy így van. Ha Roland és Eddie Dean még mindig él, akkor nem lehetséges, hogy a Bíbor Király nem olyan erős, nem olyan mindenható, ahogy Miának mondták? Nem lehetséges, hogy félrevezették…

Elég, elég, nem szabad így gondolkodnod!

Van még egy ok, ami miatt segítettem. A goromba eltűnt, visszajött a másik. Legalábbis átmenetileg.

Mi az?

Az én kicsim is, mondta Susannah. *És nem akarom, hogy megöljék.*

Nem hiszek neked.

Pedig hitt. Mert a benti asszonynak igaza volt: Gileádi és Discordiai Mordred Deschain mindkettejük gyermeke. Lehet, hogy a gonoszt nem érdekli, de a másik, Susannah, vitathatatlanul érzi a fickó árapályának vonzását. És ha igazat mondott Sayre-ról és a többiekről, akik a Dixie Malacban várják… ha hazugok és csalók…

Hagyd ezt abba, elég! Senki máshoz nem mehetek, csak hozzájuk!

De mehetsz, vágta rá Susannah. *A Fekete Tizenhárommassal akárhova mehetsz.*

Nem érted. Követni fog engem. Követni fogja azt.

Igazad van, nem értem. Valójában értette, legalábbis *úgy gondolta,* mégis… *Fogyaszd el a napot,* mondta Eddie.

Jól van, megpróbálom elmagyarázni. Magam sem értek mindent – vannak dolgok, amiket nem ismerek, de annyit elmondhatok neked, amit tudok.

Köszö…

Mielőtt befejezhette volna, Susannah ismét zuhanni kezdett, mint Alice a nyúl üregébe. Át a vécén, át a padlón, át a padló alatti csöveken, egyenesen egy másik világba.

KILENC

Ez alkalommal nem kastély volt a zuhanás végpontján. Roland mesélt nekik egy s mást vándorévei idejéből – a vámpír ápolónőket és Eluria apró orvosait, a Keleti Mélyföld vándorló vizeit és természetesen pusztulásra ítélt első szerelmét –, és ez most kicsit olyan volt, mintha Roland valamelyik meséjébe hullott volna bele. Vagy talán a még viszonylag új ABC-TV hálózat valamelyik lóoperájába („felnőttwestern", ahogy hívják őket), mint amilyen a *Sugarfoot* Ty Hardinnal, a *Maverick* James Garnerrel vagy – Odetta Holmes kedvence – a *Cheyenne,* amelyben Clint Walker volt a sztár. (Odetta egyszer írt egy levelet az ABC programirodájának, és fölvetette, hogy vadonatúj területet és teljesen új közönséget hódíthatnának meg, ha készítenének egy sorozatot a polgárháború után bolyongó fekete cowboyról. Sosem kapott választ. Kész nevetség, hogy egyáltalán megírta. Csak az időt pocsékolta vele.)

Volt itt egy béristálló, és azon egy tábla: OLCSÓ LÓSZERSZÁMJAVÍTÁS. A fogadó fölött másik cégér csábítgatott: CSÖNDES SZOBÁK, LYO ÁGYAK. Legalább öt kocsma. Az egyik előtt csikorgó síneken mozgó, rozsdás robot forgatta gumószerű fejét.

Kezdetleges arcának közepén hangszórótölcsérből bőgött a hívás az üres városban: „Lányok, lányok, *lányok!* Van köztük ember, van cyber, de hát ki törődik vele, nem tudná megkülönböztetni őket, zokszó nélkül megteszik, amit csak kíván, a »nem akarom» hiányzik a szó-TÁR-ukból, minden akció kielégülés! Lányok, lányok, lányok! Van kiborg, van hús, ön se tudná kitapizni a különbséget! Megteszik, amit csak akar! Azt kívánják, amit ön kíván!"

Susannah mellett a nagy hasú, szépséges, fiatal fehér nő lépkedett, akinek sebesre karmolászott lába és vállig érő fekete haja volt. Elballagtak a FEDIC JÓ-IDŐ KOCSMA, BÁR ÉS TÁNCHELYISÉG csiricsáré álhomlokzata előtt. Mián megfakult skót kockás ruha volt, amely annyira kihangsúlyozta mindenórás voltát, hogy az már perverziónak, a végítélet előjelének rémlett. A gyilokjárón hordott *huaraché*-t összekaristolt, kopott bakancsra cserélte. Mindketten bakancsot viseltek, a deszkajárda üregesen kongott a talpuk alatt.

Az egyik távolabbi kocsmából hisztérikusan szaggatott zene fűrészelt. Egy régi versfoszlány jutott Susannah eszébe: *Malamut kocsmában srácok rúgják a port!*

Feltekintett, és fikarcnyit sem lepte meg, mikor azt olvasta a lengőajtó fölött a cégéren: MALAMUT KOCSMA.

Lassított, hogy beleshessen a lengőajtó fölött. Krómozott pianínó játszott magának, poros billentyűi föl-le ugráltak. A zenegép, kétségtelenül az Északi Központi Pozitronika gyártmánya, az üres termet szórakoztatta, amelyben semmi nem volt, csak egy halott robot és a túlsó sarokban két csontváz a felbomlás végső szakaszában, amely csontból porrá omlasztja őket.

Távolabb, a város egyetlen utcájának végében a kastély fala tornyosult. Olyan magas és széles volt,

hogy az ég jó részét eltakarta.

Susannah hirtelen ökölbe szorította kezét a halántéka mellett, azután maga elé tartotta, és csettintgetni kezdett az ujjaival

– Mit csinálsz? – kérdezte Mia. – Mondd meg, könyörgök.

– Megbizonyosodom róla, hogy tényleg itt vagyok. Hogy testileg is itt vagyok.

– Itt vagy.

– Úgy tűnik. De hogyan lehetséges ez?

Mia megrázta a fejét, jelezte, hogy ő sem tudja. Susannah hajlamos volt hinni neki, legalábbis ebben a kérdésben. Detta sem kételkedett.

– Nem erre számítottam – nézett körül Susannah. – Egyáltalán nem erre.

– Nem? – kérdezte társa (túlzott érdeklődés nélkül). Mia azzal a nehézkes, különös módon mégis behízelgően kedves járással kacsázott, amely láthatólag a legkényelmesebb a mindenórás asszonyoknak. – Mégis, mire számítottál, Susannah?

– Azt hiszem, valami középkoriasabbra. Sokkal inkább, mint erre.

Mia vállat vont, mintha azt mondaná, ez van, ezt kell szeretni, azután megkérdezte: – A másik is veled van? Az utálatos?

Dettára gondolt. Természetesen. – Mindig velem van. Éppen annyira a részem, ahogy neked a fickó. – Bár hogy miért Mia állapotos, amikor őt kefélték meg, ezt borzasztóan szeretné tudni.

– Én hamarosan megkönnyűlök az enyémtől – mondta Mia. – Te sosem könnyűlsz meg a tiédtől?

– Azt hittem, hogy igen – felelte becsületesen Susannah. – De visszajött. Úgy vélem, főleg azért, hogy veled tárgyaljon.

– Gyűlölöm!

– Tudom. – Ennél is többet tudott. Mia fél is Dettától. Nagyon-nagyon fél.

– Ha beszél, vége a tanácskozásunknak.

Susannah vállat vont. – Jön, amikor jön, és beszél, amikor beszél. Nem kéri az engedélyemet.

Előttük az utcán boltív magasodott, rajta tábla:

FEDIC INDÓHÁZ
MONO PATRICIA ÜZEMEN KÍVÜL
AZ UJJLENYOMAT-LEOLVASÓ ÜZEMEN KÍVÜL
MUTASSA BE JEGYÉT
AZ ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA KÖSZÖNI A TÜRELMÉT

Susannah-t a feliratnál sokkal jobban érdekelte az a két tárgy, amely az állomás mögött, a mocskos peronon hevert: egy játék baba, amely annyira szétesett, hogy alig volt több, mint egy fej és egy ernyedt kar, és a baba mellett egy vigyorgó álarc. Úgy festett, mintha acélból lenne, mégis rohadt. Kutyaszerű agyarak meredtek elő a vigyorból. A szem üvegből készült. Lencsék, gondolta Susannah, nyilvánvalóan ugyancsak az Északi Pozitronika gyártmányai. Az álarcot zöld rongyok keretezték, egy néhai csuklya foszlányai. Susannah simán összerakta, amit a baba és a Farkas maradványai meséltek; a mamája, ahogy azt Detta szívesen mondogatta a népeknek (különösen a kanos srácoknak a motelek parkolójában), nem nevelt bolondot.

– Idehozták őket – mondta. – Idehozták a Farkasok az ikreket, akiket Calla Bryn Sturgisből raboltak. Itt – mi is? – operálták meg őket.

– Nem csak Calla Bryn Sturgisből – mondta közönyösen Mia –, egyébként csakugyan itt. És amint ideértek a csemeték, odavitték őket. Arra a helyre, amelyet kétségtelenül szintén meg fogsz ismerni. Fedic egyetlen utcájának egy távolabbi pontjára mutatott. Az utolsó ház, ott, ahol a vár fala hirtelen véget vetett a városnak, hosszú, félhenger alakú

barakk volt, oldala és görbe teteje mocskos, rozsdás hullámbádog. Susannah látta, hogy oldalán az ablakokat bedeszkázták. Mellette vaskorlát húzódott, amelyhez hetvenegynéhány, egyforma szürke lovat kötöttek. Volt, amelyik eldőlt, és az égnek meresztette a lábát. Volt, amelyik a hang hallatán a közeledő nők felé fordította a fejét, azután belemerevedett ebbe a tartásba. Ez nagyon nem lóhoz illő viselkedés volt, de hát természetesen nem is voltak valódi lovak, hanem robotok vagy kiborgok, vagy minek is nevezné őket Roland. A legtöbb úgy festett, mintha lejárt vagy elromlott volna.

Az épület előtt ezt írták egy rozsdás vaslemezre:

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.
Fedici főhadiszállás
16 Ív, Kísérleti Állomás

Maximális Biztonsági Övezet
VERBÁLIS BELÉPÉSI KÓD KÖTELEZŐ
SZIVÁRVÁNYHÁRTYA-LENYOMAT KÖTELEZŐ

– Egy másik Dogan, ugye? – kérdezte Susannah.

– Igen és nem – felelte Mia. – Igazából minden Doganok Doganja.

– Idehozták a Farkasok a gyerekeket.

– Igen, és fogják is – mondta Mia. – A Király munkája tovább halad előre, amint elcsitul a zavar, amelyet harcos barátod idézett elő. Efelől nincs kétségem.

Susannah őszinte kíváncsisággal nézett rá. – Hogy tudsz ilyen kegyetlenségeket mondani, ilyen derűs nyugalommal? – kérdezte. – Gyerekeket hoztak ide, és kikanalazták az agyukat, mint... mint valami tököt. Gyerekeket, akik senkinek sem ártottak! Habogó hülyeként küldték őket vissza, akik kínok között nőttek hatalmasra, és gyakran ugyanilyen kínok

között haltak meg. Akkor is ilyen nyugodt lennél, Mia, ha a *te* gyerekedet dobnák át egy ilyen nyergen, és hurcolnák el, miközben jajveszékelve nyújtja feléd a karjait?

Mia elvörösödött, de állta Susannah tekintetét. – Mindenkinek azt az utat kell követnie, amelyet a *ka* jelöl ki neki, New York-i Susannah. Az enyém az, hogy kihordjam a kis fickót, fölneveljem, és ilyen módon vessek véget a *dinh*-ed vándorlásának. És az életének.

– Milyen nagyszerű, hogy mindenki tudja, mit jelent a *ka* – elmélkedett Susannah. – Hát nem remek?

– Azt hiszem, azért próbálsz kigúnyolni, mert félsz – mondta Mia egykedvűen. – Ha ettől jobban érzed magad, csak rajta. – Széttárta a karját, és nehézkesen kivágott egy gunyoros kis pukedlit.

Megálltak a deszkajárdán, szemben a fedici Dogannal, egy bolt – cégére szerint a DÁMA KONFEKCIÓ ÉS RŐFÖSÜZLET előtt. *Fogyaszd el a napot,* gondolta Susannah, *ne felejtsd, ez az itteni feladatod másik része. Húzzad az időt. Használd ki testednek azt a különlegességét, hogy most éppen ketten vagyunk benne, és tartsd bent a női mosdóban, amíg csak lehet!*

– Nem gúnyolódok – mondta. – Csak arra kérlek, képzeld magadat a többi anya helyébe.

Mia dühösen rázta a fejét, röpködő szurokfekete haja ide-oda csapkodott a vállán. – Nem én vagyok a felelős a sorsukért, hölgyem, ahogy ők sem az enyémért. Köszönöm, de inkább megtakarítom a könnyeimet. Meghallgatod a történetemet, vagy sem?

– Igen, mondd el, kérlek.

– Akkor üljünk le, mert a lábam nagyon elfáradt.

TÍZ

A Gin Puppie kocsmában, pár rozzant házzal vissza

abban az irányban, amerről jöttek, találtak néhány széket, amelyek még elbírták a súlyukat, magához a kocsmához azonban egyiknek sem volt kedve, mert porosan bűzlött a haláltól. Kihúzták a székeket a deszkajárdára, és Mia jóleső sóhajtással leült.

– Hamarosan – mondta. – Hamarosan megkönnyebbülsz, New York-i Susannah, és én is.

– Talán, de semmit nem értek belőle. Legkevésbé azt, miért rohansz ehhez a Sayre nevű pofához, amikor tudod, hogy a Bíbor Király szolgája.

– Elhallgass! – reccsent rá Mia. Szétvetett lábbal ült, hatalmas hasa fölött bámulta az üres utcát. – A Király embere volt az, aki megadta a lehetőséget, hogy betöltsem az egyetlen sorsot, amelyet a *ka* hagyott nekem. Nem Sayre, nála sokkal hatalmasabb. Valaki, aki Sayre-nak is parancsol. Egy Walter nevű ember.

Susannah összerezzent, mikor meghallotta Roland ősi fátumának nevét. Mia ránézett, komoran elmosolyodott.

– Látom, ismered ezt a nevet. Nos, talán akkor megtakaríthatunk némi fecsegést. Azt istenek tudják, sokkal többet beszéltem, mint ízlésem szerint való; nem fecsegni jöttem a világra, hanem azért, hogy kihordjam és fölneveljem a fickót. Erre és nem többre. De nem is kevesebbre.

Susannah nem felelt. Az ő mestersége meg feltehetőleg az ölés, most például az a feladata, hogy az időt üsse agyon, de igazság szerint kezdte fárasztónak – és rémítőnek – találni Mia szemellenzős lelkesedését.

Mintha csak belelátott volna a gondolatába, Mia azt mondta: – Vagyok, ami vagyok, és ezzel én megelégszem. És ha mások nem, mit érdekel engem? Köpök rá!

Úgy beszél, mint Detta a legundokabb hangulatában, gondolta Susannah, de nem válaszolt. Biztonságosabbnak tűnt, ha csöndben marad.

Rövid szünet után Mia folytatta: – Mégis hazudnék,

ha nem mondanám el, hogy ezen a helyen… feltámad néhány emlékem. Ja! – Váratlanul elnevette magát. Ugyanilyen váratlan módon ez a hang szép és dallamos volt.

– Meséld el a történetedet – nógatta Susannah. – Ez alkalommal mindent mondj el. Van még időnk, mielőtt a vajúdás újra kezdődik.

– Azt mondod?

– Azt. Mesélj.

Mia néhány pillanatig bámulta az úttest poros ogganját, amely fölött szomorúságtól és ásatag elhagyatottságtól megsűrűsödött a levegő. Susannah várta, hogy a mese elkezdődjék, és először vette észre, hogy Fedic mennyire mozdulatlan, hiányzik belőle minden árnyalat. Jól látott, és nem járt hold az égen, mint a várkastély gyilokjárója fölött, mégsem nevezte volna az időszakot nappalnak.

Itt nincs *idő,* suttogta benne egy hang – nem tudni, kié. *Ez egy időközi hely, Susannah; egy hely, ahol megtorpannak az árnyékok, és az idő visszafojtja a lélegzetét.*

Aztán Mia elmondta a történetét. Rövidebb volt, mint Susannah várta (rövidebb, mint szerette volna, tekintve Eddie utasítását, hogy fogyassza a napot), de nagyon sok mindent megmagyarázott. Többet is, mint amire számított. Egyre vadabb indulattal hallgatta. Hogy is ne? Akkor, a kövek és csontok gyűrűjében több történt közönséges erőszaknál. Ki is rabolták, a legkülönösebb rablással, amelynek asszony valaha is áldozatul esett.

És még nincs vége.

TIZENEGY

– Nézz csak oda – mondta a nagy hasú asszony, aki

Susannah mellett ült a deszkajárdán. – Nézz oda, és meglátod Miát, mielőtt elnyerte volna a nevét.

Susannah kinézett az úttestre. Először semmit sem látott, csak egy félredobott kocsikereket, egy töredezett (és rég kiszáradt) itatóvályút, aztán valami ezüst villanást, talán egy marhahajcsár sarkantyújáról letört taréjt.

Majd lassan kirajzolódott egy ködös figura. Egy meztelen nő. Vakító szépség – Susannah már akkor tudta, mielőtt teljesen láthatóvá lett volna. Kortalan volt. Fekete haja a válláig ért. A hasa lapos volt, a köldöke kísértő kehely, amelybe bármely férfi, aki valaha is szeretett nőt, boldogan belemártotta volna a nyelvét. Susannah (de lehet, hogy Detta) azt gondolta: *A fenébe, még én is belenyalnék!* A kísértetnő combjai között titkos hasadék csábított, mint a mágnes.

– Ez voltam, amikor idejöttem – mondta Susannah mellett az állapotos változat. Csaknem úgy beszélt, mintha nyaraláson készített diafelvételeket mutogatna. *Itt vagyok a Grand Canyonnál, itt Seattle-ben, ez én vagyok a Grand Coulee Damnál; ez pedig itt én vagyok Fedic főutcáján, remélem, tetszik.* Az állapotos asszony is szép volt, de korántsem olyan éterien, mint az utcán álló változat. Az állapotos asszonyon látszott bizonyos kor – a húszas évei végén járt –, az arcán ott voltak a tapasztalat – köztük sok fájó tapasztalat – jelei.

– Azt mondtam, elemi szellem voltam – az, aki szeretkezett a *dinh*-eddel –, de ez hazugság volt. Mint, gondolom, már sejtetted. Nem azért hazudtam, mintha ebből előnyöm származna, csak hát… nem is tudom… azt hiszem, egyfajta vágyakozásból. Azt akartam, hogy a baba ilyen módon is az enyém legyen…

– Kezdettől a tiéd.

– Igen, kezdettől – igazat szólasz. – Nézték a meztelen nőt, ahogy jön az utcán, a karját lóbálva,

hosszú hátán feszülő izmokkal, csípője jobbra-balra leng, mintha egy örökkévaló óra ingája lenne. Nem hagyott nyomot a porban.

– Mondtam neked, hogy a láthatatlan világ teremtményeit a szárazra vetette a *Prim* apálya. A legtöbben meghaltak, mint a halak, amelyek megfulladnak az idegen levegőben. De mindig akad néhány, amelyik alkalmazkodik, és én e boldogtalanok közé tartoztam. Széltében-hosszában bebolyongtam a világot, és valahányszor emberekre bukkantam a pusztában, fölvettem azt az alakot, amelyet látsz.

Mint egy modell a kifutón (aki elfelejtette fölvenni a legújabb párizsi kreációt, amelyet be kellett volna mutatnia), a nő az utcán lábujjhegyre állt, és megfordult, a feneke bájosan, selymesen feszült, pillanatnyi félhold alakú mélyedés nyílt a farpofákon. Elindult visszafelé, hosszú frufruja alól mereven nézve valamilyen látóhatárt, haja lengett a füle mellett, amelyben nem hordott ékszert.

– Ha olyat leltem, akinek pöcse volt, basztam vele egyet – folytatta Mia. – Ebben nem különböztem az elemi démontól, aki először a *soh*-oddal akart közösülni, azután megtette a *dinh*-eddel, azt hiszem, ez is hozzájárult a hazugságomhoz. Egész jónak találtam a *dinh*-edet. – Hangja kicsit berekedt a sóvárgástól, ahogy ezt mondta. A Susannah-ban levő Detta szexisnek találta. A Susannah-ban lakozó Detta fenyegetően mindentudó vigyorra vicsorította a fogát.

– Keféltem velük, és ha nem tudtak szabadulni, akkor halálra keféltem őket. – Tárgyilagosan mondta. *A Grand Coulee után a Yosemite-be mentünk.* – Átadnál egy üzenetet a *dinh*-ednek? Ha megint látod?

– Igen, ha akarod.

– Valaha ismert egy embert – egy rossz embert. A neve Amos Depape volt, annak a Roy Depape-nek a testvére, aki Eldred Jonasszal ment Mejisbe. A *dinh*-ed azt hiszi, hogy Amos Depape-et kígyó marta

halálra, és bizonyos értelemben ez a helyzet... de a kígyó én voltam.

Susannah nem szólt.

– Nem a szex kedvéért basztam, és nem is az ölés kedvéért, bár nem törődtem vele, hogy meghalnak-e, és a pöcsük végül úgy csusszan ki belőlem, mint az olvadó jégcsap. Igazából nem is tudtam, miért kefélek velük, míg ide nem jöttem Fedicbe. Azokban a régi időkben itt még éltek férfiak és asszonyok; még nem jött el a Vörös Halál. A városon túl már ott volt a földben a hasadék, de a híd még erősen, megbízhatóan állt. Ezek az emberek makacsok voltak, nem akartak elmenni, még akkor sem, amikor elkezdődött a szóbeszéd, hogy Discordia kastélyában szellemek kísértenek. A vonatok még jártak, bár nem a menetrend szerint...

– A gyerekek? – kérdezte Susannah. – Az ikrek? – Egy pillanatra elhallgatott. – A Farkasok?

– Nem, az két tucat évszázaddal később kezdődött. De lehet, hogy még később. Jól figyelj: csak egy házaspár élt Fedicben, amelyiknek *gyermeke* volt. Fogalmad sem lehet, New York-i Susannah, hogy milyen ritka és csodálatos dolog ez akkor, amikor az emberek zöme éppolyan terméketlen, mint az elemi démonok, akik pedig mégsem, sokkal gyakrabban nemzenek lassú mutánsokat, vagy szörnyetegeket, olyan borzalmasakat, hogy saját szüleik ölték meg őket, mielőtt másodszor lélegzetet vehettek volna. Legtöbbjüknek ez jutott. De *ez a* baba!

Összecsapta a kezét. A szeme ragyogott.

– Gömbölyű, rózsaszín, hibátlan lett,,egyetlen anyajegy sem csúfította – egyszerűen tökéletes! –, és egyetlen pillantás után tudtam, ezért vagyok. Nem a szex miatt kefféltem, vagy mert a közösülés alatt csaknem halandóvá váltam, vagy akár azért, hogy halált hozzak partnereimre, hanem egy ilyen baba miatt. Egy olyan csöppség miatt, mint Michael.

Kicsit lehajtotta a fejét, és azt mondta: – Elvehettem volna. Elmegyek az apjához, addig dugunk, amíg megőrül, akkor a fülébe suttogom, hogy ölje meg a feleségét. Mihelyt az asszony elért az ösvény végére, addig keféltettem volna magam az emberrel, amíg belehal, és a baba – az a csodálatos, apró, rózsaszín baba – az enyém lesz. Érted?

– Igen – bólintott Susannah, kicsit émelyegve. Előtte, az utca közepén a kísértetnő ismét megfordult, és elindult visszafelé. Arrébb a kerítőrobot tovább bőgte örök énekét: *Lányok, lányok, lányok! Van ember, van cyber, de kit érdekel!*

– Rájöttem, hogy nem tudok a közelükbe férkőzni – folytatta Mia. – Mintha varázskör lett volna körülöttük. Gondolom, a baba hatása volt.

– Azután jött a járvány. A Vörös Halál. Voltak, akik azt állították, a kastélyból indult, valami démon-anyaggal töltött korsóból, amelynek örökre zárva kellett volna maradnia. Mások azt mondták, a járvány a hasadékból származik, amelyet az Ördög Ülepének hívnak. Akár így, akár úgy, de ez véget vetett az életnek Fedicben, Discordia peremén. Sokan távoztak gyalog vagy ekhós szekéren. Michael, a baba és a szülei maradtak, reménykedtek, hogy megérkezik a vonat. Mindennap vártam, hogy megbetegszenek – kiütnek a vörös foltok a baba aranyos pofiján, dundi karocskáin –, de nem így történt; hármuk közül egyikük sem lett beteg. Talán tényleg varázskörben éltek. Azt hiszem, így lehetett. És megjött a vonat. Patricia. A Mono. Tudod...

– Igen – mondta Susannah. Tudott mindent Blaine monotársáról, amit tudnia kellett. Valaha az útvonala bizonyára ide is elhozta, nem csak Ludba.

– Igen. Nos, fölszálltak. Az állomás peronjáról figyeltem őket, elsírtam láthatatlan könnyeimet, és eljajgattam hallhatatlan panaszaimat. Felszálltak a drága kicsikével... akkor már három-négy éves volt,

járt és beszélt. És elmentek. Igyekeztem követni őket, Susannah, de nem voltam képes! Fogoly lettem itt. Megtudtam, mire teremtettek.

Susannah ebben nem volt biztos, de úgy döntött, nem tesz megjegyzést.

– Teltek az évek, évtizedek, évszázadok. Fedicben csak a robotok és a temetetlen halottak maradtak a Vörös Halál után. Előbb csontvázzá, majd porrá váltak.

Azután ismét emberek jöttek, de nem mertem a közelükbe menni, mert az *ő* emberei voltak. – Elhallgatott. – *Annak az* emberei.

– A Bíbor Királyé.

– Igen, akiknek folyton vérző lyuk van a homlokukon. Ők jöttek ide – mutatott a fedici Doganra –, a 16-os Kísérleti Állomásra. – Hamarosan ismét működni kezdtek az átkozott masináik, mintha még mindig azt hinnék, hogy a gépek fenn tudják tartani a világot. De nem így akarták fenntartani. Ők aztán nem! Ágyakat hoztak ide…

– Ágyakat! – kiáltotta meglepetten Susannah. Mögöttük a kísértetnő az utcán ismét lábujjhegyre emelkedett, és bemutatott egy újabb kecses piruettet.

– Igen, a gyerekeknek, bár ez sok évvel azelőtt történt, hogy a Farkasok elkezdték őket idehordani, és sok évvel azelőtt, hogy a *dinh*-ed története elkezdődött. Mégis, elkövetkezett ez az idő, és Walter meglátogatott engem.

– El tudod tüntetni azt a nőt az utcáról? – kérdezte Susannah hirtelen (és meglehetősen érdesen). – Tudom, hogy egy változatod, felfogtam a gondolatot, de mégis… nem is tudom… idegesít. El tudnád küldeni?

– Igen, ha akarod. – Mia csücsörített és fújt egyet. A megdöbbentően szép nő – a névtelen szellem – eltűnt, mint a füst.

Mia néhány pillanatig hallgatott, amíg összefonta a

történet folytatásához szükséges szálakat. Azután megszólalt: – Walter… látott engem. Nem úgy, mint más férfiak. Még azok is, akiket a halálba keféltem, csak azt látták, amit látni akartak. Vagy amit *én* akartam láttatni velük. – Elmosolyodott a sötét emlékektől. – Némelyekkel elhitettem a halálban, hogy a saját anyjukkal dugnak! Látnod kellett volna az arcukat! – Azután elhalványodott a mosoly. – De Walter *látott* engem.

– Milyen volt?

– Ezt nehéz megmondani, Susannah. Csuklyát viselt, és alatta vigyorgott – olyan vigyori volt –, és tanácskozott velem. Ott. – Enyhén remegő ujjával a Fedici Jóidő Kocsma felé mutatott.

– A homlokán azonban nem volt ott a jel?

– Nem, biztos vagyok benne, hogy nem, mert ő nem tartozott azok közé, akiket Callahan atya alacsony embereknek nevez. Ők a Törőkkel foglalkoznak. Csak a Törőkkel.

Susannah-ban ekkor ébredt fel a harag, noha igyekezett palástolni. Mia betolakodott minden emlékébe, vagyis hozzáfért *ka-tet*-jük legféltettebb titkaihoz. Mint mikor az ember fölfedezi, hogy betörő járt a házban, aki felpróbálta a fehérneműjét, ellopta a pénzét, és beleolvasott a legbizalmasabb leveleibe!

Borzalmas volt!

– Walter, azt hiszem, az a valaki, akit te a Bíbor Király miniszterelnökének neveznél. Gyakran utazik álruhában, és más világokban más neveken ismerik, de mindig vigyori, sokat nevető ember.

– Futólag találkoztam vele – mondta Susannah. – Flaggnek hívták. Remélem, még egyszer összefutunk.

– Ha igazán ismernéd, akkor nem kívánnál ilyet.

– A Törők, akikről beszéltél – azok kik?

– Hát… Mennykőcsapást nem ismered? Az árnyak földjét. Miért kérdezed?

– Csak kíváncsiságból – felelte Susannah, és

mintha Eddie-t hallotta volna: *Kérdezz akármit, amire válaszol. Fogyaszd el a napot. Adj nekünk esélyt, hogy utolérjünk.* Remélhetőleg Mia nem olvas a gondolataiban, mikor külön testük van. Ha mégis, akkor valamennyien nagy szarban lesznek. – Térjünk vissza Walterhez. Beszélhetünk róla egy keveset?

Mia olyan fáradt belenyugvással bólintott, amit Susannah nem igazán hitt el neki. Mikor adatott meg Miának utoljára egy olyan fül, amely meghallgatta a meséit? Susannah úgy sejtette, sose volt még része ilyesmiben. És az ő kérdései, kétségei… némelyik bizonyosan felbukkant már Mia gondolatai között. Gyorsan ki is verhette őket a fejéből, ahogy a szentségtörést szokták, mégis, mindent összevéve, nem volt ostoba nő. Hacsak a megszállottság nem butította el. Susannah úgy vélte, ez lehet a helyzet.

– Susannah! Elvitte a szőrmókus a nyelved?

– Nem, csak azon gondolkodom, milyen megkönnyebbülés lehetett, amikor eljött hozzád.

Mia gondolkodott ezen, azután elmosolyodott. A mosoly megváltoztatta, sokkal kislányosabb, mesterkéletlenebb, félénkebb lett. Susannah-nak figyelmeztetnie kellett magát, hogy nem szabad megbíznia ebben a külsőben. – Igen! Az volt! Hát persze!

– Miután megtaláltad a rendeltetésedet, és csapdába estél itt… azután láttad, amint a Farkasok fölkészülnek a gyerekek tárolására és operálására… mindezek után eljön Walter. Valóságos ördög, de legalább lát téged. Legalább meghallgatja szomorú történetedet. És tesz egy ajánlatot.

– Azt mondta, a Bíbor Király ad nekem egy gyermeket – mondta Mia, és kezét gyengéden rátette nagy hasára. – Az én Mordredemet, akinek végül eljött az ideje.

Mia ismét a 16-os Ív Kísérleti Állomására mutatott. Arra, amit úgy hívott, hogy Doganok Doganja. Arcán ott maradt mosolyának árnyéka, de már nem volt benne boldogság, sem igazi derű. Szeme félelemtől és – talán – áhítattól fénylett.

– Ott változtattak meg, ott tettek halandóvá. Valaha sok ilyen hely volt – soknak kellett lennie –, de állítom neked, hogy most ez az egyetlen Belső-Világban, Középső-Világban és Végvilágban. Egyszerre csodálatos és borzalmas. És ott tették meg velem.

– Nem értem, miről beszélsz. – Susannah a saját Doganjára gondolt. Amely természetesen *Jake* Doganján alapul. Bizonyára furcsa hely, a villogó lámpáival, képernyősoraival, de nem ijesztő.

– Folyosók indulnak alóla, amelyek a kastély alá vezetnek – mondta Mia. – Az egyiknek a végén ajtó nyílik a Mennykőcsapás callai oldalára, közvetlenül a sötétség széle mögött. Azon át indultak a Farkasok portyázni.

Susannah bólintott. Ez sok mindent megmagyaráz. – Ugyanezen az úton hozták a gyerekeket is?

– Nem, asszonyom, engedelmeddel; az az ajtó, amelyen a Farkasok Fedicből a Mennykőcsapás callai oldalára jutnak, sok másikhoz hasonlóan csak egy irányban működik. Amint átkerültél a túloldalára, eltűnik mögüled.

– Mert nem *mágikus ajtó,* igaz?

Mia mosolygott, bólintott, és megveregette a térdét. Susannah növekvő izgalommal nézett rá. – Egy újabb ikerdolog!

– Azt mondod?

– Igen. Csak ez alkalommal Tweedledum és Tweedledee a varázslat és a tudomány. Racionális és irracionális. Ész és téboly. Mindegy, milyen kifejezést használsz. Duplán elátkozott pár!

– Csakugyan? Ezt állítod?

– Igen! A *mágikus* ajtók – mint az, amelyet Eddie

talált, és amelyiken engem hoztál át New Yorkba – mindkét irányba nyílnak. Azok, amelyeket az Északi Központi Pozitronika készített helyettük, miután a *Prim* elapadt, és a mágia megfakult... csak egy irányba nyílnak. Igazam van?

– Úgy vélem, igen.

– Talán az történt, hogy mire kitalálták volna, miként működik a kétirányú teleportálás, elmozdult a világ. Mindenesetre a Farkasok az ajtón át jutottak el a Mennykőcsapás callai oldalára, és vonattal jöttek vissza Fedicbe. Így van?

Mia bólintott.

Susannah már nem gondolt rá, hogy most csak az időt kell húznia. Ez az értesülés még jól jöhet. – Mi történt a gyerekekkel azután, hogy a Király emberei, az atya alacsony emberei kikanalazták az agyukat? Gondolom, az ajtón – a kastély alatti ajtón át – kerültek vissza. Oda, ahonnan a Farkasok indultak. És a hátralevő úton vonat vitte őket hazáig.

– Igen.

– Egyáltalán miért bajlódtak azzal, hogy visszavigyék őket?

– Asszonyom, ezt én nem tudom. – Mia halkan folytatta. – Van még egy ajtó Discordia alatt. Egy másik ajtó a romos szobák között, amelyik... – Megnyalta az ajkát. – A révülésbe vezet.

– Révülésbe?... ismerem a szót, csak nem értem, mi olyan rossz...

– Végtelen a világok száma, ebben igaza van a *dinh*-ednek, de ha ezek a világok össze vannak zsúfolva – mint a sokszoros New York esetében –, akkor is végtelen terek választják el némelyüket. Gondolj a térközökre a házak belső és külső fala között. Az ilyen helyeken mindig sötét van. De csak mert egy hely sötét, ez még nem jelenti azt, hogy üres is. Így van, Susannah?

Szörnyek vannak a révülés sötétjében.

Ki mondta ezt? Roland? Nem emlékezett tisztán, de hát mit számít ez? Úgy vélte, érti, amit Mia mond, és ha így van, akkor ez borzalmas.

– Patkányok vannak a falakban, Susannah. Denevérek vannak. Mindenféle vérszívó, harapós rovarok vannak a falakban.

– Hagyd abba, értem, mit akarsz mondani.

– Az ajtó a kastély alatt – semmi kétség, ez is az ő hibájuk – sehova sem vezet. Csak a világok közötti sötétségbe. A révülés-űrbe. Amely nem üres tér. – Még halkabban folytatta. – Ez az ajtó a Vörös Király legdühödtebb ellenségeinek van fenntartva. Kivetik őket a külső sötétségbe, ahol évekig elvegetálhatnak, vakon, tébolyultan bolyongva. De végül mindig megtalálja és felfalja őket valami. Olyan szörnyek, amelyeket a hozzánk hasonló elmék felfogni sem képesek.

Susannah arra ocsúdott, hogy el akar képzelni egy ilyen ajtót, és azt, ami mögötte várakozik. Szerette volna abbahagyni, de nem tudta. Kiszáradt a szája.

Mia ugyanazon a halk és valahogy hátborzongatóan meghitt hangon folytatta: – Sok hely volt, ahol a régi nép igyekezett egyesíteni a mágiát a tudománnyal, ám meglehet, mostanra ama hely maradt az egyetlen. – A Dogan felé biccentett. – Oda vitt el engem Walter, hogy halandót csináljon belőlem, és örökre kivonjon a *Prim* hatalmából.

Hogy olyanná tegyen, mint te.

TIZENHÁROM

Mia nem tudott mindent, ám amennyire Susannah kivehette, Walter/Flagg hamisítatlan fausti alkut ajánlott a később Mia névre hallgató szellemnek. Ha önként lemond csaknem örökkévaló, de testetlen állapotáról, és halandó nővé válik, akkor foganhat és szülhet. Walter becsületesen megmondta, milyen

keveset kap cserébe azért, amit fölad. A baba nem úgy nő majd fel, ahogy a normális gyerekek szoktak – ahogy Michael baba növekedett Mia láthatatlan, de bálványozó szeme láttára –, és alig hét évig lehet az anyjáé, de milyen csodálatos évek lesznek azok!

Itt Walter diplomatikusan elhallgatott, hagyta, hogy Mia színezgesse magának a csábító képeket: hogyan szoptatja és mosdatja majd a picit, nem hagyva ki a fül és a térd mögötti puha redőket; hogy puszilgatja a legédesebb ponton a ki nem nőtt szárnyacskái, a lapockák között; hogyan sétálgat vele, egyszerre fogva mindkét kezecskét, amikor már totyog; hogy olvas neki, hogyan mutatja meg az égen az Öregcsillagot és az Öreganyát, hogy mesél Rozsdabegy Samuról, aki ellopta az özvegy legszebb kenyerét; hogyan öleli magához és fürdeti arcát hálás könnyeiben, mikor kimondja az első szót, ami természetesen az lesz, hogy *mama!*

Susannah a sajnálat és cinizmus keverékével hallgatta a részeg áradozást. Walter pokolian jól adta el a szellemnek az ötletét; a legjobb módja mindig az, hogy a vásárlóra bízzuk, hadd adja el ő magának. Az anyaságra éppen a sátáni időt ajánlotta: hét évet. *Csak írja alá a pontozott vonalon, asszonyom, és kérem, ne is törődjön a kénkőszaggal; egyszerűen nem tudom kiszellőztetni a ruhámból!*

Susannah megértette az alkut, de még így is nehezen hitte el. Ez a teremtmény a halhatatlanságot dobta oda a reggeli hányingerért, a dagadt, fájó mellekért és a terhesség utolsó hat hetéért, amikor csaknem negyedóránként kell pisilni. És ez még semmi, kispofáim! Két és fél évig kell cserélni a pisitől lucskos, teleszart pelenkát! Éjszaka ki kell ugrálni az ágyból, amikor a srác üvölt, mert a fogzástól fáj az íny (nyugi, kedves mama, csak harmincegy van hátra). Az az első varázsos nyáladzás! Az az első szívmelengető vizeletsugár a szülő orrára, amelyet a

gyermekcse pont a tisztába tétel közben enged el!

És mégis, ez lehet varázslat. Noha neki sosem volt gyermeke, Susannah tudta, hogy lehet varázslat a piszkos pelenkában és a kólikában is, ha szerelmes egyesülésből születik a gyermek. De hogy az ember szüljön egy gyermeket, akit éppen akkor vesznek el tőle, mikor igazi élvezet kezd lenni a nevelése, a közmegegyezés által az értelem, felelősség, megbízhatóság idejének tartott kor küszöbén? Csak hogy eltűnjön a Bíbor Király vörös látóhatárán túl? Félelmes gondolat. Miát annyira megrészegíti közelgő anyasága, hogy nem veszi észre, miként szalámizzák le még azt a keveset is, amit megígértek neki? Walter/Flagg a Vörös Halál látványos utójátékában érkezett hozzá Fedicbe, és hét évet ígért neki a fiával. Richard Sayre a PlazaPark telefonjában már csak ötről beszélt.

Mindenesetre Mia elfogadta a sötét ember feltételeit. Igazán nem volt nagy kunszt rávenni. Az anyaságra lett, ez a szükség hívta elő a *Prim*-ből, ezt ő maga is tudta, amióta megpillantotta az első tökéletes embergyereket, Michaelt. Hogyan is mondhatott volna nemet? Még ha az ajánlat csak három vagy egy évre szólt volna is? Mintha egy masszív drogostól várnák el, hogy elutasítsa a töltött fecskendőt!

Elvitték a 16-os Ív Kísérleti Állomására. Ott körbevezette a mosolygó, gunyoros (és kétségtelenül rémítő) Walter, aki néha Végvilági, máskor Összvilági Walternek nevezte magát. Látta a nagy termet, amelyben ágyacskák várták a gyermekeket; mindegyik ágy fejtámlájára rozsdamentes acélcsuklyát szereltek, amely acél gégecsőben folytatódott. Mia nem szívesen gondolt rá, hogy mi lehet ennek a szerkentyűnek a célja. Látta a Mélység Kastélya alatt húzódó labirintus néhány folyosóját, járt helyeken, ahol fojtogatóan sűrű volt a halál szaga. Volt ott egy vörös sötétség, és ő…

– Addigra halandó voltál? – kérdezte Susannah. – Úgy hangzik, mintha az lettél volna.

– Úton voltam a halandóság felé – felelte az asszony. – A folyamatot Walter *átváltozásnak* nevezte.

– Jól van. Folytasd.

De Mia emlékei elvesztek valami sötét gomolyban – nem volt éppen révülés, de messze esett attól, hogy kellemesnek nevezhesse. Egyfajta emlékezetkiesés volt,és *vörös.* Susannah már nem bízott ebben a színben. Valami ajtón jutott volna át az állapotos asszony a szellemek világából a húsába? Miába? Úgy tűnt, ő sem tudja. Csak annyit tudott, hogy volt valami sötétség – ez nyilván az eszméletlenség lehetett –, azután fölébredt – ...olyannak, amilyennek most látsz. De természetesen akkor még nem voltam állapotos.

Walter szerint Mia még halandóként sem eshetett teherbe. Ki tudta hordani a magzatot. Foganni azonban nem volt képes. Így aztán az egyik elemi démonhoz fordultak, aki nagy szolgálatot tett a Bíbor Királynak, mert nőstényként megszerezte Roland magvát, majd hímként továbbította Susannah-ba. De volt még egy ok. Walter nem említette, de Mia tudta.

– A jóslat – mondta, végignézve Fedic kihalt, árnyéktalan utcáján. Szemben a Fedici Kávéház előtt, amely ÓCSÓ ÉS JÓ KAJÁK-at hirdetett, némán rozsdásodott egy robot, szakasztott mása a callai Andynek.

– Milyen jóslat? – kérdezte Susannah.

„Ő, akivel véget ér Eld vérvonala, vérfertőzésben egyesül lányával vagy húgával, és a gyermek megjelöltetik, veres sarkáról ismerszik meg. Ő állítja el az utolsó harcos lélegzetét."

Asszony, *én* nem vagyok se húga, se lánya Rolandnak! Talán nem figyeltél fel arra az apró, de alapvető különbségre a bőrünk színe között, hogy az övé fehér, az enyém pedig fekete. – Bár ezzel együtt volt egy

olyan sanda gyanúja, hogy nagyon jól tudja ő, mire megy ki a jóslat. Családok sokféle módon jöhetnek létre. Ezek közül csak egy a vérségi kapcsolat.

– Elmondta neked, hogy a *dinh* mit jelent? – kérdezte Mia.

– Természetesen. Vezetőt. Ha egy egész országra vonatkozik három vacak kezdő puskás helyett, akkor királyt.

– Igazat szólsz, vezető és király. Mármost mondjad csak, Susannah, hogy szerinted ezek a szavak nem csupán silány pótlékai egy másiknak?

Susannah nem válaszolt

Mia bólintott, mintha megkapta volna a választ, azután összerándult az új görcstől. A fájás elmúlt, ő pedig folytatta. – A sperma Rolandé. Azt hiszem, a régi nép valamilyen tudományával őrizték meg, amíg az elemi démon átfordult nőstényből hímmé, de ez nem érdekes. Az érdekes az, hogy megmaradt, és megtalálta a hiányzó részét, amit a *ka* rendelt neki.

– A petesejtem.

– A petesejted

– Amikor megerőszakolt a kövek gyűrűjében.

– Ahogy mondod.

Susannah egy darabig töprengett, aztán fölpillantott. – Úgy látom, csak úgy van az, ahogy mondtam. Akkor nem tetszett, és most se fog tetszeni, de akkor is csak a pesztra vagy.

Mia ez alkalommal nem dühöngött. Csak mosolygott. – Kinek jött meg a havibaja, holott reggelenként émelygett? Neked. És kinek nagy a hasa most? Nekem. Ha volt itt pesztra, New York-i Susannah, akkor te voltál az.

– De hogy lehet ez? Te tudod?

Mia tudta.

Walter elmagyarázta, hogy a babát *továbbítják* Miába; sejtről sejtre, ahogy a fax is sorról sorra halad. Susannah kinyitotta a száját, hogy közölje, nem tudja, mi az a fax, aztán becsukta. A lényegét megértette annak, amit Mia mondott, és ez elég volt ahhoz, hogy a félelem és harag szörnyű keveréke töltse el. Ő volt terhes. A szó valódi értelmében ő terhes ebben a percben is. A babát azonban

(faxolták)

átküldték Miába. Vajon a folyamat gyorsan kezdődött, aztán lelassult, vagy lassan kezdődött, aztán felgyorsult? Inkább az utóbbi lehetett, mert ahogy telt az idő, egyre kevésbé érezte magát terhesnek, pedig fordítva lett volna természetes. Az a kis duzzadás a hasán mostanra csaknem teljesen lelapult. És most már megértette, miért kötődnek egyformán a fickóhoz: valójában mindkettőjükhöz tartozik. Az egész úgy zajlott le, mint egy… vérátömlesztés.

Csak amikor a véredet veszik le, és odaadják valaki másnak, az engedélyedet kérik hozzá. Mármint ha orvosok csinálják, és nem Callahan atya valamelyik vámpírja. Mia, te sokkal közelebb állsz ezekhez, igaz?

– Tudomány vagy mágia? – kérdezte. – Melyikkel tudtad ellopni a magzatomat?

Mia kicsit elvörösödött, de mikor rá mert nézni Susannah-ra, már állta a tekintetét. – Nem tudom – felelte. – Valószínűleg a kettő keverékével. És ne légy olyan álszent! Bennem van, nem benned. Az én csontomat, véremet fogyasztja, nem a tiédet.

– Na és? Gondolod, hogy ez bármin változtat? Elloptad, valamiféle mocskos varázsló segítségével.

Mia olyan hevesen rázta a fejét, hogy a haja örvénylett az arca körül.

– Nem? – kérdezte Susannah. – Akkor hogyhogy nem te faltad a békákat a mocsárban, a malacot a hídlásból, meg isten tudja, miféle egyéb

ocsmányságot? Minek kellett az az álságos ostobaság a kastélybeli lakomázó száláról, ahol eljátszottad az egyik vendéget? Röviden, aranyom, hogyhogy a fickód tápláléka az én torkomon csúszott le?

– Mert... mert... – Susannah látta, hogy könnyek szöknek Mia szemébe. – Mert ez itt szennyezett vidék! Elátkozott föld! A Vörös Halál helye és Discordia széle! Nem etethetem a fickót innen!

Susannah úgy vélte, ez jó válasz, de nem a *teljes* válasz. És ezt Mia is tudta. Mert Michael baba, a tökéletes Michael baba itt fogant, itt gyarapodott, itt virult, amikor Mia utoljára látta. És ha olyan biztos magában, akkor miért könnyes a szeme?

– Mia, hazudnak neked a fickóval kapcsolatban.

– Ezt nem tudhatod, ne legyél már ilyen gonosz!

– *Tudom.* – Tényleg tudta. De a nyavalyába, nem volt rá bizonyítéka! Hogy lehet bizonyítani egy érzést, még akkor is, ha ilyen erős?

– Flagg, vagy Walter, ha így jobban tetszik, hét évet ígért neked. Sayre azt mondta, hogy öt évet kapsz. Mi van, ha kapsz tőle egy kártyát, mikor megérkezel a Dixie Malacba, és a kártyán az lesz: ÉRVÉNYES HÁROMÉVNYI GYERMEKNEVELÉSRE? Ez is megfelel neked?

– Ez nem fog megtörténni! Ugyanolyan ocsmány vagy, mint a másik! Pofa be!

– Van bőr a képeden *engem* leocsmányozni! Alig várod, hogy megszülhesd azt a gyereket, akinek állítólag meg kell gyilkolnia az apukáját!

– Nem érdekel!

– Te totálisan összezavartad azt, amit szeretnél, azzal, ami *meg fog történni.* Honnan tudod, hogy nem ölik meg, mielőtt felsírhatna, hogy ledarálják és föletessék azokkal a tetűláda Törőkkel?

– *Pofa... be!*

– Mint valami szuperkaját? Hogy azonnal befejezhessék a munkájukat?

– Pofa *be, azt* mondtam, *pofa BE!*

– A helyzet az, hogy nem tudhatod. Semmit nem tudsz. Te csak gyereklány vagy, afféle pesztonka. Tudod, hogy hazudnak, tudod, hogy csak trükköznek, nem tartják be a szerződést, mégis odamész. És még te akarod, hogy *én* fogjam be a számat!

– Igen. *Igen!*

– Nem fogom – mondta Susannah komoran, és megragadta Mia vállát. Meghökkentően sovány volt, ugyanakkor forró is, mintha lázas lenne. – Nem fogom, mert valójában az enyém, és ezt te is tudod. A macska lefialhat egy sütőbe, a kölykökből akkor sem lesz fánk.

Jól van, hát visszatértek az acsargó indulathoz. Mia arca eltorzult, egyszerre lett szörnyű és boldogtalan. Susannah látta a szemében a halhatatlan, éhesen kesergő teremtményt, aki valaha volt. És még valami mást is. Egy szikrát, amelyből hit lobbanhat föl. Ha lesz idő rá.

– Majd én *befogom a* szád! – mondta Mia, és Fedic főutcája szétnyílt, éppúgy, ahogy korábban a gyilokjáró. Mögötte a sötétség dagadozott. De nem volt üres. Ó, nem, egyáltalán nem volt üres, Susannah nagyon tisztán érezte.

Belezuhantak. Mia *hajtotta* előre őket. Susannah hasztalanul igyekezett fékezni. Ahogy hullottak a sötétben, csilingelő gondolat futkosott a fejében, a szorongás végtelen köreiben: *Ó, Susannah-Mio, megosztott csajom, Dixie Malacban*

TIZENÖT

parkolt a tragacsom…

Mielőtt az idegesítő (ugyanakkor nagyon fontos) csingilingi megtehette volna az utolsó kört Susannah-

Mio fejében, a kérdéses fej beleütközött valamibe, méghozzá elég keményen ahhoz, hogy egy galaxisra való csillag lobbanjon föl a látóterében. Amikor a látása kitisztult, ezt látta nagyon nagy betűkkel:

NK VÁ

Hátrébb húzódott, és elolvasta: BANGO SKANK VÁRJA A KIRÁLYT! Ezt firkálták fülkéje ajtajának belső felére. Egész életében üldözik az ajtók – legalábbis azóta, hogy becsapódott mögötte a cellaajtó a mississippi Oxfordban –, de ez itt be van zárva. Kezdte azt hinni, hogy a bezárt ajtók kevesebb gondot jelentenek. Hamarosan ez itt kinyílik, és újra kezdődnek a problémák.

Mia: *Elmondtam mindent, amit tudtam. Most segítesz nekem megtalálni ezt a Dixie Malacot, vagy keressem meg magam? Meg tudom tenni, ha muszáj, különösen, ha a teknős segít nekem.*

Susannah: *Segítek.*

Hogy sokat vagy keveset segít-e, attól függ, mennyi most az idő. Mennyi időt töltöttek el itt? A lába térdtől lefelé teljesen elzsibbadt – különben a feneke is –, és ez lehet jó jel, bár ebben a neonfényben mindig folyós az idő.

Mit számít az neked?, gyanakodott Mia. *Mit számít neked, hogy mennyi az idő?*

Susannah igyekezett valami magyarázatot találni.

A baba miatt. Tudod, hogy mostanáig én tartottam vissza.

Persze hogy tudom. Ezért akarok indulni.

Rendben. Nézzük, mennyi pénzt hagyott ránk az öreg Matt haver.

Mia elővette a kis pénzköteget, és értetlenül bámulta.

Vedd elő azt, amelyikre az van írva, hogy Jackson.

Én... Zavartan: *Nem tudok olvasni.*

Hadd *jöjjek előre. Majd* én *elolvasom.*

Nem!

Jól van, jól van, nyugi. Az a hapsi, aki úgy fésüli az ősz haját, mint Elvis.

Nem ismerem ezt az Elvist…

Nem érdekes, az ott a tetején. Jó. Most a többit tedd vissza a zsebedbe, ott szépen biztonságban lesz. Fogd a markodba a húszast. Jó, most kiássuk a startgödröt.

Az mi?

Fogd be a pofád, Mia!

TIZENHAT

Amikor visszaértek az előcsarnokba – lassan lépkedve, mert a lábszáruk még mindig tele volt tűkkel és hangyákkal –, Susannah egy kicsit felbátorodott, mert látta, hogy kint leszállt az alkonyat. Az egész napot ugyan nem sikerült elfogyasztania, de a nagy részét igen.

Az előcsarnok forgalmas volt, de nem olyan eszelősen kapkodó. A szépséges eurázsiai lány, akinél bejelentkeztek, eltűnt, véget ért a műszakja. A bejárati védőeresz alatt két új, zöld egyenruhás férfi hívta fütytyögve a taxikat a vendégeknek, akik közül sokan szmokingot vagy hosszú, csillogó ruhát viseltek.

– *Estélyre mennek,* magyarázta Susannah. *Vagy színházba.*

– Susannah, ez engem nem érdekel. Mi is ezeknél a zöldbe öltözött embereknél rendelünk olyan sárga kocsit?

– Nem, majd a sarkon fogunk egy taxit.

– *Azt mondod?*

– Ó, hagyd már a gyanakvást. Ahova viszed a srácodat, ott vagy te halsz meg, vagy ő, de elismerem a szándékod tisztességes voltát, és megtartom az ígéretemet. Igen, erre szavamat adom.

– *Jól van.*

Minden további megjegyzés – és bizonyosan bocsá-

natkérés – nélkül távozott Mia a szállodából, jobbra fordult, és elindult visszafelé a Második sugárúton a Hammarksjöld tér kettes szám felé, ahol gyönyörűen dalol a rózsa.

TIZENHÉT

A Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán fakóvörös bádogszekér parkolt a járdán. A járda ezen a helyen sárga volt, és egy kék ruhás férfi – az oldalfegyveréből ítélve csendbiztos – erről a tényről látszott vitatkozni egy magas, fehér szakállas emberrel.

Mia meghökkent rebbenést érzett magában.

Susannah! Mi az?

Az az ember!

A csendbiztos?

Nem, a szakállas! Majdnem szakasztott mása Henchicknek! Nem látod?

Mia nem látta, és nem is törődött vele. Annyit értett, hogy tilos parkolni a sárgára festett sarkokon, és a fehér szakállas ember tisztában van ezzel, mégsem óhajt arrébb menni. Lerakott néhány festőállványt, azután képeket helyezett el rajtuk. Mia megérezte, hogy a vita nem most kezdődött.

– Adok önnek egy cédulát, tiszi.

– Tedd, amit tenned kell, Benzyck, és Isten áldjon.

– Jó. Örömmel hallom. A cédulát meg el fogja tépni, igaz?

– Add meg a császárnak, ami a császáré; add meg Istennek, ami az Istené. Így mondja a Biblia, áldott legyen az Úr Szent Könyve.

– Egyetértek – mondta Benzyck csendbiztos. A farzsebéből előhúzott egy vastag noteszt, és firkálni kezdett. Érezni lehetett, hogy ez is régi szertartás. – De azért hadd mondjak valamit, Harrigan: a városháza előbb-utóbb megelégeli az akcióit, és

elkapják a törvényt lábbal tipró szentfazék seggét. Csak abban reménykedem, hogy ott lehetek, amikor megtörténik.

Letépett egy lapot a noteszből, odament a bádogszekérhez, és becsúsztatta a papírt a kocsi üvegezett elején a fekete ablaktörlő alá.

Susannah jót derült: *Kapott egy figyelmeztetést. Ahogy elnézem, nem az elsőt!*

Akarata ellenére Mia is felvidult egy pillanatra: *Mi van a kocsi oldalára festve, Susannah?*

Kis mocorgás következett, ahogy Susannah félig *előrelépett,* aztán valami furcsa érzés jött, mintha valahol mélyen megcsiklandoznák Mia agyát.

Susannah még mindig derűsen folytatta: *Aszongya: A SZENT ISTEN-BOMBA EGYHÁZA, Earl Harrigan tiszteletes. Meg hogy HOZZÁJÁRULÁSÁT MÉLTÁNYOLNI FOGJÁK A MENNYEKBEN.*

Mi az a mennyek?

Egy másik neve az ösvény végén levő tisztásnak.

Aha.

Benzyck csendbiztos munkája végeztével kezét a háta mögött összefonva továbbsétált, alfele tekintélyesen dagadozott a kék szövet alatt. Harrigan tiszi közben a festőállványaival bíbelődött. Az egyik képen egy férfit engedett ki a fogdából egy fehér köntösű illető. A fehér ruhás illető feje izzott. A másik képen a fehér ruhás éppen elfordul egy vörös szörnyetegtől, amelyiknek szarvak rondították el a fejét. A szarvas szörnyeteg irtó dühösen meredt sai Fehérruhásra.

Susannah, ezen a világon ilyen vörös lénynek látják a Bíbor Királyt?

Susannah: *Azt hiszem. Ez a Sátán, ha érdekel – az alvilág ura. Szólj ennek az istenes embernek, hogy fogjon egy taxit, jó? Használd a teknőst.*

Mia megint gyanakodva kérdezte (láthatólag nem tudott úrrá lenni a természetén): *Így gondolod?*

Így gondolom! Igen! Jézusom, asszony!

Jól van, jól van. Kicsit zavartan odament Harrigan tiszihez, közben előhúzta a faragott teknőst a zsebéből.

TIZENNYOLC

Susannah egy szemvillanás alatt tudta, mi a teendője. Visszahúzódott Miából (ha a mágikus teknős segítségével sem tud szerezni egy taxit, akkor reménytelen), és szemét becsukva fölidézte a Dogant. Amikor ismét kinyitotta, ott volt. Megragadta a mikrofont, amelyen Eddie-t hívta, és megnyomta a gombját.

– Harrigan! – szólt bele. – Earl Harrigan tiszteletes! Ott vagy? Hallasz, aranyom? *Hallasz engem?*

TIZENKILENC

Harrigan tiszi abbahagyta a munkát annyi időre, míg megnézhette a fekete nőt – ringó léptű szépség, hála érte Istennek –, ahogy beszáll egy taxiba. A taxi elhúzott. A tiszinek sok dolga volt még az esti szentbeszéd előtt – ez a kis balett Benzyck rendőrrel csak a startpisztoly dörrenése –, ennek ellenére csak állt és bámulta, ahogy a taxi hátsó lámpái hunyorognak és zsugorodnak.

Történt vele valami?

Valami...? Lehetséges, hogy...?

Harrigan tiszi térdre borult a járdán, nem törődve a járókelőkkel (akiknek a többsége meg vele nem törődött). Összekulcsolta és az állához emelte két nagy, öreg, istenes kezét. Tudta, hogy a Biblia szerint az imádság magánügy, amelyet legjobb házunkba visszavonulva elvégezni, és ő valóban huzamosabb időket töltött házának belsejében térdein, igen, Uram, de ugyanakkor abban is hitt, hogy Isten akaratából kell látniuk időről időre a népeknek, milyen egy imádkozó ember, mivel legtöbbjük – Isten nevében! – már elfeledkezett erről a látványról. És nincs jobb, nincs *kedvesebb* hely az Istennel való társalkodásra, mint ez itt, a Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarkán. Itt ének zengedez, tisztán és édesen. Itt emelkedik

a lélek, tisztul az elme... sőt történetesen a bőr is tisztul. Nem Isten hangja volt, Harrigan tiszi nem is volt olyan istenkáromlón ostoba, hogy ezt higgye, ám úgy vélte, az angyalokat hallja. Igen, hála Istennek hála, hála az Isten-bombának, ez a szeráfim hangja!

– Isten, nem dobnál rám egy apró Isten-bombát? Azt akarom megkérdezni, hogy az a hang, amit hallok, a tiéd vagy az enyém?

Semmi válasz. Milyen sokszor nincs válasz. Ezen majd elmélkedni fog. Közben készülnie kell a szentbeszédre. A mutatványra, ahogy teljesen profán módon gondolni szokta.

Harrigan tiszi odament a furgonhoz, amelyet szokás szerint a sárgára festett sarkon parkok le, és kinyitotta a hátsó ajtót. Azután elővette a röplapokat, a selyemmel borított adományos tányérkát, amelyet maga mellé tett a járdára, és a zömök deszkakockát. A szappanosládát, amelyre állni fog, hogy kiemelkedhessék, és halleluját kiálthasson.

Igen, testvérem, ha már itt vagy, nem mondanál rá ámen?

STRÓFA: Commala-come-vásik,
Itt van már megint a másik.
Ismerheted nevét-arcát, de ő
Ettől még nem lesz igazi barátnő.

VÁLASZ: Commala-come-köd,
Nem lesz a barátnőd!
Ha túl közel engeded magadhoz,
Két nyom rögtön a hasadhoz.

11. Stanza
AZ ÍRÓ

Mire megérkeztek a bevásárlóközponthoz a Bridgton nevű kies városkában – ABC, mosoda és egy meglepően tágas drogéria –, Roland és Eddie már érzékelte: nemcsak az éneket, de a gyülekező erőt is. Úgy emelte fel őket, mint egy bolond, csodálatos lift. Eddie váratlanul Csingiling varázsporára és Dumbó varázstollára gondolt. Úgy érezték, a rózsához közelednek, de mégsem egészen olyan volt ez az érzés. Nem töltötte el őket magasztos emelkedettség ebben a New England-i kisvárosban, de *valami* történt itt, és az csodálatos volt.

Miközben East Stoneham felől közeledtek, a mellékutakon követve a Bridgton feliratokat, Eddie mást is érzett: ennek a világnak a hihetetlen élességét. A fenyőerdők nyári zöld mélyének olyan minősége volt, amilyennel még sosem találkozott, sőt nem is sejtette, hogy létezhet. Elállt a lélegzete az égen szálló madaraktól, még a legközönségesebb verebektől is. A földön elnyúló árnyéknak is volt valami bársonyszerű vastagsága. Az ember úgy érezte, lenyúlhatna és fölvehetné, hogy a hóna alatt vigye el, mint egy vég kelmét.

Egy idő után megkérdezte Rolandot, nem érez-e hasonlóan.

– De igen – bólintott Roland. – Érzem, látom, hallom… Eddie, még *tapintom* is.

Eddie bólintott. Ő is érezte. Ez a világ a legvalóságosabb valóság volt. Ez… a révülés *ellentéte* volt. Leginkább így tudta megközelíteni. A Sugár kellős közepén voltak, és az úgy ragadta őket magával, akár a vízeséshez közeledő folyó.

– Ámde félek is – folytatta Roland. – Úgy rémlik, közeledünk mindennek a középpontjához – talán magához a Toronyhoz. Ennyi év után úgy tűnik, a keresés volt a célom, és ennek a vége rémítő.

Eddie bólintott. Ezzel egyet tudott érteni. Ő is félt.

Ha nem a Torony vonzza őket ilyen megdöbbentő erővel, akkor valami hatalmas és ijesztő dolog, amely közeli rokona a rózsának. Ez lehet az igazság.

Roland kinézett a parkolóra, az emberekre, akik jöttek-mentek a nyári ég, a lassan vonuló, pufók felhők alatt, és láthatólag nem voltak tudatában, hogy körülöttük az egész világ énekel az erőtől, és az összes felhő ugyanazon az ősi ösvényen halad odafönt. Nem voltak tudatában saját szépségüknek.

– Mindig azt gondoltam – folytatta a harcos –, hogy a legszörnyűbb dolog lenne elérni a Setét Tornyot, és fölfedezni, hogy üres a legfelső szoba. Minden világegyetemek Ura halott, vagy egyáltalán nem létezik. De most… tegyük föl, van ott valaki, Eddie! Olyasvalaki parancsol, akiről kiderül… – Nem tudta befejezni.

Ám Eddie igen. – Akiről kiderül, hogy csak egy újabb bumhug? Erről van szó? Isten nem halott, csak gyengeelméjű és rosszindulatú?

Roland bólintott. Valójában nem ettől félt, de úgy gondolta, Eddie legalább megközelítette a lényeget.

– Hogy lehet az, Roland? Ilyen érzések mellett?

Roland vállat vont, mintha azt mondaná, akármi megtörténhet.

– Amúgy meg van választásunk?

– Nincs – felelte komoran Roland. – Minden dolog a Sugarat szolgálja.

Akármi volt is az a hatalmas, zengő erő, mintha az út felől jött volna, amely a bevásárlóközponttól nyugatra tűnt el az erdőben. Az útjelző tábla szerint Kansas Roadnak hívták az utat. Eddie-nek beugrott Dorothy és Toto, meg Blaine, a Mono.

Sebességbe kapcsolta a kölcsönvett Fordot, és elindult. Szíve lassan, ünnepélyes erővel vert. Vajon így érezte magát Mózes, amikor közeledett az égő csipkebokorhoz? Hát Jákob, mikor fölserkenvén, egy sugárzó, szép idegent talált a táborban – az angyalt,

akivel tusakodnia kellett? Valószínűleg igen. Bizonyosra vette, hogy vándorlásuk újabb szakaszának vége közeledik – újabb válasz várja őket.

Isten talán a Kansas Roadon lakik, a maine-i Bridgton városa mellett? Hülyén kellett volna hangzania, mégsem úgy hangzott.

Csak ne üss agyon, gondolta Eddie, mialatt nyugatnak fordult. *Vissza kell mennem a szerelmemhez, így, kérlek, ne üss agyon, akárki, akármi légy.*

– Öregem, marhára félek – mondta.

Roland egy pillanatra megszorította a fiatalember kezét.

KETTŐ

Hárommérföldnyire a bevásárlóközponttól földúthoz értek, amely balra kanyarodott a fenyvesben. Több mellékút mellett húztak el anélkül, hogy Eddie akár csak lelassította volna a folyamatos, ötven kilométeres sebességgel haladó autót, ám ennél megállt.

Mindkét elülső ablak le volt engedve. Hallották a fák között zúgó szelet, egy varjú zsörtölését, egy csónakmotor nem is olyan távoli zümmögését és a Ford motorjának duruzsolását. Valamint sok százezer hang érdesen harmonikus kardalát. A kanyart jelző táblára mindössze annyit írtak: MAGÁNÚT. Eddie bólintott.

– Ez az.

– Igen, tudom. A lábad?

– Fáj. Emiatt ne aggódj. Akkor megtesszük?

– *Muszáj* – felelte Roland. – Igazad volt, hogy idehoztál minket. Ami itt van, az *ennek a* másik fele. –

Megütögette a zsebében levő papírt, amely szerint az üres telek tulajdonosa a Tet Corporation.

– Azt gondolod, hogy ez a King nevű pofa a rózsa ikertestvére.

– Igazat szólasz. – Roland elmosolyodott a saját

szavain. Eddie ritkán látott ilyen szomorú mosolyt. – Fölvesszük a callai beszédmodort, hm? Először Jake, azután mi mindnyájan.

– Tovább kell mennünk – mondta Eddie. Nem kérdés volt.

– Igen, és ez veszélyes lesz. Talán… semmi sem lesz ennél veszedelmesebb. Indulunk?

– Egy perc. Roland, emlékszel egy névre, amelyet Susannah említett? Moses Carverét?

– Kalmár… akarom mondani, üzletember. Ő vette át Susannah apjának boltját, amikor sai Holmes meghalt. Igazam van?

– Ja. Ugyanakkor ő Suze keresztapja is. Azt mondta, hogy tökéletesen megbízható. Emlékszel, hogy méregbe gurult, mikor Jake és én arra célozgattunk, hogy esetleg megfújta a cég pénzét?

Roland bólintott.

– Megbízom a feleségem ítélőképességében – mondta Eddie. – És te?

– Én is.

– Ha Carver *becsületes,* talán rábízhatjuk azokat az ügyeket, amelyeket le kell bonyolítanunk ebben a világban.

Bár mindez egyáltalán nem tűnt fontosnak ahhoz az erőhöz képest, amelynek növekedését Eddie mindenütt érezte, mégis úgy gondolta, ezt tisztázniuk kell. Lehet, csak egyetlen esélyük lesz arra, hogy megoltalmazzák a rózsát most, és biztosítsák életben maradását a jövőben. Helyesen kell cselekedniük, és Eddie tudta, hogy ehhez engedelmeskedniük kell a sors akaratának.

Egyszóval a *ka*-nak.

– Suze azt mondja, a Holmes Dental úgy nyolc-tízmillió dollárt ért abban a pillanatban, amikor átszipkáztad New Yorkból. Ha Carver olyan jó, mint ahogy remélem, akkor a cég jelenleg tizenkét-tizennégymilliót érhet.

– Az sok?

– Naná – válaszolta Eddie, és az égnek emelte a kezét. Roland bólintott. – Viccesen hangzik, hogy valami fogászati eljárás hasznából akarjuk megmenteni a világegyetemet, mégis erről van szó. És lehet, hogy a pénz, amit a fogtündér hagyott Suzenak, csak a kezdet. Ott van például a Microsoft. Emlékszel, hogy ezt a nevet említettem Towernek?

Roland bólintott. – Lassíts, Eddie. Kérlek, csillapodj.

– Bocsáss meg – válaszolta Eddie, és mélyen beszívta a levegőt. – Ez az a hely. Az éneklés. Az *arcok...* látod az arcokat a fákon? Az árnyékokban?

– Nagyon jól látom.

– Egy kicsit megőrjítenek. Ne haragudj. Arról beszélek, hogy egyesítjük a Holmes Dentalt a Tet Corporationnel, és kihasználva, hogy ismerjük a jövőt, a történelem leggazdagabb cégévé fejlesztjük. Akkora tőkéje lesz, mint a Sombra Corporationnek... vagy akár az Északi Központi Pozitronikának.

Roland vállat vont, azután fölemelte a kezét, mintha azt kérdezné, Eddie hogyan képes pénzről beszélni, amikor végtelen erő áramlik a Sugár mentén és rajta át, felborzolva a szőrt a tarkójukon, megbizsergetve testüregeiket, és leselkedő arccá változtat minden erdei árnyékot... mintha a mindenség idegyűlt volna, hogy figyelje őket, amint fellépnek drámájuk egyik kulcsjelenetében.

– Tudom, mit érzel, de ez fontos! – erősködött Eddie. – Hidd el, hogy az. Tegyük föl, például, hogy elég gyorsan növekedünk, és át tudjuk venni az Északi Központi Pozitronikát, mielőtt perdöntő erővé növi ki magát a világban? Roland, képesek lennénk megfordítani, ahogy a legnagyobb folyó folyását is meg lehet változtatni, nem kell több hozzá, csak egy ásó a forrásnál, ahol még csak szivárog a földből.

Roland szeme felragyogott. – Átvenni – mondta. – A

Bíbor Király szándékai helyett a miénket valósítaná meg. Igen, talán lehetséges!

– Akár igen, akár nem, nem szabad elfelejtenünk, hogy nem csak 1977-ért vagy 1987-ért játszunk, ahonnan én jöttem, sőt még csak nem is 1999-ért, ahova Suze ment. – Abban a világban, döbbent rá Eddie, Calvin Tower talán már meg is halt, Aaron Deepneau bizonyosan halott, miután utolsó drámai fellépésük – Donald Callahan megmentése a Hitler-Testvérek kezéből – rég lezajlott. Mindketten eltűntek a színről, és megérkeztek a tisztásra az ösvény végén, Hasgatóval, Hootsszal, Benny Slightmannel, Susan Delgadóval,

(Galla, Callahan, Susan, Susannah)

a Tik-tak Emberrel, sőt Blaine-nel és Patriciával együtt. Előbb-utóbb Roland és *ka-tet*-je is elér erre a tisztásra. A vég – ha fantasztikusan szerencsések és az öngyilkosságig merészek – csak a Setét Toronynál éri utol őket. Ha az Északi Központi Pozitronikát még csemete állapotban vissza tudják vágni, akkor valamennyi Sugarat megmenthetik a pusztulástól. De még ha ebben kudarcot vallanak is, két Sugár elég, hogy a helyén tartsa a Tornyot: a rózsa New Yorkban és ez a Stephen King nevű alak Maine-ben. Eddie esze nem tudott semmiféle biztosítékról... de a szíve elhitte.

– Az időért játszunk, Roland.

Roland ökölbe szorította a kezét, könnyedén rácsapott John Cullum öreg Fordjának műszerfalára, és bólintott.

– Tisztában vagy vele, hogy bármi lehet azon a telken? *Bármi.* Egy épület, egy park, egy emlékmű. A Nemzeti Gramofon Intézet. Ameddig a rózsa megmarad. Ez a Carver nevű pofa legálissá teheti a Tet-Corporationt, talán még együtt is működhet Aaron Deepneau-val...

– Igen – helyeselt Roland. – Kedvelem Deepneau-t.

Igaz arca van.

Eddie is így vélte. – Törvényes okmányokat állíthatnak ki, amelyekkel vigyáznak a rózsára – a rózsának meg kell maradnia, akármi lesz. És van egy olyan érzésem, hogy így is történik. 2007-ben, 2057-ben, 2525-ben, 3700-ban... a fenébe, még 19000-ben is... Mindig is ott lesz. Mert lehet, hogy törékeny, de azt hiszem, ugyanakkor halhatatlan is. Ezzel együtt helyesen kell cselekednünk, amíg megvan rá a lehetőségünk. Mert ez a világ kulcsa. Itt nem faraghatunk rajta, ha nem fordul a kulcslyukban. Úgy vélem, ebben a világban nincs ismétlés.

Roland eltöprengett, azután a földútra mutatott, amely a fák közé vezetett. A figyelő arcok, éneklő hangok erdejébe. Mindennek az összhangjába, ami értékkel, jelentéssel tölti meg a létet, őrzi az igazságot, elfogadja a Fehéret. – És mi van azzal az emberrel, Eddie, aki ennek az útnak a végén él? Ha *ember* egyáltalán.

– Azt hiszem, az, és nemcsak azért, mert John Cullum mondta. Itt érzem. – Megütögette a mellét a szíve fölött.

– Én is.

– Azt mondod?

– Igen, azt. Gondolod, hogy halhatatlan? Mert életem során sok mindent láttam, és még több pletykát hallottam, de sohasem találkoztam olyan férfival vagy nővel, aki örökké élt volna.

– Nem hinném, hogy szüksége lenne a halhatatlanságra. Csak arra, hogy megírja a megfelelő történetet. Mert némelyik történet örökké él.

Megértés fénye gyulladt Roland szemében. *Végre,* gondolta Eddie. *Végre ő is érti.*

De mennyi ideig tartott, amíg ő maga megértette és elfogadta? Isten tudja, ennek kellett volna történnie, annyi csoda után, amit látott, mégsem sikerült megtennie ezt az utolsó döntő lépést. Még az sem volt elég

neki, mikor ráeszmélt, hogy Callahan atya teljes életnagyságban egy *Borzalmak városa* című regényből pattant elő. Csak akkor lépte meg, amikor kiderült, hogy Co-Op City Bronxban van és nem Brooklynban. Legalábbis ebben a világban. Márpedig ez az egyetlen, amelyik igazán számít.

– Lehet, hogy nincs otthon – mondta Roland, miközben körülöttük az egész világ várakozott. – Talán nincs otthon ez az ember, aki megalkotott minket.

– Tudod, hogy otthon van.

Roland bólintott. A régi fény derengett föl a szemében, egy olyan tűz lángja, amely sosem aludt ki, amely Gileád óta megvilágította hosszú útját a Sugár mentén.

– Akkor hát indíts! – kiáltotta fojtottan. – Indíts, az apád szerelmére! Ha ő az Isten – a mi Istenünk –, akkor bele akarok nézni a szemébe, és meg akarom kérdezni, melyik út megyen a Toronyhoz!

– Nem azt kérdeznéd meg először, hogyan lehet Susannah-hoz eljutni?

Amint kicsúszott a száján, Eddie máris megbánta, és azért fohászkodott, hogy a harcos ne válaszoljon. Roland nem is válaszolt. Csak megforgatta csonka jobb kezének ujjait: *Gyerünk, gyerünk!*

Eddie sebességbe kapcsolta Cullum Fordját, és rákanyarodott a földútra. Hatalmas, daloló erő hajtotta őket, amely szélként áramlott körülöttük, beburkolva mindkettejüket egy anyagtalan valamivel, ami olyan volt, mint egy gondolat, mint egy alvó isten fejében születő álom.

HÁROM

Negyedmérföldnyire onnan az út kettéágazott. Eddie balra fordult, bár a táblára a ROWDEN szót írták, nem azt, hogy KING. Az általuk felvert por elhomá-

lyosította a visszapillantó tükröt. Az édes dallam részegítően ömlött át rajta. A tarkóján még mindig borzolódott a haj, az izmai reszkettek. Úgy vélte, ha most elő kéne vennie a pisztolyát, elejtené azt a vacakot. De még ha tudná is tartani, célozni képtelen lenne. Hihetetlen, hogy azok az emberek, akiket láttak, képesek élni, enni, aludni ilyen közel a dalhoz, arról nem is beszélve, hogy miképpen tud itt valaki regényeket írni? Persze King nem egyszerűen *közel* van a hangokhoz; ha Eddie jól sejti, akkor King a hangok *forrása.*

De ha van családja, velük mi van? És még ha nincs *is,* mi van a szomszédokkal?

Az út jobbra kanyarodott, és…

– Eddie, állj meg. – Ezt Roland mondta, de nem lehetett felismerni a hangját. Halálsápadt volt a callai barnaság alatt.

Eddie megállt. Roland a mellette levő kilinccsel babrált, de mivel nem tudta kinyitni, derékig kihajolt az ablakon (Eddie hallotta övcsatjának koccanását az ablak krómkeretén), és az ogganra hányt. Amikor visszaült, egyszerre látszott kimerültnek és lelkesnek. Az Eddie-re szögeződő szempár kék volt, villogó, ősöreg. – Indíts.

– Roland, biztos vagy benne…

A harcos ismét csak az ujjait forgatta, és kibámult a poros szélvédőn. *Gyerünk, gyerünk, az apád szerelmére!* Eddie indított.

NÉGY

Olyasfajta ház volt, amelyet az ingatlanügynökök tanya néven árulnak. Eddie nem ezen csodálkozott,

hanem azon, hogy milyen szerény épület. Azután emlékeztette magát, hogy nem minden író *gazdag* író, és ez valószínűleg kétszeresen érvényes a *fiatal* írókra. Valamilyen nyomdai hiba rettentően felverte a második regénye árfolyamát a könyvbolondok között, ám Eddie kételkedett benne, hogy King kapott volna ebből osztalékot, illetve jogdíjat, ha így hívják.

Ám az udvaron, ahol a bekötőút megfordult, újnak látszó Jeep Cherokee állt, oldalán divatos, indián mintájú csíkkal, ami azt sugallta, hogy azért Stephen King talán mégsem tartozik az éhező művészek közé. Az első udvaron fából készült mászóka állt, körülötte műanyag játékok hevertek szerteszét. Eddie szíve összeszorult a látványtól. Az egyik lecke, amit Callában megtanult, hogy a srácok komplikálják a dolgokat. A játékokból ítélve az itt lakóknak kisgyerekeik vannak. És akkor beállít hozzájuk két fegyveres. Olyan emberek, akik a szó szigorúan vett értelmében nincsenek ép eszüknél.

Eddie leállította a Ford motorját. Egy varjú károgott. Egy motorcsónak – hangja után ítélve nagyobb a korábban hallottnál – dorombolt a vízen. A ház mögött napfény csillant a kék vízen. És a hangok azt énekelték: *Come, come, come-come-commala.*

Kattanás hallatszott. Roland kinyitotta az ajtaját és kiszállt, miközben kissé megrándult: nyilalló csípő, száraz fájdalom. Eddie követte. Olyan volt a lába, mintha fadarabokon állna.

– Tabby! Te vagy az?

A hang a ház jobb sarka mögül jött. Majd pedig a hang és a tulajdonosa előtt megjelent egy árnyék. Eddie még sosem látott árnyékot, amely ilyen rettegő igézettel töltötte volna el. Cáfolhatatlan bizonyossággal érezte: *Amott jön a teremtőm. Amott van ő, igen, igazat szólok.* És a hangok énekeltek: *Commala-come-szentem, ő teremtett engem.*

– Elfelejtettél valamit, drágám? – Csak az utolsó

szót ejtette azon a keleti, vontatott orrhangon, amelyet John Cullum is használhatott volna. Majd íme, itt volt, íme, itt volt a ház ura! Meglátta őket, és megállt. Meglátta *Rolandot,* és megállt. Az éneklés vele együtt állt meg, és úgy tűnt, a motorcsónak dönögése is abbamaradt. Egy pillanatra az egész világ egyetlen zsanéron lógott. Azután King megfordult, és futásnak eredt. Ám Eddie még láthatta az arcán a felismerés villámsújtott iszonyatát.

Roland úgy vetette magát utána, ahogy macska a madár után.

ÖT

De hát sai King ember volt, nem madár. Nem tudott röpülni, és nem volt hova futnia. A ház mellett a lankásan ereszkedő pázsitot egyetlen betontömb törte meg, amely kút vagy szennyvízszivattyú lehetett. A pázsit bélyeg nagyságú homokpartban folytatódott, ahol még több játék volt szétszórva. Azon túl már csak a tó volt. Az író belecsubogott a vízbe, azután olyan ügyetlenül fordult meg, hogy csaknem elesett.

Roland megállt a homokon. Nézték egymást. Eddie talán tízméternyire állt Roland mögött, és őket figyelte. Az ének újrakezdődött, a motorcsónak ismét duruzsolt. Talán abba sem maradt egyik se, de Eddie úgy érezte, ő ezt jobban tudja.

A férfi a vízben eltakarta a szemét, akár egy gyerek. – Te nem vagy ott – mondta.

– Itt vagyok, sai. – Roland hangja gyengéd volt és áhítatos. – Vedd le a kezed a szemedről, Bridgtoni Stephen. Vedd le, és jól nézz meg engem.

– Lehet, hogy ideg-összeroppanásom van – mondta a férfi a vízben, de lassan leeresztette a kezét. Szigorú, fekete keretes, vastag lencséjű szemüveget viselt. Az egyik szárat ragasztószalag tartotta. A haja fekete vagy sötétbarna volt. A szakálla határozottan

feketének tűnt, az első ősz szálak meghökkentő fehérséggel villogtak a sötétek között. Farmert és pólót viselt, amelyre azt írták: THE RAMONES, továbbá RAKÉTA A RUSZKIKNAK meg GABBA-GABBA-HEJ! Már kezdett ráülepedni a középkorúak kappanhája, de még nem lehetett kövérnek nevezni. Magas volt és éppolyan ónosan sápadt, mint Roland. Eddie különösebb meglepetés nélkül észlelte, hogy úgy *néz ki,* mint Roland. Tekintve a korkülönbséget, aligha mehettek volna el ikreknek, viszont apának és fiának? Annak már igen. Simán.

Roland háromszor megütögette a torkát, azután megcsóválta a fejét. Ez nem elég. Ez kevés. Eddie elbűvölve és rémülten nézte, ahogy a harcos letérdel a tiritarka játékok között, és összekulcsolt kezét a homlokához emeli.

– Üdv néked, meseszövő – mondta. – Eljött hozzád a Gileádi Roland Deschain és a New York-i Eddie Dean. Megnyílsz nekünk, ha megnyílunk neked?

King elnevette magát. Tekintve, hogy Roland szavaiból milyen erő áradt, Eddie megdöbbentőnek találta ezt a hangot.

– Én... apám, ez nem lehetséges. – Majd csak úgy magának: – Vagy igen?

Roland még mindig térdelve folytatta, mintha a vízben álló ember nem nevetett és nem beszélt volna. – Azt látod-e, akik vagyunk, és amit csinálunk?

– Ha léteztek, akkor harcosok vagytok. – King rásandított a vastag lencsék mögül Rolandra. – Harcosok, útban a Setét Toronyhoz.

Hát ez az, gondolta Eddie. A hangok fölcsaptak, a nap csillámlott a kék vízen. *Ezt eltalálta.*

– Igazat mondasz, sai. Segítséget és támogatást kérünk, Bridgtoni Stephen. Megadnád nékünk?

– Uram, nem tudom, ki a barátod, de ami téged illet... öregem, hiszen *én teremtettelek.* Nem állhatsz *ott,* mert az egyetlen hely, ahol valóban létezel, *itt* van. –

Öklével a homloka közepére csapott, mintha Rolandot figurázná ki, majd a házára mutatott. A tanya stílusú házára. – És ott bent. Azt hiszem, ott is létezel. Az asztalfiókban, vagy talán egy dobozban, a garázsban. Befejezetlen ügy vagy. Nem gondoltam, hogy... hogy...

A hangja elvékonyodott. Imbolyogni kezdett, mint aki halk, de gyönyörű zenét hallgat. A térde megroggyant, és ő összeesett.

– Roland! – ordította Eddie, és végre előreugrott. – Szívrohamot kapott a pasi! – De látta (legalábbis remélte), hogy a dolog nem olyan komoly. Mert az ének éppen olyan erős volt, az arcok a lombok és az árnyékok között éppolyan tisztán látszottak, mint az előbb. A harcos lehajolt, és megmarkolta Kinget – aki máris mocorogni kezdett – a hóna alatt. – Csak elájult. Ki hibáztathatná ezért? Segíts, bevisszük a házba.

HAT

A házigazda hálószobájából isteni kilátás nyílt a tóra. A padlón fertelmes szőnyeg bíborlott. Eddie leült az ágyra, és a fürdőszoba ajtaján át figyelte, ahogy King leveszi vizes tornacipőjét, felsőruházatát, egy pillanatra eltűnik az ajtóval és a fürdőszoba csempés falával határolt térben, hogy nedves alsónadrágját szárazra cserélje. Nem ellenkezett, mikor Eddie bekísérte a hálószobájába. Amióta magához tért – és mindössze harminc másodpercig volt eszméletlen –, szinte kísérteties volt a nyugalma.

Most előjött a fürdőszobából, és odament egy sifonérhoz. – Ez valami rossz tréfa? – kérdezte, miközben száraz farmer és trikó után kutatott. Eddie látta a házon, hogy van itt pénz – legalábbis akad. Hogy a ruháin mi látszik, csak az Isten tudja. – Ez valami Mac McCutcheon- és Floyd Calderwood-féle álom?

– Nem ismerem ezeket az embereket, és ez nem

vicc.

– Lehet, hogy nem, de az az ember nem lehet valódi. – King belelépett a farmerjába. – *Én írtam őt!* – érvelt Eddie-nek.

Eddie bólintott. – Magam is kitaláltam. Pedig valódi ember. Együtt lógok vele… – mióta is? Nem tudta. – …egy ideje – fejezte be. – Őt megírtad, engem pedig nem?

– Úgy érzed, kimaradtál valamiből?

Eddie jót nevetett, pedig pontosan ezt érezte. Legalábbis egy kicsit. Lehet, hogy King még nem írt róla. Ha ez a helyzet, akkor nincs valami nagy biztonságban.

– *Nem érzem úgy,* hogy ideg-összeroppanásom lenne – mondta King –, de azt hiszem, nem is az volt.

– Nem ideg-összeroppanásod volt, bár bizonyos fokig megértlek, sai. Ez az ember…

– Roland. Roland… Gileádból.

– Igazat szólsz.

– Nem tudom, hogy ezt a gileádi részt megírtam-e vagy sem – töprengett King. – Utána kell néznem, ha meglelem a lapokat. De ez jó. Mint az, hogy: „nincsen balzsam Gileádban".

– Nem tudlak követni.

– Semmi baj, én sem. – Talált a sifonér tetején cigarettát, Pall Mallt, és rágyújtott. – Fejezd be, amit mondani akartál.

– Ajtó nyílt eme világ és az övé között, és ő átrántott engem oda. Én is úgy éreztem, mintha ideg-összeroppanásom lett volna. – Nem ez a világ volt, ahonnan Eddie-t elragadták; közeli, de nem azonos, és majd' meghalt a heroinért, de anyag nélkül is éppen elég bonyolult volt a helyzet. Mégis volt egy kérdés, amit föl kellett tennie, mielőtt csatlakoznának Rolandhoz, és megkezdődne a valódi tanácskozás.

– Mondj meg nekem valamit, sai King. Tudod, hol van Co-Op City?

King átrakta az aprót és a kulcsait a vizes farmerből a szárazba, jobb szemét lehunyva, mert csípte a szája sarkából lógó cigaretta füstje. Most megállt, és felvont szemöldökkel nézett Eddie-re. – Ez valami beugrató kérdés?

– Nem.

– És ha tévedek, nem lősz le azzal a pisztollyal, amely az oldaladon lóg?

Eddie halványan elmosolyodott. Ez a King nem egy ellenszenves pasi, főleg Istennek. Azután emlékeztette magát, hogy Isten megölte a húgát, egy részeg vezetőt használva eszköznek, továbbá Henryt, a bátyját is. Isten megteremtette Enrico Balazart, és máglyára vetette Susan Delgadót. A mosolya lehervadt. De azért válaszolt: – Itt senki sem fog lövöldözni, sai.

– Ebben az esetben, azt hiszem, Co-Op City Brooklynban van. Te pedig, a kiejtésed alapján, onnan jöttél. Nos, megnyertem az ünnepi libát?

Eddie megrándult, mintha tűt döftek volna bele. – Micsoda?

– Az anyám szokta mondogatni. Ha Dave bátyám és én először megcsináltuk a házimunkát, és jól is csináltuk, akkor mondta: „Fiúk, megnyertétek az ünnepi libát." Ez csak tréfa volt. Szóval nyertem?

– Igen – válaszolt Eddie. – Hát persze.

King bólintott, azután elnyomta a cigarettáját. – Rendes srác vagy. A haverod az, akit nem nagyon szeretek. Sose szerettem. Azt hiszem, részben ez az oka, hogy abbahagytam a történetet.

Ez ismét meglepte Eddie-t. Hogy palástolja, fölállt az ágyról. – *Abbahagytad?*

– Igen. A címe *A Setét Torony* volt. Ez lett volna az én *Gyűrűk Ura* könyvem, a *Gormenghastom,* akármim. Nem lehet mondani, hogy híján lennék a becsvágynak. Egy darabig eltartott, amíg rájöttem, hogy ez a regény túl nagy az én kis agyamhoz képest. Túlságosan... nem is tudom... nagyralátó? Azt hiszem,

ez is egy megfelelő kifejezés. Továbbá – folytatta szárazon – elveszítettem a vázlatát.

– *Mi?*

– Hülyén hangzik, ugye? De hát írni hülye dolog. Tudtad, hogy Ernest Hemingway egyszer egy egész kötetre való novellát hagyott el egy vonaton?

– Csakugyan?

– Csakugyan. Nem voltak vázlatai, sem másolatai. Puff, eltűnt. Valami ilyesmi történt velem is. Egy remek, átvedelt éjszaka után – de az is lehet, hogy meszkalin volt bennem, erre már nem emlékszem – egy teljes regényvázlatot készítettem ehhez az öttízezer oldalas, fantasztikus eposzhoz. Azt hiszem, jó vázlat volt. Bizonyos formát adott a dolognak. Stílust. Azután elveszítettem. Valószínűleg lerepült a motorom hátuljáról, amikor visszafelé tartottam valamelyik kurva kocsmából. Soha nem fordult elő velem hasonló. Ha másra nem is, a munkámra rendszerint vigyázok.

– Aha – bólintott Eddie, és fontolgatta, hogy megkérdezze-e: *Akkortájt, amikor elveszítetted a vázlatot, nem láttál véletlenül csicsás öltözetű pofákat, akik procc kocsikkal furikáztak? Hogy ne sokat lacafacázzunk: alacsony embereket? Vagy olyanokat, akiknek vörös jegy volt a homlokán? Olyan, ami kicsit emlékeztetett egy véres körre? Röviden, bármit, ami azt sejtette, hogy a vázlatodat ellopták? Valaki, akinek érdeke, hogy* A Setét Tornyot *soha ne fejezd be?*

– Menjünk a konyhába. Tanácskoznunk kell. – Csak azt szerette volna tudni, hogy miről? Akármiről is, jobb, ha máris nekilátnak, mert ez itt a valódi világ, amelyben nem lehet ismételni.

HÉT

Rolandnak fogalma sem volt, hogyan töltse meg és indítsa be a pulton álló divatos kávéfőzőt, de talált egy

ütött-kopott kannát az egyik polcon, és ez alig különbözött attól, amelyet Main Johns vitt az iszákjában réges-régen, amikor három suhanc Mejisbe indult lábasjószágot számolni. Sai King tűzhelye villamossággal működött, de egy gyerek is kitalálta volna, hogyan kell kezelni. Amikor Eddie és King belépett a konyhába, a kanna már melegedett.

– Én nem iszom kávét – mondta King, és odament a hidegszekrényhez (széles ívben kikerülve Rolandot). – Rendesen nem iszom sört öt óra előtt, de azt hiszem, a mai napon kivételt tehetek. Mr. Dean?

– Nekem megfelel a kávé.

– Mr. Gileád?

– Deschain a nevem, sai King. Köszönöm jóságát, de én is kávét innék.

Az író a doboz tetejébe beépített gyűrű segítségével kinyitott egy sört (ezt a megoldást Roland fölöslegesen fortélyosnak és a hülyeségig tékozlónak tartotta). Szisszenés hallatszott, amelyet kellemes illat követett: komlóé

(commala-come-come)

és élesztőé. King egyetlen kortyintásra megitta sörének legalább a felét, letörölte bajuszáról a habot, azután a dobozt letette a konyha pultjára. Még mindig sápadt volt, de láthatólag összeszedte magát. A harcos úgy találta, meglehetősen jól viselkedik, legalábbis eddig. Lehetséges, hogy elméjének valamely mélyebb tartományában már számított a látogatásukra? Hogy várt rájuk?

– Van feleséged és gyermekeid – mondta Roland. – Hol vannak ők?

– Tabby famíliája északon, Bangor közelében lakik. A lányom a múlt hetet a nagyinál és ópapánál töltötte. Tabby fogta a legkisebbet – Owen még baba –, és egy órája elindult érte. Nekem kell fölszednem a másik fiút – Joe-t egy... – az órájára nézett. – Nagyjából egy órán belül. Be akartam fejezni az írást, így ez

alkalommal mindkét kocsit használni fogjuk.

Roland töprengett. Ez igaz lehet. King csaknem biztosan így akarja értésükre adni, hogy rövid időn belül felfedeznék az eltűnését.

– Nem tudom elhinni, hogy ez történik! Elégszer mondtam már, hogy idegesítő legyen? Mindenesetre túlságosan hasonlít ahhoz, ami a történeteimben szokott előfordulni.

– Mint például a *Borzalmak városá*-ban – jegyezte meg Eddie.

King felvonta a szemöldökét. – Tehát azt is ismeritek. Netán ott is van Literary Guild, ahonnan jöttetek? – Megitta a sör maradékát. Úgy iszik, gondolta Roland, mint akinek tálentuma van hozzá. – Két órája szirénáztak a tó túlpartján, és nagy füst volt. A dolgozószobámból láttam. Akkor arra gondoltam, valószínűleg a gyep gyulladt meg, talán Harrisonban vagy Stonehamben, de most már nem vagyok benne biztos. Van hozzá valami közötök, haverok? Ugye van?

– Ő írja, Roland – szólalt meg Eddie. – Vagy írta. Azt mondja, abbahagyta. De úgy hívta, hogy *A Setét Torony.* Tehát tudja.

King mosolygott, de Roland úgy találta, hogy először látszik halálosan rémültnek. Nem számítva az első néhány pillanatot, amikor kibukkant a sarok mögül és szembekerült velük. Amikor megpillantotta teremtményét.

Tényleg az vagyok? A teremtménye?

Egyszerre érezte magát jól és rosszul. Ha erre gondolt, megfájdult a feje, a gyomra meg émelyegni kezdett.

– „Tudja" – mondta King. – Nem tetszik nekem ez a hang, fiúk. Ha egy sztoriban valaki azt mondja, „Tudja", a következő sor általában így hangzik: „Akkor meg kell ölnünk."

– Hidd el, amit mondok – szólt Roland nagyon

nyomatékosan. – A gyilkosság az utolsó, amit akarnánk, sai King. Az ellenségeid a mi ellenségeink is, és akik segítenek utadon, azok a barátaink.

– Ámen – helyeselt Eddie.

King kinyitotta a hidegszekrényt, és újabb sört vett elő. Roland látta, hogy még nagyon sok maradt a szekrényben, deres sorokban várakoznak. Mindennél több volt a sörösdoboz. – Ebben az esetben – mondta az író – szólítsatok inkább Steve-nek.

NYOLC

– Mondd el nekem a történetemet – kérte Roland. King a konyhai pultnak dőlt. Feje búbját megvilágította egy napfénypászma. Ivott egy kortyot, és fontolóra vette Roland kérését. Eddie ekkor látta meg először, nagyon halványan – talán csak a napfény kontrasztjaként. Poros, fekete árnyék volt, amely beburkolta az írót. Ködösen. Alig láthatóan. De mégiscsak ott volt. Mint a bujkáló sötétség, amelyet akkor láthat az ember a dolgok mögött, ha révülésben utazik. Erről volna szó? Eddie kételkedett benne.

Szinte nincs is.

De ott van.

– Tudod – mondta King –, én nem vagyok valami jó a mesélésben. Ellentmondásnak tűnik, de nem az; ez az oka, hogy inkább megírom.

Vajon Rolandnak mondja vagy nekem?, tűnődött Eddie. Nem tudta. Csak később jött rá, hogy King úgy beszélt, mintha valamennyiükhöz szólna, még Rosa Muñozhoz is, aki Callahan atya háziasszonya Callában.

Ekkor az író felragyogott. – Tudjátok, hogy miért nem találom a kéziratot? Mert van a pincében négy-öt dobozom, a befuccsolt történetek számára. Az egyik ilyenben kell lennie *A Setét Torony*-nak. – *Befuccsolt. Befuccsolt történetek.* Eddie-nek nem tetszett a kifeje-

zés. – Beleolvashattok, amíg elmegyek a kisfiamért. – Elvigyorodott, kivillantak nagy, ferde fogai. – Talán mire visszajövök, ti már elmentek, és kezdhetem győzködni magamat, hogy sosem jártatok itt.

Eddie Rolandra pillantott, aki egy kicsit megrázta a fejét. A tűzhelyen a kávé első buborékjai kacsingattak a kanna üvegszemében.

– Sai King – szólalt meg Eddie.

– Steve.

– Akkor Steve. Akkor most el kéne intézni a dolgunkat. A bizalom kérdését tegyük félre, mert marhára kell sietnünk.

– Persze, persze, verseny az idővel – mondta King, és elnevette magát, megnyerően kelekótya módon.

Eddie gyanította, hogy a sör is hatni kezdett. Iszákos lenne? Ilyen rövid idő alatt lehetetlen megállapítani, ám Eddie szerint némely jelek erre utaltak. Nem sokra emlékezett a gimnáziumi irodalomórákról, de arra igen, hogy valamelyik tanár szerint az írók buknak a piára. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, a „Hollós" pasi. Az írók szeretnek inni.

– Nem rajtatok nevetek, fiúk – mondta King. – Vallásom tiltja, hogy olyan embereken nevessek, akiknek fegyver lóg az oldalán. Csak hát az olyanfajta könyvekben, amilyeneket én is írok, az emberek csaknem mindig az idővel futnak versenyt. Szeretnétek hallani *A Setét Torony* első sorát?

– Hát persze, ha emlékszel rá – mondta Eddie. Roland semmit sem mondott, csak a szeme ragyogott fehérrel átszőtt szemöldöke alatt.

– Ó, de mennyire emlékszem! Talán ez volt a legjobb nyitó mondat, amit valaha írtam. – Félretette a sört, azután fölemelte a karját, és mindkét kezén két-két ujjával jelezte az idézőjeleket. – „A feketébe öltözött ember a sivatagon át menekült, a harcos pedig követte." A többi lehet pöf és dag, de ez tiszta. – Leengedte a kezét, fölkapta a sört. – Mondjátok, ez

tényleg megtörténik?

– A feketébe öltözött ember neve Walter? – kérdezte Roland.

King kezében megrándult a sörösdoboz. Leöntötte az imént váltott ingét. Roland bólintott, mintha azt a választ kapta volna, amire számított.

– Nehogy megint elájuljál! – mondta Eddie némileg élesen. – Egyszer is elég volt a hatás kedvéért!

King biccentett, kortyolt a sörből. Láthatólag sikerült összeszednie magát. Az órára nézett. – Uraim, tényleg elengedtek, hogy fölszedjem a fiamat?

– Igen – felelte Roland.

– Te... – King elhallgatott, gondolkodott, azután elmosolyodott. – Szavadra, becsületedre fogadod? Roland mosolytalanul válaszolt. – Így van.

– Akkor hát megkezdődik *A Setét Torony* Reader's Digest-féle, sűrített változata. Ne felejtsétek el, hogy nem vagyok valami jó a szóbeli mesélésben, de igyekszem megtenni, ami tőlem telik.

KILENC

Roland úgy hallgatta a történetet, mintha világok sorsa múlna rajta. Biztosra vette, hogy így is van. King a harcos életét a tábortüzekkel kezdte, aminek Roland örült, mert ez megerősítette azt a meggyőződését, hogy Walter tulajdonképpen emberi lény. Innentől, mondta King, az elbeszélés visszakanyarodik oda, ahol Roland találkozik a sivatag szélén a gazdával, akinek a neve Brown.

Élet a gabonának, hallotta Roland az évek távolából, és azt is: *Élet magadnak is.* Elfeledkezett Brownról és házi hollójáról, Zoltánról, ez az idegen azonban emlékezett.

– Legjobban az tetszett – folytatta King –, ahogy a történet látszólag visszafelé hátrált. Pusztán technikai szempontból nagyon érdekes volt. A sivatagban indí-

tottalak el, azután visszaugrottam egy vonásnyit oda, ahol Brownnal és Zoltánnal találkozol. Zoltánnak mellesleg egy gitáros népdalénekest hívtak, akit a Maine-i Egyetemen ismertem. A gazda kunyhójától megint visszaugrottam egy vonásnyit, oda, ahol megérkezel Tull városába... ezt a nevet egy rockegyüttestől vettem...

– Jethro Tull – mondta Eddie. – A fenébe, hát persze! Tudtam, hogy ismerős! És mi van a Z. Z. Toppal, Steve? Őket ismered? – Kingre nézett, látta rajta az értetlenséget, elmosolyodott. – Úgy sejtem, nem, mivel még nem létezik. Vagy ha igen, akkor még nem találkoztál velük.

Roland az ujjait forgatta: *Gyerünk, gyerünk.* Pillantása azt üzente Eddie-nek, hogy ne szóljon folyton közbe.

– Onnan, hogy Roland megérkezik Tullba, a történet megint visszazökken egy vonásnyit, hogy elmesélje, miként halt meg Nort, a fűevő, akit Walter támasztott föl. Ugye értitek, miért volt olyan gerjesztő? A korai részét rükvercben meséltem. Tolatásba volt kapcsolva a sebváltó.

Rolandot nem érdekelték a technikai részletek, amelyek úgy elbűvölték Kinget; végtére is az ő életéről volt szó, az *életéről,* amely az ő szempontjából előre haladt. Legalábbis addig, amíg el nem érte a Nyugati Tengert és az ajtókat, amelyeken keresztül útitársakat szerzett.

De úgy tűnt, Stephen King semmit nem tud az ajtókról. Megírta a pihenőállomást, és Roland találkozását Jake Chambersszel; megírta utazásukat először a hegyekig, azután a hegyek alatt; megírta, hogyan árulta el Jake-et az a férfi, akiben megbízott, akit megszeretett.

King észrevette, hogy Roland lehorgasztja a fejét ennél a résznél, és valami különös gyengédséggel mondta: – Nem kell annyira szégyenkezned, Mr.

Deschain, Végtére is én vagyok az, aki ezt csináltatta veled.

De Roland ebben megint csak nem volt biztos. King leírta Roland tanácskozását Walterrel a csontok poros golgotáján, beszélt a cigánykártyáról és a szörnyű látomásról, amelyben Roland átütötte a világegyetem tetejét. Leírta, miként ébredt a jóslás hosszú éjszakája után évekkel idősebben, amikor Walterből már csak csontok maradtak. Utoljára, mondta King, azt írta meg, ahogy Roland eléri a vízpartot, és leül. – Azt mondtad: „szerettelek, Jake".

Roland tárgyilagosan bólintott. – Még mindig szeretem.

– Úgy beszélsz róla, mintha valóban létezne.

Roland egyenesen ránézett. – Én létezem? És te?

King nem válaszolt.

– Mi történt azután? – nógatta Eddie.

– Azután, *senor,* kifogytam a történetből – vagy elbátortalanodtam, ha így jobban tetszik –, és abbahagytam.

Eddie is abba akarta hagyni. Látta, hogy az árnyékok nyúlni kezdenek a konyhában, és Susannah után akart menni, mielőtt késő lenne. Neki és Rolandnak elég jó elképzelése van arra, hogyan juthatnak ki ebből a világból; gyanúja szerint Stephen King maga igazítja el őket, hogy miképpen juthatnak el a lovelli Teknőshát útra, ahol a valóság fátyla vékony – legalábbis John Cullum szerint –, és a bekóricálók mostanában ugyancsak elszaporodtak arrafelé. King boldogan eligazítja őket. Örülni fog, hogy megszabadul tőlük. De még nem mehetnek, és ezt Eddie a türelmetlensége ellenére is tudta.

– Leálltál, mert elveszítetted a vázalatodat – mondta Roland.

– Vázlat. De nem igazán ezért. – King kivette magának a harmadik sörét. Nem csoda, gondolta Eddie, hogy puhul a dereka; máris bekebelezett egy

cipónak megfelelő kalóriát, és most kezdi a második cipót. – Ritkán dolgozom vázlatból. Igazából… ne haragudjatok meg rám, de az lehetett az egyetlen alkalom. És az is túl nagynak bizonyult. Túl különösnek. És *te* is problémává lettél, uram, vagy sai, vagy akárhogy hívod is magad. – King elfintorodott. – Nem tudtam eldönteni, mi legyen a megszólítás.

– Még nem – jegyezte meg Roland.

– Úgy kezdted, mint Sergio Leone Névtelen Emberének egy változata.

– A spagettiwesternekből – tette hozzá Eddie. – Jézusom, hát persze! Legalább százat láttam a Majesticben a bátyámmal, Henryvel, amikor Henry még otthon volt. Aztán magam mentem, vagy egy barátommal, Chuggy Coterrel, amikor Henry Vietnamban volt. Azok *férfinak* való filmek voltak!

King vigyorgott. – Ja – bólintott –, bár a feleségem is összekarmolta magát értük, ezt faggyúzd meg!

– Frankó! – kiáltotta Eddie.

– Ja, Tabby frankó csaj. – King visszafordult Rolandhoz. – Névtelen Emberként – Clint Eastwood fantasztikus változataként – klassz voltál. Nagyon szórakoztató.

– Úgy gondolod?

– Igen. De aztán megváltoztál. A kezem alatt. Már nem tudtam megállapítani, hogy hős vagy-e, antihős, vagy egyáltalán nem vagy hős. Amikor hagytad lezuhanni azt a kissrácot, az volt a vég.

– Azt mondtad, te tétetted meg velem.

King farkasszemet nézett vele – kék találkozott kékkel a hangok végtelen kórusának közepette –, és azt mondta: – Hazudtam, testvér.

TÍZ

Rövid hallgatás következett. Mind azt gondolták,

hogy vége a tanácskozásnak. De aztán King azt mondta: – Kezdtél megrémíteni, így hát nem írtam rólad többé. Bedobozoltalak, betettelek egy fiókba, és novellákat írtam, amelyeket el tudtam adni a férfimagazinoknak. – Eltűnődött, bólintott. – Miután elraktalak, barátom, a dolgok megváltoztak körülöttem, méghozzá előnyükre. Sikerült végre eladnom, amit írtam. Megkértem Tabby kezét. Nem sokkal ezután elkezdtem írni egy *Carrie* című könyvet. Nem ez volt az első regényem, de az első, amelyet eladtam, és amely felvitt a csúcsra. Mindezt azután, hogy elbúcsúztam tőled, Roland. Viszlát, jó utat. Erre mi történik? Hat-hét évvel később egy napon befordulok a házam sarkánál, és meglátlak, ahogy ott állsz az autófelhajtón, akkora vagy, mint a tűzoltólétra, ahogy az anyám szokta mondani. Erre csak azt mondhatom, hogy véleményem szerint látomás vagy, amely a leginkább derűlátó következtetés szerint a túlhajtott munka következménye. De ezt nem tudom elhinni. Hogyan is hihetném? – Hangja egyre erősödött és reszketni kezdett. Eddie ezt a hangot nem tévesztette össze a félelemmel. Ez a düh hangja. – Hogyan hihetném el, amikor látom az árnyékodat, a te lábadon – Eddie-re mutatott – a vért. És a port az arcodon? – Ez alkalommal Rolandra szögeződött az ujja. – Nem hagytatok választási lehetőséget, és úgy érzem, hogy az agyam... nem is tudom... megdőlt? Ez a legjobb szó? Azt hiszem ez. Összedőlőben van.

– Nem hagyhatod abba csak úgy – mondta Roland, elengedve a füle mellett ezt az utolsó, önsajnáltató nyafogást.

– Nem?

– Azt hiszem, történetet elmondani olyan, mint ellökni valamit. Talán magát a formálatlant. És egy napon, miközben csinálod, megérzed, hogy valami visszalök.

King ezen elgondolkozott, mégpedig Eddie-nek nagyon hosszúnak tűnő ideig, aztán bólintott. – Igazad lehet. Ez több, mint a kiszáradás szokásos érzése. Ahhoz hozzáedződtem, noha nem olyan gyakran esik meg velem, mint korábban. Ez... nem is tudom, egy napon egyszer csak egyre kevesebb örömet talál az ember abban, hogy ül és veri a billentyűket. Homályosabban lát. Már nem akkora élvezet, hogy mesélhet *magának.* Azután, ami még rosszabb, *új ötlet* jut az eszébe, amely ragyogó, fényes, mintha most hozták volna a bemutatóteremből, egy karcolás sincs rajta. Tökéletesen jónak tűnik, legalábbis akkor. És... hát...

– És úgy érzed, hogy valami visszatart – mondta Roland ugyanazon a különös, színtelen hangon.

– Igen. – King olyan halkan beszélt, hogy Eddie alig hallotta. – TILOS AZ ÁTJÁRÁS. BELÉPNI TILOS. MAGASFESZÜLTSÉG. – Elhallgatott. – Talán még az is, hogy ÉLETVESZÉLY.

Nem tetszik nekem az a ködös árnyék, amely körülötted kavarog, gondolta Eddie. *Az a fekete dicsfény. Nem, sai, szerintem neked sem tetszene. Mit is látok? Cigarettát? Sört? Valami más drogot, amelyre gusztusod van? Karambolt, egy részeg éjszaka után? Mennyi idő múlva? Hány év múlva?*

Ránézett a Kingék konyhaasztala fölötti faliórára, és látta, hogy délután háromnegyed négy. – Roland, későre jár. Ennek az embernek el kell mennie a gyerekéért. – *Nekünk pedig a feleségemért, mielőtt Mia megszüli a gyerekét, amelyet közösen hordtak ki, és a Bíbor Királynak nem lesz többé szüksége a Susannah félre.*

Roland annyit válaszolt: – Csak még egy kis időt. – Némán lehajtotta a fejét. Gondolkodott. Igyekezett eldönteni, melyek a megfelelő kérdések. Vagy talán az egyetlen jó kérdés. Ez pedig fontos, ezt Eddie is tudta, mert sohasem lesznek képesek visszatérni az 1977-es

év júliusának kilencedik napjába. Egy másik világban képesek újra meglátogatni ezt a napot, de ebben nem. És vajon azokban a világokban létezik Stephen King? Eddie szerint nemigen. *Valószínűleg* nem.

Miközben Roland gondolkodott, a fiatalember megkérdezte Kinget, jelent-e neki valamit a Blaine név.

– Nem különösebben.

– És mi a helyzet Luddal?

– Mint a ludditáknál? Gépromboló vallási szekta volt, nem? A tizenkilencedik században, hitem szerint, de lehet, hogy még korábban kezdődött a mozgalmuk. Ha jól tudom, akkor a tizenkilencedik században betörtek a gyárakba, és darabokra zúzták a gépeket. – Elvigyorodott, kimutatta girbegurba fogait. – Azt hiszem, ők voltak koruk Greenpeace-e.

– Beryl Evans? Erről eszedbe jut valami?

– Nem.

– Henchick? A mannita Henchick?

– Nem. Kik azok a manniták?

– Túl bonyolult lenne elmagyarázni. Mi a helyzet Claudia y Inez Bachmannal? Jelent ez vala…

Meghökkenésére King kacagni kezdett. Arckifejezése után ítélve őt magát is meglephette a dolog. – Dicky felesége! – kiáltotta. – Honnan az ördögből tudsz erről?

– Nem tudok. Ki az a Dicky?

– Richard Bachman. Néhány korai puha fedelű regényemet álnév alatt jelentettem meg. Ez volt Bachman. Egy éjjel, amikor meglehetősen piás voltam, egész életrajzot találtam ki neki, egészen odáig, hogyan küzdött meg a felnőttkori fehérvérűséggel, hajrá, Dicky! Szóval Claudia az ő felesége. Claudia Inez Bachman. Viszont ami az y-t illeti… erről nem tudok. Eddie úgy érezte, hatalmas, láthatatlan kő gördült le a melléről és tűnt el az életéből. Claudia Inez Bachman csak tizennyolc betű.

Így valami hozzábiggyesztett egy y-t, és miért? Természetesen azért, hogy tizenkilenc betű legyen. Claudia Bachman csak egy név. Claudia y Inez Bachman viszont... ő *ka-tet. Úgy* vélte, most kapott választ egy kérdésre, amiért idejöttek. Igen, Stephen King teremtette őket. Legalábbis Rolandot, Jake-et és Callahan atyát. A többit még nem teremtette meg. Úgy mozgatta Rolandot, mint a sakkfigurát: Roland elmegy Tullba, Roland lefekszik Allie-vel, Roland a sivatagban kergeti Waltert. De miközben főhősét mozgatta a táblán, *magát Kinget* is mozgatták. A kitalált névhez ragasztott betű erre utal. Valami azt akarta, hogy Claudia Bachman neve tizenkilenc betűből álljon. Így hát...

– Steve!

– Tessék, New York-i Eddie. – King öntudatlanul elmosolyodott.

Eddie szívverése meglódult. – Mit jelent neked a tizenkilences szám?

King elgondolkodott. Kint a szél sóhajtozott a fák között, a motorcsónak zümmögött, és a varjú – vagy egy másik – károgott. A parton hamarosan elkövetkezik a sütögetés órája, talán vannak, akik kirándulnak a városba, zenekar koncertezik a téren, minden világok legjobbikában. Vagy legalábbis a legvalóságosabbikában.

Végül King megrázta a fejét. Eddie csalódottan fújta ki a levegőt.

– Sajnálom. Prímszám, ennyit tudok róla. Valósággal lenyűgöznek a prímszámok, azóta, hogy a lisboni gimnázium első osztályának matekóráján Mr. Soychak megismertetett velük. Azt hiszem, ennyi idős voltam, amikor megismertem a feleségemet, bár ő vitatja ezt. Vitatkozós fajta.

– És mi a helyzet a kilencvenkilenccel?

King töprengett, azután az ujjain számolt. – Jó kis kor. „Kilencvenkilenc év az öreg kőhalmazon", mondja

egy dal, a címe – azt hiszem – „Az Öreg Kilencvenkilences hajótörése". De az is lehet, hogy a „Hesperus hajótörése". „Kilencvenkilenc üveg sör a falon, egyet leveszünk, körbeadjuk, és kilencvennyolc üveg marad a falon." Ezen túl *nada.*

Ez alkalommal ő pillantott az órára.

– Ha egyhamar nem indulok, Betty Jones fölhív és utánaérdeklődik, elfelejtettem-e, hogy *van egy fiam.* És miután átvettem Joe-t, százharminc mérföldet kell vezetnem észak felé. Ami könnyebb lenne, ha abbahagynám a sörözést. Az viszont könnyebb lenne, ha nem ülne a konyhámban két fölfegyverzett kísértet.

Roland bólintott. A fegyverövéhez nyúlt, elővett egy lőszert, és szórakozottan forgatni kezdte bal kezének ujjai között. – Csak még egy kérdést, ha lehet. Azután utunkra indulunk, és hagyunk téged is útra kelni.

King bólintott. – Akkor hát kérdezz. – A harmadik doboz sört bámulta, azután sajnálkozva kiöntötte a mosogatóba.

– Ennek alapján írtad *A Setét Torony-t?*

Eddie számára a kérdésnek nem volt értelme, viszont King szeme felvillant, mosolya felragyogott. – *Nem!* – mondta. – És ha valaha írok egy könyvet az írásról – valószínűleg megteszem, mert tanítottam, mielőtt épp emiatt visszavonultam volna –, akkor is ezt fogom mondani. Sem ezt, sem a többit nem tudatosan írtam. Tudom, vannak írók, akik így csinálják, de én nem tartozom közéjük. Valahányszor elfogy az ihlet, és nekiállok vázlatot csinálni, a történet, amelyen éppen dolgozom, rendszerint megy a kukába.

– Fogalmam sincs, miről beszéltek – mondta Eddie.

– Ez olyan... hé, ez klassz!

A harcos hüvelyk- és mutatóujja között pergő lőszer könnyedén felszökkent az ujjpercekre, és sétálni kezdett a hullámzó ízületeken.

– Igen – helyeselt Roland –, ugye hogy az?

– Így hipnotizáltad Jake-et a pihenőállomáson. Így emlékezett arra, hogy megölték.

És Susant is, gondolta Eddie. *Ugyanígy hipnotizálta Susant, csak arról te még nem tudsz, sai King. De az is lehet, hogy igen. Talán valahol magadban mindenről tudsz.*

– Próbálkoztam a hipnózissal – mondta King. – Gyerekkoromban egy pofa fölhívott a színpadra a topshami vásárban, és rá akart venni, hogy kotkodáljak, mint a tyúk. Nem jött be. Akkortájt lehetett, amikor Buddy Holly meghalt. Meg Big Bopper. Meg Ritchie Valens. Todana! Ó, Discordia!

Hirtelen megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani a gondolatait, azután felnézett a táncoló lőszerről Roland arcába. – Mondtam valamit az előbb?

– Nem, sai. – Roland a táncoló lőszert figyelte, ahogy gördül előre-hátra, előre-hátra. Természetes volt, hogy King is azt nézze.

– Hogy csinálod, mikor kitalálsz egy történetet? – kérdezte Roland. – Például az *én* történetemet?

– Csak úgy jön – mondta King. A hangja elhalkult, ámuldozó lett. – Belém csap – ez a jó része –, azután kijön, ahogy az ujjaimat mozgatom. Sosem a fejemből árad. A köldökömből, vagy honnan. Volt egy kiadó... azt hiszem Maxwell Perkins... aki Thomas Wolfe-ot...

Eddie tudta, hogy. Roland mit csinál, és azt is tudta, hogy nem lenne tanácsos félbeszakítani, mégsem tudott ellenállni a kísértésnek. – Egy rózsa – mondta. – Egy rózsa, egy kő, egy megfejthetetlen ajtó.

King arca boldogan felragyogott, de a szemét nem vette le a harcos ujjai között táncoló pisztolygolyóról. – Valójában egy kő, egy levél, egy ajtó – mondta. – De rózsával jobban tetszik.

Szó szerint megbabonázta, amit látott. Eddie szinte hallani vélte a szortyogást, ahogy az író tudatos énje elfolyik, és az jutott eszébe, hogy még egy telefoncsengéshez foghatóan közönséges dolog is megváltoz-

tathatja a létezés folyamatát. Fölállt és – merev, sajgó lába ellenére is csöndesen odament a falon lógó telefonhoz. Az ujja köré csavarta a kábelt, és addig húzta, míg elpattant.

– Egy rózsa, egy kő, egy megfejthetetlen ajtó – helyeselt King. – Ez csakugyan Wolfe lehet. Maxwell Perkins „isteni szellőzőkürtőnek" nevezte. Ó, elveszett, és a szél gyászolta meg! Minden elveszett arcok! Ó, Discordia!

– Hogy jutott eszedbe a történet, sai? – kérdezte halkan Roland.

– Nem szeretem a New Age-hívőket... a kristályinga lóbálóit... a nem-számít-lapozzunk embereket... de ők ezt csatornázásnak hívják, és tényleg... ilyen érzés... mintha valami csatorna lennél.

– Vagy sugár? – kérdezte Roland.

– Minden dolog a Sugarat szolgálja – felelte az író, és felsóhajtott. A hang szörnyű szomorúságot sugallt. Eddie hátán tehetetlen hullámokban futott végig a borzongás.

TIZENEGY

Stephen King állt a poros, délutáni napsugárkévében, amely megvilágította az arcát, bal szemének domborulatát, a szája sarkában a gödröcskét. Szakállának bal oldalán minden fehér szál fénycsíkká változott. A fényben állt, és így még hangsúlyosabb lett a körülötte derengő feketeség. Lélegzése lelassult, percenként legfeljebb háromszor-négyszer vehetett levegőt.

– Stephen King – szólalt meg Roland. – Látsz engem?

– Üdv, harcos, nagyon jól látlak.

– Mikor láttál engem először?

– Máig soha.

Roland meglepetten és kicsit csalódottan nézett föl.

Nyilvánvalóan nem erre a válaszra számított. Azután King folytatta.

– Cuthbertet láttam, nem téged. – Szünet. – Te és Cuthbert megtörtétek a kenyeret, és szétszórtátok a bitófa alatt. Ezt a részt már leírtam.

– Csakugyan ezt tettük. Amikor Hax, a szakács lógott rajta. De hát még csak legénykék voltunk. Bert mondta ezt el neked?

King nem erre válaszolt. – Láttam Eddie-t. Nagyon jól láttam. – Szünet. – Cuthbert és Eddie ikrek.

– Roland – szólt Eddie halkan. Roland bősz fejrázással elhallgattatta, és a golyót, amellyel Kinget hipnotizálta, letette az asztalra. King továbbra is azt a pontot bámulta, ahol az előbb volt a lőszer, mintha még mindig ott látná. Valószínűleg tényleg ez volt a helyzet. Porszemcsék táncoltak sötét, hullámos haja körül.

– Hol voltál, amikor Cuthbertet és Eddie-t láttad?

– A csűrben. – King hangja elhalkult. Az ajka remegni kezdett. – A nénikém küldött ki, mert világgá akartunk menni.

– Ki?

– Én és Dave bátyám. Elkaptak, visszahoztak. Azt mondták, nagyon-nagyon rossz fiúk voltunk.

– És be kellett mennetek a csűrbe.

– Igen, és fát kellett fűrészelni.

– Ez volt a büntetés.

– Igen. – Egy könnycsepp jelent meg King jobb szeme sarkában. Lesiklott az arcán, a szakáll szélén. – A csirkék döglöttek.

– A csirkék a csűrben?

– Igen, azok. – Újabb könnyek követték az elsőt.

– Mi ölte meg őket?

– Oren bácsi azt mondja, madárinfluenza. A szemük nyitva van. Egy kicsit… ijesztőek.

– Talán nem is olyan kicsit, gondolta Eddie, a könnyekből és a sápadtságból ítélve.

– Nem jöhettél ki a csűrből?

– Amíg kész nem voltam a fűrészeléssel, addig nem. David végzett a maga adagjával. Én következem. A csirkéken pókok vannak. A beleikben is, kis vörös pókok. Mintha beszórták volna őket paprikával. Ha rám másznak, én is megkapom az influenzát, és meghalok. Csak akkor visszatérek.

– Miért?

– Mert vámpírrá válok. Az *ő* rabszolgája leszek. Talán a tollnoka. Házi írója.

– Kié?

– A Pókok Uráé. A Bíbor Királyé. A Torony legfelső lakójáé.

– Krisztusom, Roland! – suttogta Eddie. Borzongott. Mit találtak itt? Miféle fészket bolygattak meg? – Sai King, Steve, mennyi idős voltál – *vagy?*

– Hét. – Szünet. – Bepisiltem. Nem akarom, hogy megcsípjenek a pókok. A vörös pókok. De akkor jöttél *te,* Eddie, és én kiszabadultam. – Ragyogó mosoly öntötte el arcát, amelyen még ott csillogtak a könnyek.

– Alszol, Stephen? – kérdezte Roland.

– Igen.

– Aludj még mélyebben.

– Jól van.

– Háromig számolok. Háromra olyan mélyen aludj el, ahogy csak tudsz.

– Rendben.

– Egy… kettő… három. – *Háromra* King feje előrebukott. Az álla a mellére csuklott. Ezüst nyálcsík csordult ki a szájából, és lengett, mint egy inga.

– Nos, most már tudunk valamit – mondta Roland Eddie-nek. – Talán létfontosságú dolgot. Gyerekkorában megérintette a Bíbor Király, de úgy látszik, átállítottuk a mi oldalunkra. Illetve *te* tetted, Eddie. Te és régi barátom, Bert. Mindenesetre ettől elég fura ember lett.

– Jobban örülnék hősiességemnek, ha emlékeznék rá – jegyezte meg Eddie. Azután: – Tisztában vagy vele, hogy amikor ez a pofa hétéves volt, én még meg se születtem?

Roland elmosolyodott. – A *ka* kerék. Hosszú ideje forogsz rajta különböző neveken. Úgy tűnik, az egyik ezek közül a Cuthbert.

– Mi ez, hogy a Bíbor Király a „Torony legfelső lakója"?

– Fogalmam sincs.

Roland visszafordult Stephen Kinghez. – Stephen, véleményed szerint hányszor akart megölni Discordia Ura? Hányszor akart megölni, vagy a tolladat megállítani? Befogni a nagy szádat? Ama első alkalom óta, mikor a nagynénéd és nagybátyád csűrjében próbálkozott?

Úgy tűnt, King számolni próbál, azután megcsóválta a fejét. – Delah – mondta. Sokszor.

Eddie és Roland összenézett.

– És mindig közbelép valaki? – kérdezte Roland.

– Nem, sai, ne gondolj ilyet. Nem vagyok én tehetetlen. Néha én lépek félre előle.

Roland elnevette magát – olyan száraz hangon, amilyet a térden kettétört ág ad. – Tudod, hogy mi vagy?

King megrázta a fejét. Úgy biggyesztette az alsó ajkát, mint egy durcás gyerek.

– Tudod, hogy mi vagy?

– Először apa. Másodszor férj. Harmadszor író. Azután testvér. A testvérség után elhallgatok. Oké?

– Nem. Nem oh-ké. Tudod, hogy mi vagy? Hosszú szünet.

– Nem. Mindent elmondtam neked, amit tudtam. Ne kérdezgess tovább.

– Abbahagyom, amint igazat mondasz. Tudod…

– Igen, rendben, tudom, hogy mi érdekel. Most elégedett vagy?

– Még nem. Mondd meg nekem…

– Gan vagyok, vagy Gan *szállt meg,* nem tudom, mi az igazság, meglehet, nincs is különbség. – King sírni kezdett. Könnyei némán, rémítően peregtek. – De nem Dis az, *elfordultam* Distől, megtagadtam Dist, ennyinek elég kellene lennie, de nem elég, a *ka* sohasem elégedett, a mohó öreg *ka,* ezt mondta, nem? Susan Delgado mondta, mielőtt megölted volna, vagy én öltem meg, vagy Gan ölte meg. „A mohó vén *ka,* mennyire gyűlölöm!" Nem számít, ki ölte meg, én mondattam ezt vele, én, mivel gyűlölöm a *ka*-t, az ám. Én rugódozom a *ka* ösztökéje ellen, és ezt is fogom tenni addig a napig, amíg el nem érem az ösvény végén a tisztást.

Az asztalnál ülő Roland elfehéredett Susan nevének hallatán.

– És a *ka* mégis eljön hozzám, kijön *belőlem,* lefordítom, *le kell* fordítanom, szalagként húzódik elő a köldökömből. Nem én vagyok a *ka,* nem én vagyok a szalag, az csak keresztülmegy rajtam, és én gyűlölöm, gyűlölöm! A csirkék tele voltak *pókokkal,* értitek, tele voltak *pókokkal!*

– Hagyd abba a nyafogást! – mondta Roland (Eddie szerint borzasztó részvétlenül), és King elhallgatott.

A harcos ült, gondolkozott, azután fölemelte a fejét.

– Miért hagytad abba a történetet, amikor elértem a Nyugati Tenger partját?

– Megbolondultál? *Mert nem akarok Gan lenni!* Elfordultam Distől, akkor tudnom kell elfordulni Gantól is. Szeretem a feleségemet. Szeretem a gyerekeimet. Szeretek történeteket írni, de nem akarom megírni a *te* történetedet. Mindig félek. Keres engem. A Király Szeme.

– De amióta abbahagytad, nem – mondta Roland.

– Nem, azóta nem keres, nem lát.

– Ennek ellenére folytatnod kell.

King arca eltorzult, mintha fájdalmat érezne,

azután ismét kisimult, békésen aludt tovább.

Roland fölemelte csonka jobbját. – Amikor folytatod, kezdd azzal, hogyan veszítettem el az ujjaimat. Emlékszel?

– Homárszörnyek – mondta King. – Leharapták.

– És ezt honnan tudod?

King kissé elmosolyodott, és szelíd *sssss* hangot hallatott. – A szél fújta ide – mondta.

– Gan hordozta a világot, és elmozdult – felelte Roland. – Ezt akarod mondani?

– Igenis, és a világ belehullott volna a mélységbe, ha nincs a nagy teknőc. De így a zuhanás helyett a hátán ért földet.

– Így mondjuk mindnyájan. Kezdd azzal, hogy a homárszörnyek leharapták az ujjaimat.

– Dad-a-dzsum, dad-a-hadad, a rohadt rákok lerágták az ujjaidat – mondta King, és fölnevetett.

– Igen.

– Egy csomó gondtól szabadítottál volna meg, ha akkor meghalsz, Roland, Steven fia.

– Tudom. Eddie-t és egy csomó más barátomat is. – Mosoly kísértete suhant át a harcos száján. – Aztán, a homárszörnyek után…

– Eddie következik, Eddie következik – vágott közbe King, és jobbjának apró, álmatag legyintésével mintha azt fejezte volna ki, hogy mindezt jól tudja, kár Rolandnak erre pocsékolnia az idejét. – A Fogoly, a Lökdöső, az Árnyak Hölgye. A hentes, a pék, a gyertyavétő. – Elmosolyodott. – Joe fiam így hívja.

– Mikor? Roland meglepetten pislogott.

– Mikor, mikor, mikor? – King fölemelte a kezét, és Eddie csodálkozva nézte, hogy a kenyérpirító, az ostyasütő és a tiszta tányérokkal teli szárító fölemelkedik, és ellebeg a napfényben.

– Azt kérdezed, hogy mikor kell újra kezdened?

– Igen, igen, *igen!* – Kés ugrott elő a lebegő edényszárítóról, és végigröppent a szobán. Remegve állt meg

a falban. Azután minden visszatelepedett a helyére.

– Hallgasd a Teknős dalát, a Medve bömbölését – szólt Roland.

– A Teknős dala, a Medve bömbölése. Maturin Patrick O'Brian regényeiből. Shardik Richard Adams regényéből.

– Igen. Ha te mondod.

– Ők a Sugár Őrei.

– Igen.

– Az *én* Sugaramé.

Roland merőn nézett rá. – Azt mondod?

– Igen.

– Akkor hát legyen. Amikor meghallod a Teknős énekét vagy a Medve bömbölését, neki kell látnod.

– Ha rávetem a pillantásom a világodra, ő is meglát engem. – Szünet. – *Az.*

– Tudom. Majd igyekszünk megvédeni, mint ahogy a rózsát is védeni akarjuk.

King elmosolyodott. – Szeretem a rózsát.

– Láttad? – kérdezte Eddie.

– Bizony láttam, New Yorkban. Az utcáról, az U.N. Plaza Hotel mellett. Jártam a csemegében. A Tom és Jerryben. A mögött volt. Most egy üres telek van a csemege helyén.

– Addig meséld a történetünket, amíg el nem fáradsz – folytatta Roland. – Amikor nincs több mondanivalód, amikor a Teknős éneke, a Medve bömbölése egyre halkul a füledben, akkor megpihensz. És mikor mindez újra kezdődik, akkor te is újra kezded. Te…

– Roland!

– Sai King?

– Megteszem, amit mondasz. Figyelni fogok a Teknős dalára, és valahányszor meghallom, folytatom a történetet. Ha életben maradok. De nektek is figyelnetek kell. Az ő dalára.

– Kiére?

– Susannah dalára. A baba megöli, ha nem vagytok elég gyorsak. És hegyezzétek a fületeket.

Eddie rémülten nézett Rolandra. Roland bólintott. Ideje távozni.

– Hallgass rám, sai King. Örülünk, hogy eljöttünk Bridgtonba, de most itt kell hagynunk téged.

– Jól van – mondta King, és olyan leplezetlen megkönnyebbülés volt a hangjában, hogy Eddie csaknem elnevette magát.

– Tíz percig így maradsz itt, ahogy vagy. Megértetted?

– Igen.

– Azután magadhoz térsz. Nagyon jól fogod érezni magad. Csupán elméd legalsó bugyraiban fogsz emlékezni rá, hogy itt jártunk.

– A lefolyónyílásokban.

– Igen, a lefolyónyílásokban. Legfölül azt fogod gondolni, hogy szundikáltál egyet. Csodálatos, üdítő szundikálás volt. Elhozod a fiadat, és mentek együtt, ahova mennetek kell. Jól érzed majd magad. Éled tovább az életedet. Sok történetet írsz, de mindegyiknek lesz több-kevesebb köze ehhez a történethez. Megértetted?

– Ja – mondta King, és a hangja olyannyira emlékeztetett Rolandéra, mikor mogorva és fáradt, hogy Eddie háta ismét libabőrös lett. – Mert amit láttál, azt nem teheted látatlanná. Amit ismersz, azt nem teheted ismeretlenné. – Szünetet tartott. – Kivéve talán a halálban.

– Igen, talán. Valahányszor meghallod a Teknős dalát – ha neked ilyennek hangzik –, ismét el kell kezdened a történetünket. Ez az egyetlen igazi történet, amelyet el kell mondanod. Mi pedig megpróbálunk megvédeni.

– Félek.

– Tudom, de mi megpróbá…

– Nem *attól.* Félek, hogy nem leszek képes befejezni.

– Elhalkult a hangja. – Félek, hogy a Torony összedől, és szégyenben maradok.

– Ez a *ka*-n múlik, nem rajtad – felelte Roland. – Vagy rajtam. Nekem ennyi elég. És most… – Bólintott Eddie-nek, és felállt.

– Várj! – szólt utána King.

Roland felvont szemöldökkel nézett rá.

– Megengedték nekem, hogy küldjek egy levelet, de csak egyetlen alkalommal.

Mintha egy hadifogoly beszélne, csodálkozott Eddie. Hangosan csak ennyit mondott: – És ki adta neked ezt a kiváltságot, Steve-O?

King a homlokát ráncolta. – Gan? – kérdezte. – Gan volt az? – Azután, mint mikor a nap áttör a párán egy ködös reggelen, kisimult a homloka, és elmosolyodott. – Azt hiszem, én magam! – mondta. – Küldhetek magamnak egy levelet… talán még egy kis csomagot is… de csak egyszer. – Mosolya megnyerő vigyorrá szélesedett. – Ez… olyan, mint egy tündérmese, igaz?

– Igen, csakugyan – helyeselt Eddie az üvegpalotára gondolva, amely a kansasi országúton magasodott.

– Mit teszel akkor? – kérdezte Roland. – Kinek küldöd a postát?

– Jake-nek – vágta rá King.

– Mit fogsz mondani neki?

King hangja Eddie Dean hangjává változott. Nem utánzat volt; *azonosult a* fiatalember hangjával. Eddie megdermedt.

– Dad-a-csum, dad-a-csúcs – dalolta King –, ne aggódj, nálad a kulcs!

Várták a folytatást, de úgy tűnt, nincs. Eddie Rolandra nézett, és ez alkalommal ő forgatta meg ujjait, hogy ideje fölvenni a nyúlcipőt. Roland bólintott, és elindultak az ajtó felé.

– Ez kurvára kísérteties – jegyezte meg Eddie. Roland nem válaszolt.

Eddie megérintette a karját és megállította. – Még

valami eszembe jutott, Roland. Mivel hipnotizáltad, talán meg kéne mondani neki, hogy hagyja abba az ivást és a dohányzást. Különösen a cigizést. Láncdohányos. Láttad ezt a helyet? Mindenütt azok a rohadt hamutartók.

Roland láthatólag mulatott rajta. – Eddie, ha valaki megvárja, amíg a tüdeje teljesen kialakul, a dohány inkább meghosszabbítja az életet, mintsem rövidítené. Ezért van az, hogy Gileádban mindenki dohányzott a legszegényebbek kivételével. És még ők is szert tudtak tenni bagóra. Egyrészt a dohány távol tartja a betegséget okozó miazmákat. Másrészt számos, veszedelmes bogarat is. Mindenki tudja.

– Az Egyesült Államok egészségügyi minisztere gyönyörrel hallgatná, amit Gileádban mindenki tud – felelte szárazon Eddie. – Na és a piával mi a helyzet? Tegyük föl, beül a dzsipbe egy piás éjszakán, vagy a rossz sávban indul el az államközi országúton, és szembejön valaki?

Roland elgondolkodott, azután megrázta a fejét. – Annyira belenyúltam az elméjébe – és magába a *ka*-ba –, amennyire szándékoztam. Amennyire *mertem.* Majd rajta tartjuk a szemünket az elkövetkező években... miért rázod a fejed? A történet *belőle* csordogál!

– Lehet, hogy így van, de nem vigyázhatunk rá az elkövetkező húsz évben, hacsak úgy nem döntünk, hogy magára hagyjuk Susannah-t... és ezt sosem tenném meg. Ha egyszer előreugrunk 1999-be, nincs visszatérés. Ebben a világban legalábbis.

Roland egy pillanatig nem válaszolt, csak nézte a konyhapultnak támaszkodó férfit, aki állva, nyitott szemmel aludt, és a haja a homlokába hullott. Hétnyolc perc múlva King fölébred, és nem fog emlékezni Rolandra és Eddie-re... feltéve, ha addig elmennek. Eddie nem gondolta komolyan, hogy a harcos sorsára hagyja Suze-t... bár azt is hagyta, hogy Jake lezuhanjon. Egyszer régen hagyta, hogy Jake

lezuhanjon a szakadékba.

– Akkor egyedül kell magára vigyáznia – mondta Roland, és Eddie megkönnyebbülten fellélegzett. – Sai King!

– Igen, Roland.

– Ne felejtsd el – amikor meghallod a Teknős dalát, minden mást félre kell tenned, hogy elmondd ezt a történetet.

– Azt teszem. Legalábbis megpróbálom.

– Jó.

Aztán azt mondta az író: – A gömböt le kell venni a deszkáról, és el kell törni.

Roland elkomorodott. – Milyen gömböt? A Fekete Tizenhármast?

– Ha fölébred, akkor a legveszedelmesebb dolog lesz belőle ebben a világegyetemben. És már ébredezik. Egy másik helyen. Egy másik holban és mikorban.

– Köszönjük a próféciát, sai King.

– Dad-a-shim, dad-a-horony. A gömb helye a dupla Torony.

Roland néma hüledezéssel csóválta a fejét.

Eddie egyik öklét a homloka elé emelte, és kissé meghajolt. – Üdv néked, szóharcos.

King halványan elmosolyodott, mintha valami nevetséges dolgot hallana, de nem szólt.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat – tette hozzá Roland. – Nem kell többé a csirkékre gondolnod.

Csaknem szívfájdító remény ömlött el Stephen King szakállas arcán. – Ezt komolyan mondod?

– Komolyan. És meglehet, ismét találkozik még az ösvényünk, mielőtt mindnyájan összegyűlünk a tisztáson. – A harcos sarkon fordult és elhagyta az író házát.

Eddie még egy utolsó pillantást vetett a magas, de meglehetősen görnyedt férfira, aki keshedt fenekével a pultnak támaszkodott, és azt gondolta: *Amikor*

legközelebb látlak, Stevie – ha egyáltalán , a szakállad nagyrészt ősz lesz, és az arcodat ráncok szántják... én pedig még mindig fiatal leszek. Hogy van a vérnyomásod, sai? Kitart a következő huszonkét évben? Remélem. Mi van a ketyegőddel? Volt a családban rák, és ha igen, mennyire súlyos?

Természetesen nem volt idő ezekre a kérdésekre. Vagy bármilyen kérdésre. Az író hamarosan fölébred, és éli tovább az életét. Eddie becsukta maga mögött az ajtót, követte *dinh*-jét a sötétedő délutánba. Kezdte azt hinni, hogy ha a *ka* ide küldte őket New York helyett, akkor tudta, mit cselekszik.

TIZENKETTŐ

Eddie megállt John Cullum kocsija mellett, a vezető felőli ajtónál, és a tető fölött a harcosra nézett. – Láttad azt a dolgot körülötte? Azt a fekete ködöt?

– A rejtületet? Igen. Köszönd atyádnak, hogy még halvány.

– Mi az a rejtület? Úgy hangzik, mint a révülés. Roland bólintott. – Egy változata. Azt jelenti, hogy halálzsák. Meg van jelölve.

– Jézus – suttogta Eddie.

– Mondtam neked, hogy halvány.

– De ott van.

Roland kinyitotta az ajtót. – Semmit nem tehetünk. A *ka* minden férfi és nő idejét kijelöli. Induljunk, Eddie.

De most, hogy tényleg készen álltak az indulásra, valami furcsa kelletlenség fogta el Eddie-t. Volt egy olyan érzése, hogy valamit elfelejtettek elintézni sai Kinggel. És nagyon nem tetszett neki az a fekete homály.

– Mi van a Teknőshát úttal és a bekóricálókkal? Tőle akartam megkérdezni...

– Megtaláljuk.

– Biztos vagy benne? Mert azt hiszem, oda kéne mennünk.

– Én is így gondolom. Gyerünk. Egy csomó munka vár ránk.

TIZENHÁROM

Alig tűntek el a bekötőút végénél az öreg Ford hátsó lámpái, amikor Stephen King kinyitotta a szemét. Az első, amire ránézett, az óra volt. Mindjárt négy! Már tíz perce úton kéne lennie Joe-ért, bár a szundikálás ugyancsak jót tett neki. Csodásan érezte magát. Felfrissült. Különös módon valahogy megtisztult. *Ha minden szundikálásnak ilyen jó a hatása, akkor törvénybe kell foglalni a szundítási jogot,* gondolta.

Lehet, hogy így van, de Betty Jones komolyan aggódni kezd, ha négy-harmincig nem látja meg az udvarára beforduló Cherokee-t. A telefonért nyúlt, hogy fölhívja, és közben az asztalon heverő írótömbre tévedt a szeme. A lapok tetejére azt írták: HÍVD A FELVÁGÓSOKAT! Egyik sógornőjének ajándéka.

Az arca ismét kiüresedett. A tömbért és a mellette levő tollért nyúlt. Lehajolt, és írni kezdett:

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, ne aggódj nálad a kulcs!

Szünetet tartott, mereven nézte az írást, azután folytatta:

Dad-a-csuri, dad-a-kék, nézd csak jake! A kulcs vörös!

Megint szünet, majd folytatta:

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, a fiúnak jusson műanyag kulcs.

Mélységes szeretettel nézte az írást. Szinte szerelmes lett bele. Mindenhatóm, de jól érezte magát! Ezek a sorok semmit nem jelentettek, mégis olyan mély

elégtétel fogta el a láttukra, ami közel járt az ekszẗázishoz. Letépte a lapot.

Golyóvá gyűrte.

Megette.

Egy pillanatra megakadt a torkán, azután – slupp! – már lent is volt. Ez igen! Lekapta a

(dad-a-csúcs)

dzsip kulcsát a fa kulcstartóról (amely maga is kulcs formájú volt), és kisietett. Elhozza Joe-t, visszajönnek, összecsomagol, bekapnak valami vacsit Mickey Kee-nél South Parisban. Helyesbítsünk: Mickey *Dee*nél. Úgy érezte, egymaga be tud nyomni két Negyedfontost. Meg sült krumplit. A *fenébe,* de jól érezte magát!

Amikor elérte a Kansas Roadot és a város felé fordult, bekapcsolta a rádiót, és hallgatta a McCoyt, ahogy éneklik: „Várjál, Sloopy!" Remek zene. Elrévedezett, mint mindig, ha zenét hallgatott, és azon kapta magát, hogy a régi történet, *A Setét Torony* alakjain tűnődik. Nem mintha sokan maradtak volna; ha jól emlékszik, legtöbbjüket megölte, még a kisfiút is. Valószínűleg nem jutott eszébe más megoldás. Rendszerint azért szabadult meg az alakjaitól, mert nem tudta, mi mást tehetne velük. Mi is volt a neve? Jack? Nem, az *A ragyogás* kísértetektől űzött apukája. *A Setét Torony*-ban a kisfiút *Jake*-nek hívják. Príma név egy western-ihletésű témához, mintha csak Wayne D. Overholserből vagy Ray Hoganból vágták volna ki. Visszajöhetne Jake valamiképpen a történetbe, talán kísértetként? Persze hogy vissza. Az a szép a fantasztikus mesékben, hogy senki sem hal meg *igazán.* Mindig visszatérhetnek, mint az a Barnabas nevű pasi a *Sötét árnyak*-ban. Barnabas Collins vámpír volt.

– Talán a *srác* is vámpírként jön vissza – mondta King, és elnevette magát. – Vigyázz, Roland, a vacsora tálalva, és a vacsora te vagy! – De ez valahogy nem

tetszett neki. Akkor mi legyen? Semmi sem jutott eszébe, de nem baj. Idővel beugorhat valami. Valószínűleg akkor, amikor a legkevésbé számít rá; a macskát eteti, vagy a babát pelenkázza, vagy csak búsan sétál, ahogy Auden mondta a szenvedésről írt versében.

De ma nem szenved. Ma *remekül* van.

Ja, egyszerűen nevezz csak Tigris Tonynak.

A rádióban a McCoyt felváltotta Troy Shondell, és az „Ez alkalommal".

Az *A Setét Torony* dolog egész érdekes volt, gondolta King. *Talán elő kellene ásnom, amint visszajöttünk északról. Meg kéne néznem.*

Nem is rossz ötlet.

STRÓFA: Commala-come-kettőt,
Dicsőítsük a mindnyájunkat teremtőt,
Aki teremtett férfiút és leánykát,
Teremtett behemótot és tepertőt.

VÁLASZ: Commala-come-kettőt!
Ő teremtett behemótot és tepertőt!
Mégis milyen hatalmas a sors keze,
Amely irányít minden esendőt.

12. Stanza
JAKE ÉS CALLAHAN

EGY

Don Callahan sokszor álmodott róla, hogy visszajutott Amerikába. Rendszerint azzal kezdődött, hogy szép, tiszta sivatagi ég alatt ébred, az égen azok a pufók felhőcskék vitorláznak, amelyeket a baseballjátékosok „angyalkáknak" hívnak, vagy a maine-i Jerusalem's Lot parókiájának ágyában. Akárhol történt, Callahant valósággal letaglózta a megkönnyebbülés, majd mikor magához tért, rögtön imádkozni akart: Ó, *köszönöm, Istenem! Köszönöm, Istenem, hogy csak álom volt, és végre fölébredtem.*

Hát most ébren volt.

Egy teljes kört írt le a levegőben, és látta, hogy Jake pontosan ugyanezt csinálja előtte. Az egyik szandálját elveszítette. Hallotta, hogy Csi ugat, Eddie pedig tiltakozva üvölt. Hallotta a taxik dudáját, New York utcáinak alapzenéjét, és még valami mást: egy prédikátort, aki a hangjából ítélve ugyancsak beindult. Legkevesebb hármas sebességben járt. De az is lehet, hogy teljesen felpörgött.

Az áthaladásnál Callahan beütötte az egyik bokáját a Megfejthetetlen Ajtóba, és borzasztóan fájt. Azután a bokája (és annak egész környéke) elzsibbadt. Hallotta a révület harangjátékának csiripelését, mint mikor egy harminchármas lemezt negyvenötös sebességgel játszanak. Összecsapó légáramlatok lökdösték, az Ajtó Barlangjának áporodott levegője után hirtelen megcsapta a benzin és a kipufogógáz bűze. Először utcai zene; most meg utcai parfüm.

Egy pillanatig *két* prédikátort hallott. Mögötte Henchick mennydörgött: *„Ímé, lássátok, tárul az*

ajtó!", egy másik pedig előtte bőgött: *„Mondjad, ISTEN, tesó, nagyon helyes, mondd a Második sugárúton, hogy ISTEN!"*

Újabb ikrek, gondolta Callahan – ennyire volt ideje –, azután becsapódott mögötte az ajtó, és csak a Második sugárút igehirdetője maradt. Még volt ideje annyit gondolni: *Isten hozott otthon, te kurafi, Isten hozott Amerikában,* azután földet ért.

KETTŐ

Alaposan beütötte a tenyerét és a térdét. A farmer bizonyos fokig megvédte a lábát (még ha elszakadt is), de úgy érezte, hogy a járda legalább egy hektáron leszedte a bőrt a tenyeréről. Hallotta a rózsa hatalmas, megtörhetetlen énekét.

A hátára fordult, és felnézett az égre. Kíntól vicsorogva emelte maga elé vérző, bizsergő tenyerét. A bal keze vérkönnyet sírt az arcára.

– *Te* meg honnan a francból jöttél, barátom? – kérdezte döbbenten egy szürke formaruhás, fekete ember. Úgy tűnt, ő az egyetlen, aki észrevette Don Callahan drámai érkezését Amerikába. Tágra nyílt szemmel bámult a járdán fekvő emberre.

– Ózból – felelte Callahan, és felült.

A keze erősen sajgott, és mostanra a bokája is magához tért, a fájdalom éles *jupp-jupp-jupp-jával* jajongott, egy ütemre Callahan felgyorsult szívverésével. – Menj csak, jóember. Menj innen. Jól vagyok, így hát viszlát.

– Ahogy akarod, testvér. Viszlát.

A szürke formaruhás ember – Callahan feltételezése szerint portás, aki most fejezte be a műszakot – elindult. Még egy utolsó pillantást vetett Callahanre – ámulat volt a nézésében, de máris kezdte átszínezni a kétely –, azután megkerülte a prédikátort hallgató kis csoportot, és a következő pillanatban eltűnt.

Callahan föltápászkodott, megállt a Hammarskjöld térre vezető lépcső egyik fokán, és Jake-et kereste.

Nem látta. Visszatekintett a Megfejthetetlen Ajtó irányába, de az is eltűnt.

– *Hallgassatok meg, barátaim! Hallgassatok meg, azt mondom, Isten, azt mondom, Isten szeret, azt mondom, mondjátok, hogy halleluja!*

– Halleluja! – felelte az utcai prédikátor egyik hallgatója, de nem úgy hangzott, mint aki nagyon lelkesedik.

– *Azt mondom, ámen, köszönöm, tesó! Most pedig hallgassatok meg, mert eljött az idő, amikor Amerika MEGPRÓBÁLTATIK, és Amerika ELBUKIK a PRÓBÁN! Ennek az országnak BOMBÁRA van szüksége, nem új kevlárra, hanem ISTEN-BOMBÁRA, mondjátok-e hát, hogy halleluja?*

– *Jake!* – ordított Callahan. – Jake, hol vagy? Jake!

– Csi! – Ez Jake sikollyá élesedett hangja. – *Csi, VIGYÁZZ!*

Vakkantás hallatszott, izgatott csaholás, amelyet Callahan akárhol megismert volna. Azután a befékezett kerekek csikorgása.

Autóduda bőgése.

Aztán a puffanás.

HÁROM

Callahan elfelejtette fájó bokáját, sajgó tenyerét. Futva megkerülte a prédikátort környékező kis csoportot (egy emberként fordultak az úttest felé, a prédikátor szó közben hagyta abba beszédét), és látta, hogy Jake a Második sugárúton áll egy sárga taxi előtt, amelyet alig három centiméter választ el a lábától. Még most is kék füst szállongott a hátsó kerekei alól. A vezető arca sápadt, ferde O betűvé változott a sokktól. Csi a fiú lábai között kuporgott. Callahan úgy látta, hogy a rémületen kívül nem esett

baja.

Egymást követték a puffanások. Jake öklével verte a taxi motorházát. – *Seggfej!* – ordította a szélvédő másik oldalán látható sápadt O betűnek. *Puff. – Miért nem – Durr! – figyelsz arra, hogy – DURR! – hol a francba MÉSZ! – BUMM-BUMM!*

– Add meg neki, öcsi! – kiáltotta valaki az utca túloldaláról, ahol legalább három tucat ember élvezte a jelenetet.

Nyílt a taxi ajtaja. A kikászálódó hosszú, magas szivar farmert és inget viselt, azt a fajtát, amit Callahan tudomása szerint dasikinek hívnak. A lábán egyfajta tornacipőmutáns volt, az oldalán bumeránggal díszítve. A fején fez díszelgett, valószínűleg ez is fokozta a benyomást, hogy rendhagyóan magas. Callahan legalább két méterre saccolta. Dús szakállt viselt, és fenyegetően meredt Jake-re. Callahan összeszoruló szívvel sietett a szépen alakuló jelenet felé, szinte észre sem vette, hogy az egyik lába meztelen. Az utcai prédikátor ugyancsak a készülődő összetűzés felé tartott. A kereszteződésben a taxi mögött egy másik jármű állt, amelynek vezetőjét semmi más nem érdekelte a saját esti tervein kívül. Két kézzel tenyerelt a dudán – *BÚÚÚÚÚÚÚÚÚÚ* –, és az ablakon kihajolva üvöltötte: – Mozgás, Abdul, elállod az utat!

Jake nem figyelt rá. Őrjöngött dühében. Most már két kézzel verte a taxi motorházát, mint Ratso Rizzo az *Éjféli cowboy*-ban – BUMM. – *Majdnem elütötted a barátom, te seggfej, egyáltalán nem FIGYELSZ* – BUMM! – *arra, hogy hol JÁRSZ?*

Mielőtt ismét ráverhetett volna a kocsira – nyilvánvalóan ezt akarta, amíg ki nem adja magából a mérgét –, a vezető elkapta a jobb csuklóját. – Hagyd abba, te kis huligán! – kiáltotta felháborodott és furcsán magas hangon. – Annyit mondok...

Jake hátralépett, kitépve magát a hórihorgas taxis

markából. Azután szemmel követhetetlen gyorsasággal, hajlékony mozdulattal kikapta a hóna alatt lógó dokkmunkásiszákból a Rugert, és célba vette a taxis orrát.

– *Mit* mondasz nekem? – ordította. – *Mit* mondasz? Hogy túl gyorsan jöttél, és csaknem elgázoltad a barátomat? Hogy nem akarsz itt, az utca közepén meghalni egy lyukkal a fejedben? MONDD csak!

Egy nő a Második sugárút túloldalán vagy látta a jelenetet, vagy megcsapta Jake gyilkos dühének fuvallata, mindenesetre felsikoltott, és elrohant. Többen követték a példáját. Mások vérszagra gyűltek a járdán. Hihetetlen, de egyikük – egy fiatalember, aki fordítva viselte ellenzős sapkáját – oda is kiáltott: – Gyerünk, öcsi! Lyukaszd ki azt a tevehajcsárt!

A vezető hátrált két lépést, a szeme nagyra tágult. Válláig emelte a kezét. – Ne lőj le, öcskös! Kérlek!

– Akkor mondd, hogy sajnálod! – tajtékzott Jake. – Ha életben akarsz maradni, akkor kérd a bocsánatomat! És az övét! És az övét! – Halálsápadt volt, csak az arccsontján égett két kis vörös foltban a bőr. Tágra nyílt szeme elpárásodott. Don Callahan azt látta a legélesebben, és az tetszett neki a legkevésbé, hogy a Ruger csöve reszket. – Kérj bocsánatot azért, ahogy vezetsz, te gondatlan anyaszomorító! Most rögtön. *Most rögtön!*

Csi szorongva vinnyogott. – Ake!

Jake lenézett rá. Ekkor a taxis ki akarta kapni a kezéből a pisztolyt. Callahan imponáló jobb horoggal állította meg, a vezető elterült a kocsija előtt, a fez lerepült a fejéről. A mögötte levő autó vezetője mindkét oldalon kikerülhette volna az üres úttesten, ehelyett a dudát nyomta, és azt üvöltötte: *„Mozgás haver, mozgás!"* A Második sugárút túloldalán valamelyik néző tapsolni kezdett, mintha a Madison Square Garden ökölvívó-mérkőzésén lenne. *Ez a hely őrültekháza,* gondolta Callahan. *Azelőtt is tudtam,*

csak elfelejtettem, vagy csak most jöttem rá?

Az utcai prédikátor, egy szakállas férfi, akinek hosszú ősz haja a vállát verte, megállt Jake mellett, és amikor a fiú ismét fölemelte a pisztolyt, szelíd, ráérős mozdulattal megfogta a csuklóját.

– Tedd el, fiam – mondta. – Dugd csak el, Jézus nevében.

Jake ránézett, és ugyanazt látta, amit nem sokkal előbb Susannah: a prédikátor kísértetiesen hasonlított a mannita Henchickre. Eltette a pisztolyt, azután lehajolt és fölvette Csit. A vinnyogó szőrmókus kinyújtotta hosszú nyakát, és nyalogatni kezdte Jake arcát.

Ezalatt Callahan karon fogta a vezetőt, és visszavezette a kocsijához. A zsebébe nyúlt, elővett egy tízdolláros bankót, körülbelül a felét annak a tőkének, amelyet összedobtak, amikor elindultak erre a kis kirándulásra.

– Minden rendben – mondta reményei szerint megnyugtatónak szánt hangon. – Nem esett kár, nincs baj, menjen tovább, a fiú is... – A sofőr mellett hátraordított a szorgalmas dudanyomorítónak: – Működik a dudád, észlény, miért nem pihenteted, próbálkozz a lámpával!

– Az a kis rohadék pisztolyt fogott rám! – mondta a taxis. A fezéhez kapott, de nem találta.

– Nem igazi – csitította Callahan. – Összerakós fajta, még sörétet sem lehet kilőni belőle. Biztosítom róla, h...

– Hé, haver! – kiáltotta az utcai prédikátor, és amikor a taxis odanézett, a szent ember odaadta neki a kifakult, vörös fezt. Miután a fejébe nyomhatta, Abdul késznek tűnt az ésszerű viselkedésre, sokkal inkább, mint Callahan tízesétől.

A mögötte álló pofa, aki ásatag Lincoln bálnát vezetett, megint ráfeküdt a dudára.

– Kabbe a dákóm, Mr. Majomszar! – ordított rá

Ahmed, és Callahan majdnem elnevette magát. Elindult a Lincoln felé. Amikor Abdul is követni akarta, Callahan a vállára tette a kezét, és megállította.

– Majd én elintézem. Lelkész vagyok. Az én munkám, hogy lefektessem az oroszlánt a bárány mellé.

Az utcai prédikátor épp időben csatlakozott hozzájuk, hogy hallja az utolsó szavakat. Jake a háttérbe vonult. Az utcai prédikátor kisbusza mellett ácsorgott, és Csi lábát vizsgálta, nem sérült-e.

– Testvérem! – szólította meg az utcai prédikátor Callahant. – Megkérdezhetem a felekezetedet? A te, azt mondom, halleluja, a te *rálátásodat a Mindenhatóra?*

– Katolikus vagyok – mondta Callahan. – Éppen ezért az én rálátásomból a Mindenható egy pasi.

Az utcai prédikátor kinyújtotta göcsörtös lapátkezét. Pontosan olyan lázas, csontropogtató erejű volt a szorítása, ahogy Callahan várta. Enyhén délies zamatú mondatai a Warner Bros rajzfilmjeinek Kukori Kakasára emlékeztették.

– Earl Harrigan vagyok – mondta a prédikátor, és tovább szorongatta Callahan ujjait. – A Szent Isten-Bomba egyházának képviselője Amerikában és Brooklynban. Örülök, hogy találkoztunk, atyám.

– Félig-meddig visszavonultam – mondta Callahan. – Hívj egyszerűen Donnak. Don Callahan vagyok.

– Jézusnak hála, Don atya!

Callahan felsóhajtott, de úgy vélte, a Don atya is megjárja. Odament a Lincolnhoz. Abdul közben fölcsapta a GARÁZSMENET jelzést, és elhúzott.

Mielőtt Callahan megszólíthatta volna a Lincoln vezetőjét, az érdemes úriember kiszállt a kocsijából. Callahan számára ez a magas emberek éjszakája volt. Ez is csaknem kétméteresre nőtt, és jókora pocakot tolt maga előtt.

– Vége az előadásnak – mondta Callahan. –

Javaslom, szálljon vissza a kocsijába, és hajtson el innen.

– Nincs vége, amíg én azt nem mondom, hogy vége! – kekeckedett Mr. Lincoln. – Felírtam Abdul rendszámát; magától, haver, csak a srác és a kutya nevét és címét kérem. Továbbá közelebbről meg akarom nézni azt a pisztolyt, hogy – *aú, aú! AÚÚ AÚÚÚÚ. Hagyja abba!*

Earl Harrigan tiszteletes megmarkolta Mr. Lincoln kezét, és hátracsavarta. Most éppen valami érdekeset művelt a hüvelykujjával. Callahan nem látta pontosan, hogy mit, de mindenesetre furcsa szögben állt.

– Isten nagyon szeret téged – mondta Harrigan halkan Mr. Lincoln fülébe. – És azt szeretné, ha lelépnél, te nagypofájú szarzsák, így hát mondd szépen, halleluja, azután menj utadra. Nos, mondod, hogy halleluja?

– AÚÚÚÚ AUUUUUU, engedjen! Rendőr! RENDŐŐR!

– Az egyetlen rendőr, aki jelenleg ebben a tömbben tartózkodik, Benzyck közeg, ő pedig már kirótta rám az esti büntetést, és elment. Már a Dennisben lehet, ahol pekános palacsintát és dupla adag szalonnát kajál, Istennek hála, így hát javaslom, gondolkodj el azon, amit mondtam. – Roppanás hallatszott Mr. Lincoln háta mögül, amitől Callahan a fogát csikorgatta. Nem szívesen gondolt arra, hogy Mr. Lincoln hüvelykujja adta ki ezt a hangot, de nem tudta, mi más lehetett. Mr. Lincoln hátraszegte vastag nyakban folytatódó fejét, és felvonított az égre: – *Jaaaaaaaaaaaaajjj!*

– Jobb lenne, ha hallelujá mondanál, testvérem – tanácsolta Harrigan tiszi –, különben Isten nevében a mellényed zsebében viheted haza a hüvelykujjadat.

– Halleluja – suttogta Mr. Lincoln. Arca elsárgult. Callahan szerint ezt részben a narancsszínű utcai lámpák okozták, amelyekkel felváltották az ő idejének

neonjait. Bár lehet, hogy semmi közük nem volt hozzá.

– Jól van! Most mondj ámen. Jobban érzed majd magad, ha megteszed.

– Á-ámen.

– Isten nevében! Hála Jé-é-é-zusnak!

– Engedjen... engedje el a *hüvelykujjam...!*

– Ha megteszem, lelépsz innen, és nem állod el tovább ezt a kereszteződést?

– Igen!

– Minden további kötözködés és pofázás nélkül?

Harrigan még közelebb hajolt Mr. Lincolnhoz, szája alig ujjnyira volt a Mr. Lincoln fülkagylójában sárgálló kiadós fülzsírdugasztól. Callahan lenyűgözött némasággal figyelte őket, egy időre tökéletesen megfeledkezett a megoldatlan kérdésekről, el nem ért célokról. Úgyszólván bizonyos, hogy ha Jézus a saját csapatában tudhatta volna Earl Harrigant, akkor a végén valószínűleg a jó öreg Poncius Pilátus kerül a keresztre.

– Barátom, a bombák hamarosan hullani kezdenek: Isten-bombák. És neked választanod kell, hogy azok között legyél-e Jézus szerelmére, akik az égből *ledobják* azokat a bombákat, vagy azok között, akik a lenti városkákban mennek ripityára. Mármost én tudom, hogy ez nem a megfelelő idő és hely arra, hogy rávegyelek, válaszd Krisztust, de legalább gondolkodj ezeken a dolgokon, jó?

Mr. Lincoln válasza egy kicsit lassú lehetett Harrigan tiszinek, mert megint csinált valamit a férfi hátracsavart kezével. Mr. Lincoln újabb fisztulázó sikolyt hallatott.

– Mondom, gondolkodni fogsz ezeken a dolgokon?

– Igen! Igen! Igen!

– Akkor szállj be a kocsidba, és hajts el innen, az Isten áldjon és tartson meg.

Harrigan elengedte Mr. Lincolnt. Az kerekre nyílt

szemmel hátrált, és visszaszállt az autójába. Egy pillanattal később a Második sugárúton hajtott, méghozzá sebesen.

A prédikátor Callahanhez fordult, és azt mondta: – A katolikusok a pokolra jutnak, Don atya. Bálványimádók egytől egyig; Máriát imádják. Na és a pápa! *Róla* aztán ne is beszéljünk! Mindazonáltal ismertem néhány igazán rendes katolikust, és te kétségtelenül ezek közé tartozol. Lehet, hogy addig imádkozom, amíg meg nem változik a hited. Ha ez mégsem következik be, talán ki tudlak imádkozni a lángok közül. – Hátranézett a Hammarskjöld tér járdájára. – Úgy tűnik, a gyülekezetem szétszóródott.

– Sajnálom – mondta Callahan.

Harrigan vállat vont. – Nyaranta amúgy sem nagyon sietnek az emberek Jézushoz – mondta tárgyilagosan. – Bámulják egy kicsit a kirakatot, aztán visszatérnek a bűneikhez. A tél a komoly keresztes háborúk ideje… olyankor megy az üzlet. Adhatsz nekik forró levest és forró szentírást hideg éjszakákon. – Megtekintette Callahan lábát. – Úgy látom, elveszítetted az egyik szandálodat, fűevő katolikus barátom. – Újabb autóduda bődült el, egy egészen elképesztő taxi – mint a régi VW buszok modern változata – kerülte ki őket. Az utas valamit ordított nekik. Valószínűleg nem boldog születésnapot kívánt. – Továbbá, ha nem megyünk le az úttestről, a hit önmagában talán nem lesz elég a védelmünkre.

NÉGY

– Nincs baja – mondta Jake, és letette Csit a járdára. – Kiborultam, ugye? Sajnálom.

– Tökéletesen érthető – mondta Harrigan tiszi. – Milyen érdekes kutya! Jézus nevére, még sosem láttam hasonlót! – Lehajolt Csihez.

– Keverék – mondta mereven Jake –, és nem szereti

az idegeneket.

Csi megmutatta; mennyire nem szereti az idegeneket, és mennyire nem bízik bennük, mert fölemelte fejét Harrigan kezéig, még a fülét is lesunyta, hogy könnyebben lehessen simogatni. Rávigyorgott a prédikátorra, mintha ősidők óta haverok lennének. Callahan közben körülnézett. Ez itt New York, és New Yorkban az emberek hajlanak rá, hogy csak a saját dolgukkal foglalkozzanak, nem törődve a máséval, mégis, Jake fegyvert rántott. Callahan nem tudta, hogy hány ember látta, de azt tudta, hogy csak *egynek* kell jelentenie, talán éppen ennek a Bencyzk rendőrnek, akit Harrigan emlegetett, és máris olyan bajba kerülnek, amit a legkevésbé sem engedhetnek meg maguknak.

Csire nézett, és azt gondolta: *Tégy meg nekem egy szívességet, és egy szót se szólj, rendben? Jake talán el tudja hitetni, hogy valamiféle szokatlan corgi vagy border collie keverék vagy, de abban a percben, hogy elkezdesz beszélni, ez ugrott. Így hát tedd meg nekem azt a szívességet, hogy hallgatsz!*

– Jó fiú! – mondta Harrigan, és miután Jake barátja csodálatos módon nem válaszolt neki, a prédikátor fölegyenesedett. – Van valamim a számodra, Don atya. Egy perc.

– Uram, igazán nem…

– Van valamim a számodra is, fiam – magasztaltassék Jézus, dicsértessék az Úr neve! De először… csak egy pillanat…

Odafutott szabálytalanul parkoló öreg Dodge furgonjához, belebújt, rámolni kezdett.

Callahan egy darabig várt, de hamarosan nem bírta elviselni, hogy hiába peregnek a másodpercek. – Uram, sajnálom, de…

– Itt van! – kiáltotta Harrigan, és kihátrált a furgonból, jobb kezének két ujján egy pár elnyűtt, barna mokaszint lógatva. – Ha nem nagyobb

tizenkettesnél a lábad, kitömhetjük újságpapírral. Ha viszont igen, akkor nincs szerencséd.

– Pontosan tizenkettes a méretem – mondta Callahan, és megkockáztatott a köszönet mellé egy magasztaltassékot. Igazából jobban érezte magát tizenegy és feles cipőben, de ez elég közel járt hozzá méretben. Őszinte hálával dugta bele a lábát. – Most pedig... Harrigan a fiú felé fordult. – Az asszony, akit kerestek, épp ott szállt taxiba, ahol az előbb ortályoztunk, és ez alig fél órája történt. – Elvigyorodott Jake sebes színeváltozásán: először döbbenet, azután öröm. – Azt mondta, a másik parancsol, ti tudjátok, ki a másik, és hogy hova vitte őt.

– Ja, a Dixie Malacba – mondta Jake. – A Lex és a Hatvanegyedik sarkán. Atya, még mindig van időnk, hogy utolérjük, de csak ha rögtön indulunk. Ő...

– Nem! – felelte Harrigan. – Az asszony, aki szólott vélem – a fejemben szólott, olyan tisztán, mint a harang, Jézusnak hála –, azt mondta, hogy először menjetek a szállodába.

– Melyikbe? – kérdezte Callahan.

Harrigan mutatta a Negyvenhatodik utca végén a Plaza-Park Hyattet. – A környéken ez az egyetlen szálloda... és ő is erről érkezett.

– Köszönöm – mondta Callahan. – Azt is mondta, hogy miért menjünk oda?

– Nem – felelte derűsen Harrigan. – Asszem, a másik akkor kapta rajta a karattyoláson, és befogta a száját. Azután taxiba szállt, és már itt se volt!

– Ha már a távozásnál tartunk... – szólalt meg Jake.

Harrigan biccentett, ugyanakkor figyelmeztetően fölemelte az ujját. – Mindenesetre ne feledkezzetek meg róla, hogy az Isten-bombák megérkeznek! Ne törődjetek az áldások záporával – ez a nyafogó metodistáknak és az episzkopális seggfejeknek való. A *bombák* fognak hullani. Továbbá, fiúk!

Felé fordultak.

– Tudom, hogy ti éppen úgy Isten emberi gyermekei vagytok, mint én, mert érzem a verejtéketek szagát, Jézusnak hála. De mi van a hölggyel? Illetve a *hölgyekkel*, mert véleményem szerint ketten voltak. *Velük* mi a helyzet?

– Az asszony, akivel találkoztál, velünk van – mondta rövid habozás után Callahan. – Nincs vele semmi baj.

– Úgy-é? – kérdezte Harrigan. – A Könyv azt mondja – magasztaltassék Isten, magasztaltassék az Ő Szent Igéje –, hogy őrizkedjünk az idegen asszonytól, mert ajakáról méz csepeg, mint a lépből, de lábai a halálra mennek, lépteiket a pokol követi. Kerüld el őt a te útaidon, és ne közelítsd meg házának ajtaját. – Fölemelte lapátkezét, mintha meg akarná áldani őket. Aztán leengedte, és vállat vont. – Nem egészen pontos az idézet, már nem emlékszem olyan pontosan a Szentírásra, mint fiatalabb koromban, amikor az apámmal együtt igehirdető voltam lent délen, de azért azt hiszem, értitek, mit akartam.

– Példabeszédek könyve – mondta Callahan.

Harrigan bólintott. – Ötödik fejezet, legyen hála az Úrnak. – Azután elfordult, és az éjszakai égen tornyosuló épületet nézte. Jake elindult, de Callahan ott maradt, mert valamit érzett… bár csak a fejét rázta, amikor a gyerek ránézett, és felvonta a szemöldökét. Nem, fogalma sem volt róla, hogy miért nem indul. Csak annyit tudott, hogy még nem végeztek Harrigannel.

– Ez a város tele van bűnnel, és beteg a törvényszegésektől – szólalt meg végre a prédikátor. – Szodoma az osztrigában, Gomorra a Graham-kétszersültben, készen áll minden az Isten-bombára, amely bizonyosan lehull majd az egekből, mondjuk, halleluja, mondjuk, édes Jézus, ámen! De ez itt egy jó hely. Egy *jó* hely. Érzitek?

– Igen – bólintott Jake.

– Halljátok?

– Igen – felelte egyszerre Callahan és Jake.

– Ámen! Azt gondoltam, abbamarad, mikor lerombolták a kis csemegeboltot, amely évekig itt állt. De nem így történt. Azok az angyali hangok…

– Így szól Gan a Sugár mentén – mondta Jake. Callahan a gyerek felé fordult. Jake félrehajtotta a fejét, arcán az elragadtatás nyugalma ült.

– Így szól Gan – folytatta a fiú –, a *can calah* hangján, akiket némelyek angyaloknak neveznek. Gan megtagadja a *can toi*-t; a bűntelenek boldog szívével megtagadja a Bíbor Királyt és Discordiát.

Callahan rémülten kimeredő szemmel nézett rá, Harrigan viszont tárgyilagosan bólintott, mintha már hallotta volna ezt. Talán hallotta is. – Volt egy üres telek a csemegebolt mögött, azután ezt építették föl rá. A Hammarskjöld tér kettőt. Én meg azt gondoltam: „Nohát, *ettől* vége lesz, mehetek innen, a Sátán szorítása erős, patás lába mély nyomot hagy a földön, és ott nem nő virág, nem hajt ki mag." Mondjátok: *séé*lah! – Kinyújtotta karját, göcsörtös öregemberkarját, amely a Parkinson-kór előszelétől remegett, és az ég felé emelte az ima és a megadás időtlen mozdulatával. – Mégis énekel – mondta, és leengedte a karját.

– Sélah – mormolta Callahan. – Igazat mondtál, megköszönjük néked.

– Ez egy virág – mondta Harrigan. – Egyszer elmentem és megnéztem. Az előcsarnokban, mondja valaki, hogy halleluja, azt mondom, az *előcsarnokban* az utcára nyíló ajtók és a liftek között, amelyek felsőbb emeletekre viszik föl azokat, akik Isten tudja, hány dollárt basznak el, egy kis kert van, amely növekedik a magas ablakokon beeső fényben, egy kert, amelyet bársonykötelek kerítenek, és egy táblát helyeztek el ott, amely azt mondja: A TET

CORPORATION ADOMÁNYA, A SUGÁR CSALÁD TISZTELETÉRE ÉS GILEÁD EMLÉKEZETÉRE.

– Csakugyan? – kérdezte Jake, és boldogan elmosolyodott. – Tényleg így van, sai Harrigan?

– Fiacskám, haljak meg, ha hazudok. Isten-bomba! A virágok közepén egyetlen vadrózsa nő, olyan szép, hogy mikor megláttam, sírtam, mint azok ott a Babilon vizeinél, a nagy folyónál, amely Cion mentén folyik. Az emberek jönnek-mennek azon a helyen, az aktatáskájuk tele a Sátán mesterkedéseivel, és sokan *közülük* is sírtak. Sírtak, aztán folytatták a kurválkodásaikat, mintha nem is vették volna észre.

– Észrevették – mondta halkan Jake. – Tudod, hogyan gondolom, igaz, Mr. Harrigan? Azt hiszem, a szívük titkos mélyén őrzik a rózsát, és ha valaki fenyegetné, a legtöbbjük harcolna a védelmében. Talán mindhalálig. – Felnézett Callahanre. – Atya, mennünk kell.

– Igen.

– Nem rossz ötlet – helyeselt Harrigan –, mivel látják Benzyck rendőrt, aki közeledik, és nem lenne rossz, ha eltűnnétek, mire ideér. Örülök, fiam, hogy bundás kis barátodnak nem esett baja.

– Köszönjük, Mr. Harrigan.

– Áldassék az Úr, annyira kutya ez, mint én, igaz?

– Igaz, uram! – vigyorodott el szélesen Jake.

– Vigyázzatok azzal a nővel. Gondolatot ültetett el a fejemben. Én ezt boszorkányságnak nevezném. És ketten vannak.

– Igen, ketten – mondta Callahan, azután keresztet vetett a prédikátorra.

– Köszönöm áldásod, akár pogány vagy, akár nem – mondta Harrigan hallható megindultsággal. Azután a közeledő rendőr felé fordult, és vidáman odakiáltott: – Benzyck biztos úr! Jó, hogy látom, most veszem észre, némi lekvár van a gallérján, az Úr legyen áldott!

Miközben Benzyck az egyenruhája gallérjára

pöttyent lekvárt vizsgálta, Jake és Callahan lelépett.

ÖT

– Húúúú! – súgta Jake, miközben a fényesen megvilágított szállodai előtetőhöz közeledtek. Egy fehér limuzinból, amely kétszer akkora volt, mint amilyeneket a gyerek valaha is látott (márpedig láthatott: az apja egyszer magával vitte az Emmy-díj kiosztására), jókedvű, szmokingos férfiak és estélyi ruhás nők zúdultak ki, végeláthatatlannak tűnő áradatban.

– Hát igen – helyeselt Callahan. – Mint a hullámvasút, ugye?

– És még csak nem is kéne itt lennünk – mondta Jake. – Ez Roland és Eddie dolga lenne. Nekünk Calvin Towert kellett volna meglátogatnunk.

– Valami láthatólag másképpen gondolta.

– Hát, jobban tette volna, ha kétszer is meggondolja – jegyezte meg borúsan Jake. – Egy gyerek és egy pap egyetlen pisztollyal? Ez vicc. Milyen esélyünk lesz, ha a Dixie Malac tele van vámpírokkal, alacsony emberekkel, akik ott pihiznek a fárasztó nap után? Callahan nem válaszolt erre, noha megrémítette a kilátás, hogy a Dixie Malacból kell kimenteniük Susannah-t. – Mi volt az a Gan, amiről beszéltél? Jake a fejét csóválta. – Nem tudom. Alig emlékszem arra, amit mondtam. Azt hiszem, ez is része az érintésnek, atya. És tudod, honnan érkezhetett?

– Mia?

A fiú bólintott. Csi a sarkában kocogott, hosszú orra csaknem Jake bokáját érte. – És látok még valami mást is. Egy fekete embert egy börtöncellában. Rádió szól, és halottakat sorol fel: a Kennedyket, Marilyn Monroe-t, George Harrisont, Peter Sellerst, meg valami Itzhak Rabint. Azt hiszem, a börtön a mississippi Oxfordban van, ahol Odetta Holmes ült

egy darabig.

– Igen, de te egy férfit látsz. Nem Susannah-t, hanem egy *férfit.*

– Igen, kefebajusza van, és furi kis aranykeretes szemüveget visel, mint egy varázsló a mesében. Megálltak a szállodaajtó fényének határán. Egy zöld frakkos portás fülrepesztőt füttyentett ezüstsípjával, és leintett egy sárga taxit.

– Gondolod, hogy ő Gan? A fekete ember a cellában Gan?

– Nem tudom. – Jake csalódottan rázta a fejét. – Volt valami a Dogannal kapcsolatban is, de minden összekeveredik.

– És mindezt az érintésből tudod.

– De nem Miától, Susannah-tól, tőled vagy magamtól. Azt hiszem... – Halkabban folytatta. – Azt hiszem, ki kell találnom, ki a fekete ember, és mit jelent nekünk, mert úgy gondolom, a kép, amit látok, magából a Setét Toronyból érkezik. – Komolyan nézett Callahanre. – Bizonyos tekintetben nagyon közel járunk hozzá, ezért olyan veszedelmes, hogy a *ka-tet* így szétszakad.

– Bizonyos tekintetben már majdnem ott vagyunk.

HAT

Abban a pillanatban, ahogy karjában Csivel kilépett a forgóajtóból, majd letette a szőrmókust a csempés padlóra, Jake simán és tökéletesen átvette a vezetést. Callahan szerint a kölyök nem is volt tudatában annak, amit tesz, és talán így a legjobb. Ha tudatosul benne, valószínűleg oda az önbizalma.

Csi elmerülten szagolgatta az előcsarnok egyik zöld üvegfalán a saját tükörképét, azután követte Jake-et a pulthoz. Körmei halkan kocogtak a fekete-fehér márványkockákon. Callahan mellette lépkedett, tudatában annak, hogy a jövőt látja, és igyekezett

nem nagyon meregetni a szemét.

– Itt járt – mondta Jake. – Atya, szinte látom magam előtt. Mindkettőjüket, őt és Miát.

Mielőtt Callahan válaszolhatott volna, a fiú már a pultnál volt. – Bocsánatot kérek, asszonyom – mondta. – Jake Chambers a nevem. Hagyott itt a nevemre üzenetet vagy csomagot Susannah Dean vagy Miss Mia?

A nő egy pillanatig gyanakodva sandított a szőrmókusra. Csi lelkesen vigyorgott rá, megmutatva számos fogát. A fogsor zavarba hozhatta a recepcióst, mert összevonta a szemöldökét. Elfordult, és a számítógépe monitorát nézte.

– Chambers? – kérdezte.

– Igen, asszonyom. – Jake a legszebb így-bánjunka-felnőttekkel hangját használta. Jó ideje nem volt szüksége erre a hangra, de rájött, hogy még megvan, és könnyen előhívható.

– Van itt valami, de nem egy nőtől. Valami Stephen King nevű embertől. – Elmosolyodott. – Gondolom, nem a híres író? Ismered?

– Nem, asszonyom – mondta Jake, és lopva Callahanre pillantott. Csak mostanában hallottak Stephen Kingről, de megértette, hogy útitársát a hideg leli ettől a névtől. Callahan pillanatnyilag nem látszott különösebben hideglelősnek, csak a szája keskenyedett vonallá.

– Nos hát – mondta a nő –, elég hétköznapi név, ugyebár. Valószínűleg akadnak *normális* Stephen Kingek is az Egyesült Államokban, akik azt szeretnék, ha... nem is tudom... na, hagyjuk. – Idegesen fölnevetett. Ugyan mi zaklathatta fel?, gondolta Callahan. Talán Csi, aki annál kevésbé látszik kutyának, minél tovább nézik? Lehet. Bár sokkal valószínűbb, hogy Jake az oka, akiről sütött a figyelmeztetés: vigyázat, *veszély!* Talán még az is: *harcos!* Biztosan van benne valami, ami elválasztja a

kortársaitól. *Jócskán.* Callahan arra gondolt, ahogy előrántotta a Rugert a dokkmunkásiszákjából, és a balszerencsés taxis orra alá dugta. *Azt mondd, hogy túl gyorsan vezettél, és csaknem elütötted a barátomat!* ordította, s az ujja máris elfehéredett a ravaszon. *Azt mondd, hogy nem akarsz meghalni az utcán egy lyukkal a fejedben!*

Ha majdnem baleset történik, így reagál egy normális tizenkét éves gyerek? Callahan nem hitte. Igaza van a recepciósnak, ha szorong. Ami őket illeti, Callahan kissé rózsásabb színben látta esélyeiket a Dixie Malacban. Nem sokkal rózsásabbnak, csak egy kicsivel.

HÉT

Jake talán érezte, hogy nem stimmel valami, mert a legszebb hogyan-bánjunk-a-felnőttekkel mosolyát villantotta rá a recepciósra, de Callahan ezt is olyannak látta, mint a szőrmókusét: túl sok volt benne a fog.

– Egy perc! – A nő elfordult.

Jake értetlenül nézett Callahanre. Mi van *vele?*

Callahan vállat vont, széttárta a kezét.

A recepciós odament egy szekrényhez, kinyitotta, átnézte a szekrényben levő dobozt, majd a Plaza-Park emblémáját viselő borítékkal tért vissza a pulthoz. A borítékra Jake nevét és még valamit írtak dőlt betűkkel:

Jake Chambers
Ez az igazság

A recepciós átcsúsztatta a borítékot a pulton, vigyázva, hogy hozzá ne érjen a keze a gyerekéhez.

Jake elvette, végighúzta rajta az ujját. Papír volt benne. Meg még valami. Egy kemény, hosszú csík. Feltépte, kivette a papírt. Keskeny, fehér műanyag

téglalapot talált benne, egy szállodai szoba mágneskártya kulcsát. A levelet egy HÍVD A FELVÁGÓSOKAT! felzetű papírra írták. Az üzenet mindössze három sort tartalmazott:

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, ne aggód; nálad a kulcs!
Dad-a-csuk dad-a-kék nézd csak jake! A kulcs vörös!

Jake a kártyára nézett. Váratlanul szín keveredett a fehérhez, és majdnem egy szempillantás alatt átváltoztatta vérvörössé.

„Addig nem lehetett vörös, amíg el nem olvastam az üzenetet", gondolta Jake, és halványan elmosolyodott. Felnézett, hogy a recepciós észrevette-e a kártya színeváltozását, de a nő éppen most talált valami tennivalót, ami a pult másik végébe szólította. Callahan pedig két nőt gusztált, akik akkor jöttek be az utcáról. Lehet pap, de úgy látszik, azért még van szeme a nőkre, állapította meg a fiú.

Még idejében pillantott vissza a papírra, hogy elolvashassa az utolsó sort:

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, a fiúnak jusson műanyag kulcs.

Két éve kis Tico vegyészkészletet kapott a szüleitől karácsonyra. Jake a használati utasítás alapján kotyvasztott egy adag láthatatlan tintát. A szavak, amelyeket a tintával írtak, csaknem olyan gyorsan elhalványultak, mint ezek itt, de nagyon közelről nézve még mindig el lehetett olvasni őket. Ám ez *tényleg* eltűnt, Jake tudta is, miért. Megtette a kötelességét, nem volt szükség rá többé. Mint az a sor is, hogy a kulcs vörös; az is fakulóban volt. Csak az első sor maradt meg, mintha Jake-nek emlékeztetőre lenne szüksége:

Dad-a-csum, dad-a-csúcs, ne aggódj, nálad a kulcs!

Stephen King küldte az üzenetet? Jake kételkedett

benne. Hihetőbb, hogy a játszma valamelyik játékosa – akár Roland vagy Eddie – használta ezt a nevet az ő figyelmének felkeltésére. Mindazonáltal ittléte alatt két olyan dologgal találkozott, amelyekből mérhetetlen bátorságra kapott. Az egyik, hogy a rózsa még mindig énekel, hangosabban, mint valaha, holott felhőkarcoló épült az üres telken. A másik, hogy Stephen King, aki huszonnégy éve megteremtette Jake útitársát, még mindig él, és már nemcsak író, de *híres* író.

Karon ragadta Callahan atyát, és vezetni kezdte az ajándékbolt meg a koktélbárban klimpírozó zongora irányába. Csi a gyerek mellett kocogott. A falnál találtak egy sor házi telefont. – Ha felveszi a központos – mondta Jake –, mondjad, hogy a barátoddal, Susannah Deannel, vagy a *barátnőjével,* Miával szeretnél beszélni.

– Meg fogja kérdezni, hogy melyik szoba – mondta Callahan.

– Feleld azt, hogy elfelejtetted, de a tizenkilencedik emeleten van.

– Honnan...

– A tizenkilencedik lesz. Megbízhatsz bennem.

– Azt teszem – válaszolta Callahan.

Két kicsengés után a központos megkérdezte, miben segíthet. Callahan megmondta. Kapcsolták, és a tizenkilencedik emelet valamelyik szobájában csörögni kezdett a telefon.

Jake figyelte az atyát, ahogy beszélni kezd, majd meghökkent félmosollyal elhallgat. Néhány perc után letette a kagylót. – Üzenetrögzítő! – mondta. – *Gép* fogadja a vendégek hívásait, és rögzíti őket! Hát nem egy csodálatos találmány!

– Ja – mondta Jake. – Mindenesetre most már fixen tudjuk, hogy nincs itt, és nem hagyott itt senkit, hogy vigyázzon a cuccára. Ezzel együtt... – Megütögette az inge elejét azon a ponton, ahova áttette a Rugert.

Mialatt átmentek az előcsarnokon a liftekhez, Callahan megkérdezte: – Mit keresünk a szobájában?

– Nem tudom.

Callahan megérintette a fiú vállát. – Szerintem tudod te azt.

A középső lift ajtaja felpattant. Jake, sarkában a szőrmókussal, beszállt. Callahan követte őket. A gyereknek úgy rémlett, hogy egy kicsit húzza a lábát.

– Talán csakugyan tudom – mondta, miután a lift elindult. És talán te is tudod.

Callahan váratlanul követ érzett a gyomrában, mintha rettenetesen bevacsorázott volna. Vélhetőleg a félelemtől van a túlsúly. – Azt gondoltam, megszabadultam tőle – mondta. – Mikor Roland kivitte a templomból, komolyan azt gondoltam, hogy megszabadultam tőle.

– Rossz pénz nem vész el – mondta Jake.

NYOLC

Felkészült rá, hogy a tizenkilencedik emelet minden egyes ajtajában ki kell próbálnia semmihez sem fogható kulcsát, de még ki sem szálltak, amikor már tudta, hogy a 1919 szoba lesz az. Callahan is tudta. Homlokát hártyaként vonta be a veríték. A hártya vékony volt és forró. Lázforró.

Még Csi is tudta. A szőrmókus szorongva nyüszített.

– Jake – mondta Callahan –, meg kéne gondolni ezt. Az a dolog veszélyes. Még annál is rosszabb. *Gonosz.*

– Azért kell elhoznunk – felelte Jake türelmesen. A 1919 előtt állva dobolt a kulcson. Az ajtó mögül – és az ajtó alól, és az ajtón keresztül – ocsmány zöngés hallatszott, mintha egy apokaliptikus idióta dudorászna. Fals harangszó kolompolt bele a zöngésbe. Jake tudta, hogy a gömb a révülésbe küldheti őket; azokban a sötét és többnyire ajtó

nélküli tartományokban nagyon könnyű örökre eltévedni. Még ha a Föld egy másik változatába jutnának is, ott kísérteties sötétség ólálkodik, mintha folyton napfogyatkozás készülődne.

– Láttad? – kérdezte Callahan.

Jake megrázta a fejét.

– Én igen – mondta komoran a pap, és karjával letörölte a homlokát. Az arca ólomszürke lett. – Egy szem van benne. Úgy gondolom, a Bíbor Király szeme. Úgy gondolom, hogy ez az ő része, amely foglyul esett a gömbben, és beleőrült az örök rabságba. Jake, elvinni a gömböt a vámpírok és az alacsony emberek – a Király szolgái közé – annyi, mintha Hitler Adolfot ajándékoznád meg a születésnapján egy atombombával!

Jake tökéletesen tisztában volt vele, hogy a Fekete Tizenhármas félelmetes, talán feltartóztathatatlan pusztításra képes. De mást is tudott.

– Atya, ha Mia ebben a szobában hagyta a Fekete Tizenhármast, és most *hozzájuk* megy, azok is hamarosan tudomást szereznek róla, és a nyomába is erednek a procc verdáikkal, mielőtt annyit mondhatnál, hogy papucs!

– Nem hagyhatjuk itt Rolandnak? – kérdezte Callahan szerencsétlenül.

– Igen – mondta Jake. – Itt hagyni ugyanolyan jó ötlet, mint amilyen rossz ötlet az, hogy a Dixie Malacba vigyük. De nem hagyhatjuk *Rolandnak* itt. – Mielőtt Callahan bármit szólhatott volna, Jake a kilincs fölötti résbe csúsztatta a vérvörös kártyát. Az ajtó hangos kattanással felpattant.

– Csi, te itt maradsz az ajtó előtt!

– Ake! – A szőrmókus lecsücsült, rajzfilmbe illő üvegmosó-farkát maga köré kanyarította, és aggodalmasan nézte a gyereket.

Mielőtt beléptek, Jake rátette hideg kezét Callahan csuklójára, és valami rettenetest mondott:

– Őrizd meg ép eszedet.

KILENC

Mia égve hagyta a villanyt, távozása óta mégis valami furcsa sötétség árasztotta el a 1919-es szobát. Jake megismerte a révülés sötétjét. Az idióta dönögéssel elegy fojtott kolompolás a szekrényből áradt.

Ébredezik, gondolta növekvő rémülettel. *Korábban aludt – legalábbis szunyókált , de ez a sok hurcolászás fölébresztette. Mit tegyek? Vajon a doboz és a sportszatyor elég biztonságos? Van még valamim, hogy veszélytelenebb legyen? Valami talizmán vagy sigul?*

Ahogy a gyerek kitárta a gardrób ajtaját, Callahan rájött, hogy minden – nem lebecsülendő – akaraterejét meg kell feszítenie, hogy el ne meneküljön. Az a dallamtalan donogás és a bele-belecsörömpölő harangszó sértette a fülét, elméjét, szívét. Folyton a pihenőállomás járt az eszében, és a csuklyás ember, amint kinyitja a dobozt. Hogy milyen *síkos* volt benne az a tárgy! Vörös bársonyon hevert... és *forgott.* Ránézett Callahanre, és a világegyetem minden gonosz őrülete benne volt abban a testetlen, kárörvendő pillantásban.

Nem fogok elfutni. Nem fogok. Ha a fiú kibírja, én is kibírom.

De a fiú *harcos,* és ez nagy különbség. Nem csupán a *ka* gyermeke, hanem Gileádi Rolandé is, az ő fogadott fia.

Nem látod, milyen sápadt? Krisztus szerelmére, éppen úgy fél, mint te! Szedd össze magad, ember!

Talán perverzitás, de éppen Jake halálos sápadtsága segített neki, hogy erőre kapjon. Amikor egy régi, gyermeteg nóta jutott az eszébe, és elkezdte dúdolni, még jobban magához tért.

– Körbe-körbe az eperfa alatt – énekelte motyogva –, űzi a görényt a majom... de vicces, gondolja a majom...

Jake kinyitotta a gardróbot. Egy szobai széf volt benne. Beütötte a 1919 kódot, de semmi nem történt. Megvárta, hogy a berendezés törölje az utasítást, két reszkető kezével letörölte az izzadtságot a homlokáról, azután ismét próbálkozott. Ez alkalommal az 1999-es számot ütötte be, és a széf kinyílt.

Egyszerre erősödött fel a Fekete Tizenhármas zümmögése és a kolompoló ellenpontozás. A hangok mint megannyi fagyos ujj tapogatták a fejüket.

Mindenféle helyekre küldhet, gondolta Callahan. *Annyit kell tenni, hogy egy kicsit lazíttok az éberségen... kinyitjátok a zsákot... a dobozt... azután... micsoda helyekre juttok! Kisegér, minden lyukba belefér!*

Noha tudta, hogy ez bekövetkezhet, lényének egy része *ki akarta* nyitni a dobozt. *Vágyott* rá. Nem ő volt az egyetlen. Jake úgy térdelt le a doboz mellé, mint hívő az oltárhoz. Callahan kinyújtotta a kezét, nehogy a gyerek kiemelje a zsákot. Hihetetlenül nehéznek érezte a karját.

Nem számít megteszed-e vagy sem, suttogta egy hang az elméjében. Álmosító és hihetetlenül meggyőző hang volt. Callahan ennek ellenére sem engedte le a karját. Megragadta Jake gallérját érzéketlenné vált ujjaival.

– Ne! – mondta. – Ne tedd! – ismételte vontatottan, csüggedten, lanyhán. Amikor félrehúzta Jake-et, a fiú úgy fordult el, mintha lassított filmben vagy víz alatt mozogna. A szobában most az a beteg sárga fény világított, amelyet vidéken látni néha, pusztító vihar előtt. Callahan maga térdelt le a nyitott széf elé (úgy rémlett, legalább egy percig ereszkedett, mire elérte a padlót), és közben olyan erősnek érezte a Fekete Tizenhármas hangját, mint még soha. Arra

buzdította, hogy ölje meg a fiút, tépje fel a torkát, és üdítse fel forró fiatal vérével a gömböt. Cserében megengedi neki, hogy kiugorjon az ablakon.

És míg le nem érsz a Negyvenhatodik utcára, egyfolytában engem fogsz magasztalni, közölte a Fekete Tizenhármas tiszta, értelmes hangon.

– Tedd meg – sóhajtotta Jake. – Igen, tedd meg, ki a fenét érdekel.

– Ake! – csaholta Csi az ajtóból. – *Ake!* – Egyikük sem törődött vele.

Mikor Callahan a zsákért nyúlt, eszébe jutott utolsó találkozása Barlow-val, a vámpírok királyával – az Egyes Típussal, saját szóhasználata szerint –, aki eljött a 'Salem's Lot nevű kisvárosba. Emlékezett rá, miként csapott össze Barlow-val Mark Petrie házában, miközben Mark szülei élettelenül hevertek a padlón a vámpír lábánál, koponyájuk széttört, ó-milyen-racionális agyukból kocsonya lett.

Miközben zuhansz, engedem, hogy az én királyom nevét suttogd!, zümmögte a Fekete Tizenhármas. *A Bíbor Királyét!*

Miközben Callahan a kezét nézte, amellyel megragadja a zsákot – akármi volt is ott korábban, most az állt az oldalán: CSAK GYŐZHETSZ A BELSŐ-VILÁGI PÁLYÁKON –, eszébe jutott a keresztje, amely eleinte olyan túlvilági fényben világított a kezében, hogy Barlow visszahőkölt... aztán sötétedni kezdett.

– Nyisd ki! – mondta mohón Jake. – Nyisd ki, látni akarom!

Csi most már folyamatosan ugatott. A folyosón valaki ordított: „Hallgattasd már el azt a kutyát!", de ezzel se törődtek.

Callahan kivette a zsákból a kísértetfa dobozt – a dobozt, amely oly sokáig pihengetett áldott nyugalomban az ő Calla Bryn Sturgis-i templomának szószéke alatt. Most ki fogja nyitni. Látni fogja a Fekete Tizenhármast, ocsmány dicsőségének teljében.

Azután hálásan hal meg.

TÍZ

Szomorú látni, amint egy ember hite összeomlik, mondta a vámpír, Kurt Barlow, azután kikapta Don Callahan kezéből a sötét és használhatatlan keresztet. Hogyan volt rá képes? Azért – lássátok az ellentmondást, töprengjetek el a rejtvényen –, mert Callahan atya *képtelen volt magától elhajítani.* Mert nem tudta elfogadni, hogy a kereszt csak jelképe egy sokkal nagyobb hatalomnak, amely folyóként hömpölyög a világegyetem alatt, talán ezernyi univerzum alatt…

Nincs szükségem jelképre, gondolta Callahan, majd pedig: *Ezért hagy élni Isten? Ad még egy esélyt, hogy ezt megtanuljam?*

Lehetséges, gondolta, miközben keze a doboz fedelére simult. A második esély Isten specialitásai közé tartozik.

– Hé emberek, hallgattassátok már el azt a kutyát! – zsémbelt valahol nagyon messze egy szobalány. Majd azzal folytatta: – *Madre de Dios,* miért van itt ilyen *sötét?* Mi ez… mi ez a… z… z…

Talán azt akarta mondani, hogy *zaj. Ha* így volt is, a mondatot nem fejezte be. Úgy tűnt, még Csi is megadta magát a zümmögő, dúdoló gömb hatalmának, mert fölhagyott a tiltakozással, és (otthagyva őrhelyét a küszöbön) bekocogott a szobába. Callahan szerint az állat Jake mellett akart lenni, amikor eljön a vég.

Az atya még mindig öngyilkos kezével tusakodott. Az a dolog a dobozban hangosabban zöngte idióta énekét. A pap ujjbegyei rángtak. Majd ismét csöndesedett az ének. *Ennyi elég lesz a győzelemhez,* gondolta Callahan.

– Nem számít, *majd én* megteszem. – A szobalány

hangja, kába és mohó. – Látni akarom. *Dios! Fogni* akarom!

Jake úgy érezte, a karja legalább egy tonnát nyom, mégis kényszerítette, hogy kinyúljon, megragadja a szobalányt, egy középkorú, spanyol-amerikai nőt, aki legfeljebb ötvenkét kilót nyomhatott.

Közben Callahan azért harcolt, hogy imádkozhasson.

Istenem, legyen meg a Te akaratod. Nem én vagyok a fazekas, én csak az agyag vagyok. Ha másra nem vagyok képes, akkor segíts, hogy a karjaimba szoríthassam, kiugorhassak vele az ablakon, s egyszer s mindenkorra összezúzhassam ezt a megátkozott tárgyat. Ha viszont az a Te akaratod, hogy segítesz nekem lecsöndesíteni – ismét elaltatni , akkor küldd el nekem a Te erődet. És segíts, hogy emlékezzem…

Még ha megmaszlagolta is a Fekete Tizenhármas, Jake-et akkor sem hagyta cserben az érintés képessége. Kikapta a gondolat maradékát az atya agyából, és hangosan is kimondta, csak megváltoztatta Callahan szavát arra, amelyet Roland tanított nekik.

– Nincs szükségem sigulra – mondta. – Nem a fazekas, hanem az agyag vagyok, és nincs szükségem sigulra!

– Istenem! – felelte Callahan. A szó olyan nehéz volt, akár a kő, de amint kiejtette, a többi már könnyebben jött. – Isten, ha még mindig létezel, ha még mindig hallasz engem, Callahan vagyok. Kérlek, csendesítsd el ezt a dolgot, Uram! Kérlek, altasd el ismét! Jézus nevében kérlek erre!

– A Fehér nevében! – tette hozzá Jake.

– Ehér! – vakkantotta Csi.

– Ámen! – fejezte be a szobalány bambán.

A dobozban még egy fokozattal hangosabb lett a zümmögő, idióta dallam. Callahan megértette, hogy minden reménytelen. Még a Mindenható Isten sem

állhat ellen a Fekete Tizenhármasnak.

Azután csönd lett.

– Istennek legyen hála! – suttogta, és érezte, hogy egész teste verejtékben ázik.

Jake könnyekben tört ki, és fölkapta Csit. A szobalány is sírni kezdett, de senki sem akadt, aki megvigasztalja. Miközben Callahan atya ráhúzta a likacsos (és furcsán nehéz) anyagú tornazsákot a kísértetfa dobozra, Jake a nőhöz fordult, és azt mondta neki: – Sai, szundítanod kéne egy kicsit.

Ez volt az egyetlen, ami eszébe jutott, de bevált. A szobalány megfordult és odament az ágyhoz. Fölmászott rá, térdére igazította a szoknyáját, és ájult álomba zuhant.

– Vajon alva marad? – kérdezte Jake halkan. – Mert... atya... ez elég rázós volt.

Az lehet, ám Callahan elméje hirtelen felszabadult – évek óta nem volt ilyen szabad. Az is lehet, hogy a szíve szabadult meg. Mindenesetre a gondolatai nagyon tiszták lettek, miközben rátette a tornazsákot a széf tetején a vegytisztításhoz való, összehajtott tasakokra.

Eszébe jutott egy beszélgetés az Otthon mögötti sikátorban, Frankie Chase-zel és Magruderrel, cigarettaszünetben. Arról volt szó, hogyan vigyázhat az ember az értékeire, különösen, ha egy időre el kell utaznia, és Magruder azt mondta, hogy New Yorkban a legbiztosabb hely... az abszolút biztos tárolóhely...

– Jake, van még egy szatyorra való tányér is a széfben.

– Orizák?

– Igen. Vedd ki azokat is. – Miközben a fiú tette, amit mondott, Callahan odament az ágyon fekvő szobalányhoz, és belenyúlt a formaruha blúzának bal zsebébe. Kivett belőle egy csomó mágneskártyát, néhány közönséges kulcsot, meg egy ismeretlen márkájú mentolos cukrot. Altoids volt a neve.

Megfordította a nőt. Mintha egy halottat forgatna.

– Mit csinálsz? – suttogta Jake. Letette Csit, hogy a vállára akaszthassa a selyemmel bélelt gyékénytarisznyát. Nehéz volt, de megnyugtatónak találta a súlyát.

– Kirabolom, miért, minek tűnik? – vágott vissza dühösen az atya. – A Római Katolikus Anyaszentegyház papja, Callahan tisztelendő, kirabol egy szobalányt. Vagyis megtenné, ha... aha!

A másik zsebben volt az a kis köteg bankjegy, aminek létében reménykedett. Az asszony éppen rendet rakott, amikor Csi ugatása megzavarta. A rendrakásban benne volt a vécé lehúzása, a redőnyök leeresztése, ágyneműcsere meg ilyesmi. A lakók néha borravalót hagynak ezekért a szolgáltatásokért. Ennél a nőnél két tízes, három ötös és négy egydolláros volt.

– Visszafizetem, ha az útjaink ismét keresztezik egymást – mondta Callahan az öntudatlan szobalánynak. – Ha nem, akkor tekintsd úgy, hogy Istennek tettél szolgálatot.

– *Feeeehér* – suttogta kásásan a szobalány, mintha álmában beszélne.

Callahan és Jake összenézett.

TIZENEGY

A lift elindult lefelé, Callahan vitte a Fekete Tizenhármast rejtő zsákot, Jake azt a szatyrot, amelyben a 'Rizák voltak. Na meg a pénzüket. Amelynek összege negyvennyolc dollárra rúgott.

– Elég lesz? – Ez volt az egyetlen kérdése, miután meghallgatta az atya tervét, hogy hol helyezzék el a gömböt, azt a tervet, amely miatt még egy stációra lesz szükségük.

– Nem tudom, de nem is érdekel – felelte Callahan. Suttogva beszéltek, mint az összeesküvők, noha a liftben senki nem volt rajtuk kívül. – Ha képes vagyok kirabolni egy alvó szobalányt, egy taxis leütése

sétagalopp lesz.

– Ja – helyeselt Jake. Arra gondolt, hogy Roland, miközben a Tornyot kereste, nem állt meg néhány ártatlan kirablásánál; jó sok embert meg is ölt. – Essünk túl rajta, aztán keressük meg a Dixie Malacot.

– A helyedben nem aggódnék annyira – felelte Callahan. – Ha a Torony összeomlik, az első leszel, aki megtudja.

Jake figyelmesen nézte. Callahan csak egy-két pillanatig bírta, hogy el ne vigyorodjon.

– Nem olyan vicces ez, sai – mondta Jake, azután kiléptek a '99-es év kora nyári estjének sötétségébe.

TIZENKETTŐ

Háromnegyed kilenc volt, a túlparton, a Hudson fölött még ott derengett a fény sereghajtója, mikor megérkeztek két stációjuk közül az elsőhöz. A taxióra kilenc dollár ötvenet mutatott. Callahan odaadta a taxisnak a szobalány egyik tízesét.

– Aztán vigyázzá ám, haver – intette a taxis erős jamaicai hangsúllyal. – Borzasztó féltelek, hogy a végén még *lepuffantanak.*

– Nemigen érünk mi annyit, fiam – felelte derűsen Callahan. – Ezt a New York-i kirándulást szerény költségvetéssel terveztük.

– Az asszonnak is van kőccségvetése – felelte a taxis, és elhúzott.

Jake fölnézett. – Tyű! – mondta halkan. – Tisztára elfelejtettem, hogy ez ilyen *nagy!*

Callahan követte a pillantását, azután azt felelte: – Essünk túl rajta. – Miközben besiettek, megkérdezte: – Mi van Susannah-val? Tudsz valamit?

– Egy ember gitárral – felelte Jake. – Énekel... nem is tudom. Pedig kéne. Újabb véletlen egybeesés, de nem az, mint ahogy a könyvesbolt tulajdonosát

Tower-nek hívjak, vagy Balazar kocsmájának a neve Ferde Torony. Valami dal... ismernem kéne.

– Még valami?

Jake a fejét rázta. – Ez az utolsó, ami tőle érkezett, és ez azután volt, hogy taxiba szálltak a szálloda előtt. – Azt hiszem, elment a Dixie Malacba, így nem elérhető többé.

Callahan a hatalmas előcsarnok közepén álló útmutatóhoz indult.

– Ne hagyd, hogy Csi elkódorogjon.

– Ne aggódj.

Callahan egykettőre megtalálta, amit keresett.

TIZENHÁROM

Ez volt odaírva:

TARTÓS CSOMAGMEGŐRZÉS
10-36 SZINT
TANTUSZT HASZNÁLJON
ŐRIZZE MEG A KULCSOT
AZ IGAZGATÓSÁG NEM VÁLLAL FELELŐSSÉGET
AZ ELVESZETT INGÓSÁGOKÉRT!

Alatta keretben a szabályok és előírások tömege, amelyeket alaposan áttanulmányoztak. A lábuk alatt metró dübörgött. Callahannek, aki csaknem húsz éve nem járt New Yorkban, fogalma sem volt róla, melyik vonal lehet, vagy hogy milyen mélyen futhat a város zsigereiben. Máris két emeletet ereszkedtek a lifttel, először a boltok szintjére, majd ide. A metróállomás még mélyebben volt.

Jake a másik vállára vetette az Orizákkal teli szatyrot, és az alsó sorra mutatott. – Ha bérlők lennénk, árengedmény járna – mondta.

– Árna! – kiáltotta szigorúan Csi.

– Hát ja, öcskös – helyeselt Callahan –, és ha a kívánságok lovak lennének, a koldusok lovon járnának. Nincs szükségünk árengedményre.

Tényleg nem volt. Miután átmentek egy fémdetektoron (az Orizák simán átcsúsztak), majd elmentek egy széken szunyókáló őrző-védő mellett, Jake úgy döntött, a legkisebb rekesz – a hosszú terem bal szélén – tökéletesen megfelel a BELSŐ-VILÁG PÁLYÁI feliratú zsáknak és a benne levő doboznak. Hogy a dobozt a lehető legtovább tárolják, huszonhét dollárba került. Callahan atya gondosan betáplálta a bankjegyeket a tantuszautomata különböző nyílásaiba, várva, hogy valami gubanc lesz: minden csoda és borzalom közül (beleértve a taxis kétdolláros jattját), amelyeket a visszatérése óta eltelt rövid idő alatt tapasztalt, valamiért ezt volt a legnehezebb elfogadnia. Egy pénzváltó automata, amely bankjegyet is elfogad? Körmönfont technológiák sokaságának kell lapulnia a masina gyászbarna felszíne mögött, amelyen a tábla arra utasítja az ügyfeleket: KÉPPEL FÖLFELÉ KÉRJÜK BETENNI A BANKJEGYET! Az utasítást kísérő kép egy bal felé forduló George Washingtont mutatott, de a gép akkor is működött, ha Callahan fordítva tette be a bankjegyeket. Ez így volt addig, amíg az arc fölfelé nézett. Callahan csaknem megkönnyebbült, amikor a masina egyszer hibát jelzett, nem fogadott el egy öreg, gyűrött dollárt. A viszonylag ropogós ötösöket minden vita nélkül fölfalta, közben a tantuszok kisebb zuhatagát öntötte ki az alsó tálcára. Callahan összeszedte a huszonhét dollár ellenértékét, és elindult a várakozó Jake-hez, majd visszafordult, mert valami szöget ütött a fejébe. Megnézte a döbbenetes (legalábbis számára döbbenetes) bankjegyzabáló, tantuszszóró gép oldalát. Az alján, apró táblákon volt az, ami őt érdekelte. A gép neve Pénzváltó-Mak-R 2000, az ohiói Clevelandban készült, de számos cég működött közre a gyártásában: a General Electric, a DeWalt Electronics, a Showrie Electric, a Panasonic, és legalul, a legkisebb táblán ott volt az Északi Központi Po-

zitronika is.

A kígyó a kertben van, gondolta. *Lehet, hogy ez a Stephen King nevű fickó, aki állítólag kitalált engem, csak egy világban él, viszont azt lefogadom, hogy az Északi Központi Pozitronika valamennyiben létezik. Ez biztos, mert a Bíbor Király eszköze, éppúgy, mint a Sombra Co., márpedig ő ugyanazt akarja, mint a történelem bármelyik, hatalomtól őrült zsarnoka: azt, hogy mindenütt ott legyen, minden az övé legyen, és ő parancsoljon a világegyetemnek.*

Vagy eltüntesse a sötétségben – mormolta.

– Atya! – türelmetlenkedett Jake. – *Atya!*

– Jövök már! – mondta, és odasietett a két marokra való aranyfényű tantusszal a fiúhoz.

TIZENNÉGY

A 883-as rekesz kulcsa kiugrott, miután Jake kilenc tantuszt dobott a nyílásba, a gyerek azonban tovább dobálta őket, amíg el nem tűnt a huszonhét dollár értékű érme. Ekkor a rekesz száma alatt pirosra változott az apró üveglap.

– Kész! – mondta elégedetten Jake. Még mindig ugyanazon a ne-ébresszük-föl-a-babát hangon suttogtak, és ez a hosszú, barlangszerű helyiség tényleg nagyon csöndes volt. Jake sejtette, hogy reggel nyolc és délután öt táján valóságos őrültekháza tombolhat itt, amikor emberek jönnek-mennek a terem és a metróállomás között, és némelyek berakják a munkaeszközeiket egy rövid távú csomagmegőrzőbe. Most viszont csupán kísérteties mormolás hallatszott le a mozgólépcsőn a néhány üzletből, amelyek még nyitva tartottak az árkádsoron, meg a közeledő metró morajlott.

Callahan becsúsztatta a tornazsákot a keskeny rekeszbe, és betolta a mélyébe. Jake aggodalmasan figyelte. Azután az atya bezárta a rekeszt, Jake pedig

elforgatta a zárban a kulcsot. – Bingó! – vágta zsebre a kulcsot, majd aggodalmasan kérdezte: – Aludni fog?

– Azt hiszem – felelte Callahan. – Azt tette a templomomban is. Ha még egy Sugár elpattan, akkor lehet, hogy fölébred és gonosz dolgokat művel, de ha még egy Sugár elszakad…

– Ha még egy Sugár elszakad, akkor egy kis gonoszság már nem számít – fejezte be a mondatot Jake.

Callahan bólintott. – Az egyetlen dolog… nos, tudod, hova tartunk. És azt is, hogy valószínűleg mit találunk ott.

– Vámpírokat. Alacsony embereket. Talán a Bíbor Király más szolgáit is. Valószínűleg Waltert, a csuklyás, feketébe öltözött embert, aki néha alakot változtat, és olyankor Randall Flaggnek nevezi magát. Sőt talán magát a Bíbor Királyt.

Igen, Jake tudta.

– Ha még megvan benned az érintés – folytatta Callahan –, akkor feltételeznünk kell, hogy néhányuk ugyancsak rendelkezik vele. Lehet, hogy kiszippant-hatják a tudatunkból ezt a helyet, és a rekesz számát is. Bemegyünk, és megpróbáljuk kihozni Susannah-t, de tisztában kell lennünk vele, hogy meglehetősen nagy az esélyünk a kudarcra. Én még életemben nem lőttem pisztollyal, te pedig – bocsáss meg, Jake –, nem igazán vagy harcedzett veterán.

– Azért ez-az már megesett velem – felelte Jake. Eszébe jutott a Hasgatóval töltött idő. És természetesen a Farkasok.

– Ez valószínűleg egészen más lesz – mondta Callahan. – Csak azt mondom, hogy nem lenne jó élve kerülni a kezükbe. Ha odáig fajul a dolog. Érted?

– Ne aggódj – felelte Jake dermesztő nyugalommal. – Emiatt ne aggódj, atya. Nem fog megtörténni.

Ismét kint voltak, újabb taxit kerestek. Hála a szobalány borravalójának, Jake becslése szerint elég pénzük maradt, hogy eljussanak a Dixie Malacig. Egyébként úgy vélte, ha egyszer belépnek a Malacba, többé nem lesz szükségük készpénzre – vagy bármi másra.

– Itt van egy – szólt Callahan. Integetni kezdett. Jake közben hátranézett az épületre, amelyből kijöttek.

– Biztos, hogy itt biztonságban lesz? – kérdezte, miközben a taxi feléjük kanyarodott, kitartóan dudálva egy lajhárra, aki közte és utasai között tetvészkedett.

– Régi barátom, sai Magruder szerint ez a legbiztonságosabb csomagmegőrző egész Manhattanben – felelte Callahan. – Azt mondta, ötvenszer biztonságosabb, mint a Penn pályaudvar és a főpályaudvar poggyászmegőrzői... és természetesen itt hosszú ideig lehet tárolni a csomagot. Valószínűleg vannak még New Yorkban hasonlók, de mi – így vagy úgy – eltávozunk, mielőtt kinyitnának.

A taxi megállt. Callahan tartotta az ajtót, hogy Jake beszállhasson. A szőrmókus észrevétlenül beugrott a fiú mellé. A pap még egy pillantást vetett a Világkereskedelmi Központ ikertornyára, mielőtt beült az autóba.

– Itt maradhat kétezer-kettő júniusáig, hacsak valaki be nem tör közben, és el nem lopja.

– Vagy ha az épület rá nem omlik – tette hozzá Jake.

Callahan elnevette magát, noha Jake hangja nem volt tréfás. – Ez sosem történhet meg. És ha mégis... nos, egy üveggömb száztíz emeletre való beton és acél alatt? Még ha azt az üveggömböt a legsűrűbb mágia tölti is meg? Azt hiszem, az is jó őrizője lenne a förtelemnek.

TIZENHAT

Jake arra kérte a taxist, hogy a biztonság kedvéért a Lexington és az Ötvenkilencedik utca sarkán tegye ki őket, és miután helyeslést kérően pillantott Callahanre, odaadta az utolsó két dollárjukat a taxis sainak.

A Lex és a Hatvanadik utca sarkán rámutatott a széttaposott cigarettacsikkek sokaságára. – Itt volt – mondta. – Az ember, aki gitározott.

Lehajolt, fölvett egy csikket, egy-két pillanatig a tenyerén mérlegelte. Majd biccentett, vidáman elmosolyodott, és megigazította a vállát húzó szíjat. Az Orizák halkan megcsörrentek a gyékényszatyorban. Jake megszámolta őket a taxi hátuljában, és nem volt meglepve, amikor kiderült, hogy éppen tizenkilenc van belőlük.

– Nem csoda, ha Susannah megállt – mondta Jake. Eldobta a rigót, és az ingébe törölte a kezét. Hirtelen rázendített, halkan, de tökéletes hallással: – Örök bujdosásban... sír előttem az út... Búbánat fiának... sose nyitnak kaput... Töviseken járok... míg vonatra szállok... Tán elvisz még északra... a vasút.

Az egyébként is feszült Callahan úgy érezte, pattanásig húzódnak az idegei. Természetesen megismerte a dalt. Csak mikor Susannah énekelte, azon az éjjelen a Pavilonnál – ugyanazon az éjjelen, amikor Roland megnyerte a szíveket a legszilajabb commalával, amelyhez foghatót kevés callai látott –, ő „leányt" mondott „fiú" helyett.

– Pénzt adott neki – folytatta álmatagon Jake. – És azt mondta... – Lehajtott fejjel állt, az ajkát harapdálva törte a fejét. Csi imádattal bámult föl rá. Még Callahan sem szakította félbe. Végre megértette: ő és Jake meg fog halni a Dixie Malacban. Harcban győzik le őket, de meg fognak halni.

Nem is bánta. Roland szíve megszakad, ha elveszíti a fiút... mégis tovább fog menni. Ameddig a Setét

Torony áll, Roland tovább megy.

Jake fölnézett. – Azt mondta: „Emlékezz a küzdelemre."

– Ez Susannah volt.

– Igen. *Előrejött. Mia* meg hagyta. És a dal meghatotta Miát. Sírt.

– Igazat szólsz?

– Igazat. Mia, senki lánya, senki anyja. És miközben Mia nem figyelt... mert szemét elvakították a könnyek...

Jake körülnézett. Csi ugyanezt tette, valószínűleg nem azért, mintha bármit is keresett volna; egyszerűen utánozta szeretett gazdáját. Callahan emlékezett arra az estére a Pavilonnál. A fényekre. Arra, ahogy Csi a hátsó lábaira állt, és meghajolt a *folken* előtt. Susannah énekelt. A fényekre. A táncra, ahogy Roland a fáklyafényben a commalát járja. Roland a fehérben táncol. Mindig Roland; és a végén, miután a többiek elhullnak, sorra gyilkolják meg őket a véres stációkon, Roland még mindig megmarad.

Együtt tudok élni a tudattal, gondolta Callahan. *És meg is tudok halni vele.*

– *Valamit* itt hagyott, de az *eltűnt!* – mondta Jake kétségbeesett, sírós hangon. – Valaki bizonyára megtalálta... vagy talán a gitáros látta meg, amikor elejtette, és fölvette... ez a kurva város! Mindenki ellop mindent! *A francba!*

– Hagyd már.

Jake a pap felé fordította sápadt, fáradt, rémült arcát. – Itt hagyott nekünk valamit, és *szükségünk van* rá! Hát nem érted, milyen kicsi az esélyünk?

– De igen. Ha nem akarsz belekeveredni, Jake, most szólj.

A fiú a legkisebb kétség vagy habozás nélkül megrázta a fejét. Callahan rettenetesen büszke volt rá. – Menjünk, atya – mondta.

TIZENHÉT

A Lex és a Hatvanegyedik utca sarkán ismét megálltak. Jake a túloldalra mutatott. Callahan látta a zöld napellenzőt, és bólintott. Az ellenzőn a DIXIE MALAC felirat fölött rajzfilmbe való hízó vigyorgott üdvözülten, annak ellenére, hogy párolgó jajvörösre sütötték. Öt hosszú, fekete limuzin parkolt előtte egy sorban, helyzetjelző lámpáik kicsit elmosódottan sárgállottak a homályban. Callahan csak most vette észre, hogy köd oson a sugárúton.

– Tessék – mondta Jake, és odanyújtotta neki a Rugert. Beletúrt a zsebébe, és elővett kétmaroknyi lőszert. Tompán csillogtak az utcai lámpák bántó narancsszínű fényében. – Tedd a szivarzsebedbe, atya. Onnan könnyebb elővenni, érted?

Callahan bólintott.

– Lőttél valaha pisztollyal?

– Nem – felelte Callahan. – Dobtál valaha tányért? Jake elvigyorodott. – Benny Slightman és én kicsempésztünk egy maroknyi gyakorlótányért a folyópartra, és egy éjjel versenyeztünk. Ő nem volt valami jó, de…

– Hadd találgassak. Te győztél.

Jake vállat vont, azután bólintott. Nem volt rá szava, hogy milyen jó érzés volt kézbe venni a tányérokat, milyen hihetetlenül jó. De talán így természetes. Susannah szintén gyorsan és ösztönösen tanulta meg az Oriza kezelését. Maga Callahan is látta.

– Jó, és mi a tervünk? – kérdezte a pap. Miután elhatározta, hogy végigcsinálja a játékot, szívesen átadta a vezetést a fiúnak. Végtére is ő a harcos.

Jake a fejét rázta. – Nincs terv – mondta –, legalábbis igazi nincs. Én megyek be elsőnek. Te közvetlenül mögöttem. Ha egyszer bejutunk az ajtón, szétválunk. Mindig legyen köztünk három méter, atya. Megértetted? Így nem számít, hányan vannak,

vagy milyen *közel,* nem képesek egyszerre mindkettőnket elkapni.

Callahan felismerte Roland tanítását. Bólintott.

– Követni tudom Susannah-t az érintés segítségével, Csi pedig a szaglásával – mondta Jake. – Kövess minket. Lőj, valahányszor lőni kell, méghozzá habozás nélkül, megértetted?

– Igen.

Ha valakit megölsz, és olyasmit látsz nála, ami hasznos fegyvernek tűnik, vedd el. Mármint ha mozgás közben föl tudod kapni. Szüntelenül mozognunk kell. Tudsz ordítani?

Callahan gondolkodott, azután bólintott.

– Ordíts rájuk – mondta Jake. – Én is azt teszem. És folyamatosan mozgok. Talán futok, de valószínűbb a gyors lépés. Ügyelj rá, hogy valahányszor jobbra nézek, lássam az arcodat.

– Látni fogod – felelte Callahan, és arra gondolt: *Legalábbis amíg valamelyikünk el nem esik.* – Miután kihozzuk onnan, én is harcos leszek, Jake?

Jake farkasvigyorral nézett rá, túl minden félelmen és kétségen. – *Khef, ka* és *ka-tet* – mondta. – Nézd, zöld a lámpa. Menjünk át.

TIZENNYOLC

Az első limuzin vezetőülése üres volt. A másodikban ellenzős sapkát és egyenruhát viselő szivar ült. Callahan atya úgy látta, alszik. A harmadik limuzin mellett, a kocsinak dőlve ugyancsak ellenzős sapkát és egyenruhát viselő pofa ácsorgott a járdán. Cigarettájának parazsa laza ívben emelkedett a szájáig, aztán vissza, az oldala mellé. Feléjük nézett, de nem mutatott különösebb érdeklődést. Mitől lettek volna érdekesek? Egy idősödő férfi, egy kamaszodó srác, meg egy mögöttük loholó kutya. Nagy ügy.

Amikor átértek a Hatvanegyedik utca túloldalára,

Callahan meglátott az étterem előtti krómozott tartón egy táblát:

ZÁRTKÖRŰ RENDEZVÉNY

Tulajdonképpen, tűnődött Callahan, minek minősül az esti rendezvény a Dixie Malacban? Babazsúrnak? Születésnapi bulinak?

– Mi lesz Csivel? – kérdezte halkan Jake-től.

– Csi velem marad.

Csak három szó, de ennyi is meggyőzte Callahant arról, hogy Jake is tudja, amit ő: ez a haláluk éjszakája lesz. A pap nem tudta, sikerül-e dicsfényben távozniuk, de hogy mindhárman elmennek, az biztos. Az ösvény végén levő tisztást már csak egy kanyar rejti a szemük elől; mindhárman egyszerre fognak odaérni. És bármily kevéssé akart is meghalni, amíg a tüdeje működik, és a szeme lát, megértette, hogy sokkal rosszabbul is állhatnának a dolgok. A Fekete Tizenhármast eldugták egy másik sötét helyre, ahol alhat, és ha Roland csakugyan túléli ezt a ramazurit, végződjék akár vereséggel, akár győzelemmel, akkor majd felkutatja, és azt tesz vele, amit helyesnek lát. Addig...

– Jake, figyelj rám egy pillanatra. Ez fontos.

A fiú bólintott, de látszott, hogy türelmetlen.

– Ugye tudod, hogy halálos veszélyben vagy, és kéred bűneid bocsánatát?

A fiú megértette, hogy ez az utolsó kenet szertartása. – Igen – felelte.

– Őszintén meggyónod bűneidet?

– Igen.

– Megbánod őket?

– Igen, atya.

Callahan keresztet vetett a fiúra. – *In nomine Patris, et Filii et Spiritus...*

Csi vakkantott. Csak egyszer, de a hangja tele volt izgalommal. Kicsit fojtott vakkantás volt, mert talált valamit a csatornanyílásban, és a szájában tartva nyújtotta Jake-nek. A fiú lehajolt, elvette.

– Mi? – kérdezte Callahan. – Mi az?

– Ezt hagyta nekünk Susannah – felelte Jake. Rendkívüli megkönnyebbülés, szinte reménység töltötte el a hangját. – Ezt ejtette el, miközben Mia nem figyelt, és a dal miatt sírt. Ó, atya, lehet, hogy van esélyünk! Mégis lehet esélyünk!

A tárgyat az atya kezébe adta. Callahant meglepte a súlya, azután csaknem elállt a lélegzete a szépségétől. Ő is érezte, hogy kicsírázik benne a remény. Valószínűleg hülyeség, mégis ez volt a helyzet.

Az arca elé emelte a faragott teknőst, mutatóujját végigfuttatta páncéljának kérdőjel alakú karcolásán. Belenézett bölcs és békés szemébe. – Milyen szép – suttogta. – Ez Maturin, a Teknős? Ugye ő az?

– Nem tudom – felelte Jake. – Valószínűleg. Susannah *sköldpaddá*-nak nevezi, és lehet, hogy segít, de nem tudja megölni a martalócokat, akik ott várnak ránk. – A Dixie Malac felé biccentett. – Ezt csak mi tehetjük meg, atya. Igaz?

– Hát persze – felelte nyugodtan Callahan. A mellzsebébe csúsztatta a teknőst, a *sköldpaddá*-t. – Addig lövök, amíg a golyók el nem fogynak, és meg nem halok. Ha kifogyok a golyóból, mielőtt megölnének, akkor a pisztoly agyával ütöm őket.

– Jól van. Adjuk föl *nekik az* utolsó kenetet. Elmentek a krómozott tartó mellett, Csi kettejük között kocogott, fejét a magasba emelte, pofáján sokfogú vigyor. Habozás nélkül fölhágtak a bejárathoz vezető három fokon. Fönt Jake megfogta a szatyrot, kivett két tányért. Összeütögette őket, bólintott a tompa csendülés hallatán, azután annyit mondott: – Na, lássuk őket.

Callahan fölemelte a Rugert, a csövét az arcához tartotta, mint aki párbajozni készül. Azután a mellzsebéhez érintette, amely pukkadásig volt lőszerrel. Jake elégedetten bólintott. – Ha egyszer bent vagyunk, együtt maradunk. Mindig együtt, Csi

középen. Háromra. És ha egyszer elindulunk, nem állunk meg, amíg meg nem halunk.

– Nem állunk meg.

– Helyes. Készen állsz?

– Igen. Isten tartson meg, fiam.

– Téged is, atyám. Egy... kettő... három. – Jake kinyitotta az ajtót. Együtt léptek be a szűrt fénybe és a piruló disznóhús édeskés, erős szagába.

STRÓFA: Commala-come-hármak,
Ideje van az életnek és a halálnak.
Vesd az utolsó falnak a hátad,
Ott, ahol a golyók szállnak.

VÁLASZ: Commala-come-hármak!
Ott, ahol a golyók szállnak!
Ne gyászoljatok, cimborák,
Amikor eljön ideje a halálnak.

13. Stanza
ÜDV, MIA, ÜDV, ANYA

EGY

A *ka* küldhette oda azt a belvárosi buszt, amikor Mia kiszállt a taxiból, de az is lehet, hogy véletlen volt. Bizonnyal olyan kérdés ez, amely vitákat gerjeszthet a legszerényebb utcai prédikátorok körétől (mondjátok: halleluja!) a legmagasztosabb teológus-filozófusok szintjéig (mondjatok egy szókratészi ámen!). Némelyek szemében már-már frivolnak tűnhet e kérdés; ám a leghatalmasabb dolgok, amelyek rávetik árnyukat e kérdésre, mindennek nevezhetők, csak frivolnak nem.

Egy félig üres belvárosi busz.

De ha nem lett volna éppen a Lex és a Hatvanegyedik utca sarkán, Mia valószínűleg sosem veszi észre a gitárost. És ha nem állt volna meg, hogy meghallgassa a játékát, akkor ki tudja, mi minden történt volna másképpen?

KETTŐ

– Tyűűű, né máááá! – kiáltotta a taxis, és kétségbeesetten a szélvédő felé emelte a kezét. Egy busz állt a Lexington és a Hatvanegyedik utca sarkán, dízelmotorja dorombolt, a hátsó lámpák villogtak, amit Mia segélykérésnek hitt. A buszsofőr az egyik hátsó kerék mellett állt, és a kipufogóból gomolygó dízelfüstöt bámulta.

– Hölgyem – mondta a taxis –, nem baj, ha a Hatvanadik sarkán teszem le? Az megfelel?

Megfelel?, kérdezte Mia. *Mit mondjak neki?*

Persze, felelte szórakozottan Susannah. *A Hatvanadik jó lesz.*

Mia kérdése a Doganból hívta vissza, ahol éppen

igyekezett összeköttetést teremteni Eddie-vel. Nem járt szerencsével, és elszörnyedt a hely állapotától. A padló repedései elmélyültek, az egyik mennyezeti lemez leszakadt, magával rántva a neonokat és több hosszú, elektromos kábelköteget. Néhány műszerfal elsötétedett. Másokból füstindák kacskaringóztak, a **SUSANNAH-MIO** feliratú skála mutatója vastagon benne volt a vörösben. Lába alatt a padló remegett, a gépezetek üvöltöttek. És ha azt mondjuk, hogy ez egyáltalán nem valódi, csupán vizualizációs technika, akkor magunkat akarjuk becsapni. Leállított egy hatalmas folyamatot, és a testének meg kell fizetnie érte az árat. A Dogan Hangja figyelmeztette, hogy amit csinál, veszedelmes; hogy (mint a tévéreklám mondja) nem szép dolog packázni az Anyatermészettel. Susannah-nak fogalma sem volt róla, melyik mirigye vagy szerve kapja a legerélyesebb dorgálást, de abban biztos volt, hogy *őt* ruházzák meg érte. És nem Miát. Ideje véget vetni ennek az őrültségnek, mielőtt minden a levegőbe repül.

Előbb azonban megpróbált kapcsolatba kerülni Eddie-vel. Többször belekiabálta a nevét az ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA feliratú mikrofonba. Semmi. Amikor Rolandot hívta, ugyanez lett az eredmény. Ha meghaltak volna, arról tudna. Ebben biztos volt. De az, hogy *senkivel* nem képes kapcsolatot teremteni... mit jelenthet?

Azt, cukorfalat, hogy megint átbasztak, mint szart a palánkon!, röhögött Detta. *Így aggya magát össze az ember a sápatagokkal!*

Kiszállhatok itt?, kérdezte Mia félénken, mint egy lány, aki most érkezik az első báljára. *Tényleg?* Susannah szívesen a homlokára csapott volna, ha lett volna neki. Ha nem a babájáról van szó, milyen *bátortalan a* kurva!

Igen, indulj. Csak egyetlen háztömb, és a sugárutakon rövidek a háztömbök.

A vezető... mennyit adjak neki?

Adj neki egy tízest, és ne kérj vissza. Engedj előre... Érezte Mia kelletlenségét. Fáradt indulat fogta el, ám ugyanakkor mulatott is.

Ide figyelj, csillagom, mosom kezeimet. Rendben? Adj neki annyi kibaszott bankót, amennyit akarsz.

Nem, nem, minden rendben. Most alázatos. Rémült. *Bízom benned, Susannah.* És Mats néhány megmaradt bankjegyét legyezőként terítette Susannah szeme elé.

Susannah csaknem elutasította, de mi értelme lett volna? Előrejött, átvette az ellenőrzést a pénzt tartó barna kezek fölött, kiválasztott egy tízest, és odaadta a sofőrnek. – Nem kérek vissza – mondta.

– Köszönöm, hölgyem!

Susannah kinyitotta a járda felőli ajtót. Robothang szólalt meg, ami meglepte – mindkettejüket. Egy Whoopi Goldberg nevű valaki figyelmeztette, hogy ne hagyja itt a csomagjait. Susannah-Miának egyetlen csomagja volt, amelyet Mia hamarosan leszállít a megfelelő címre.

Gitárzenét hallott. Ugyanakkor érezte, hogy gyengül ellenőrzése a keze fölött, amelyik éppen visszagyűrte a pénzt a zsebébe, és taxiból kilépő lába fölött. Most, hogy Susannah ismét megoldott egy apró New York-i problémát, Mia visszavette a parancsnokságot. Susannah rugódozni kezdett a bitorlás ellen,

(az *én* testem, *dögölj meg, az* enyém, *legalábbis deréktól fölfelé, és ebben benne van a fej és a benne levő agy is!)* azután abbahagyta. Mi haszna? Mia erősebb. Susannah-nak fogalma sem volt róla, miért, csak azt tudta, hogy ez a helyzet.

Ezen a ponton különös busidó fatalizmus töltötte el Susannah Deant. Az autó vezetője érez ilyet, amikor a jármű tehetetlenül sodródik a híd korlátja felé, a pilóta, amikor leállnak a motorok, a gép zuhanni kezd... vagy a harcosok az utolsó küzdelemben.

Később harcolhat, ha úgy tűnik, hogy érdemes és tiszteletre méltó küzdeni. Harcolni fog, ha ezzel megmenti magát vagy a gyereket, de Miát semmiképp. Így döntött. Susannah szemében Mia elveszítette minden érdemét a segítségre.

Pillanatnyilag nem volt mit csinálni, kivéve talán, hogy visszafordítja a VAJÚDÁSI ERŐ kapcsolót a 10-es számra. Ennyit talán még megtehet.

De még azelőtt... a zene. A gitár. Ezt a dalt ismerte, méghozzá jól. Az egyik változatát énekelte a *folken* előtt, amikor megérkeztek Calla Bryn Sturgisbe.

Azok után, amiken átment, amióta Rolanddal találkozott, a legkisebb mértékben sem tekintette véletlennek, hogy New York utcáin a „Búbánat fiá"-t hallja. Hiszen csodálatos dal. Talán a legszebb minden népdal közül, amelyeket fiatal korában annyira szeretett; ezek csábították lépésről lépésre a polgárjogi mozgalomba, és vezették el a mississippi Oxfordba. Azok a napok elmúltak – sokkal öregebbnek érezte magát, mint amilyen akkor volt –, de ennek a dalnak a szomorú egyszerűsége még mindig vonzotta. A Dixie Malac kevesebb mint egy háztömbnyire van. Ha egyszer Mia átviszi őket azon az ajtón, akkor Susannah már a Bíbor Király országában lesz. Nem voltak illúziói, sem kétségei. Nem számított rá, hogy ide visszatérhet, nem számított rá, hogy viszontláthatja barátait és szerelmét, és volt egy olyan sejtelme, hogy Mia kijátszott üvöltése fogja kísérni a halálba... ám ez nem akadályozta meg ennek a dalnak az élvezetében. Ez a gyászzenéje? Hát legyen.

Susannah, Dan lánya úgy vélte, lehetett volna sokkal rosszabb is.

HÁROM

A srác egy Fekete Melasz nevű kávézó előtt telepedett le. Maga elé tette a nyitott gitártokot, amelynek

lilásvörös bélésén (pont olyan árnyalatú volt, mint sai King bridgtoni házának hálószobájában a szőnyeg, mondjunk ámen) néhány pénzdarab és bankó hevert szétszórva, épp csak annyi, hogy a naiv járókelők tudják, mi a teendő. Zömök fakockán ült, pontosan olyanon, amilyenről Harrigan tiszi prédikált.

Több jel arra mutatott, hogy már majdnem végzett ma estére. Fölvette a zubbonyát, amelynek könyökvédőin a New York Yankees felirat díszelgett, és a sapkát, amelynek ellenzője fölé azt írták: JOHN LENNON ÉL. Egy tábla is lehetett előtte, de azt már az írásos felével lefelé visszatette a gitártokba. Mia amúgy sem tudta volna, mi van ráírva, márpedig ő volt elöl, nem Susannah.

A fiú ránézett, elmosolyodott, és abbahagyta a pönögést. A nő megmutatta az egyik megmaradt bankjegyet, és azt mondta: – Odaadom neked, ha ismét eljátszod ezt a dalt. Ez alkalommal az egészet.

A fiatalember húszévesnek tűnt, és noha nem lehetett csinosnak nevezni a fakó, pattanásos bőrével, az orrcimpájából lógó aranykarikával, a szája sarkából fityegő cigarettával, mégis volt benne valami megnyerő. Szeme kerekre nyílt, amikor látta, kinek az arca díszíti a bankjegyet, amelyet a nő eléje tart. – Hölgyem, egy ötvenesért eljátszom önnek az összes Ralph Stanleyt, amit csak ismerek... márpedig sokat tudok!

– Nekem ez az egy is megfelel – mondta Mia, és odadobta a bankjegyet. A pénz lebegve hullott a gitártokba. A fiú hitetlenül figyelte fura mozgását. – Gyerünk – mondta Mia. Susannah hallgatott, de Mia érezte, hogy fülel. – Kevés az időm. Játssz.

Így aztán a gitáros, aki egy kávéház előtt egy ládán ült, játszani kezdett egy dalt, amelyet Susannah az *Éhes* i-ben hallott először, és maga is énekelt isten tudja, hány bulin, egy dal, amelyet egyszer egy motel mögött dalolt a mississippi Oxfordban. Azon az

éjszakán volt, mielőtt becsukták őket. A választókat összeíró három srácot csaknem egy hónapja elnyelte valahol Philadelphia környékén a fekete mississippi föld (végül Longdale városában találták meg őket, mondd, halleluja, mondd, ámen). A híres Fehér Pöröly ismét suhogni kezdett a tahó tanyasiak kezében, de azért ők énekeltek. Odetta Holmes – Det, ahogy akkortájt nevezték – kezdte el ezt a dalt, azután a többiek csatlakoztak hozzá, a fiúk *fiút* énekeltek, a lányok *leányt.* Most a Doganban, amely a gulágja lett, Susannah elbűvölve hallgatta, ahogy ez a fiatalember, aki azokban a szörnyű napokban még nem is élt, ismét elénekli. Emlékezetének gátja átszakadt, és az emlékek brutalitására fel nem készült Miát ragadta el az árhullám.

NÉGY

Az Emlékezet Országában mindig *Most* van.

A Hajdan Királyságában az órák ketyegnek... de a mutató nem mozdul.

Van egy Megfejthetetlen Ajtó,

(ó, elveszett)

és az emlékezet a kulcs, amely nyitja.

ÖT

Cheney, Goodman, Schwerner volt a nevük; a Fehér Pöröly csapásai alatt hullottak el 1964. június 19-én.

Ó, Discordia!

HAT

A Kék Hold Motor Hotelben szállnak meg a mississippi Oxford niggerfertályán. A tulajdonost Lester Bambrynak hívják, a testvére, John, az oxfordi Első Afroamerikai Metodista templom lelkipásztora, mondjátok, halleluja, mondjátok, ámen.

1964. július 19. van, egy hónap telt el Cheney,

Goodman és Schwerner eltűnése óta. Három nappal azután, hogy valahol Philadelphia környékén eltűntek, gyűlést tartanak John Bambry templomában, és a helyi néger aktivisták azt mondják a nagyjából három tucat megmaradt északi fehérnek, hogy figyelembe véve azt, ami most történik, természetesen nyugodtan hazamehetnek. És néhányan valóban hazamennek, magasztaltassék Isten, de Odetta Holmes és tizennyolc másik északi marad. Igen. Ott maradnak a Kék Hold Motor Hotelben. És néha éjszaka kimennek mögéje. Delbert Anderson hozza a gitárját, és énekelnek.

„Szabad leszek", éneklik és

„John Henry", éneklik, dobolnak hozzá a vason (Isten nagy, mondd: Isten-bomba), és azt éneklik

„Szél visz el", meg azt

„Habozó blues", amit Gary Davis tiszteletes írt; *mindnyájan nevetnek a kedvesen malac rímeken: a dollár az dollár, a tíz cent, az tíz cent, van gyerekem szekérderék, az apjukat ismerni kék, és azt is éneklik*

„Nem menetelek többé", és énekelnek

az Emlékezet Országában és a Hajdan Királyságában fiatal vérük hevével, testük erejével, értelmük magabiztosságával énekelnek

hogy megtagadják Discordiát

hogy megtagadják a can toit

erősítsék Gant, a Teremtőt, Gant, aki aláveti a Gonoszt nem ismerik ezeket a neveket

ismerik mindeme neveket

a szív énekli, amit énekelnie kell

a vér tudja, amit tudnia kell

és a Sugár Ösvénye a szívünkben minden titkot ismer és énekelnek

énekelnek

Odetta kezdi, és Delbert Anderson gitározik; Odetta énekel

– Örök bujdosásban... sír előttem az út... Bánat leányának... sose nyitnak kaput... Itt hagylak én most

már… Kentucky, öreg föld…

HÉT

Így hát Miát áttessékelték a Megfejthetetlen Ajtón az Emlékezet Országába, átszállították Lester Bambry Kék Hold Motor Hoteljének gazos hátsó udvarába, és ő is hallotta…

(hallja)

NYOLC

Mia hallja az asszonyt, akiből Susannah lesz, hallja, ahogy énekli a dalát. Hallja, ahogy a többiek csatlakoznak hozzá, egyik a másik után, végül kórusban éneklik, fönt világít a mississippi hold, sugaraiban fürdeti arcukat – van fehér, van fekete – és a motel mögött húzódó vágányok hideg acélját; a vágányok dél felé futnak, el Longdale mellett, ez az a kisváros, ahol 1964. augusztus 5-én megtalálják barátaiknak – a huszonegy éves James Cheneynek, a huszonegy éves Andrew Goodmannek, a huszonnégy éves Michael Schwernernek félig felbomlott tetemét, ó, Discordia! Örvendj, aki szereted a sötétséget, amelyben a vörös Szem világít!

Hallja, ahogy énekelnek.

Töviseken hálok, nyugtot nem találok… Véres lett lábam alatt az út… Tán elvisz még északra a vasút…

Semmi sem nyitja ki annyira az emlékezet szemét, mint egy dal. Odetta emlékei fölkapják és elsodorják Miát, oda, ahol Det és *ka*-társai együtt énekelnek az ezüst hold alatt. Így Mia látja, amint eljönnek innen, kart karba öltve és éneklik

(ó, mélyen a szívemben… hiszem…)

a másik dalt, amely a legtisztábban meghatározza őket. Az utcát szegélyező arcok, amelyek őket figyelik, eltorzulnak a gyűlölettől. Kérges öklök fenyegetik őket. Az asszonyok, akik csücsörítenek, hogy leköpjék

őket, bemocskolva az arcukat, a hajukat, az ingüket, festetlenek, nem hordanak harisnyát, cipőjük félretaposott csónak. A férfiak kezeslábast viselnek (mondjon valaki halleluját). Vannak svábtarkóra nyírott suhancok, tiszta, fehér szvetterben; egyikük rákiált Odettára, gondosan formálva minden szót: *Meg Fogunk Ölni! Minden! Rohadt! Niggert! Aki Beteszi A Lábát Az Öreg Mississippi Egyetem Campusára!*

És a bajtársiasság, a félelem ellenére. A félelem *miatt.* Az érzés, hogy valami hihetetlenül fontos dolgot csinálnak: valamit az örökkévalóságnak. Meg fogják változtatni Amerikát, és ha ennek vér az ára, akkor meg fogják fizetni ezt az árat. Mondd, hogy ez igaz, mondd, halleluja, magasztaltassék Isten, hangosan mondj ámen!

Azután jön a Darryl nevű fehér fiú, és először nem ment neki, puha volt, nem sikerült, de később aztán már sikerült, és Odetta titkos másik fele – a rikácsoló, röhögő, rút másik fél – a közelükbe sem jön. Darryl és Det együtt fekszenek reggelig, összefonódva alszanak a mississippi hold alatt. Hallgatják a tücsköket. Hallgatják a baglyokat. Hallgatják a halk zümmögést, ahogy a Föld elfordul a tengelyén, fordul, és egyre jobban elfordul a huszadik századba. Fiatalok, a vérük forrón fut, és sohasem kételkednek benne, hogy képesek megváltoztatni a világot.

*Búcsúzom tőled, igaz szerelmem...*Ez az ő dala a Kék Hold Motor Hotel mögött a gazos udvaron; az ő dala a hold alatt.

Sosem látom többé az arcodat...

Ez Odetta Holmes életének csúcsa, és Mia *ott van!* Látja, érzi, és belevész a nagyszerű, egyesek szerint ostoba reménykedésbe (ó, azért azt mondom, halleluja, mondjuk mindnyájan: Isten-bomba!) Megérti, hogy a félelem az időtől hogyan teszi még értékesebbé a barátokat, édessé minden ételt minden falatját, nyújt örökkévalósággá minden napot, míg eljön a bársony

éjszaka, és *tudják,* hogy James Cheney halott,

(igazat szólasz)

tudják, hogy Andrew Goodman halott,

(mondd halleluja)

tudják, hogy Michael Schwerner – a legidősebb, mégis szinte gyerek a maga huszonnégy évével – halott.

(a leghangosabb ámen kérem!)

Tudják, hogy bármelyikük a longdale-i vagy a philadelphiai iszapban végezheti. *Bármikor.* A Kék Hold mögötti különös buli után a legtöbbjüket, beleértve Odettát is, a fogdába csukják, és ezzel elkezdődik Odetta számára a megaláztatás kora. De ma éjjel a barátaival, a szerelmével van, egyek ők, és Discordiát száműzték. Ma éjjel egymást átölelve, ringatózva énekelnek.

A lányok *leányt* énekelnek, a fiúk *fiút.*

Miát elborítja egymás iránti szeretetük; lázba hozza annak egyszerűsége, amiben hisznek.

Először túlságosan döbbent ahhoz, hogy sírjon vagy nevessen, csak ámultan figyel.

KILENC

Amikor a srác a negyedik versszakba kezdett, Susannah csatlakozott hozzá, először tétován, azután – bátorító mosolyát látva – határozottan, hangja összecsengett a fiatalemberével:

Reggelire mártást eszünk
A vacsoránk bab és kenyér
A bányászoknak nem jár ebéd
Bolhás szalma a fekhelyünk...

A srác elhallgatott a versszak után, és boldog meglepetéssel nézett Susannah-Miára. – Azt hittem, én vagyok az egyetlen, aki ismeri ezt a dalt – mondta. – A szabadságmenetek résztvevői énekelték...

– Nem – felelte halkan Susannah. – Nem ők. Ezt a versszakot azok énekelték, akik a szavazókat írták össze. Azok, akik '64 nyarán elmentek Oxfordba. Amikor azt a három fiút meggyilkolták.

– Schwerner és Goodman – mondta a srác. – A harmadik nevére nem emlék...

– James Cheney – mondta halkan a nő. – Neki volt a legszebb *haja.*

– Úgy beszél, mintha ismerte volna – felelte a gitáros –, de hát maga nem lehet idősebb... harmincnál?

Susannah-nak volt egy olyan sejtése, hogy jóval idősebbnek tűnhet harmincnál, főleg ma éjjel, de hát persze ennek a fiatalembernek ötvennel több dollárja volt a gitártokjában, mint egy dallal előbb, és ez elhomályosíthatta a látását.

– Az anyám '64 nyarát Neshoba megyében töltötte – mondta Susannah, és ezzel a két véletlenszerű szóval – az anyám – nagyobb hatást ért el, mint képzelte. Ezek a szavak kettéhasították Mia szívét.

– Éljen a mama! – kiáltotta a fiatalember, és elmosolyodott. Azután lehervadt a mosolya. Kihalászta az ötvenest a gitártokból, és a nő elé tartotta. – Vegye vissza. Öröm volt számomra, hogy önnel énekelhettem, asszonyom.

– Nem tehetem – mosolygott Susannah. – Nekem az is elég, ha nem felejti el azt a harcot. És emlékezzen Jimmyre, Andyre és Michaelre, ha lehet. Nekem ennyi is megfelel.

– Kérem! – erősködött a fiatalember. Ismét mosolygott, de mosolya gondterhelt volt, bármelyik fiú lehetett volna a Hajdan Földjéről azok közül, akik ott énekeltek a holdfényben a Kék Hold roggyant kis

viskóinak vége és a vasúti sínek páros, hideg, acél holdsugara között; lehetett volna bármelyik, fiatalságának szépségében, gondtalan virágzásában, és Mia ebben a pillanatban szerette őt. Ebben a fényben még a fickó is másodlagosnak tűnt. Tudta, sok tekintetben lidércfény ez, megszépítik vendéglátójának emlékei, ám sejtette, hogy más tekintetben igazi lehet. Egyet biztosan tudott: csak egy olyan lény, aki hozzá hasonlóan lemondott a halhatatlanságról, méltányolhatja azt a nyers bátorságot, amely szembeszállt Discordia erőivel, és kockáztatta ezt a törékeny szépséget, mert többre tartotta a meggyőződését a testi épségénél.

Tedd boldoggá, vedd vissza, mondta Susannahnak; nem *lépett előre,* hagyta, hogy Susannah tegye meg. Legyen az övé a választás.

Mielőtt Susannah válaszolhatott volna, megszólalt a riasztó a Doganban, elöntve osztott elméjüket lármával és vörös fénnyel.

Susannah arra fordult, de mielőtt elmehetett volna, Mia görcsösen megragadta a vállát.

Mi *történik? Mi a baj?*

Engedj el!

Susannah kitépte magát. És mielőtt Mia újra megragadhatta volna, ő már elment.

TIZENEGY

Susannah Doganja vörös pánik-fényektől lüktetetett és villogott. A mennyezeti hangszórókból sziréna szaggatott hangja sivított. A képernyők, kettő kivételével – az egyik még mindig a Lex és a Hatvanadik utca sarkán ülő gitárost mutatta, a másik az alvó babát –, kialudtak. A hasadozott padló morajlott és port pöffentett Susannah talpa alatt. Az egyik műszerfal elsötétült, a másik lángolt.

Elég csúnyán festett.

Mintha csak ezt akarná megerősíteni, ismét megszólalt a Blaine-ére emlékeztető hang. – FIGYELEM! – bömbölte. – A RENDSZER TÚLTERHELT! HA NEM CSÖKKEN A TERHELÉS AZ ALFA SZEKTORBAN, 40 PERCEN BELÜL TÖNKREMEGY AZ EGÉSZ RENDSZER!

Susannah a Doganban tett látogatásaiból nem emlékezett semmiféle Alfa Szektorra, de nem lepődött meg, amikor most megpillantotta a feliratot. Az egyik közeli műszerfal hirtelen narancsszínű szikrazuhatagot lövellt, egy szék meggyulladt. Újabb mennyezeti panel hullott le, magával rántva a kábeleket.

AZ ALFA SZEKTOR TERHELÉSÉNEK CSÖKKENTÉSE NÉLKÜL 30 PERCEN BELÜL TÖNKREMEGY AZ EGÉSZ RENDSZER!

Mi a helyzet az ÉRZELMI HŐM kapcsolóval?

Hagyd a fenébe – suttogta magának.

Jó, és a FICKÓ? Vele mi van?

Pillanatnyi gondolkodás után a kapcsolót az ALVÁS állapotból ÉBER állapotba billentette. Az a zavarba ejtően kék szem azonnal kinyílt, és mohó kíváncsisággal bámulta Susannah-t.

Roland gyermeke, gondolta furcsa, zavaros fájdalommal. *És az enyém. Hogy Miáé? Lányom, te csak egy* ka-mai *vagy. Sajnállak miatta.*

Ka-mai, igen. Nem csupán bolond, de a *ka* bolondja – a végzet játékszere.

AZ ALFA SZEKTOR TERHELÉSÉNEK CSÖKKENTÉSE NÉLKÜL 25 PERCEN BELÜL TÖNKREMEGY AZ EGÉSZ RENDSZER!

Így hát semmire se ment a baba fölébresztésével. Nem fogja megakadályozni a teljes összeomlást. Ideje elővenni a B tervet.

A nevetséges VAJÚDÁSI ERŐ gombért nyúlt, azért, amelyik pont úgy festett, mintha az anyja sütőjéről került volna ide. Nagyon nehezen forgatta vissza 2-es

állásba. Pokolian fájt. A másik irányba könnyebben mozgott, és egyáltalán nem fájt. Valahol a koponyája mélyén *megkönnyebbült,* mintha az izmok hálózata, amely órák óta megfeszült, hálás kiáltással elernyedt volna.

A sziréna bömbölő lüktetése abbamaradt. Susannah 8-asra fordította a VAJÚDÁSI ERŐ gombot, ott megállt, azután vállat vont. A fene egye meg, fejezzük már be, essünk túl rajta. A gombot a 10-ig csavarta. Abban a pillanatban üveges fájdalom keményítette meg a hasát, azután lejjebb süllyedt, belemarkolt a lágyékába. Össze kellett préselnie az ajkát, hogy föl ne jajduljon.

AZ ALFA SZEKTORBAN MEGSZŰNT A TÚLTERHELÉS – mondta a hang, azután visszaesett John Wayne orrhangú stílusába, amelyet Susannah túlságosan jól ismert. – KÖSZ MINDENÉRT, PÁSZTORJÁNYKA!

Susannah összeszorította a száját, nehogy megint sikoltson – ez alkalommal nem a fájdalomtól, hanem a rettegéstől. Emlékeztetnie kellett magát, hogy Blaine, a Mono halott, és ez a hang a saját tudatalattijának valamelyik undok csínytevőjétől származik, de ez sem enyhítette félelmét.

A VAJÚDÁS... MEGKEZDŐDÖTT – mondta a felerősített hang, mellőzve John Wayne utánzását. – A VAJÚDÁS... MEGKEZDŐDÖTT. – Azután énekelni kezdett Bob Dylan borzalmas (orr) hangján, amitől Susannah-nak beleállt a fogába a fájás: – BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT... *BÉBI!* BOLDOG... SZÜLETÉS-NAPOT! BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT... DRÁGA MORDRED... BOLDOG... SZÜLETÉSNAPOT! Susannah elképzelte, hogy mögötte egy tűzoltó készülék van a falon, és mikor megfordult, természetesen ott volt (de ő nem képzelte oda a kis táblát – CSAK ÖN ÉS A SOMBRA KÉPES ELOLTANI A MŰSZERFAL TÜZÉT! Ez, és a mellette levő rajz – a

Sugár Shardikja Maci Laci-kalapban – egy másik tréfacsináló élce lehetett). Miközben a lehullott mennyezeti táblákat kerülgetve keresztülsietett a repedezett és egyenetlen padlón, hogy levegye a falról a készüléket, újabb fájdalom mart a hasába és a combjaiba. Szeretett volna összegörnyedni, ráfeküdni a méhét kínzó, elviselhetetlen kőre.

Nem tart sokáig, gondolta olyan hangon, amely részben Susannah-é, részben Dettáé volt. *Nem, asszonyom. Ez a fickó expresszvonaton érkezik.*

Azután kicsit enyhült a fájdalom. Lekapta a tűzoltó készüléket a falról, a keskeny, fekete csövet a lángoló műszerfal felé fordította, majd megnyomta a gombot. Hab gomolygott, elborította a lángokat. Baljós sziszegés hallatszott, égett szőr szaga terjengett.

A TŰZ... KIALUDT! – jelentette a Dogan Hangja. – A TŰZ... KIALUDT. – Azután villámgyorsan váltott át affektált brit angolságra: – IGGAZÁN *POMMMPÁS* LÁTVÁNYOSSÁG VOLT, SZJU-ZÁNNA, ÁPSZOLÚTE *BRILLLIÁNS!*

Ismét keresztülsietett a Dogan padlójának aknamezején, megragadta a mikrofont, benyomta a gombját. Fölötte az egyik képernyő még működött, és láthatta, amint Mia ismét elindul, hogy átvágjon a Hatvanadik utcán.

Azután Susannah észrevette a zöld védőtetőt a rajzfilmszerű disznóval, és összeszorult a szíve. Nem a Hatvanadik, hanem a Hatvanegyedik utca. Az emberrabló mutterkurva elérte célját.

– Eddie! – üvöltötte a mikrofonba. – Eddie vagy Roland! – A fenébe is, ha lúd, legyen kövér! – Jake! Callahan atya! Elértük a Dixie Malacot, és világra hozzuk az átkozott kölyköt! Gyertek értünk, ha tudtok, de legyetek óvatosak!

Ismét fölpillantott a képernyőre. Mia már a Dixie Malac járdáján volt, és a zöld védőtetőt nézte. Habozott. El tudja olvasni a DIXIE MALAC feliratot?

Valószínűleg nem, de a figurát bizonyára fölismeri. A mosolygó, füstölgő malacot. És nem fog sokáig habozni most, hogy a vajúdás megkezdődött.

– Eddie, mennem kell. Szeretlek, drágám! Akármi történjék, ne feledkezz meg erről! Sose felejtsd el! *Szeretlek! Ez...* – Pillantása a mikrofon mögötti félkör alakú kijelzőre esett. A tű elhagyta a vörös tartományt. Susannah úgy gondolta, megmarad a sárgában a vajúdás végéig, azután átsiklik a zöldbe.

Hacsak valami félre nem sikeredik.

Észrevette, hogy még mindig a mikrofont szorongatja.

– Itt Susannah-Mio, kilépek. Isten segítsen benneteket, fiúk. Isten és a *ka.*

Letette a mikrofont, és behunyta a szemét.

TIZENKETTŐ

Susannah azonnal megérezte a változást Miában. Noha elérte a Dixie Malacot, és kétségtelenül megkezdődött a vajúdása, Mia elméje máshol járt. Odetta Holmeson járt az esze és azon, amit Michael Schwerner – az oxfordi ökröknek Zsidókölök – Mississippi Nyári Tervnek hívott. Az érzelmi légkör, amelybe Susannah visszatért, *nyomott* volt, mint a mozdulatlan levegő a tomboló szeptemberi vihar előtt.

Susannah! Susannah, Dan lánya!

Igen, Mia.

Én beleegyeztem, hogy halandó legyek.

Azt mondtad.

Fedicben csakugyan halandónak látszott. Halandónak és *ijesztően* állapotosnak.

Mégsem ismerek szinte semmit mindabból, ami értékessé teszi a rövid életet. Így van? A hangjában bujkáló fájdalom hátborzongató volt, a döbbenet még rosszabb. *És nincs idő rá, hogy elmondd nekem. Most nincs.*

Menj máshova, felelte Susannah minden remény nélkül. *Fogj egy taxit, eredj egy kórházba. Ketten meg-*

szüljük, Mia. Talán együtt még föl is ne…

Ha bárhol másutt hozom a világra, meghal, és mi is vele halunk. Mia tántoríthatatlan meggyőződéssel beszélt. *És* én *megszülöm. A fickón kívül mindenben becsaptak, de őt megszülöm. Mégis… Susannah… mielőtt bemegyünk… beszéltél az anyádról.*

Hazudtam. Én voltam Oxfordban. Hazudni könnyebb, mint hogy megpróbáljam elmagyarázni az időparadoxont és a párhuzamos világokat.

Mutasd meg nekem az igazságot. Mutasd meg az anyádat. Könyörgöm, mutasd meg!

Nem volt idő, hogy ezt a kérdést megvitassák; vagy teljesíti, vagy megtagadja. Susannah úgy döntött, teljesíti a kérést.

Nézd, mondta.

TIZENHÁROM

Az Emlékezet Földjén az idő mindig *Most.*

Van egy Megfejthetetlen Ajtó,

(ó, elveszett)

és amikor Susannah megtalálta és kinyitotta, Mia egy meghökkentően szürke szemű asszonyt látott, aki hátrafésüli homlokából sötét haját. Kámeás brosstű van a nyakában. A konyhaszéken ül ez az asszony, a nap örökkévaló sugarában. Ebben az emlékfoszlányban mindig két óra tíz van, 1946 októberének délutánján, a Nagy Háborúnak vége, Irene Daye megy a rádióban, és mindig mézeskalács illatozik.

– Odetta, gyere, ülj le mellém! – mondja az asszony az asztalnál, ő, aki az anya. – Adok valami finomat. De *helyes* vagy, lányom!

És elmosolyodik.

Ó, elveszett, szél gyászolta kísértet, gyere vissza!

TIZENNÉGY

Elég hétköznapi, mondhatnád, bizony. Egy kislány hazajön az iskolából, egyik kezében a könyvei, a másik kezében a tornazsákja, fehér blúzt visel, St. Ann skót mintás rakott szoknyát, meg térdzoknit, amelynek nyilak vannak az oldalán (narancsszínű és fekete, az iskola színei). Az anyja a konyhaasztalnál ül, fölnéz, és ad neki egy darab mézeskalácsot, amely most került ki a sütőből. Ez csak egyetlen pillanat a sok millió hasonló közül, egyetlen atom egy élet eseményeinek sorából. Mégis elakad tőle Mia lélegzete,

(De helyes *vagy, lányom!)*

mert konkrétan megmutatta neki, amit korábban nem értett, hogy az anyaság milyen gazdag lehet... *ha* engedik, hogy zavartalanul végigcsinálhassa.

A jutalom?

Mérhetetlen.

A végén *te* lehetsz az asszony, aki a napsugárban ül. *Te* nézheted a gyermeket, aki bátran vitorlázik kifelé a gyermekkor kikötőjéből. Te lehetsz a szél, amely annak a gyermeknek a kibontott vitorlájába kap.

Te.

Odetta, gyere és ülj le mellém.

Mia hirtelen kapkodni kezdte a levegőt;,

Kapsz valami finomat.

A szeme elhomályosodott, a védőtető rajzfilmmalaca megkettőződött, megnégyszereződött.

De *helyes* vagy, lányom!

Kevés idő jobb, mint semmi idő. Még öt év – vagy három – is jobb, mint semennyi. Nem tudott olvasni, nem volt Morehouse-ban, *sem semmilyen* házban, de a matematikával nem voltak gondjai: három = több, mint a semmi. Még egy is = több, mint a semmi.

Ó...

Ó, de hát...

Mia egy kék szemű fiúra gondolt, aki belép az ajtón,

akit megtaláltak, ahelyett hogy elveszett volna. Arra gondolt, amint azt mondja neki: *De* helyes *vagy, fiam!*

Sírni kezdett.

A *Mit tettem* szörnyű kérdés volt. A *Mi mást tehettem volna* talán még rosszabb.

Ó, Discordia!

TIZENÖT

Ez volt Susannah egyetlen lehetősége, hogy tegyen valamit: most, miközben Mia a lépcső tövében áll, amely oda vezet, ahol a sorsa eldől. Susannah a farmerja zsebébe nyúlt, és megérintette a teknőst, a *sköldpaddá*-t. Barna ujjai, amelyeket csupán a vékony vászon választott el Mia fehér lábától, megragadták a faragványt.

Kihúzta a zsebéből, és maga mögé dobta, bele a csatornába. Kezéből a *ka* ölébe.

Azután fölvitték a három lépcsőfokon a Dixie Malac kétszárnyú ajtajához.

TIZENHAT

Nagyon sötét volt bent, Mia kezdetben semmit sem látott, csak a zavaros vöröses-narancs fényeket. Elektromos fáklyák voltak, olyasfélék, amilyenek máig világítottak Discordia egyes termeiben. Szaglásának azonban nem volt semmi baja, és miközben a vajúdás friss görcsei marcangolták a combját, a gyomra reagált a disznósült szagára, és kiáltozva követelt valami élelmet. A *fickó* követelt kiáltozva ennivalót.

Ez nem disznóhús, Mia!, figyelmeztette Susannah, de Mia nem törődött vele.

Ahogy az ajtószárnyak becsukódtak mögötte – mindkét szárny mellett egy ember (vagy emberforma lény) állt –, kezdett jobban látni. Hosszú, keskeny ebédlőteremben volt. Vakító fehér abroszok. Minden asztalon gyertya, narancsszín tartóban. Úgy izzottak,

mint a rókaszemek. Az előtér padlója fekete márvány volt, de a főpincér standja mögött a legsötétebb bíborban parázsló szőnyeg pompázott.

A stand mellett hatvan körüli sai állt, aki ősz haját hátrafésülte keskeny, erősen ragadozószerű arcából. Intelligens arc volt, ám a ruhája – az üvöltően sárga sportzakó, a vörös ing, a fekete nyakkendő – inkább illett használtautó-kereskedőhöz vagy hamiskártyáshoz, akinek a kisvárosi tökfejek megkopasztása a specialitása. A homloka közepén hüvelyknyi átmérőjű lyuk vöröslött, mintha közelről fejbe lőtték volna. A lyuk csordultig volt vérrel, ám egy csepp sem buggyant ki belőle a fakó bőrre.

Az ebédlő asztalainál ötven-egynéhány férfi és feleannyi asszony állt. Legtöbbjük ugyanolyan vagy még rikítóbb ruhát viselt, mint az ősz úriember. Hatalmas gyűrűk ragyogtak a húsos ujjakon, gyémánt fülbevalók lövellték a fáklyák narancs fényét.

Voltak mértéktartóbb öltözékű vendégek is – farmer, egyszerű fehér ing –, ám ezek a kisebbséget képviselték. Sápadt, figyelmes *folken* voltak, a szemük mintha csak pupillából állt volna. Körülöttük kék aura gomolygott olyan halványan, hogy néha szinte eltűnt. Mia valamivel emberibbnek látta ezeket a sápadt, aurás teremtményeket a mindkét nembeli alacsonyaknál. Vámpírok voltak – nem is kellett látnia a mosolygó szájakból elővillanó hegyes agyarakat –, mégis emberibbnek tűntek Sayre bandájánál. Talán, mert valaha *csakugyan* emberek voltak. A többiek viszont…

Az arcuk csak maszk, gondolta Mia növekvő félelemmel. *A Farkasok álarca elektromos embereket – robotokat – rejtett, de vajon mi lehet e maszkok alatt?*

Az étteremben feszült csend uralkodott, ám valahonnan a közelből állandóan hallatszott a beszélgetés, nevetgélés, összecsendülő poharak és a porcelánon koccanó evőeszközök hangja. Folyadék bugyogott –

Mia úgy vélte, víz vagy bor lehet –, majd még hangosabban hahotáztak.

Egy alacsony férfi és egy nő – a férfi skót kockás kihajtójú szmokingot viselt vörös bársony csokornyakkendővel, az asszony váll nélküli ezüstlamé estélyit, és mindketten elképesztően kövérek voltak – leplezetlen rosszallással fordult a zajforrás irányába, egy bazári jellegű faliszőnyeg felé, amelyen lovagok és hölgyeik vacsoráltak. Amikor a kövér pár elfordult, Mia látta, hogy az arcuk ráncosan felgyűrődik, mint a tapadós szövet, és ernyedt álluk fölött elővillan valami vörös és szőrös.

Susannah, mi az a bőr?, kérdezte. *Jóságos Isten, ez a* bőrük?

Susannah nem válaszolt, még annyit se, hogy *Nem megmondtam?,* vagy *Nem figyelmeztettelek?* Ezen már túl voltak. Késő már a felháborodáshoz (vagy bármilyen enyhébb indulathoz). Susannah őszintén sajnálta az asszonyt, aki idehurcolta őt. Igen, Mia hazug és áruló; igen, mindent elkövetett, hogy Eddie-t és Rolandot megöljék. De volt-e valaha is választása? Keserűen állapította meg, hogy Mia tökéletes megtestesítője a *ka-mai*-nak, aki csak reményt kapott, választást viszont nem.

Mintha vak embernek adnának motorbiciklit, gondolta.

Richard Sayre – vékony, középkorú, jóképű a maga telt ajkú, széles homlokú módján – tapsolni kezdett. Gyűrűi villogtak. Sárga blézere vakított a félhomályban. Üdv, Mia! – kiáltotta.

Üdv, Mia! – felelték a többiek.

Üdv, Anya!

Üdv, Anya! – kiáltották a vámpírok, az alacsony férfiak, alacsony asszonyok, és ők is tapsolni kezdtek, kétségtelen lelkesedéssel, ám a terem akusztikája annyira eltompította a hangot, hogy leginkább a denevérek szárnysuhogására emlékeztetett. Éhes hang

volt, Susannah émelygett tőle. Ugyanakkor újabb görcs rántotta össze, hogy a térde megroggyant. Előregörnyedt, ám majdnem örült a fájdalomnak, mert ez félig-meddig palástolta reszketését. Sayre előrelépett és megragadta a felsőkarját, mielőtt összeesett volna. Susannah arra számított, hogy hideg lesz a keze, de Sayre ujjai olyan forrók voltak, mint egy kolerásé.

A terem végében magas alak lépett elő az árnyékból, és ez nem alacsony ember volt, de nem is vámpír. Farmert és egyszerű fehér inget viselt, de az inggallérból madárfej meredt elő, amelyet zsírosan fénylő, sötétsárga tollak borítottak. A szeme fekete volt. Udvariasan tapsolt, és a nő egyre rémültebben látta, hogy nem ujjai vannak, hanem inkább karmai.

Féltucatnyi bogár bozsgott elő az egyik asztal alól, és kocsányon ülő szemmel nézték. Hátborzongatóan értelmes nézésük volt, és nevetésre emlékeztető hangon kattogtatták a rágóikat.

Üdv, Mia! hallotta a fejében. Olyan volt, mint a bogárzümmögés. *Üdv, Anya!* Azután eltűntek, visszaiszkoltak az árnyak közé.

Mia az ajtó felé fordult, és ránézett a két alacsony emberre, akik elállták az ajtószárnyakat. Igen, álarcot viseltek; ilyen közelről nem lehetett nem észrevenni, hogy az ajtónállók zsíros fekete haja festve van! Összeszoruló szívvel fordult vissza Sayre-hoz.

Most már késő.

Késő ahhoz, hogy bármit tegyen. Végig kell csinálnia.

TIZENHÉT

Sayre elengedte, amikor a nő az ajtó felé fordult, de most a bal kezét markolta meg. Ugyanabban a pillanatban a jobbat is megragadták. Mia odanézett, és az ezüstlamé estélyis kövér asszonyságot pillantotta

meg. Hatalmas keblei kibuggyantak a ruhaderekából, amelynek kelméje vitézül küzdött a visszatartásukért. Felsőkarjának húsa löttyedten rengett. Hintőpor fullasztóan sűrű szaga áradt belőle. Homloksebében folyósan csillogott, de sosem csöppent el a vér.

Így lélegeznek, gondolta Mia. *Így lélegeznek, mikor viselik...*

Elszörnyedésében csaknem megfeledkezett Susannah Deanről, Detta pedig tökéletesen kiment a fejéből. Így aztán, amikor Detta Walker *előrerontott* – a fenébe is, valósággal *előresüvített!* –, Mia nem tudta megállítani. Tehetetlenül nézte, ahogy a karja látszólag önállóan előrevágódik, és ujjai belevájnak az ezüstlamés ruhás nő pufók arcába. Az asszony visított, ám furcsa módon a többiek, Sayre-t is beleértve, úgy hahotáztak, mintha ez lenne életük legjobb vicce.

A megnyúló emberi álca levált, aztán elszakadt. Susannah-nak eszébe jutott a gyilokjárón átélt utolsó pillanat, amikor minden megdermedt, és az ég széthasadt, mint a papír.

Detta csaknem teljesen letépte az álarcot. Ragasztóra emlékeztető rongyok lógtak az ujjairól. Az álarc alól egy hatalmas, vörös, mutáns patkány feje bukkant elő, amelynek pofáját vastagon benőtték a sárga fogak, az orrából pedig mintha fehér férgek csüngtek volna.

– Csúnya kislány! – mondta a patkány, és ujjával dévajul megfenyegette Susannah-Miót, miközben továbbra sem engedte el a másik kezével. A hímje – a csiricsáré szmokingos, alacsony férfi – olyan hatalmasan hahotázott, hogy összegörnyedt, és Mia ekkor látta meg, hogy nadrágja ülepéből kidudorodik valami. Túl csontos volt, hogy farok legyen, pedig nem lehetett más.

– Gyere, Mia! – mondta Sayre, és húzni kezdte. Majd közelebb hajolt, és olyan lelkesen nézett a

szemébe, akár egy szerető. – Vagy maga az, Odetta? Ugye maga az? Az az idegesítő, túliskolázott, bajkeverő nigger?

– Nem, én vagyok, te patkánypofájú, sápatag kurafi! – károgta Detta, és leköpte Sayre-t.

Sayre eltátotta a száját meglepetésében. Azután becsukta, és epésen fenyegető pofát vágott. A terem ismét elnémult. Letörölte a köpést az arcáról – az arcát fedő maszkról –, és hitetlenül nézte.

– Mia! – mondta. – Mia, te hagytad, hogy ezt tegye *velem?* Velem, aki a babád keresztapja leszek?

– Szar se lesző te! – kiáltotta Detta. – Szopjad csak a *ka*-faterod farkát, dugjad fel az ujjad a segge lyukába, nem vagy te jó másra, te…

– *SZABADULJ MEG tőle!* – mennydörögte Sayre.

És Mia pontosan ezt tette a Dixie Malac nagytermében, a vámpírok és alacsony emberek nézőközönsége előtt. Az eredmény elképesztő volt. Detta hangja halkulni kezdett, mint akit most cipel ki az étteremből a grabancánál fogva a kidobóember. Nem is próbált beszélni, csak hahotázott rekedten, azután a nevetés is elhalt.

Sayre összekulcsolt kézzel állt, és ünnepélyesen nézte Miát. A többiek is rámeredtek. A lakomázó lovagokat és dámákat ábrázoló kárpit mögött halkan nevetgéltek és csevegtek tovább.

– Elment – mondta végül Mia. – A csúnya elment. – Még a csöndes teremben is alig lehetett hallani, mit mond, mert a hangja nem volt több suttogásnál. A szemét félénken lesütötte, az arca halottsápadt lett. – Kérem, Mr. Sayre… sai Sayre… most, hogy megtettem, amire kért, kérem, mondja meg nekem az igazságot, hogy fölnevelhetem a fickót. Kérem, mondja ezt! Ha megteszi, soha többé nem fog hallani a másikról, esküszöm az atyám arcára és az anyám nevére!

– Nem volt neked se apád, se anyád – felelte Sayre

megvetéssel. Együttérzésnek és irgalomnak, amiért Mia könyörgött, nyoma sem volt a tekintetében. Szeme fölött, a homloka közepén levő vörös lyukban kidudorodott, de nem csöppent le a vér.

Minden eddiginél vadabb görcs mart bele Miába. Megtántorodott, de Sayre ez alkalommal nem bajlódott azzal, hogy elkapja. Mia térdre esett előtte, rátette kezét az érdes, fénylő struccbőrből varrott csizmára, és felnézett a sápadt arcba, amely visszanézett rá az ordítóan sárga sportzakón túlról.

– Kérem! – mondta Mia. – Kérem, könyörgök! *Tartsa be az ígéretét!*

– Lehet, hogy megteszem – mondta Sayre –, és lehet, hogy nem. Tudod, hogy még sosem nyalták le a csizmámat? Gondoltad volna? Ilyen sokáig éltem anélkül, hogy egyszer is lett volna részem egy igazi, jó, régimódi csizmanyalásban!

Valahol fölvihogott egy asszony.

Mia előrehajolt.

Ne, Mia, ezt nem szabad! nyögött Susannah, de Mia nem válaszolt. A zsigereit facsaró, bénító fájdalom sem tarthatta vissza. Kiöltötte a nyelvét, és nyalni kezdte Richard Sayre csizmájának rücskös bőrét. Susannah nagy távolságból érezte az ízt. Száraz, poros, bőrszerű íz volt, tele szomorúsággal és megaláztatással.

Sayre egy darabig hagyta, azután azt mondta: – Hagyd abba. Elég.

Durván talpra rántotta az asszonyt. Mosolytalan arca háromujjnyira se volt a Miáétól. Ilyen közelről nem lehetett nem látni a maszkot, amelyet a többiekhez hasonlóan viselt. A feszes álca csaknem áttetsző volt, átsejlenek rajta a szőr skarlátszín gyűrűi.

Amit bundának is lehet nevezni, ha az egész arcot eltakarja.

– Nem válik dicséretedre az alázatoskodásod –

mondta Sayre –, noha el kell ismernem, az élmény kivételes volt.

– Megígérted! – kiáltotta Mia, és megpróbálta kitépni magát. Ekkor újabb görcs rántotta össze. Meggörnyedt, és erőlködött, hogy ne sikoltson. Amikor kicsit enyhült a fájdalom, így folytatta: – Öt évet mondtál... vagy talán hetet... igen, hetet... a fickómnak mindenből a legjobbat, ezt mondtad...

– Igen – bólintott Sayre. – Látom, emlékszel rá, Mia. – Elkomorodott, mint aki valami különösen súlyos problémával birkózik, azután fölragyogott. Szája körül a mosolytól egy pillanatra felgyűrődött az álarc, és kilátszott egy vaskos, sárga fog, amely ott nőtt ki a húsból, ahol Sayre felsőajka elvált az alsótól. Egyik kezével elengedte Mia karját, hogy oktatólag fölemelhesse az ujját. – Igen, mindenből a legjobbat. A kérdés az, hogy te megfelelsz-e ennek a minősítésnek?

Helyeslő kuncogás fogadta a szellemességet. Miának eszébe jutott, hogy Anyának hívták, és kórusban üdvözölték, de ez most olyan távolinak tűnt, mint egy foszladozó álom.

De hogy kihorgyad, arra jó vótál, he?, kérdezte Detta valahonnan a mélyből – egészen pontosan a dutyiból. *Naná! Ahhó elég jó vótál!*

– Arra azért jó voltam, hogy kihordjam, nem? – Mia szinte köpte a szavakat. – Elég jó, hogy elküldjem a másikat a mocsárba békát enni, miközben azt gondolta, hogy kaviár... *erre* jó voltam, nem?

Sayre pislogott, láthatólag meglepte a harcias válasz.

Mia ismét elgyengült. – Sai, gondold el mindazt, amit föladtam ezért!

– Hö, nem volt neked *semmid!* – felelte Sayre. – Nem voltál egyéb egy haszontalan szellemnél, amelynek egész léte abból állt, hogy basszon egyet az arra vetődő sudribunkókkal! A szelek kurvája, nem így hívja Roland a fajtádat?

– Akkor gondolj a másikra! – mondta Mia. – Arra, aki Susannah-nak nevezi magát. Az egész életét, a céljait loptam el a fickómért a parancsodra!

Sayre csak legyintett. – Nem válik dicséretedre a szájad, Mia. Éppen ezért csukd be!

Bal felé biccentett. Előlépett egy széles buldogképű, alacsony ember, akinek rengeteg, csigás ősz haja volt. A homlokán a vörös lyuk olyan furcsán ferde vágású volt, mint egy kínai szem. A buldog mögött egy másik madárlény jött, amelynek DUKE KÉK ÖRDÖGÖK feliratú pólójából vad, sötétbarna sólyomfej meredt elő. Megragadták Miát. A madárlény érintése förtelmes volt: pikkelyes és túlvilági.

– Remek kurátor voltál – mondta Sayre –, ehhez bizonyosan nem fér kétség. Ám azt se feledhetjük, hogy valójában Gileádi Roland macája táplálta fel a magzatot, ugyebár.

– *Hazugság!* – sikoltotta a nő. – *Ó, ez egy mocskos... HAZUGSÁG!*

Sayre folytatta, mintha nem is hallotta volna. – És a különböző munkákhoz különböző képességek kellenek. Új darabhoz új ember, ahogy mondani szokták.

– *KÉRLEK!*– sikoltotta Mia.

A sólyomember a feje két oldalához szorította karmos mancsát, mintha a hang megsiketítené. A közönség nevetéssel, sőt néhányan éljenzéssel is díjazták a szellemes némajátékot.

Susannah ködösen érezte, hogy meleg folyadék csurog a lábán – Mia lábán –, és látta, hogy a farmerja besötétedik az ágyékán és a combján. Elfolyt a magzatvíz.

– Hát akkor *gyerüüüünk...* és lássuk a *BABÁT!* – kiáltotta Sayre egy vetélkedő műsorvezetőjének ujjongásával. A mosolyában túl sok fog volt, fönt is, lent is dupla sor. – Utána meglátjuk. Ígérem neked, hogy kérésed megfontolás tárgyát fogja képezni. Addig is...

Üdv, Mia! Üdv, Anya!

– *Üdv, Mia! Üdv, Anya!* – ordították a többiek, és Mia hirtelen érezte, hogy a terem mélye felé hurcolják; a buldogképű markolta a bal karját, a sólyomember a jobbot. A sólyomember torka halkan és undokul zörgött minden kilégzésnél. A nő lába alig érte a szőnyeget, miközben a sárga tollú madárlény felé cipelték. Kanáriember, gondolta Mia.

Sayre egyetlen intéssel megállította őket, és beszélni kezdett a Kanáriemberhez, közben a Dixie Malac bejáratára mutatott. Mia Roland és Jake nevét hallotta. A Kanáriember bólintott. Sayre ismét erélyesen mutogatott az ajtóra, és megrázta a fejét. *Semmi sem jöhet be,* jelezte a fejrázás. *Semmi!*

A Kanáriember ismét bólintott, majd zümmögő csipogással mondott valamit. Mia visítani tudott volna tőle. Elfordította a tekintetét, és történetesen a lovagokat és hölgyeket ábrázoló kárpiton állapodott meg a pillantása. Ismerős asztalnál ültek – ugyanilyen volt Discordia várkastélyának lakomatermében. Arthur Eld ült az asztalfőn, fején koronával, oldalán hitvesével. Szeme olyan kék volt, amilyet Mia az álmaiból ismert.

A *ka* szemelhette ki ezt a pillanatot arra, hogy a huzat átjárja a Dixie Malac ebédlőjét, és fellibbentse a drapériát. Mindössze egy-két másodpercig tartott, de ennyi elég volt ahhoz, hogy Mia meglássa mögötte a másik ebédlőt – a különtermet.

Tucatnyi férfi és nő ült a lángoló kristálycsillár alatt egy hosszú faasztalnál. Arcukat eltorzította és megaszalta a vénség és a gonoszság. Ajkuk hátrafeszült girbegurbán burjánzó, vaskos fogaikról; rég elmúltak azok a napok, amikor ezek a szörnyetegek még össze tudták zárni a szájukat. A szemük fekete volt, és valamilyen förtelmes, kátrányszerű anyag szivárgott a szemzugukból. Sárga bőrüket pikkelyként nőtték be a fogak, közöttük

rühes szőrcsomók meredeztek.

Mik ezek?, sikoltotta Mia. *Az istenekre, mik ezek? Mutánsok,* felelte Susannah. *Vagy talán a hibrid a megfelelő szó. Nem ez a fontos, Mia. Ugye már láttad, ami fontos?*

Látta, és ezt Susannah is tudta. Noha a bársonykárpitot csak rövid időre rántotta félre a huzat, ahhoz éppen elég volt, hogy mindketten lássák az asztal közepén álló sütőt, és a rajta forgó fejetlen testet, amelynek ropogós, barna bőréből zamatos pecsenyelé gyöngyözött. Nem, a levegő nem malacsülttől illatozott. Az a dolog, ami grillcsirkeként pirult a nyárson, egy emberi csecsemő volt. Az asztalnál ülő teremtmények drága porceláncsészéket tartottak a csöpögő lé alá, és egymásra köszöntve… megitták.

Elült a szellő. A drapéria a helyére libbent. Mielőtt a vajúdót a karjánál fogva elrángatták volna a teremből, be a gyomrába ennek az épületnek, amely világokon nyúlt át a Sugár mentén, még láthatta a csalkép tréfáját. Nem csirkecombot emelt a szájához Arthur Eld, ahogy első, felületes pillantásra gondolta volna, hanem egy csecsemő lábát. A pohár, amit Rowena királynő köszöntésre emelt, nem borral, hanem vérrel volt töltve.

– Üdv, Mia! – kiáltotta ismét Sayre. Ó, mennyire rózsás kedvében volt most, hogy a postagalamb hazaérkezett a dúcba!

– *Üdv, Mia!,* visították a többiek, mint egy őrült szurkolótábor a futballmeccsen. Csatlakoztak hozzájuk a drapéria mögött lakomázók is, bár a hangjuk alig volt több morgásnál. A szájuk pedig természetesen tele volt étellel.

– Üdv, Anya! – Sayre ez alkalommal gúnyosan meghajolt előtte.

– *Üdv, Anya!,* felelték a vámpírok meg az alacsony emberek, és tapsviharuk csúfondáros hulláma

ragadta ki a nőt először a konyhába, azután a kamrába, majd le egy lépcsőn.

Végül egy ajtóhoz értek.

TIZENNYOLC

Susannah a főzés ocsmány szagáról ismert rá a Dixie Malac konyhájára. Dehogy volt ez disznó; viszont egész biztosan az volt, amit a tizennyolcadik századi kalózok *hosszú* disznónak hívtak.

Vajon hány éve szolgálja ez az előretolt helyőrség New York vámpírjait és alacsony embereit? Callahan ideje – a hetvenes-nyolcvanas évek – óta? Vagy a sajátja, a hatvanas évek óta? Úgyszólván biztos, hogy régebben. Létezhetett a Dixie Malac valamilyen változata már a hollandusok idejében, akik üveggyönggyel vásároltak az indiánoktól, és sokkal mélyebbre plántálták gyilkos keresztény hiedelmeiket, mint a zászlóik rúdját. A hollandok gyakorlatias emberek voltak, szerették az oldalast, és nem volt türelmük a mágiához, se a fehérhez, se a feketéhez.

Éppen eleget látott ahhoz, hogy tudja, ez a konyha az ikertestvére annak, amelyet meglátogatott Discordia gyomrában. Ott ölt meg Mia egy patkányt, amely el akarta vitatni tőle az utolsó étel, a sütőben maradt malacsült tulajdonjogát.

Pedig nem volt ott sem sütő, sem sült, gondolta. A fenébe, konyha sem volt. Csak egy malacka a csűr mögött, Tian és Zalia Jaffords egyik jószága. És én voltam az, aki megöltem, és megittam a meleg vérét, nem ő. Addigra csaknem teljesen elfoglalt, csak én nem tudtam róla. Vajon Eddie…

Amikor Mia utoljára elragadta, kitépte gondolataiból, és a sötétbe penderítette, akkor döbbent rá Susannah, mennyire megszállta az életét ez a nyafogó, borzalmas kurva. Tudta, miért csinálta: a fickó miatt. A kérdés csak az, hogy ő, Susannah

Dean miért engedte, hogy így legyen. Mert már azelőtt is volt megszállott? Annyira rákapott a benne bujkáló idegenre, mint Eddie a heroinra?

Attól félt, hogy ez az igazság.

Gomolygó sötétség. Amikor ismét kinyitotta a szemét, ugyanaz a vad hold lebegett Discordia és a lüktető vörös fény fölött

(a Király kovácsműhelye)

a látóhatáron.

– Ide! – kiáltotta egy nő, úgy, ahogy egyszer már megtette. – Ide, gyere el a szél útjából!

Susannah lenézett, és látta, hogy nincs lába, ugyanabban a primitív szekérfélében ül, mint amikor korábban járt a gyilokjárón. Ugyanaz a szélben lobogó fekete hajú, szép, magas nő integetett neki. Mia volt, természetesen, és mindez nem valóságosabb, mint Susannah elmosódott álomemlékei a lakomateremről.

Fedic azonban valódi, gondolta. *Mia teste ott éppen annyira valós, mint az enyém ebben a pillanatban, amikor keresztülhurcolnak a Dixie Malac konyháján, ahol elmondhatatlan ételek készülnek embertelen vendégeknek. A gyilokjáró Mia álomhelye, menedéke, Doganja.*

– Hozzám, Belső-Világi Susannah, távolabb a Vörös Király izzásából! Gyere a szélből ennek a merlonnak a védelmébe!

Susannah megrázta a fejét. – Mondd, amit mondanod kell, és végezzünk, Mia. Világra kell hoznunk egy babát – igen, valahogy közös erővel –, és ha egyszer megszületett, kvittek vagyunk. Megmérgezted az életemet, meg bizony.

Mia kétségbeesett elszántsággal nézte. Hasa kidagasztotta a serapét, haját hátrafújta a szél. – Te vetted be a mérget, Susannah! Te voltál az, aki lenyelte! Igen, amikor a gyermek még csak egy mag volt a hasadban!

Tényleg így van? És ha igen, vajon melyikük

invitálta be Miát, mint a vámpírt szokták? Mint ahogy Mia vámpír is? Susannah, vagy Detta?

Egyik sem.

Véleménye szerint Odetta Holmes volt az. Odetta, aki sosem törte el a csúnya, öreg, kék hölgy különleges tányérjait. Odetta, aki szerette a babáit, pedig a legtöbb olyan fehér volt, mint az egyszerű pamutbugyija.

– Mit akarsz tőlem, Mia, senki lánya? Mondd el, aztán végeztünk egymással.

– Hamarosan együtt leszünk – igen, igazán és valóban, együtt fekszünk ugyanabban a gyermekágyban. Csak annyit kérek, hogy ha lehetőség nyílik rá, hogy megszökhessek a fickómmal, akkor segíts megragadni.

Susannah töprengett. A sziklák, tátongó hasadékok vadonában hiénák röhögtek. A szél dermesztő volt, de a váratlan fájdalom, amely a derekába vágta az agyarait, még rosszabbnak tűnt. Ugyanezt a fájdalmat látta Mia arcán is, és arra gondolt, hogy egész léte a tükrök őserdejévé változott. Egyébként mit árthat, ha megígéri? Esély valószínűleg nem lesz, de ha mégis, talán hagyja, hogy a lény, amelyet Mia Mordrednek akar nevezni, a Király embereinek karmaiba kerüljön?

– Igen – mondta. – Rendben. Ha tudok segíteni, hogy elmenekülhess vele, akkor segíteni fogok.

– Akárhova elmegyek! – suttogta rekedten. – Még... – Elnémult. Nagyot nyelt. Kényszerítette magát, hogy folytassa. – Még a révülés sötétjébe is. Nekem nem kárhozat, ha a fiammal kell vándorolnom az örökké-valóságban.

Neked talán nem, nővér, gondolta Susannah, de nem szólt. Igazság szerint unta Mia kerge ömlengéseit.

– Ha pedig nincs mód a menekülésre – folytatta Mia –, akkor ölj meg minket.

Noha a szélzúgás és a hiénák röhögése volt az

egyetlen hang, Susannah érezte, hogy fizikai teste mozog, lefelé viszik egy lépcsőn. A való világ dolgait vékony hártya fedte. Ha Mia vajúdás közben is képes volt áthozni a saját világába, akkor igen nagy hatalma van. Igazán kár, hogy ezt a hatalmat nem lehet megzabolázni valahogy.

Mia nyilván vonakodásnak vette Susannah hosszas hallgatását, mert otromba *huaraché*-jában futásnak eredt a körkörös gyilokjárón. Majdnem rohant, mire odaért a kezdetleges taligához. Megragadta Susannah vállát, és megrázta.

– Igen! – kiáltotta hevesen. – Ölj meg minket! Jobb együtt meghalni, mint... – Elhallgatott, azután tompán, keserűen megkérdezte: – Végig becsaptak, ugye?

Most, hogy elérkezett a pillanat, Susannah nem érzett sem bosszúvágyat, sem részvétet, sem sajnálatot. Egyszerűen bólintott.

– Meg akarják enni? Azokat a vén szörnyetegeket akarják táplálni a holttestével?

– Csaknem biztosra veszem, hogy nem – mondta Susannah. Pedig valahol ott a dologban a kannibalizmus. Ezt súgta a szíve.

– Egyáltalán nem törődnek velem – mondta Mia. – Csak pesztra vagyok, aminek te neveztél. De még azt se fogják megengedni, ugye?

– Nem hinném – felelte Susannah. – Talán kaphatsz hat hónapot a szoptatásra, de még akkor is... – Megrázta a fejét, az ajkába harapott, mert a görcs üveggé keményítette hasának és combjának izmait. Amikor a fájdalom enyhült, folytatta. – Kétlem.

– Ölj meg minket, ha így történik! Mondd, hogy megteszed, Susannah, könyörgöm!

– És ha megteszem, Mia, te mit teszel meg nekem? Feltéve, ha egyáltalán elhiszem annak a hazug szádnak egyetlen szavát?

– Szabadon engedlek, ha lehet.

Susannah végiggondolta a dolgot, és úgy vélte, egy gyenge üzlet is jobb, mint a semmilyen. Kinyújtotta a karját, és megmarkolta a vállát szorító kezet. – Rendben van. Beleegyezem.

Azután, akárcsak korábbi tanácskozásuk végeztével, az ég, mögöttük a merlon, és maga a levegő is kettéhasadt. A hasadékon belátszott a mozgó folyosó. A kép halvány, homályos volt. Susannah megértette, hogy a saját szemével néz, amelyet csaknem teljesen behunyt. Még mindig Buldog és Sólyomember cipelte. A folyosó végének ajtaja felé vitték – amióta Roland belépett az életébe, mindig akadt egy újabb ajtó –, Susannah szerint abban a hiszemben, hogy elvesztette az eszméletét, elájult. Bizonyos értelemben igazuk is van.

Azután visszazuhant a fehér lábú hibrid testbe... bár ki tudja, hogy barna testének mekkora darabja fehéredett ki mostanra? Úgy gondolta, hogy legalább ezt a helyzetet felszámolják. Örült neki. Akármilyen erősek ezek a fehér lábak, boldogan elcserélné őket egy kis lelki nyugalomra.

Egy kis nyugalomra a *saját* lelkében.

TIZENKILENC

– Kezd magához térni – morogta valaki, Susannah szerint a buldogképű. Nem mintha számítana; mind úgy festettek, mint az emberforma patkányok, csontoktól ropogós bundában.

– Nagyon helyes. – Sayre hangja, aki mögöttük lépdel. Susannah körülnézett, és megállapította, hogy kísérete hat alacsony emberből, Sólyomemberből és három vámpírból áll. Az alacsony emberek pisztolyt viseltek dokkmunkásiszákjukban... amit ebben a világban pisztolytoknak hívnak. Ha Rómában vagy, élj úgy, ahogy a rómaiak. Két vámpírnál számszeríj volt, a callaiak fegyvere, a harmadiknál fülsértően sercegő

elektromos kard, olyasféle, amilyennel a Farkasok hadakoztak.

Tíz az egyhez az esély, gondolta hidegen Susannah. *Nem jó... de rosszabb is lehetne.*

Tudnál, szólalt meg valahol a mélyben Mia.

Kuss, mondta Susannah. *A szavak ideje lejárt.*

Az ajtón ez állt:

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.
New York/Fedic

Maximális Biztonság
VERBÁLIS KÓDDAL MŰKÖDIK

Ismerős volt; Susannah azonnal tudta, miért. Ehhez hasonló feliratot látott rövid látogatásán Fedicben, ahová a valódi Miát – azt a lényt, aki vélhetőleg a világ legrosszabb üzletét kötve mondott le a halhatatlanságáról – bebörtönözték.

A folyosó végén Sayre a nőt félrelökve átnyomakodott Sólyomember mellett. Az ajtóhoz hajolt, és mély torokhangon valamilyen idegen szót mondott, amelyet Susannah sosem tudott volna kiejteni. *Nem számít,* suttogta Mia. *Én ki tudom ejteni, és ha szükséges, megtanítok neked egy másikat, amelyet kiejthetsz. De most... Susannah, sajnálok mindent. Isten veled.*

Kinyílt a fedici 16. Ív Kísérleti Állomás ajtaja. Susannah hallotta a szaggatott zümmögést, és érezte az ózonszagot. Ezt az ajtót a két világ között nem varázslat működtette; ez a régi nép alkotása, amely kezd bedögleni. Azok, akik készítették, elvesztették a hitüket a mágiában és a Toronyban. A varázslat helyét ez a zümmögő, haldokló dolog vette át. Ez az ostoba, halandó tárgy. Az ajtó mögött hatalmas terem, tele ágyakkal. Ágyak százaival.

Itt műtötték a gyermekeket. Itt vették el tőlük azt,

amire a Törőknek szükségük van.

Most csak egy ágy volt foglalt. A lábánál szörnyű, patkányfejű asszony állt. Talán ápolónővér. Mellette egy ember várakozott – Susannah úgy látta, nem vámpír, de ebben nem lehetett biztos, mivel a küszöb mögött úgy remegett a levegő, mint a kazán fölött. A férfi fölnézett, meglátta őket.

– Gyorsan! – kiáltott. – Hozzátok a rakományt! Össze kell kötnünk őket, hogy végezhessünk, különben meghal. Mindketten meghalnak! – Az orvos – csak egy orvos viselkedhet ilyen leplezetlen pimaszsággal Richard P. Sayre jelenlétében – türelmetlenül intett. – Hozzátok már! Késztetek, a fene egyen meg!

Sayre gorombán átlódította a küszöbön a nőt. Susannah zümmögést hallott a koponyája mélyén, és egy pillanatra megszólaltak a révülés harangjai. Lenézett, de már elkésett. Mia kölcsönlábai eltűntek, és ő elterült a padlón, mielőtt Buldog és Sólyomfej elkaphatta volna.

A könyökére támaszkodott és felnézett. Most tudatosult benne, hogy Isten tudja, milyen régóta – valószínűleg azóta, hogy megerőszakolták a kőkörben –, először van egyedül. Mia elment.

Azután, mintha csak az ellenkezőjét akarná bizonyítani, Susannah nyűgös és frissen távozott vendége felsikoltott. Susannah vele sikoltott – a fájdalom túl erős volt ahhoz, hogy csöndben maradjon –, és egy pillanatig tökéletes harmóniában zengték az újszülött közeledését.

– Krisztusom! – mondta Susannah valamelyik őre – nem tudni, vámpír-e, vagy alacsony ember. – Vérzik a fülem? Olyan érzés, mintha vérezne…

– Pofa be, Haber! – vicsorgott Sayre. – Jey! Kapd el! Az apádat, szedd már föl a padlóról!

Buldog és Sólyomember – vagy Haber és Jey, ha így jobban tetszik – elkapták Susannah karját, és

végigrohantak vele az üres ágyak között.

Mia Susannah felé fordult, és erőtlenül, kimerülten mosolygott. Kivörösödött arca verejtékben ázott, haja a koponyájához tapadt.

– Örülök, hogy találkoztunk... és sajnálom – mondta.

– Tegyétek a másik ágyra! – ordította az orvos. – Siessetek, az istenek verjenek meg! Miért vagytok ilyen rohadt lassúak?

Két alacsony ember, akik a Dixie Malactól kísérték idáig Susannah-t, lehajolt, és egy ágyat tolt Mia mellé, miközben Haber és Jey a nőt tartotta. Volt valami az ágyon, ami úgy nézett ki, mintha egy fodrászati burát kereszteztek volna egy olyasféle űrhajóssisakkal, amilyet a *Flash Gordon* sorozatban lehet látni. Elég agyszívó külseje volt.

A patkányfejű nővér a betege széttárt lábai közé hajolt, és belesett Mia feltűrt kórházi hálóinge alá. Pufók kezével megveregette Mia jobb térdét, és nyávogott egyet. Nyilván biztatásnak szánta, Susannah mégis megborzongott.

– Ne ácsorogjatok ott a hüvelykujjatokkal a seggetekben, idióták! – ordította az orvos. Tömzsi, barna szemű, vörös képű ember volt, hátrafésült fekete hajában olyan széles barázdákat szántottak a fésűfogak, mint egy-egy út menti árok. Tweedzakója fölött fehér nejlon orvosi köpenyt viselt. Skarlátszín kravátliján egy szem volt. A sigul fikarcnyit sem lepte meg Susannah-t.

– Várjuk parancsodat – mondta Jey, a Sólyomember. Tökéletesen érthetően beszélt, de bizarr, embertelenül színtelen hangját éppen olyan kellemetlen volt hallani, mint a patkány ápolónő nyávogását.

– Nincs *szükségetek a* parancsomra! – förmedt rá az orvos, és fitymálva kevergetett a kezével a levegőben. – Anyátok egyetlen élő gyermeket sem szült?

– Én... – szólalt meg Haber, de a doki legázolta.

Nagyon beindult.

– Mennyi ideje várunk erre, hm? Hányszor vettük át az egész eljárást? Miért vagytok olyan kibaszottul *ostobák,* olyan istenverte *lassúk?* Rakjátok le arra az á…

Sayre olyan gyorsan mozgott, amire Susannah szerint talán még Roland sem lett volna képes. Az egyik pillanatban Haber, a buldogképű alacsony ember mellett állt. A következőben elkapta a doktort, megragadta a karját, hátracsavarta, a magasba rántotta.

A doki arcáról szívverésnyi idő alatt eltűnt a zsémbes harag. Gyerekesen reszkető hangon felsikoltott. Megeredt a nyála, tweednadrágjának eleje elsötétedett, mert bevizelt.

– Állj! – üvöltötte. – Nem leszek a hasznodra, ha eltöröd a karom! Ó, hagyd abba, FAAAAAJ!

– Ha eltörném a karodat, Scowther, legfeljebb idehozatnék egy másik kuruzslót az utcáról, befejeztetném vele ezt, és csak aztán ölném meg. Miért ne? Ez itt szülés, nem agyműtét, Gan szerelmére!

Mégis lazított kissé a fogásán. Scowther zokogott, vonaglott, nyögött, éppen úgy pihegve, mint mikor valaki forró égövön közösül.

– Ha pedig úgy lesz vége, hogy semmit se csináltál – folytatta Sayre –, föletetlek *velük.* – Állával mutatta, kikre gondol.

Susannah arra nézett és látta, hogy az ágyak közti sávot az ajtótól Mia ágyáig ellepik a Dixie Malacban látott bogarak. Mindentudó, mohó szemmel figyelték a pufók doktort. Rágóikat csattogtatták.

– Mit… sai, mit tegyek?

– Kérd a bocsánatomat.

– B-bocsánatodat kérem!

– Most a többiekét, akiket szintén megsértettél, de meg ám.

– Uraim, én... én... b-bocs...

– Doktor! – szakította félbe a patkányfejű nővér. Erős akcentussal beszélt, de azért meg lehetett érteni. Még mindig Mia lábai közé hajolt. – Látszik a feje!

Sayre elengedte az orvos karját. – Rajta, dr. Scowther. Tedd a dolgod. Segítsd világra a gyermeket. – Előrehajolt, és szerető gondoskodással megsimította Mia arcát. – Légy vidám és reménykedj, nagyasszonysai – mondta. – Némely álmod talán még valóra válhat.

Mia olyan fáradt hálával nézett föl rá, hogy Susannah szíve összeszorult. *Ne higgy neki, örökké hazudik,* akarta üzenni, de megszakadt közöttük a kapcsolat.

Úgy dobták a Mia mellé tolt ágyra, mint egy zsák gabonát. Nem tudott küzdeni, mikor a fejébe nyomták a sisakot, mert ismét megrohanta a görcs, és a két asszony egyszerre sikoltott.

Susannah hallotta Sayre és a többiek mormogását, alulról és mögülük pedig a bogarak rágóinak kellemetlen kattogását. A sisak belsejében fémdudorok nyomták a halántékát, olyan erősen, hogy szinte fájt. Hirtelen kellemes női hang szólalt meg: – Isten hozta az Északi Központi Pozitronika világában, amely a Sombra csoport része! „Sosem áll meg a fejlődés a Sombrában!" Készüljön föl az összeköttetésre! Hangos zümmögés kezdődött. Először a fülével hallotta, azután úgy érezte, mindkét oldalról belefúródik valami. Két izzó golyót látott, amelyek egymás felé haladtak.

Fojtottan, mintha a szoba másik végéből jönne, és nem a szomszéd ágyról, Mia sikolya hallatszott: – *Ó, ne, ez fáj!*

A bal és a jobb oldali zümmögés Susannah agyának közepén találkozott, maró telepatikus hanggá egyesült. Szét fogja rombolni a képességét a gondolkozásra, ha sokáig tart. Kínzó érzés volt, mégis

összeszorította az ajkát. Nem fog sikoltani. Láthatják a könnyeket, amelyek behunyt szeme sarkából peregnek, de harcos, és nem fog sikoltani.

Egy örökkévalóság után a zümmögés abbamaradt. Susannah-nak maradt egy-két másodperce, hogy élvezze az áldott csöndet, azután lecsapott rá a következő fájás, ez alkalommal a hasa aljában és egy tájfun erejével. Erre a fájdalomra már megengedte magának, hogy sikoltson. Mert ez más; egy baba érkezésekor sikoltani tisztesség.

Elfordította a fejét és látta, hogy hasonló acélsisakot tettek Mia verejtékes, fekete hajára. A két sisakból induló gégecsövek középen találkoztak. Ezeket a kütyüket használták az elrabolt ikreknél, most azonban valami más a céljuk. De mi?

Sayre lehajolt hozzá, olyan közel, hogy érezte a kölnije szagát. Susannah English Leatherre tippelt. – A tágulás befejezéséhez és a kitoláshoz szükségünk van a fizikai kapcsolatra – mondta. – Életfontosságú volt, hogy idehozzunk Fedicbe. – Megveregette Susannah vállát. – Sok szerencsét. Már nem tart sokáig. – Émelyítően mosolygott. Álarca felgyűrődött, kilátszott az alatta vöröslő borzalom. – Azután megölhetünk.

A mosoly kiszélesedett.

– És természetesen megeszünk. Semmi sem megy kárba a Dixie Malacban, még a hozzád hasonló pimasz kurvák sem.

Mielőtt Susannah válaszolhatott volna, a fejében ismét megszólalt a női hang. – Kérem, lassan, érthetően mondja be a nevét.

– Baszd meg! – vicsorgott Susannah.

– Baz Meg érvénytelen név nem-ázsiaiaknál – mondta a kellemes női hang. – Ellenségességet észlelünk, és elnézést kérünk a következő kellemetlenségért. Egy pillanatig semmi nem történt, azután Susannah elméjében felizzott a fájdalom,

messze meghaladva az általa még elviselhetőnek tartott szintet. Nem is gyanította, hogy ekkora kín létezik. Szája mégis zárva maradt, miközben a fájdalom keresztülszáguldott rajta. A dalra gondolt, és hallotta a kín mennydörgésén át: *Örök bujdosásban... sír előttem az út... Bánat leányának... sose nyitnak kaput...*

Végre abbamaradt a mennydörgés.

– Kérem, lassan, érthetően mondja be a nevét – kérte a fejében a kellemes női hang –, különben az eljárást tízszeres erővel ismételjük meg.

Semmi szükség, üzente gondolatban a női hangnak. *Meggyőztél.*

– Suuu-zaaa-nahhh – mondta. – Suuu-zaaan-ahhh... Valamennyien őt figyelték Ms. Patkányfej kivételével, aki mámorosan leste a pihés babafejet, amely ismét megjelent Mia hüvelyének visszagyűrődő szájában.

– Miii-aaahhh...

– Suuu-zaaa...

– Miiii...

– annn-ahhh...

Amikor a következő fájás elkezdődött, dr. Scowther fölkapott egy fogót. Az asszonyok hangja eggyé olvadt, egy szót mondtak, egy nevet, amely nem volt sem *Susannah,* sem *Mia,* hanem a kettő keveréke.

– A kapcsolat – mondta a kellemes női hang – létrejött. – *Katt.* – Ismétlem, a kapcsolat létrejött. Köszönöm az együttműködést.

– Ez az, emberek – mondta lelkesen Scowther, feledve minden fájdalmat és rettegést. A nővérhez fordult. – Lehet, hogy sírni fog, Alia. Ha megteszi, hagyja, az apja szerelmére! Ha nem sír föl, azonnal törülje ki a száját!

– Igen, doktor úr. – A lény ajkai felhúzódtak, feltárva dupla sor agyarát. Vajon grimasz volt vagy mosoly? Scowther körülnézett. Máris visszanyert

valamit korábbi pökhendiségéből. – Mindnyájan ott maradjatok, ahol vagytok, amíg azt nem mondom, hogy mozoghattok! – mondta. – Egyikünk sem tudja pontosan, mivel van dolgunk. Csak annyit, hogy a gyerek magáé a Bíbor Királyé…

Mia felsikoltott. Részben a kíntól, részben tiltakozásképpen.

– Ó, te idióta! – mondta Sayre. Fölemelte a kezét, és olyan erővel ütötte pofon Scowthert, hogy a doktor haja lobogott, és telepermetezte a falat vérrel.

– Nem! – kiáltotta Mia. Megpróbált felkönyökölni, de hasztalan. Visszazuhant. – Nem, azt mondtad, hogy én nevelhetem föl! Ó, kérlek… csak egy kis ideig, könyörgöm…

Ekkor a legerősebb görcs gázolt végig Susannah-n, és mindkettejüket elborította a fájdalom. Egyszerre sikoltottak, és Susannah-nak nem volt szüksége Scowtherre, aki azt parancsolta, hogy *nyomja, MOST nyomja!*

– Jön már, doktor úr! – kiáltotta a nővér ideges lelkesedéssel.

Susannah behunyta a szemét, nyomott, és mikor érezte, hogy a fájdalom úgy folyik el belőle, mint örvénylő víz a sötét lefolyóban, olyan mély szomorúságot érzett, mint még soha. A baba átfolyt Miába; Susannah teste most adta le az utolsó sorait az élő üzenetnek, amelynek továbbítására valahogyan alkalmassá tették. Vége. Akármi történjék ezután, ennek vége. Megkönnyebbülés és bánkódás elegyedett Susannah Dean jajkiáltásában, és ez a kiáltás egymaga olyan volt, mint egy dal.

És ennek a dalnak a szárnyán jött el a világba Roland (és még valakinek, ó, mondhatjátok-é, hogy Discordia) fia, Mordred Deschain.

STRÓFA: Commala-come-béke!
A gyermek megérkezett végre!

Énekeld dalodat, de jól énekeld!
A gyermek elszabadult végre.

VÁLASZ: Commala-come-béke,
A legrosszabb elszabadult végre.
A Torony alapjaiban rendült meg;
A gyermek megszületett végre.

KÓDA
LAPOK EGY ÍRÓ NAPLÓJÁBÓL

1977. július 12.

De jó ismét Bridgtonban. Mindig remek sorunk van abban a városban, amelyet Joe máig „Mamiházának" hív, Owen viszont csaknem egyfolytában nyűgösködött. Jobban van, amióta hazatértünk. Csak egyszer álltunk meg Waterville-ben, hogy harapjunk valamit a Hallgatag Asszonyban (megjegyzem, ettem már náluk jobbat is).

Mindenesetre megtartottam a magamnak tett ígéretet, és amint megérkeztem, vadászni kezdtem *A Setét Torony* kéziratára. Már-már feladtam a kutatást, amikor a garázs legtávolabbi sarkában, Tab öreg katalógusai alatt egy dobozban megtaláltam a lapokat. Eléggé penészes szaga volt azoknak a vicces kék lapoknak a tavaszi olvadástól, de az írás tökéletesen olvasható maradt. Átfutottam rajta, azután leültem, és hozzátettem egy kis részt a Pihenőállomás fejezethez (ahol a harcos találkozik a kis Jake-kel). Úgy gondoltam, muris lenne betenni egy atommeghajtású szivattyút, így hát késedelem nélkül beírtam. Egy régi történeten dolgozni rendszerint olyan, mint pimpós kenyérből készült szendvicset enni, de ez annyira természetesnek tűnt... mintha egy öreg cipőbe bújtam volna.

Mit is akartam én ezzel a történettel?

Nem jutott eszembe, csak az, hogy réges-régen fogant meg bennem. Miközben északról hazafelé hajtottunk, egész családom szunyált, én pedig emlékeztem arra az időre, amikor David és én megszöktünk Ethelyn nénitől. Azt hiszem, vissza akartunk menni Connecticutba. A főttek (érts: felnőttek) természetesen elcsíptek és bezavartak a csűrbe dolgozni, fát kellett fűrészelnünk. Büntető Részleg, így hívta Oren bácsi.

Úgy rémlik, valami szörnyűség történt ott velem, de kutya legyek, ha emlékszem, mi volt az, csak annyi maradt meg bennem, hogy *vörös* volt. És ekkor kitaláltam egy hőst, egy varázsharcost, aki megvéd. Volt még valami mágnesesség is, vagy Erő Sugarai. Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ez a történet genezise, mégis különös, hogy mennyire összemosódik. Hát persze, ki az, aki emlékszik gyerekkora összes kis csúnyaságára? Ki *szeretne* emlékezni?

Nem nagyon történik semmi. Joe és Naomi jár a játszócsoportba, Tabby majdnem az utolsó részletig kitervelte angliai utazását. A mindenit, az a történet a harcosról *nem akar kimenni a fejemből!*

Mire is van szüksége a jó öreg Rolandnak? Néhány barátra!

1977. július 19.

Ma éjjel elmotoroztam, hogy megnézzem a *Csillagok háborúj*á-t. Azt hiszem, ez volt az utolsó alkalom, amikor mocira szálltam, amíg kicsit le nem hűl az idő. Egy tonna bogarat kaptam be. Tele vagyok fehérjével!

Miközben motoroztam, folyton Rolandon, a harcosomon töprengtem, akit Robert Browning verséből emeltem ki (persze kevertem hozzá egy csipetnyit Sergio Leonéból is). A kézirat természetesen regény, semmi kétség – vagy legalábbis egy része –, mégis arra gondolok, hogy a fejezetek önmagukban is megállnak. Vagy csaknem teljesen elfogadhatóak. Azon gondolkodtam, nem tudnám-e valamelyiket eladni az egyik fantasztikus magazinnak? Talán még a *Fantasy and Science Fiction-nek* is, amely ennek a műfajnak a Szent Grálja.

Valószínűleg ostobaság.

Egyébként nem sok program volt az Országos Játékokon kívül (7 meccs a Nemzeti Ligában, 5 az Amerikai Ligában). Rendesen kiütöttem magam, mielőtt

vége lett volna. Tabby *nem* örül...

1978. augusztus 9.

Kirby McCauley eladta a *Fantasy and Science Fiction-nek* öreg *Setét Tornyom* első fejezetét! Alig tudom elhinni! Ez már döfi! Kirby aszongya, szerinte Ed Ferman (a főszerkesztő) valószínűleg az egész *ST* történetet közzéteszi, amim van. Az első résznek („A feketébe öltözött ember a sivatagon át menekült, a harcos pedig követte stb. stb. bla-bla, bang-bang) „A harcos" címet fogja adni, és ez így logikus.

Nem is rossz egy régi történettől, amely tavaly még elfeledetten penészedett a garázs nedves sarkában. Ferman azt mondta Kirbynek, hogy Rolandban „megvan a valóság aromája", amely számos fantasztikus műből hiányzik, és azt akarta tudni, várhat-e újabb kalandokat. Biztos vagyok benne, hogy *vannak* további kalandok (vagy *voltak,* esetleg *lesznek* – mi a megfelelő igeidő, amikor megíratlan történetekről beszélünk?), de fogalmam sincs róla, hogy milyenek. Csak annyit tudok, hogy John „Jake" Chambers visszatér a történetbe.

Esős, ködös nap a tó partján. A srácok nem mehettek játszani. Ma este Andy Fulcher vigyázott a nagyobbakra, miközben Tab & én & Owen elmentünk Bridgtonba, az autós moziba. Tabby szerint a film *(Az éjszaka másik oldala...* tulajdonképpen *tavalyi* film), nagy határ szar, de azért nem könyörgött, hogy vigyem haza. Én azon kaptam magam, hogy megint azon az átkozott Rolandon rágódok. Ez alkalommal az elvesztett szerelem volt a téma. „Susan, szép lány az ablakban."

A mindenit, ki legyen ő?

1978. szeptember 9.

Megkaptam az első példányt az októberi számból „A harcos"-sal. A mindenit, de jól fest.

Burt Hatlen hívott föl ma. Arról beszélt, hogy beszervezne egy évre a Maine-i Egyetemre, ahol írást oktatnék. Csak Burtnek van elég vér a pucájában, hogy megpróbáljon rávenni egy efféle munkára. Mindazonáltal érdekes ötlet.

1979. október 29.

A fenébe, megint ittam. Alig látom ezt az istenverte lapot, de gondolom, jobb, ha leírok *valamit,* mielőtt ágyba tántorognék. Kaptam ma egy levelet Ed Fermantől, a *F&SF* szerkesztőjétől. Meg fogja jelentetni *A Setét Torony* második részét – azt, amelyben Roland találkozik a gyerekkel –, a címe „Pihenőállomás" lesz. Valóban ki akarja adni az egész sorozatot, amit én helyeslek. Bár több lenne belőle. Közben itt van a *Végítélet* is, amin gondolkodhatom – és természetesen a *Holtsáv.*

Mindez pillanatnyilag nem sokat jelent. *Utálom* Orringtont – elsősorban a hatalmas forgalom miatt. Owent csaknem kivasalta ma egy Cianbro kamion. Halálra rémültem. Ugyanakkor ez egy ötletet adott, amelyben a ház mögötti furcsa kis állattemető szerepel, vagy ahogy a felirat mondja: ÁLLATEMETŐ. Hát nem bizarr? Furcsa, ugyanakkor kísérteties is. Csaknem olyan, mint a *Borzalmak pincéje.*

1980. június 19.

Most hívott föl Kirby McCauley. *Őt* viszont Donald Grant hívta fel, aki egy csomó fantasyt adott ki saját neve alatt (Kirby szeret azzal viccelődni, hogy Don Grant „az az ember, aki hírhedtté tette Robert E. Howardot"). Szóval Don szeretné kiadni az én harcostörténeteimet, az eredeti *A Setét Torony* cím alatt *(A harcos* alcímmel). Hát nem klassz? A saját „korlátozott példányszámú kiadásom". Tízezer példányban adja ki, és még ezen felül ötszáz számozott, dedikált könyvet. Mondtam Kirbynek,

nosza rajta, üsse nyélbe a dolgot.

Mindenesetre úgy tűnik, tanári pályafutásom befejeződött. Ennek örömére rendesen betintáztam. Elővettem az *Állattemető*-t, és átnéztem. Jóságos ég, ez durva! Azt hiszem, az olvasók meglincselnek, ha ezt kiadatom. Ez a könyv sosem fog napvilágot látni…

1983. július 27.

A *Kiadók Hetilapja* (Owen fiam szerint *Riadók Hetiapja, ami* bizonyos értelemben helytálló) recenziót írt a legutóbbi Richard Bachman könyvemről… és megint *beégtem* vele. Azt mondták, unalmas, márpedig ez nem igaz. Míg ezen rágódtam, sokkal könnyebb lett átmenni North Windhambe és elhozni két kis hordó sört a bulira. Éppen leszállították az árát. Egyébként ismét cigarettázok, üssenek agyon. Abbahagyom, mihelyt betöltöm a negyvenet. Ezt vegyék ígéretnek.

Ja, az *Állattemető*-t mához két hónapra adják ki. Akkor aztán *tényleg* vége a pályafutásomnak (ez csak vicc… legalábbis remélem). Némi gondolkodás után az elejére, a készülő könyvek közé betettem *A Setét Torony*-t. Miért ne? Igen, tudom, hogy már el is fogyott – bár mindössze tízezer példányban –, de valódi könyv, és büszke vagyok rá. Nem hiszem, hogy egyszer még visszatérnék Roland, a Pisztollyal Hadonászó Kóbor Lovag Kalandjaihoz, ám akkor is büszke vagyok arra a könyvre.

A jó hír, hogy eszembe jutott a sör.

1984. február 21.

Igazi *őrült* hívás ma délután Sam Vaughn-tól, aki a Doubledaynél van (emlékeznek, ő adta ki az *Állattemető-t).* Mivel kaptam néhány levelet, tudtam, hogy van néhány rajongója *A Setét Torony*-nak, akik dühösek, mert a történet nem folytatódik. De Sam aszonta, hogy több mint HÁROMEZER!! levelet

kaptak. Azt kérdezik, miért? Mert *elég ostoba* voltam, hogy rátegyem *A Setét Torony*-t az *Állattemető* szerzői listájára. Azt hiszem, Sam is dühös rám kissé, és gondolom, okkal. Azt mondja, föltenni a listára egy könyvet, amelyet a rajongók várnak & aztán nem kiadni olyan, mint egy darab húst mutogatni egy éhes kutyának, hogy aztán visszarántsd: „Nem, nem, nem kapod meg, haha!" Másrészt viszont Isten & Jézus Ember szerelmére, az emberek olyan kurvára *el vannak kényeztetve!* Azt hiszik, hogy ha van a világon egy könyv, amit ők *szeretnek,* akkor joguk van azt követelni. Ez érdekes hír lenne a középkori embereknek, akik hallottak *pletykálni* könyvekről, de sosem láttak olyat, mert a papír túl drága volt (ez éppen jó lesz a következő „Harcos/Setét Torony" regénybe, ha valaha is megírom), és a könyv olyan kincsnek számított, amelyet az ember akár az élete árán is védelmezett. Igazán örülök, hogy képes vagyok történeteket írni, de aki azt állítja, hogy ennek nincs árnyoldala, az hazudik. Egyszer könyvet fogok írni valami elmebajnok könyvkereskedőről, aki ritkaságokra vadászik! (Vicc volt.)

Mellesleg ma van Owen születésnapja. Hétéves! Az ész korszaka! Alig tudom elhinni, hogy a legfiatalabb gyermekem hétéves, a lányom tizenhárom, bájos ifjú hölgy.

1984. augusztus 14. (New York)

Most jöttem meg egy megbeszélésről Elaine Kosterrel és az ügynökömmel, az öreg Kirboo-val. Mindketten arról győzködtek, hogy adjuk ki *A harcos*-t papírkötésben, hogy jobban fogyjon, én azonban elutasítottam. Egy napon talán megtesszük, de azt nem engedem, hogy olyan sok ember olvasson befejezetlen történetet, amíg/hacsak vissza nem megyek, és tovább nem dolgozom rajta.

Ez valószínűleg sosem fog bekövetkezni. Közben

támadt egy másik ötletem: egy *hosszú* regény egy bohócról, aki valójában a világ legborzalmasabb szörnyetege. Nem is rossz ötlet, a bohócok ijesztők. Legalábbis én félek tőlük. (A bohócoktól *& a* csirkéktől, ezt adják össze!)

1984. november 18.

Éjszaka álmodtam valamit, ami, azt hiszem, áttörte a torlaszt, amely megállított az *Az* folytatásában. Tegyük föl, valamilyen Sugár tartja a Földet (vagy akár több Földet)? És a Sugarak generátora egy teknős páncélján pihen? Ezt tehetném meg a könyv csúcspontjának. Tudom, hogy őrültségnek hangzik, de az biztos, hogy valahol olvastam: a hindu mitológiában szerepel egy óriási teknős, amely valamennyiünket a páncélján hordoz, és Gant, a teremtő erőt szolgálja. Továbbá emlékszem egy anekdotára, amelyben egy hölgy azt mondja egy ismert tudósnak: „Ez a fejlődéselmélet nevetséges. Mindenki tudja, hogy egy teknős hordozza a világegyetemet" Amire a tudós (bár emlékeznék a nevére, de hát nem emlékszem) azt feleli: „Lehet, asszonyom, de mi tartja a teknőst?" A hölgy gúnyosan fölnevet, és azt feleli: „Ó, nem fog beugratni! Végesvégig teknősből áll!"

Haha! *Ezt* kapjátok ki, tudomány racionális képviselői!

Mindenesetre egy üres noteszt tartok az ágyam mellett, és számos álmomat, illetve álmaim elemeit beleírom, mielőtt teljesen fölébrednék. Ma reggel ezt írtam: *Emlékezz a Teknősre!* Meg ezt: *Nézd a TEKNŐS hatalmas hátát! Azon hordja az ember világát. Gondolatai lassúak, derűsek; elméjében hordoz bennünket.* Meg kell hagyni, nem valami nagy vers, de nem rossz egy olyan fickótól, aki háromnegyedrészt aludt, amikor leírta!

Tabby pöröl velem, hogy megint túl sokat iszom.

Gondolom, igaza van, de hát…

1986. június 10. (Lovell/Teknőshát út)

De boldog vagyok, hogy megvettem ezt a házat! Eleinte megrémültem a költségektől, de még sosem írtam olyan jól, mint itt. És – ijesztő, de igaz – azt hiszem, vissza akarok térni *A Setét Torony* történethez. A szívem mélyén meg voltam győződve róla, hogy ez sosem történik meg, de tegnap este, amikor elindultam a boltba sörért, szinte hallottam, amint Roland azt mondja: „Sok világ és sok mese van, csak időből nincs sok."

Végül megfordultam és visszajöttem a házba. Nem emlékszem, mikor volt utoljára egy színjózan estém, de ez ilyen volt. Az ember kicsináltnak érzi magát, anélkül hogy kicsinálná magát. Tulajdonképpen elég szomorú.

1986. június 13.

Felébredtem az éjszaka közepén. Macskajajos voltam, és pisilnem kellett. Miközben a vécécsésze előtt álltam, szinte *láttam* Gileádi Rolandot. Azt mondta, kezdjem a homárszörnyekkel. Azzal fogom kezdeni.

Csak tudnám, mik azok.

1986. június 15.

Ma kezdtem el az új könyvet. Nem tudom elhinni, hogy csakugyan az öreg csúnya hórihorgas a témám megint, de az első oldaltól így éreztem helyesnek. A fenébe is, az *első szótól* így volt jó. Elhatároztam, hogy olyan lesz, mint a klasszikus tündérmesék szerkezete: Roland végigmegy a Nyugati Tenger partján, menet közben egyre betegebb & betegebb lesz, és lesz a parton egy sor ajtó, amelyek a mi világunkba nyílnak. Mindegyik ajtó mögül egy újabb szereplőt hív be a történetbe. Az első egy drogos lesz, akinek Eddie Dean

a neve…

1986. július 16.

Ezt nem tudom elhinni. Itt van előttem az íróasztalon a kézirat, ennek ellenére hihetetlen! !!300!! *LAP az* elmúlt hónapban, és olyan tiszta a kézirat, mint a tükör. Még sosem éreztem magam olyan írónak, aki a maga érdemének tulajdoníthatja a munkáját, aki azt mondja, minden mozdulatot és cselekménycsomót előre megtervez, de olyan könyvet sem írtam még soha, amelyik így folyt volna ki a kezemből. Mintha az egész életem ezért lett volna az Első Nap óta. És tudják, nekem úgy tűnik, hogy sok más munkám (különösen az *Az)* csak „ujjgyakorlat" volt ehhez a történethez. Az biztos, hogy még sosem kezdtem újra valamit, miután tizenöt éven át hevert a fiókban! Mármint megcsináltam egy *kis részt a* történetből, amelyet Ed Ferman közölt a F&SF–ben, azután valamivel többet, amikor Don Grant ki akarta adni *A harcos*-t, de az egyáltalán nem olyan volt, mint amit most írtam. Még *álmodtam* is erről a történetről. Vannak napok, amikor szeretném abbahagyni az ivást, de annyit mondhatok: szinte félek felhagyni vele. Tudom, hogy az ihlet nem a palack nyakából csurog, de van valami…

Félek, világos? Úgy érzem, van valami – *Valami –,* ami nem akarja, hogy befejezzem ezt a könyvet. Azt sem akarta, hogy egyáltalán elkezdjem. Már most tudom, hogy ez őrültség („Olyan, mint egy Stephen King-történet", haha!), de ugyanakkor nagyon valósnak tűnik. Valószínűleg szerencse, hogy senki sem fogja olvasni ezt a naplót; alighanem elvinnének, ha mégis megtenné valaki. Kinek kell egy dilinyós?

Azt hiszem, *A hármak elhívatása* lesz a címe.

1986. szeptember 19.

Kész. *A hármak elhívatása* készen van. Berúgtam en-

nek örömére. Be is téptem. Hogy mi jön most? Nos, az *Az*-t egy hónapon belül kiadják, és két nap múlva harminckilenc éves leszek. Alig tudom elhinni. Úgy tűnik, alig egy hete még Bridgtonban éltünk, és a gyerekek picik voltak.

A francba. Ideje abbahagyni. Az író kezd érzelegni.

1987. június 19.

Ma kaptam meg az *Elhívatás* szerzői példányát. Igazán szép darab. Úgy döntöttem, hogy engedek, és *A Setét Torony* mindkét kötetét kiadatom papírkötésben – hadd legyen meg az emberek akarata. Miért ne?

Természetesen ittam ennek örömére… csak mostanában kinek kell ehhez indok?

Jó könyv, de több szempontból is úgy tűnik, hogy egyáltalán nem én írom ezt az átkozott művet, az csak átfolyik rajtam, mint a tápanyag a magzatok köldökzsinórján. Azt akarom mondani, hogy a szél fúj, a bölcső ring, és néha úgy rémlik, hogy ebben az anyagban *semmi* nem az enyém, nem vagyok más, mint Gileádi Roland kibaszott íródeákja. Tudom, hogy ez ostobaság, énem egy része mégis ezt hiszi. Bár lehet, hogy Rolandnak is megvan a maga főnöke. *Ka?*

Hajlamos vagyok lelombozódni, ha végignézek az életemen: pia, drog, cigi. Mintha direkt meg akarnám ölni magam. Vagy valami más…

1987. október 19.

Ma este Lovellben vagyok, a Teknőshát úton. Azért jöttem ide, hogy gondolkodjam azon, ahogy az életemet élem. Valamin változtatni kell, különben lehet, hogy föladom, és szétloccsantom az agyam.

Valamin változtatni kell.

Az író a következő cikket a North Conway-i (New Hampshire) Hegyi Fül-ből *vágta ki, és ragasztotta a naplóba 1988. április 12-én.*

A HELYI SZOCIOLÓGUS ELUTASÍTJA A „BEKÓRICÁLÓKRÓL" SZÓLÓ MESÉKET

A Fehér-hegységben legalább tíz éve mesélnek „bekóricálók-ról", olyan teremtményekről, amelyek földönkívüliek, időutazók, vagy éppenséggel „egy másik dimenzióból érkezett lények" lehetnek. Tegnap este Henry K. Verdon, a helyi szociológus, a Közösségi csoportok és a mítoszgyártás szerzője előadást tartott a North Conway-i közkönyvtárban a „bekóricálókról" annak szemléltetésére, hogyan keletkeznek és terjednek a mítoszok. Azt mondta, hogy a „bekóricálókat" valószínűleg a Maine-New Hampshire határán élő kisvárosi tizenévesek találták ki. Azt is hozzátette, hogy az észak felől, Kanadából érkező illegális bevándorlók, akik aztán eltűnnek New Englandben, ugyancsak hozzájárulhattak a mítosz elterjedéséhez.

„Azt hiszem, mindnyájan tudjuk", mondta Verdon professzor, „hogy nincs Mikulás, sem Fogtündér, és nem léteznek a »bekóricálóknak« nevezett lények sem. Mégis, ezek a mesék

(folyt. a 8.oldalon)

A cikk többi része hiányzik. Arra nincs magyarázat, hogy King miért ragasztotta be az újságcikket.

1989. június 19.

Éppen most jöttem vissza a Névtelen Alkoholisták-tól, ahol az egyéves „évfordulót" ünnepeltem. Egy teljes év pia nélkül! Alig tudom elhinni. Nem sajnálom; a józanság kétségtelenül az életemet (és valószínűleg a házasságomat) mentette meg, de nem bánnám, ha nem lenne olyan nehéz az írás józanul. Az emberek a „programból" azt mondják, ne erőltessem, majd rendbe jön minden, de van egy másik hang (a Teknős Hangjaként gondolok rá), amely azt mondja, siessek, húzzak bele, mert az idő rövid, és ki kell éleznem a szerszámaimat. Hogy

miért? Természetesen *A Setét Torony*-ért, és nem azért, mert folyton érkeznek a levelek azoktól, akik olvasták *A hármak elhívatásá*-t, és tudni akarják, mi fog történni legközelebb. *Bennem* van valami, ami vissza akar térni erre a történetre, de átkozott legyek, ha tudom, *hogyan* térjek vissza.

1989. július 12.

Döbbenetes kincseket lehet találni itt a lovelli könyvespolcokon. Tudják, mit találtam ma reggel, miközben valami olvasnivalót kerestem? A *Shardik*-ot, Richard Adamstól! Ez a történet nem a nyulakról szólt, hanem az óriási, mitikus medvéről. Azt hiszem, újra el fogom olvasni.

Az írás iránt még mindig nem sok érdeklődést mutatok...

1989. szeptember 21.

Jó, ez meglehetősen kísérteties, úgyhogy készüljenek föl.

Tíz óra körül, miközben írtam (illetve miközben a szövegszerkesztőt bámultam, és arról álmodoztam, milyen jó is lenne egy korsó jéghideg Budweiser), megszólalt a bejárati csengő. Egy pasas volt a bangori virágboltból, tucatnyi rózsát hozott. Nem Tabnek, hanem nekem. A kártyára azt írták: *Boldog születésnapot kívánnak Mansfieldék: Dave, Sandy és Megan.*

Teljesen elfelejtettem, hogy ma vagyok negyvenkettő. Mindenesetre kivettem egy rózsát, és valahogy belefeledkeztem a nézésébe. Higgyék el, tudom, milyen furcsán hangzik, mégis így történt. Úgy tetszett, édes zümmögést hallok, és egyre mélyebbre hatoltam, követtem a szirmok hajlatait, keresztülcsubogtam a vízcseppeken, amelyek valóságos tavacskáknak tűntek. Közben a zümmögés hangosabb és édesebb lett, a rózsa pedig... nos, egyre

rózsább. Azon kaptam magam, hogy az első *Setét Torony* történetben szereplő Jake-re gondolok, meg Eddie Deanre, és a könyvesboltra. Még a nevére is emlékeztem: Az Elme Manhattani Étterme.

Azután bumm! Egy kezet éreztem a vállamon. Megfordultam, Tabby volt az. Azt akarta tudni, ki küldte a rózsákat. Meg azt is, elaludtam-e. Azt mondtam, nem, pedig bizonyos értelemben ez történt, ott helyben, a konyhában.

Tudják, milyen volt? Mint az a jelenet a Pihenőállomáson, *A harcos*-ban, ahol Roland hipnotizálja Jake-et egy golyóval. Én magam immúnis vagyok a hipnózisra. Egy pofa felhívott a színpadra a topshami vásárban, amikor még gyerek voltam, próbálkozott velem, de nem jutott semmire. Amennyire emlékszem, Dave bátyám meglehetősen csalódott volt. Azt szerette volna, ha kotkodálok, mint egy tyúk.

Mindenesetre azt hiszem, visszatérek *A Setét Toronyhoz.* Nem tudom, készen állok-e egy ilyen összetett műre – az utóbbi néhány év kudarcai után mondjuk úgy, hogy kételkedem –, de mindegy, meg akarom próbálni. Hallottam, ahogy ezek a kitalált emberek szólítanak. És ki tudja? Talán akad még egy hely egy olyan óriási medvének is, mint a Richard Adams-regényben szereplő Shardik.

1989. október 7.

Ma elkezdtem a következő *Setét Torony* könyvet, és – mint *A hármak elhívatásá*-nál – az első napot azzal fejeztem be, hogy mi az istenért vártam ennyi ideig. Rolanddal, Eddie-vel és Susannah-val lenni olyan érzés, mintha hideg vizet innék. Vagy mintha hosszú távollét után találkoznék régi barátaimmal. És megint az az érzés, mintha nem is én mondanám el a történetet, csupán vezeték lennék. Tudják mit, ez nagyon megfelel nekem. Ma délelőtt négy órán keresztül ültem a szövegszerkesztő előtt, és egyszer sem jutott

eszembe ital vagy más tudatmódosító. Azt hiszem, ezt a részt *Puszták*-nak fogom nevezni.

1989. október 9.

Nem, *Puszta földek.* Két szó, mint T. S. Eliot versében (bár nála, azt hiszem, „A puszta földek").

1990. január 19.

Ma este, egy maratoni ötórás menet után befejeztem a *Puszta földek*-et. Az emberek nem fogják szeretni, hogy befejezés nélkül marad a rejtvényfejtő verseny, és én is úgy gondoltam, hogy tovább tart a történet, de nem tudok mit tenni. Tisztán hallottam egy hangot a fejemben (mindig úgy hangzik, mintha Roland beszélne), amint azt mondja: „Ennyi elég! Csukd be a könyvedet, szóharcos."

Akármennyire függőben maradt is a könyv vége, a történet tetszik nekem, de mint mindig, ez sem hasonlít a többi könyvre, amelyeket írni szoktam. A kézirat több mint nyolcszáz oldal, és ezt a nyolcszáz oldalt alig több mint három hónap alatt teremtettem meg.

Kurvára irreális.

Jóformán nincs benne javítás, átírás. Akad néhány szerkesztési hiba, de tekintve a könyv hosszát, alig akarom elhinni, hogy *ilyen* kevés. Mint ahogy azt sem tudom elhinni, hogy mikor szükségem volt valamiféle ihletre, mindig a megfelelő könyv ugrott bele a kezembe. Mint a *Quincunx* Charles Pallisertől, azzal a bűbájos, XVII. századi nyelvjárással. „Igen, uraság", meg „ahogy óhajtod, uram", meg „teringettét!". Az ilyen kifejezések magától értetődően folytak Hasgató szájából (legalábbis szerintem). És milyen klassz, hogy így csempésztem vissza Jake-et a történetbe!

Csak az aggaszt, hogy mi lesz Susannah Dean sorsa (aki Detta/Odetta is szokott lenni). Terhes, és nyugtalanít, hogy ki vagy mi lehet az apa. Valamiféle

démon? Nem hinném, hogy pontosan erről lenne szó. Talán majd egy későbbi könyvben kellene ezzel foglalkoznom. Mindenesetre az a tapasztalatom, hogy ha egy hosszú történetben egy nő teherbe esik, és senki se tudja, ki az apa, akkor annak a sztorinak annyi. Nem-tom miért, de az izgalom fokozására bedobott terhesség mindig *gázos.*

Na jó, talán nem is fontos. Egy időre belefáradtam Rolandba és *ka-tet*-jébe. Azt hiszem, eltelik egy idő, mire visszatérek hozzájuk, noha a rajongóknak lila lesz a feje, amiért függőben marad a történet a Ludból elindult vonaton. Jegyezzék meg, amit mondtam.

Boldog vagyok, hogy így írtam meg, nekem ez a befejezés tökéletesen megfelelő. Több okból is úgy érzem, hogy a *Puszta földek* jelenti az én „kitalált életem" csúcsát.

Talán még a *Végítélet*-nél is jobb.

1991. november 27.

Emlékeznek, mit mondtam arról, hogy elátkoznak a *Puszta földek* befejezése miatt? Ezt nézzék!

Egy bizonyos John T. Spier levele a kansasi Lawrenceből:

1991. november 16.

Kedves Mr. King!

Vagy rögtön térjek a tárgyra, és mondjam, hogy „Kedves Seggfej"?

Nem tudom elhinni, hogy ennyi zsozsót kifizettem egy Donald Grant kiadásában megjelent könyvért, a maga HARCOS című sorozatának „Puszta földek" részéért, és ezt kaptam érte!

A sztorival minden rendben van, nehogy félreértsen, igazán kitűnő, de hogy volt képes ilyen kurtán-furcsán félbehagyni? Ez nem befejezés, hanem olyan, mintha elfáradt volna, és azt mondja: „A francfia, minek tépjem az agyam egy befejezéssel, ezek a hülyék akik megveszik a könyvemet, úgyis mindent beszlopálnak."

Vissza akartam küldeni, de mégis megtartottam, mert legalább a képek szépekbenne (különösen Csi). A történet viszont egy átvágás.

Le tudja betűzni az ÁTVÁGAS szót, Mr. King? H-O-L-D, ez annyit tesz ÁTVÁGÁS.

Őszinte kritikával,
John T. Spier
Lawrence, Kansas

1992. március 23.

Bizonyos értelemben ettől még rosszabbul érzem magamat.

Következik Mrs. Coretta Vele levele a vermonti Stowe városból:

1992. március 6.

Kedves Stephen King!

Nem tudom, hogy ez a levél eljut-e Önhöz, de az ember mindig reménykedik. Olvastam a legtöbb könyvét, és mind tetszett. 76 éves ifjú „nagymama" vagyok az ön „nővérállamából" , Vermontból, és különösen A Setét Torony történeteit kedvelem. Nos, térjünk a tárgyra. A múlt hónapban a kórház onkológiai osztályán jártam, ahol megmondták hogy az agyamban talált daganat mégis rosszindulatúnak tűnik. (először azt mondták; „Ne aggódjon, Coretta, jóindulatú"). Tudom, hogy azt teszi, amit tennie kel! Mr. King, és „követi múzsáját", de nekem azt mondták szerencsés vagyok ha megérem ebben az évben a július 4-ét. Azt hiszem, az utolsó „Setét Torony történetemet" olvastam. Így hát azon gondolkoztam, el tudná-e mondani nekem, hogyan végződik a Setét Torony története, vagy legalább annyit, hogy Roland és „ka-tet-je" tényleg eléri-e a Setét Tornyot? Ha igen, mit találnak ott? Megígérem, egy léleknek sem árulom el, Ön pedig nagyon boldoggá tesz egy haldokló asszonyt.

Tisztelettel,

Coretta Vele
Stowe, Vermont

Szarul éreztem magam, amikor arra gondoltam, milyen hanyagul elintéztem a *Puszta földek* befejezését. Válaszolni akartam Coretta Vele levelére,

csak nem tudtam, hogyan. Vajon elhiszi-e, hogy semmivel sem tudok nála többet arról, miként végződik Roland története? Kétlem, és mégis „ez az igazság", ahogy Jake mondá a dolgozatában. Semmivel nincs több fogalmam arról, hogy mi lehet abban az átkozott Toronyban, mint... nos, mint Csinek! A rózsák mezejéről sem tudtam, amíg ki nem szaladt a szöveg az ujjaim alól, és föl nem bukkant új Macintosh gépem képernyőjén! Vajon Coretta elhinné? Mit szólna, ha azt mondanám neki: „Ide figyeljen, Cory! A szél fúj, a történet ideér. Azután eláll a szél, és nem tehetek mást, mint hogy várok, éppen úgy, ahogy Ön."

Mind azt gondolják, hogy én vagyok a főnök, a legokosabb kritikusomtól a legvisszamaradottabb olvasómig. És ez igazán gáz.

Mert nem ez a helyzet.

1992. szeptember 22.

Elkelt a Grant kiadó *Puszta földek*-je, a papírkötésű is jól fogy. Boldog lehetnék, és azt hiszem, az is vagyok, de még mindig tonnányi levelet kapok a függőben maradt befejezés miatt. A levelek három nagyobb csoportra oszlanak: azoknak az írásaira, akik dühösek, azokéira, akik tudni akarják, mikor jelenik meg a sorozat következő része, és végül azokéira, akik dühösek és tudni akarják, mikor jelenik meg a sorozat következő része.

De hát elakadtam. Sehogy sem akar abból a fertályból fújni a szél. Most semmiképpen.

Közben támadt egy ötletem egy történetről, amelyben egy asszony vásárol egy képet az ócskásnál, azután valahogy belekerül. Hé, talán éppen Belső-Világba jut, és találkozik Rolanddal!

1994. július 9.

Amióta abbahagytam az ivást, Tabby és én nem

veszekedtünk, ma reggel azonban összekaptunk. Természetesen a lovelli házban voltunk, és éppen indulni akartam a szokásos reggeli sétámra, amikor megmutatta a lewistoni *Sun* mai számának egyik cikkét. Egy stonehami embert, a 7-es úton sétáló Charles „Chip" McCauslandet halálra gázolta egy cserbenhagyó. Természetesen azon az úton, amelyiken én is sétálni szoktam. Tabby rá akart beszélni, hogy maradjak a Teknőshát úton, én pedig megpróbáltam meggyőzni *őt,* hogy éppen annyi jogom van a 7-es úton járni, mint bárki másnak (és becsszó, mindössze fél mérföldet szoktam megtenni az aszfalton), és innentől már csak rosszabb lett minden. Végül megkért, hogy legalább a Slab City-dombot kerüljem el, ahol olyan kis területet lehet csak belátni, hogy sehova sem ugorhatok, ha történetesen valaki letér az útról a padkára. Azt feleltem, meggondolom (dél lett volna, mire elindulok, ha tovább vitatkozunk), de vigyen el engem az ördög, ha úgy élném le az életem, hogy örökké félek. Mellesleg ez a szegény stonehami pofa egy a millióhoz csökkentette az esélyét annak, hogy engem ugyanígy elüssenek, mikor ott sétálok. El is mondtam Tabbynek, aki azt válaszolta: „Ennél nagyobb annak az esélye, hogy még sikeresebb író legyél, mint most. Te magad mondtad."

Így hát attól tartok, nincs visszaút.

1995. június 19. (Bangor)

Tabby és én most jöttünk vissza a bangori auditóriumból, ahol legfiatalabb gyermekünk (négyszáz iskolatársával egyetemben) végre leérettségizett. Most már hivatalosan is elvégezte a gimnáziumot. Túl van a bangori általánoson, és a gimin is. Ősszel egyetemre megy, azután Tab és én nekikezdünk a mindig népszerű Üres a Fészek tünetcsoport begyűjtésének. Mindenki azt állítja, hogy egy szempillantás alatt

összejön, az ember meg azt mondja ilyenkor, hogy *persze, persze, persze...* és tényleg összejön.

Basszus, elszomorodtam.

Elveszettnek érzem magam. Egyáltalán, mire jó az egész? Arra, hogy a bölcsőtől elmásszunk a sírig? „Az ösvény végén levő tisztásig"? Jézusom, ez borzalmas.

Közben délután Lovell felé tartottunk, ahol a Teknőshát úton van a házunk – Owen azt mondta, egykét nap múlva eljön hozzánk. Tabby tudja, hogy a tó partján akarok írni, annyira megérez mindent, hogy az ijesztő. Amikor visszafelé jöttünk a bizonyítványosztásról, megkérdezte tőlem, fúj-e ismét a szél.

A helyzet az, hogy tényleg fújt, ez alkalommal valóságos szélvihar. Alig vártam, hogy elkezdhessem az *ST* következő kötetét. Ideje megtudni, mi történik a rejtvényfejtő verseny után (hogy Eddie szétcsapja Blaine számítógépes agyát a maga „ostoba kérdéseivel" – vagyis rejtvényeivel –, ezt már hónapok óta tudtam), de nem hinném, hogy ezúttal a fő szálat kell folytatnom. Susanról, Roland első szerelméről akarok írni, és Belső-Világ egy Mejis (vagyis Mexikó) nevű kitalált részébe akarom helyezni „cowboyrománcukat".

Ideje nyergelni, és újra kilovagolni a Vad Bandával. A többi gyerek is jól van, noha Naomi allergiás valamire, talán a kagylóra...

1995. július 19. (Lovell, Teknőshát út)

Akárcsak korábbi expedícióimon Belső-Világban, most is úgy éreztem magam, mint aki most töltött el egy hónapot egy sugárhajtású rakétaszánkóban, miközben telenyomták nevetőgázzal, és látomásai voltak. Azt hittem, sokkal nehezebben kezdek bele ebbe a könyvbe, erre sokkal könnyebbnek bizonyult. Mint mikor felhúzunk egy kényelmes, öreg cipőt, vagy afféle westerncsizmát, amit New Yorkban, a Ballynál vettem három-négy éve, és azóta sem tudok megválni

tőle.

Már túl vagyok kétszáz oldalon, és örültem, mikor Roland és barátai fölfedezték a szuperinfluenza jeleit, és látták a Randall Flaggre és Abagail anyára utaló bizonyítékokat.

Azt hiszem, Flaggről kiderül majd, hogy ő Walter, Roland régi végzete. A valódi neve Walter o'Dim, és eredetileg nem volt több vidéki srácnál. Bizonyos értelemben tökéletesen logikus. Most már látom, hogy minden könyv, amit írtam, többé-kevésbé ezzel a történettel függ össze. Ezzel nincs is gondom. Ha ezt írom, mindig olyan érzésem van, mintha hazaérnék.

Miért van ugyanakkor mindig *veszélyérzetem* is? Miért vagyok meggyőződve róla, hogy egyszer ott találnak az íróasztalra dőlve, ahol a szívroham végez velem, vagy felkenődök a Harleymmal, vélhetőleg a 7-es útra, és az akkor lesz, amikor ezt a Vacogtató Westernt írom? Azt hiszem, azért, mert tudom, milyen sok ember várja, hogy befejezzem ezt a ciklust. És be is akarom fejezni! Az Istenért, de mennyire! Amennyire rajtam múlik, nem *Canterbury mesék* vagy *Edwin Drood rejtélye* lesz belőle, nem, köszönöm. És mégis mindig úgy érzem, hogy valami alkotásellenes erő lappang körülöttem, és hogy könnyebben rám talál, amikor ezeken a történeteken dolgozom.

Na, elég az idegsokkból. Megyek sétálni.

1995. szeptember 2.

Úgy számítom, öt hét múlva befejezem a könyvet. Ez sokkal nagyobb kihívás volt, mégis csodálatos részletekben gazdag történet lett belőle. Múlt éjjel megnéztem Kuroszava *A hét szamuráj*-át, és azon gondolkodom, vajon nem ez lenne-e a megfelelő irány a *Végvilág vérfarkasai* (vagy más efféle) címet viselő hatodik kötethez? Utána kéne néznem, hogy nincs-e meg az út melletti kis videokölcsönzők valamelyikében *A hét mesterlövész,* mert az a

Kuroszava-film amerikanizált változata.

Ha már az útnál tartunk, ma délután majdnem be kellett ugranom az árokba, hogy elkerüljek egy furgonos szivart – nyilvánvalóan piás volt, ide-oda kacsázott a két padka között – a 7-es út utolsó szakaszán, mielőtt befordulhattam volna a viszonylag védettebb Teknőshát útra. Nem hiszem, hogy beszámolok erről Tabbynek; tombolna. Mindenesetre megvolt a „gyalogfrász", és boldog vagyok, hogy nem ott történt, ahogy a Slab City-dombon megy át az út.

1995. október 19.

Kicsivel tovább tartott, mint gondoltam, de ma este befejezem a *Varázsló és üveg*-et...

1997. augusztus 19.

Tabby és én most búcsúztunk el Joe-tól és kedves feleségétől; elindultak vissza, New Yorkba. Boldog vagyok, hogy adhattam nekik egy példányt a *Varázsló és üveg*-ből. Tegnap érkezett meg az első csomag a kész könyvből. Mi szebb, minek van jobb illata az új könyvnél, különösen, ha az ember neve díszeleg a borítón? A világ legjobb foglalkozása az enyém; igazi emberek igazi pénzt fizetnek azért, hogy kiéljem a fantáziámat! Ahol, és ezt hozzá kell tennem, csak Rolandot és *katet*-jét érzem igazán valódinak.

Azt hiszem, HO* nagyon fogja szeretni ezt a könyvet, nem csupán azért, mert befejezi Blaine, a Mono történetét. Vajon az agytumoros vermonti nagymama él-e még? Gondolom, nem, de ha mégis, akkor boldogan küldenék neki egy példányt...

*Hűséges Olvasó.

1998. július 6.

Tabby, Owen, Joe és én ma este elmentünk Oxfordba, hogy megnézzük az *Armageddon* című filmet. Jobban tetszett, mint vártam, részben azért,

mert a családom is velem volt. Sci-fi-meghajtású, világvége darab. A Setét Torony és a Bíbor Király jutott róla az eszembe. Valószínűleg nem meglepő.

Ma reggel egy darabig a vietnami történetemen dolgoztam, kézírásból áttettem a PowerBookomba, így azt hiszem, komolyan veszem. Tetszik nekem, ahogy Sully John újra felbukkan. Kérdés: vajon Roland Deschain és barátai találkoznak-e valaha is Bobby Garfield haverjával, Ted Brautigannel? És egyáltalán, kik azok az alacsony emberek, akik az öreg Tedre vadásznak? Egyre több munkámról érzem, hogy olyan, mint egy ferde vályú, ahonnan végül is minden átcsorog Belső-világba és Végvilágba.

A Setét Torony az én übertörténetem, efelől semmi kétségem. Ha végeztem vele, lazítani fogok. Talán teljesen visszavonulok.

1998. augusztus 7.

Ma délután sétáltam, este elvittem Fred Hausert a névtelen alkoholisták fryeburgi találkozójára. Hazafelé megkérdezte, támogatnám-e, és én igent mondtam; azt hiszem, végre komolyan gondolja, hogy kijózanodik. Ami jót tesz neki. Na szóval, az úgynevezett „bekóricálókról" beszélt. Azt mondja, többen vannak a Hét Város körül, mint bármikor korábban, és mindenki róluk pletykál.

Hogyhogy akkor *én* sosem hallok róluk? – kérdeztem. Rendkívül furcsálkodó pillantást kaptam válaszképpen. Tovább faggatóztam, míg végül Fred válaszolt:

– Az emberek nem szeretnek ilyesmit beszélni előtted, Steve, mert az utóbbi nyolc hónapban kéttucatnyit jelentettek a Teknőshát út környékéről, *te* pedig azt állítod, hogy egyetlenegyet sem láttál.

Nekem az egyik dolog *nem következett a* másikból, de nem válaszoltam. Csak a találkozó után – és miután kitettem a kocsiból az új megtértet – értettem

meg, mit is mondott: az emberek nem beszélnek a „bekóricálókról" a jelenlétemben, mert úgy gondolják, hogy valamilyen eszelős okból ÉN VAGYOK A FELELŐS a jelenségért. Azt hittem, egész jól elviselem, hogy én vagyok „Amerika mumusa," de valahogy ez azért dühítő...

1999. január 2. (Boston)

Ma este Owennel a Hyatt Harborside-ban voltunk, holnap indulunk Floridába. (Tabbyvel arról beszélgettünk, hogy veszünk ott egy telket, de a gyerekeknek még nem mondtuk meg. Még csak 27, 25 és 21 évesek – talán majd ha elég öregek lesznek ahhoz, hogy megértsék, haha!) Korábban találkoztunk Joeval, és láttuk a David Rabe darabjából forgatott *Hurlyburly* című filmet. Nagyon különös. Ha már a különösnél tartunk, volt egy afféle Szilveszteréji Lidércnyomásom, mielőtt elhagytuk Maine-t. Nem emlékszem pontosan, mi is volt, de mikor reggel fölébredtem, két dolgot írtam be az álmoskönyvembe. Az egyik: *Mordred Babuci! Mint egy Chas Addams-rajzfilm!* Ezt még valahogy megértem; bizonyára *A Setét Torony* Susannah-jának csecsemőjére céloz. A másik az, amit nem értek. *6/19/99/ Ó, Discordia.*

Discordia megint csak úgy hangzik, mintha az *ST* történetekből jönne, de *én* nem találtam ki ilyet. A 6/19/99 egy dátum, ugyebár. De mit jelent? Június 19-ét ebben az évben. Tabby és én addigra a Teknős-hát úti házban leszünk, de amennyire emlékszem, senkinek nincs akkor születésnapja.

Talán az lesz az a nap, amikor először találkozom bekóricálókkal!

1999. június 19.

Csodálatos, hogy megint a tónál vagyok! Elhatároztam, hogy tíz napot lógok, azután végre visszatérek a hogyan-írjunk könyvemhez. Kíváncsi

vagyok az *Atlantisz gyermekei*-re; az emberek tudni akarják, hogy Bobby Garfield barátja, Ted Brautigan szerepel-e a *Torony* sagában? Igazság szerint nem tudom a választ. Mindenesetre a *Torony* történetek olvasótábora ugyancsak csökkent mostanában – a számok igazán lehangolók, összehasonlítva más könyveimmel (kivéve *A két Rose*-t, amely igazi csőd volt, kereskedelmi értelemben mindenképp). De nem számít, legalábbis nekem; ha a sorozat egyszer befejeződik, az eladások száma is nőhet.

Tabby és én megint összekaptunk a sétáimon; megint megkért, hogy ne menjek ki a főútra. Azt is megkérdezte, „Fúj már a szél?". Ami azt jelenti, hogy gondolkodom-e a következő *Setét Torony* történeten. Azt, feleltem, hogy nem, commala-come-come, a mese még nem kezdődött el. De elkezdődik majd, és lesz benne egy *commala* nevű tánc. Ezt az egyet látom tisztán: Roland táncol. Hogy miért és kinek, azt nem tudom.

Megkérdeztem T.-t, miért akarja tudni, ő pedig azt válaszolta: „Nagyobb biztonságban vagy a harcosok társaságában."

Gondolom, viccelt, de *furcsa* tréfa T.-től. Nem jellemző rá.

1999. június 17.

Ma este Rand Holstonnal és Mark Carlinerrel beszélgettem. Nagyon feldobta őket az *Évszázad vihara* és *a Rózsapiros* (vagy *Kingdom Hospital),* bár egyikből sem fogok meggazdagodni.

A sétámról álmodtam & sírva ébredtem. *A Torony összedől,* gondoltam. *Ó, Discordia, a világ elsötétedik.*

???

Főcím a Portland Press-Herald *első oldaláról.*

1999. június 18.

TOVÁBBRA SINCS MAGYARÁZAT A NYUGAT-MAINE-I „BEKÓRICÁLÓ"-JELENSÉGRE

1999. június 19.

Olyan ez, mint amikor az összes bolygó együttállásban van, csak ebben az esetben az én családom gyűlt össze a Teknőshát úton. Joe és a családja déltájt érkezett; kisfiuk igazán okos gyerek. Igazat szólok! Néha belenézek a tükörbe, és azt mondom: *„Nagyapa vagy."* Ekkor a tükörbeli Steve csak nevet, mert már a gondolat is nevetséges. A tükörbéli Steve tudja, hogy még csak elsőéves vagyok, most kezdtem az egyetemet, nappal tiltakozom a vietnami háború ellen, este pedig Flip Thompsonnal és George McLeoddal sörözöm Pat Pizzájában. Ami az unokámat, a gyönyörű Ethant illeti? Rángatja a lábujjára kötött lufit, és nevet.

Naomi lányom és Owen fiam tegnap késő este érkezett. Nagy apáknapi vacsorát csaptunk; olyan kedveseket mondtak rólam, hogy ellenőriznem kellett, nem haltam-e meg! Istenem, milyen szerencsés vagyok ilyen családdal, milyen szerencsés, mert történeteket mesélhetek, milyen szerencsés, mert még élek! Remélem, a legrosszabb dolog, ami a héten történik, hogy a feleségem ágya összeomlott a fiam és a menyem súlya alatt – azok a hülyék birkóztak az ágyban.

Tudják mit? Azt hiszem, végre visszatérek Roland történetéhez. Ahogy befejezem a könyvet, amelyen dolgozom *(Az írásról,* nem is rossz cím, egyszerű és lényegre törő). De most ragyog a nap, szép a reggel, és elmegyek sétálni.

Később talán folytatom az írást.

A portlandi Sunday Telegram *1999. június 20-i számából:*

LOVELLI OTTHONÁNAK KÖZELÉBEN MEGHALT STEPHEN KING

A NÉPSZERŰ MAINE-I SZERZŐT SZOKÁSOS DÉLUTÁNI SÉTÁJA KÖZBEN ÉRTE HALÁLOS BALESET

KISZIVÁRGOTT ÉRTESÜLÉSEK SZERINT A GYILKOS KISTEHER VEZETŐJE „NEM AZ UTAT NÉZTE", MIKÖZBEN KING FELÉ KÖZELEDETT A 7-ES ÚTON

Ray Routhier

Lovell, Maine. (Különtudósítás) Maine legnépszerűbb íróját ma délután, séta közben, nyaralójának közelében halálra gázolta egy kisteher. A járművet a fryeburgi Bryan Smith vezette. A körülményeket jól ismerő forrásunk szerint Smith elismerte, hogy „nem az utat nézte", amikor egyik rottweilere előmászott az autó hátuljából, és szaglászni kezdte a sofőr melletti ülésen levő hűtőládát.

– Még csak nem is láttam – állítólag ezt mondta Smith röviddel a gázolás után, amely a helyiek körében Slab City-domb néven ismert helyen történt.

Kinget, az *Az,* a *Borzalmak városa, A ragyogás,* a *Végítélet* és más népszerű regények szerzőjét a bridgtoni Northerri-Cumberland Memorial Kórházba szállították, ahol a kiadott jelentés szerint szombat este 6.02-kor elhunyt. 52 éves volt.

Kórházi forrásunk a kiterjedt koponyasérüléseket nevezi meg a halál okaként. King családja, amely az apáknapi ünnepségre gyűlt össze, senkit sem fogad...

Commala-come-lala,
Kezdődik a csata!
Az ember és a rózsa ellensége
Alkonyattal indul harcba.

A SZÓHARCOS JEGYZETE

Felbecsülhetetlen értékű segítségéért szeretnék köszönetet mondani Robin Furthnak, aki a részletek iránti odaadó figyelemmel olvasta a regény kéziratát. Ha ez az egyre bonyolultabb történet mégis összefüggő marad, az leginkább Robin érdeme. Ha nem hiszik, nézzék meg *A Setét Torony* szómutatóját, amely önmagában is elbűvölő olvasmány.

Ugyancsak köszönet jár Chuck Verrillnek, aki a *Torony-ciklus* utolsó öt regényét lektorálta, és a három kiadónak, két nagynak és egy kicsinek, akik együttműködtek abban, hogy ez a kiadós terv valóra váljon: Robert Wienernek (Donald M. Grant kiadó), Susan Petersen Kennedynek és Pamela Dormannak (Viking), Susan Moldow-nak és Nan Grahamnek (Scribner). Külön köszönetem Moldow ügynöknek, akinek iróniája és bátorsága sok sivár napon segített át. Vannak még mások is, jó sokan, de nem fogom önöket a teljes listával felbosszantani. Végtére is, itt most nem az Oscart osztogatják.

Ennek a könyvnek és a *Torony* ciklus egyéb darabjainak bizonyos földrajzi részletei légből kapottak. A benne szereplő valódi embereket átstilizáltam. Továbbá legjobb tudomásom szerint a Világkereskedelmi Központban sosem volt tantusszal működő csomagmegőrző.

Ami Téged illet, Hűséges Olvasóm…

Még egy kanyar lesz az ösvényen, aztán elérjük a tisztást.

Velem tartasz ugye?

STEPHEN KING
2003. május 28.
(Istennek legyen hála)

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
A TÖRDELÉS AZ SZBÉ BT. MUNKÁJA
NYOMTATTA ÉS KÖTÖTTE
A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT. - 251201
FELELŐS VEZETŐ POGÁNY ZOLTÁN IGAZGATÓ
KÉSZÜLT KAPOSVÁROTT, 2005-BEN
FELELŐS SZERKESZTŐ PALKÓ KATALIN

A KÖTETET SZ. BODNÁR ÉVA TERVEZTE
KÉSZÜLT 24,36 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 077894 4